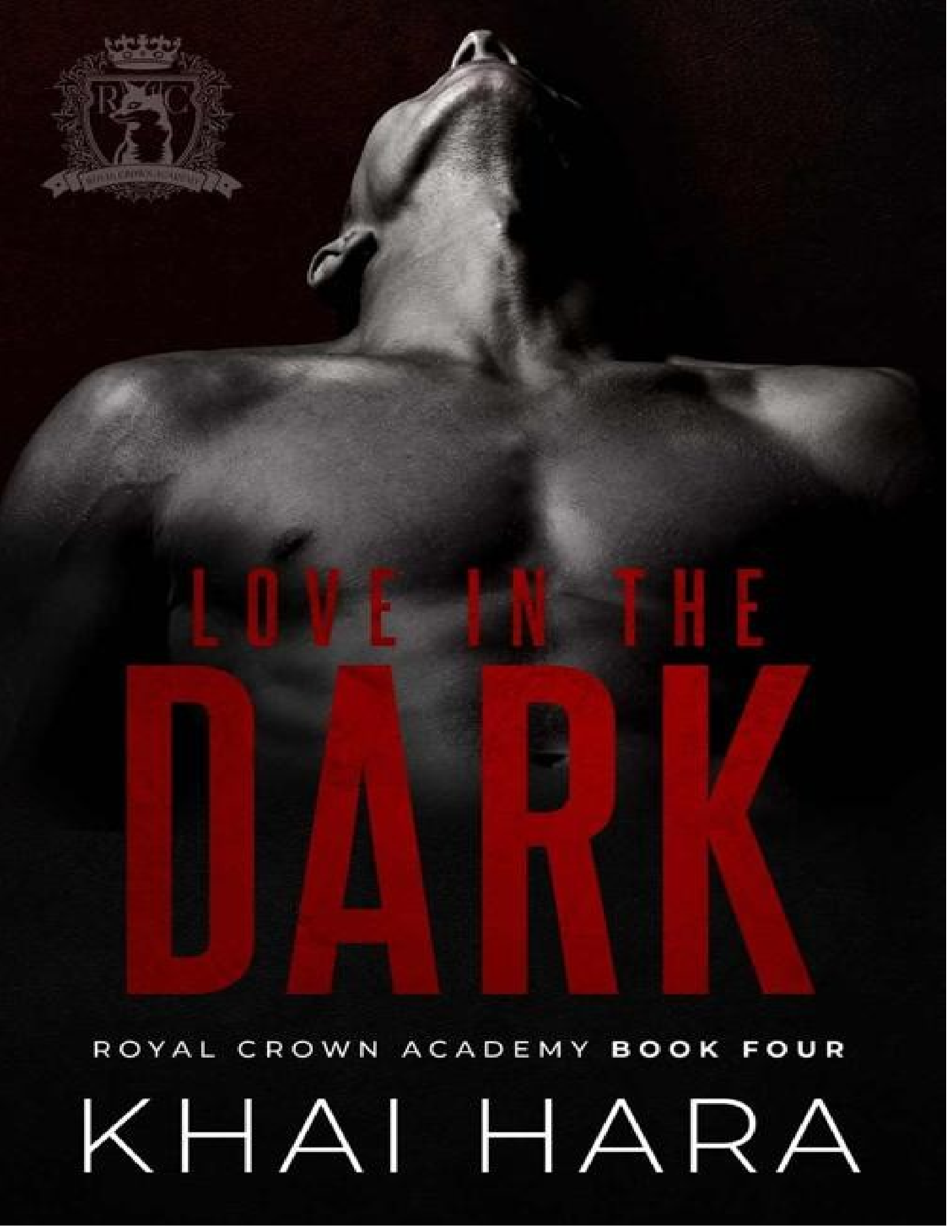

LOVE IN THE
DARK
ROYAL CROWN ACADEMY BOOK FOUR
KHAI HARA

KARANLIKTA AŞK

Kraliyet Taç Akademisi Dördüncü

Kitap KHAI HARA

Love In The Dark © 2023 by Khai Hara
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine göndermek veya izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Hayalleri ve hırsları olduğu kadar şeytanları da olanlara.

TETIKLEYICILER!

Bu kitap, akıl sağlığı, yeme bozuklukları, uyuşturucu ve alkol kullanımından bahsedilmesi, fiziksel istismar ve daha fazlası gibi bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek konuları içermektedir.

Bağımlılık - her ne şekilde olursa olsun - inanılmaz derecede kişisel bir deneyimdir ve bırakın herkesi, hiç kimsenin yaşadığı deneyimi temsil ettiğimi varsaymıyorum. Bununla birlikte, umarım bazılarınız benim gibi bu hikayede rahatlık ve teselli bulursunuz ve her türlü geri bildirimi her zaman memnuniyetle karşılıyorum.

Diğer tetikleyiciler arasında öğrenci-öğretmen ilişkisi, aile içi şiddet, şiddet, ilkel oyun, nefes oyunu, dubcon, anal, hafif esaret, şaplak ve genel kaba seks sahneleri bulunmaktadır. Okuyucular dikkatli, hazırlıklı ve heyecanlı olsunlar.

Bu serinin geri kalanına uygun olarak, sahiplenici kahramanları sevmiyorsanız bu kitap size göre olmayabilir.

OceanofPDF.com

BLURB

Sahte bir isimle İsviçre'ye sürüldüm, babam tarafından onu küçük düşürdüğüm için ceza olarak bir yılımı şımarık zengin çocuklara öğretmenlik yaparak geçirmeye zorlandım.
Beladan uzak durmam, skandallardan kaçınmam, sorumluluk almayı öğrenmem gerekiyordu.

Onunla tanışmamam gerekiyor.

Daha RCA'nın kutsal koridorlarına adımımı atmadan sıçıp batırdım.

Ve işte orada.

Koridorlard
a.
Sınıfımda.
Damarlarım
da.

Her yerde.

O benim çöküşüm olacak. Ya
da belki, kurtuluşum.

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Scheming - Ace Savage The

Light - The Album Leaf

Broken Love - The Him

Blood In The Wine - Gestalt

One of the girls - Ikingaamir

Left Outside Alone - Anastacia

Don't Be so Hard on Yourself - Jess Glynne

Madness - Kabile Kanı

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Tristan

"Tristan. Tristan! Tristan! Uyan."

Uykunun sisi ve dün gece verdiğimi hayal meyal hatırladığım çok kötü kararlar yüzünden zonklayan baş ağrımın arasında, adımı tıslayarak dikkatimi isteyen öfkeli sesin uzaktan farkındayım.

Dün içtiğim viski beynimi neredeyse işe yaramaz hale getirdi ve sesin sahibini tanımamı imkânsızlaştırdı. İsmimin kısık heceleri ve konuşmanın sert tonu, bana ihtiyacı olan kişinin öfkeli olduğunu anlamamı sağlıyor.

Bu beni uyandırmak için yeterli değil. Ben, bir süper model ve biraz krem şantiden oluşan oldukça canlı bir rüyanın ortasındaydım ve çok tatmin edici bir son olacağından emin olduğum bu rüyayı sonuna kadar görmeye niyetliyim.

İnliyorum ve sesin geldiği yöne dönüyorum, tekrar uyumaya ve bu istenmeyen kesintiyi görmezden gelmeye kararlıyım.

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucu hemen geliyor. Hafızalı sünger yatağıma yaslanıp bin küsur iplik numaralı Mısır pamuğundan çarşaflarımın içinde kozalanmak yerine omzum sert bir yüzeye çarpıyor.

Bir gözümü açıyorum ve olmam gereken yerde olmadığımı fark ediyorum. Beyaz duvarlarımı görmek yerine, kendimi süpürgeliklere ve içinden iyi bildiğim bir şehrin siluetini görebildiğim devasa bir pencere duvarının başlangıcına bakarken buluyorum.

Bir ofis binasında uyanarak ne yapıyorum ben?

Daha da önemlisi, söz konusu ofis binasının lanet *katında* uyanarak ne yapıyorum?

Dün geceden kalan anı kırıntılarını bir araya getirmeye çalışırken aniden uyandım. Yüzümü pencereye dönerek doğruluyorum ve ani baş dönmesi yüzünden acı içinde başımı tutuyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, başımı ellerimin arasına alıp hassas şakaklarıma masaj yapıyorum.

Kucağıma baktığımda çırılçıplak olduğumu fark ediyorum. Aletimin sergilenmemesinin tek nedeni, kremsi beyaz bir bacağın kalçalarımın arasına atılmış olması.

Yavaşça sahibine doğru takip ediyorum ve aynı derecede çıplak sarışın bir kızın soluma doğru yayılmış, hala sızmış olduğunu görüyorum.

Onun yanında, bronz tenli, yaşlı bir esmer. Göğüsleri sütyeninin kaplarından dışarı fırlamıştı, ki bu mantıklı. Pek bir şey hatırlamıyorum ama iri göğüslerine hızlı ve kolay erişim için sütyenini aceleyle yana ittiğimi hatırlıyorum.

Anılar 1920'lerden kalma bir film gibi zihnimde canlanıyor, dün gece verdiğim kötü kararların gerçek bir atlıkarıncası.

Babamın şirketinin her yıl düzenlediği yaz başlangıcı partisine, öfke ve kızgınlıkla, isteğim dışında katılmak.

Bana içki yerine şişe vermesi için barmene bir yığın yüz poundluk banknot bahşiş vermek.

Masum sarışın çırpınan kirpiklerinin altından benimle flört ediyor, daha bilgili esmerin odanın diğer ucundan kesintisiz bakışları.

İkisini de yakalayıp babamın ofisinde becererek en büyük 'siktir git'i yapma planım vardı.

Ofisine gidemeyecek kadar sarhoş olmak ve onun yerine tavandan tabana pencereleri olan toplantı odasına yerleşmek.

Esmer olanı yiyor ve sarışın beni emerken onun amından bir çizgi yapıyordum.

Sarışını p a r m a k l a r ı m l a sikerken, esmer bana vücudunu sundu, Kull

her birine güç vermem için yalvarana kadar birbiri ardına girdim. an.

İsimlerini hatırlamıyorum, onları tanıyıp tanımadığımı da Dur. bilmiyorum. Umurumda da değil.

"Tristan," diye gürlüyor ses yine arkamdan ve ne yazık ki, Bu sefer onu tanıyorum.

Siktir, sanırım *müzikle yüzleşme vakti geldi*.

Birazdan yiyeceğim dayaktan kaçış yok.

Ama dönüp de gözlerim babamın öfkeli bakışlarıyla karşılaştığında durumumun gerçek ciddiyetini anlıyorum.

Şimdi Londra'nın merkezindeki doksan katlı ofis binasının yönetim kurulu odası olarak bildiğim yerde, hatırladığım kadarıyla harika bir üçlü seks yaptığından emin olduğum oğlunu sevişme sonrası çıplak bulması başka bir şey, yönetim kurulunun geri kalanının beni onunla birlikte keşfetmesi ise tamamen başka bir şey.

Yedi adam ağızları bir karış açık, inanamamaktan küplere binmeye kadar değişen ifadelerle önlerindeki manzarayı seyrediyorlar. Orada bir kadın da var, ama bana bakarken bakışları her şeyden çok ilgiliydi, sarışının bacağının altında ne olduğunu görmeye çalışmak için boynunu büktü.

Çıplaklığımı ya da babamı kışkırtmaya devam etmenin durumumu nasıl daha da kötüleştireceğini umursamadan ona küçük bir şaka yapmak için yer değiştiriyorum. Göğsümdeki karmaşık dövmeleri ve şimdi en azından kısmen onun değerlendirmesi için sergilenen kalın şaftıma doğru inen karın kaslarımın belirgin V'sini görünce kızarıyor.

Dudaklarını yalıyor, onaylıyor ve yanımdan küçük bir ses gelmese, tek bir kelime söyleyip bilmeden kaderimi mühürlemese, bu beni tekrar sertleştirmeye yetecek.

"Baba?"

Şimdi yarı oturmuş, bir eliyle gözlerindeki uykuyu silerken diğer elini göğüslerini saklamak için göğsüne atmış olan sarışına dönüyorum. Ona çok geç kaldığını, bu odadaki her erkeğe önümüzdeki mali yıl boyunca otuzbir çekecek kadar malzeme verdiğini söylemek istiyorum ama bakışlarım tekrar yöneticiler grubuna kayıyor ve içlerinden birinin yüzünde beliren taze öfkeyi izliyorum.

"*Katie*?" Sanki gözlerinin ona gördüğünü söylediği şeyden şüphe ediyormuş gibi soruyor. "Katie, giysilerini giy ve buraya gel," diye tıslıyor. "Biz gidiyoruz."

"Evet, baba," diye cevap veriyor, açıkça mahcup olmuş bir halde.

Sikim yanlışlıkla seğiriyor, bir sonraki raunt için çağrıldığını düşünüyor. Dün gece bana aynı sözleri bağırarak söylemişti.

Kıyafetlerini almak için çabalıyor ve ayağa kalkıyor, tüm çıplak vücudumu ortaya çıkarıyor ve bu süreçte esmeri uyandırıyor. Aceleyle babasının yanına gidiyor ve sert adımlarla odadan çıkıyorlar, ama babama öfkeli bir bakış fırlatmadan önce değil.

Kurulun geri kalanı şok olmuş bir şekilde orada duruyor. Bu noktada iş uzamaya başlamasaydı benim için komik olurdu. Yaşlı bir adam öne doğru bir adım atıyor, yanımda uyanık bir şekilde kıpırdanan yüzükoyun yatan esmere bakarken kaşları çatılıyor.

Olduğum gibi kalıyorum, bacaklarımı açıp uzatıyorum, ağırlığımı dirseklerime veriyorum, aletim herkesin gözü önünde, ama çıplak bedenimden utanmadan hepsine bakıyorum.

"Ne yaptın sen?" Babam soruyor, yüzü kıpkırmızı. Alnında daha önce hiç görmediğim bir damar kızgın bir şekilde zonkluyor ve yakında nefes almazsa anevrizma geçireceğinden korkuyorum.

Şey, "korku".

Gözümün önünde düşüp ölebilir ve *korkarım* ki umurumda bile olmaz. Lanet olsun.

Ben cevap veremeden yaşlı adam konuştu. "Venetia?"

Onu tanıyorum. Yönetim kurulu başkanı.

Babam.

Esmer kız ona doğru dönüyor, bana yönelttiği o rahat gülümseme seyircilerimize bakarken yüzünden kayıp gidiyor.

"Tatlım," diye cevap veriyor ve ben sinirli bir iniltiyi bastırırken gözlerim kapanıyor.

Sikeyim.

"Onu tanıyor musun?" Ona sordum.

"O... o..." diye mırıldanıyor ve çıplaklığını gizleyecek bir şey bulmak için etrafına bakınıyor.

Ne yazık ki onun için, bu odadaki herkesin vücuduna yaptığım tüm ahlaksız şeyleri görebileceği kadar uzun süredir sergileniyor.

Isırıklar, ısırık izleri.

Döl izleri memelerinin üzerinde kurumuştu.

Ağzımın kenarlarında karanlık bir sırıtma beliriyor. Çok yakında babam beni son on sekiz saat içinde verdiğim her karardan pişman edecek ama şimdilik elimden bir şey gelmiyor.

Özellikle *onu* nasıl küçük düşürdüğü konusunda.

"Kalk ayağa," diye haykırıyor adam, Venetia'ya bakarken gözleri utançtan yanıyor.

Göz ucuyla solumdaki toplantı odası sandalyelerinden birine asılı duran elbisesini görüyorum. Elbiseyi kapıp ona doğru fırlatıyorum. Tek kelime etmeden ya da bana doğru bakmadan yakalıyor ama elbiseyi giyip ayağa k a l k a r k e n b i r şey unutup unutmadığını kontrol etmek istercesine arkasına bakıyor ve bu sırada bana şuh bir göz kırpıyor.

Eğer onu ikna etmek istersem, o bakışta söz verilmiş bir ikinci raunt var.

o.

Ne yazık ki onun için, asla ikinci kez gitmem.

"Soysuz oğlunu karımdan uzak tut," diye bağırdı adam.

baba bileğini acımasızca kavrıyor.

Sekreterini yıllardır bu binada becerdiğini bilmesem daha da kötü hissederdim. Tüm bu hareket, karısının ellerinde aşağılanması karşısında bir nebze olsun saygınlığını koruma çabasından ibaret.

Venetia ve benim yaptığımızın feminist bir intikam eylemi olduğunu iddia edecek kadar ileri gitmezdim, ama kadın öfkesi gerçekten güzel bir şey.

Babam başını hafifçe eğerek, "Onun adına özür dilerim," diyor ve bu sözlerin ona pahalıya mal olduğunu biliyorum.

Biliyorum ki gelecek geceler boyunca uyuyamayacak ve kendini yüceltmeyi sevdiği yüksek kaidesinden nasıl alçalmak zorunda kaldığını düşünecek ve bu bile bana bundan sonra vereceği her türlü cezayı değerli kılacak.

"Benim adıma özür dilemene gerek yok, ben buradayım" diye espri yapıyorum oturduğum yerden. Üçü de bana doğru dönüyor. "Hak ettiğimi hissedersem kendim için özür dileyebilirim."

Onlara yavaşça, kibirli bir gülümseme veriyorum ve açıklamamın ardından sessizliğin uzamasına izin veriyorum, pozisyonumu netleştiriyorum ve babamın bariz provokasyonum karşısında ağzının köpürmesinin tadını çıkarıyorum.

Seviştiğimizde o iki kadının kim olduğunu bilmiyordum ama istemeden ortaya çıkan sonuçlara kızgın değilim. Umarım yönetim kurulunda karışıklık yaratır, umarım şirketi bocalar ve sonunda parçalanır.

Bu kurumsal kâbusun içinde onun izinden gitmeye zorlanmamı engelleyecek herhangi bir şey.

Gerçekçi olmak gerekirse, bunun boş bir hayal olduğunu biliyorum. Son birkaç yıldır öğrendim ki ben direndikçe, babam boğazımdaki tasmayı daha da sıkıyor, beni kendi iradesine boyun eğmeye zorladıkça, içimdeki yaşamı ve özgürlüğü ezip geçmekten daha çok zevk alıyor.

Ama duramıyorum. Kendimi babamınki gibi ruhsuz bir hayata teslim etmeyi reddediyorum ama o da mantıklı düşünmeyi reddediyor. Bunun ne kadar feci bir karar olacağını bilmesi gerektiği halde, CEO olarak onun yerine geçmemi sağlama planında ısrarcı ve inatçı.

Tüm bu durum beni haklı çıkarıyor, ancak geçmişte olduğu gibi bunu da görmezden gelecektir. Güvenime erişimimi geçici olarak kısıtlayacak ve muhtemelen beni yönetim kurulunda bir özür turuna zorlayacak. Tüm bunlar iki hafta içinde halının altına süpürülecek ve ondan sonra her zamanki gibi işimize geri döneceğiz.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, doğduğum andan itibaren benim için planladığı hayattan kaçış yok. Otuz yaşıma geldiğimde nerede olacağımı, otuz beş yaşıma geldiğimde kiminle evleneceğimi ve çocuklarıma ne isim vereceğimi biliyorum.

Eminim metreslerimin kim olacağını bile o seçmiştir çünkü asiller sadece mavi kanlı varislere sahip olmak için varislerle evlenirler, kesinlikle karılarını eğlence olsun diye sikmezler.

Tüm bunları biliyorum çünkü o benim için bu kararları çoktan verdi. Hepsi ofisinde tuttuğu 'Tristan' adlı bir klasörde, şimdi masaüstünde ve bulut depolama alanında dijital bir kopyasıyla birlikte yer alıyor.

Dosyalarını yedekleme dersini, on sekizinci doğum günümde var olan tek kopyayı ateşe verdiğimde zor yoldan öğrendi.

Adam, Venetia'yı da peşinden sürükleyerek toplantı odasından çıkmadan önce babama, "Buna izin vermeyeceğim," diye tısladı.

"Herkes dışarı," diye kükrüyor babam kalan izleyicilere.

Erkekler son anda üçüncü bir kadın çıkmadığı için rahatlamış görünüyorlar ve eşlerinin, kızlarının ve kız kardeşlerinin evde güvende olmasından memnun görünüyorlar.

Giderken kadının araştıran bakışlarını görmezden geliyorum, kendi bakışlarım babamın gergin sırtına sabitleniyor. Son kişi de gittiğinde, yavaşça bana doğru dönüyor ve belki de şimdi başardığımı düşünüyorum.

Öfkeden neredeyse akkor haline gelmiş, yüzü alacalı ve mora yakın, çenesi sıkıca kilitlenmiş ve yumrukları iki yanında sıkılı. Onu hiç görmediğim kadar öfkeli ve belki de sonunda bu yolu bana dayatmaya çalıştıkça ona daha fazla karşı koyacağımı fark etti.

Belki yenilgiyi kabul eder ve pes eder.

Ama öfkeli gözlerine bakınca yanıldığımı anladım. Babam asla kaybetmez, hele oğluna karşı hiç. Bakışlarında sadist bir parıltı var, bu da bana maskaralıklarımın onun çabalarını ikiye katlamaktan başka bir işe yaramayacağını söylüyor.

"Sen bir yüz karasısın," diyor, sesi düzgün, öfkesi artık kontrol altında, gözlerinde bir fikrin oluşmaya başladığını görüyorum. "Kışkırtmaların, başa çıkmam gereken hafif tahrişlerden başka bir şey değil, ama dize geleceksin. Ben. Yapacağım. *Yapacağım*. Yapacağım," diye ilan ediyor.

Ayağa kalkıyorum ve takım elbisemin pantolonunu tekrar giyiyorum, kollarımı kavuşturup ona bakarken pantolonumu kalçalarımın altında tutuyorum.

"Bana yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Sana göre, belki de değil," diye cıvıldıyor, niyeti çok açık.

Yüzümü dikkatle boş tutuyorum ama içten içe midem bulanıyor. Nasıl kullanacağını çok iyi bildiği bir zayıf noktam var, ama bu kartı daha önce hiç oynamadı.

Şimdi anlıyorum ki yanlış hesaplamışım.

Vazgeçmeyecek ya da fikrini değiştirmeyecek. Burada kaybedecek tek kişi benim.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Tristan

"Günaydın Clive," diyorum aile uşağına, ön kapıyı açıp beni içeri alırken.

"Günaydın, efendim. Babanız sizi ofisinde bekliyor."

Ona babamın nerede olduğu ya da beni bekleyip beklemediği umurumda değil demekten kendimi alıkoymak için dişlerimi sıkıyorum ve onun yerine başımı sallayarak yanından geçip oturma odasına gidiyorum.

Kendimi rahat koltuklardan birine bıraktım ve telefonumu çıkardım, uygulamalarda biraz zaman geçirmeye ve babamı bekletmeye karar verdim.

Ofisteki fiyaskodan sonra, ertesi Pazartesi evde buluşmamı emretmiş ve hemen toplantı odasından çıkıp gitmişti. Bunu birkaç güne yaymak planının bir parçasıydı, cezamı vermeden önce beni bekleterek psikolojik işkence yapmak.

"Vay, vay, vay, bu müsrif oğlun kendisi değil mi?" diye alaycı bir ses arkamdan sesleniyor. Arkamı döndüğümde kız kardeşim Tess'in odaya girdiğini görüyorum. "Tüm maceralarını duydum, küçük kardeşim. Bu sefer gerçekten kendini aşmışsın."

Sırıtıyorum ve ayağa kalkarak ona sıkıca sarılıyorum. "Eminim duyduğun her şey abartılmıştır."

"Bir kız *ve bir* eş mi? Hayır, bu senin için bile büyük bir başarı. Bunun için fazla mesai yapmışsın." Gülüyor, sarılmama aynı sevgiyle karşılık veriyor.

"Ya sana bunun kasıtlı olmadığını söyleseydim? Kim olduklarını bilmiyordum."

Bana etkilenmemiş bir bakış atıyor, kaşları saç çizgisine yakın bir şekilde yukarı kalkıyor. "Sadece kıdemli çalışanların ve ailelerinin katıldığı bir şirket partisindeydin. Temizlik ekibinin üyeleriyle takıldığını mı sanıyordun?" Omzuma vurdu. "Hadi ama, biliyordun."

Haklı.

Her ne kadar bu durumda masum olduğumu iddia etmek istesem de, bilinçaltımda biliyordum. Her zaman yaptığım gibi kendime zarar verici davranışlara daldım. Ancak bu kez sonuçlarının önemli olacağına dair içimde bir his var.

Odanın köşesindeki bara gidip kendime sek bir viski doldurduktan sonra Tess'le yüzleşmek için geri dönüyorum. Bana kurnazca bakıyor, yüz ifademden kıyafetime, öğleden önce içmem gerektiği anlaşılan içkiye kadar benimle ilgili her şeyi değerlendiriyor.

Tess, Cambridge diploması ve Wharton'dan MBA derecesi ile kanıtlandığı gibi, benim olabileceğimden çok daha zeki. Akademisyenliğinin ötesinde, zeki, keskin zekalı ve akıllı biri ve kimsenin göremediği bir şekilde içimi görüyor.

Akılsız olmaktan çok uzak olsam da, onunla aynı şeylerden etkilenmiyorum. O satın almaları, K&Z'leri ve yıllık tahminler hakkında hararetli tartışmaları seviyor. O benim yaratıcı sağ beynime karşılık analitik sol beynim ve Noble Group'u babamdan devralmak için benden çok daha bariz bir seçim.

Ona göre kızın tek bir kusuru var ve bu onun gözünde ölümcül bir kusur: kız bir kadın.

İkimiz de aynı kadere mutsuzca bağlıyız, her ikimiz de madalyonun yanlış tarafındayız. Ben, bana zorla dayatılan rolden kaçınmak için çaresizim. O, binlerce kez hak ettiği rolü üstlenmek için çaresiz.

Eğer alıp ona verebilseydim, verirdim.

"Belki de onunla içeri girmek üzereysen içmemelisin," diye öneriyor, ses tonunu hafif tutmaya dikkat ederek.

"İşte tam da bu yüzden içmeye ihtiyacım var," diyorum ve bardağın tamamını bitirip tezgâha geri koyuyorum. Kendime bir tane daha dolduruyorum. "Annem nerede?"

Bana kaşlarını çatıyor ama daha fazla yorum yapmamayı tercih ediyor. "Üst kattaki odasında, hayır amaçlı bir brunch için hazırlanıyor."

Onaylarcasına başımı salladım. "Gidip merhaba diyeceğim ve babamla ilgileneceğim, ama istersen döndüğümde bize öğle yemeği hazırlayabilirim. Tabii beni bir güzel benzettikten sonra hâlâ ayakta olduğumu varsayarsak."

"Bize öğle yemeği hazırlamana evet. Geçen seferki bezelyeli ve rezeneli makarnayı yapabilir misin?"

"Tamamdır." Elimde içkimle oturma odasından çıkıyorum. "Birazdan görüşürüz, Tessticles."

Koridordan küfrettiğini duydum.

"Eğer bana *bir kez daha* öyle seslenirsen, Tristan-" diye sesleniyor ben merdivenlerden çıkarken.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Yirmi dördünde onun yirmi beşinde olan Tess ve ben sadece İrlandalı ikizleriz ama gerçek ikizler kadar yakınız. Çocukluğumuzdan kalma lakaplar ve şakalar yirmili yaşlarımızda da o zamanki kadar etkili oluyor.

Ailemin beş katlı evinin üçüncü katında anneme sesleniyorum. "Anne?"

"Buradayım sevgilim," diye cevap veriyor yatak odasından. Sesinin berrak ve hafif tonunu takip ediyorum ve onu makyaj masasında otururken buluyorum.

Elleri yüzümü kavrarken eğilip onu yanağından usulca öpüyorum. Gözleri bir an için benimkileri arıyor.

"Bu sefer onu gerçekten kızdırdın hayatım," diyor bana yumuşak bir sesle. Yüzümü tutarken cübbesinin kolları kollarından aşağı düşüyor, sağ bileğindeki soluk morlukları ortaya çıkarıyor. Mavi, sarı ve yeşil renkteler ve dokunulduğunda inanılmaz derecede acı verici ve hassas görünüyorlar.

Öfke içime çarpıyor ve göğsümdeki nefesi çalıyor. Ellerini nazikçe kavrayıp yüzümden indiriyorum ve sessizce morluklarını inceliyorum. İçimden patlayıp onu korkutmadan önce öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Babamla yaşadığı yıllar onu ürkek ve kolay korkan biri haline getirdi.

"Bunu sana o mu yaptı?" Sesim zorlukla kontrol edebildiğim öfkemden dolayı gürlüyor ama en azından konuşabildiğim için memnunum.

Bileklerine bakıyor ve morlukları gizlemek için gergin bir şekilde cübbesinin kollarını aşağıya doğru çekiyor.

"Oh! Bu hiçbir şey, hiçbir şey..." "Ne zaman?"

"Gerçekten, Tristan. Kendimi incittim-"

"Hayır anne," diye sözünü kesiyorum. "Bunu ne zaman yaptı? Geçen haftaki partiden sonra mı?" Eğer evet derse... Benim aptalca davranışlarımın sonuçlarına katlanmak zorunda kaldığını öğrenirsem ne yaparım bilmiyorum.

Mide bulantısı midemde çalkalanıyor ve gözlerimdeki ıstırabı görüyor olmalı çünkü yüzümü tekrar kavrıyor ve bakışlarımı onunkilerle buluşmaya zorluyor.

"Hayır, sevgilim. Bunlar geçen haftadan çok daha eski." Yanağımdan öpüyor. "Senin bunlarla hiçbir ilgin yok."

Aniden ayağa kalkıyorum, vücudumdan dışarı çıkmak için çığlık atan enerjiyi şiddet şeklinde harcamam gerekiyor. Ellerimi saçlarımda gezdirerek ona doğru dönüyorum.

"Neden anne? Neden onu terk etmiyorsun, anlamıyorum."

Bir dereceye kadar anlıyorum. İtaatkâr bir eş ve güçlü bir adamın aksesuarı olarak yetiştirildi. Gençlik yıllarından itibaren gölgelerde yaşayacağı, en iyi ihtimalle görmezden gelineceği ama daha büyük ihtimalle defalarca aşağılanacağı, sonsuza dek kocasının kaprislerine maruz kalacağı öğretildi.

Ailesi zengindi, bu yüzden bağımsız olarak varlıklı ama yine de gidemiyor. Babam dikkatli, çürüklerin asla görünmemesine, kızın asla *çok fazla* acı çekmemesine dikkat ediyor, çünkü o hala onun ve gücünün bir temsili.

Gerçek etki için insanların dövülmesine gerek yoktur, ama o bu konuda hiçbir şey bilmez.

Onu hiç kanarken görmedim, sadece morarmıştı, ama bir gün bunu çok ileri götürebileceği ve onu öldürebileceği düşüncesi daha önce aklımdan geçti. Onun sürekli güvenliği ve refahının sorumluluğu kalbimde ağır bir şekilde duruyor.

"O kadar basit değil, sevgilim. Sahip olduğum tek şey o."

"Hayır, Tess ve ben varız anne. Ve babamın seni dövdüğünü görmekten bıktık. Tess için nasıl bir örnek oluşturduğunu düşün."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, onları geri almak istiyorum. Kulağa onu suçluyormuşum gibi geliyordu ama niyetim bu değildi. Sadece ona ulaşmanın, gitmesinin ne kadar önemli, ne kadar *gerekli* olduğunu anlamasını sağlamanın bir yolunu aramıştım.

Ellerini yüzümden çekiyor ve benden uzaklaşıp makyaj masasına doğru dönüyor.

"Gitmelisin, Tristan. Baban seni bekliyor." "Anne-"

"Lütfen git." Burnunu pudralıyor ve aynadan bana zayıfça gülümsüyor. "Gelecek hafta sonu brunch'ta görüşürüz."

Odasından çıkıyorum, içkimi yudumlayıp bardağı koridordaki masaya koyduktan sonra adımlarımı ikişer ikişer atarak babamın dördüncü kattaki ofisine gidiyorum.

Ben içeri girdiğimde evrakları imzalıyordu, onu neredeyse otuz dakika bekletmiş olmamdan rahatsız olmadığı belliydi.

Soğuk gözleri -bana aktardığı berrak mavinin aynı rengi- benimkilerle buluşmak için kalkıyor ama beni içine çekerken uçsuz bucaksız boşluklarında hiçbir duygu titreşmiyor. Tekrar masasına bakıyor ve kalan belgeleri imzalamayı bitiriyor.

"Otur," diye emretti.

"Bana ne yapmayı planladığını söyle de bu işi bitirelim. Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyormuşum gibi bunu uzatmaya gerek yok," diye hırlıyorum.

Dosyasını kapatırken dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor ve boku yediğimi anlıyorum.

"Bir iyilik istedim," diye açıkladı, dirseklerini sandalyesinin kolçaklarına yerleştirdi ve bana bakmak için arkasına yaslandı.

Bana sorduracak, pislik herif. "Kimden?" Sıkılmış

dişlerimin arasından ısırarak söylüyorum. "Robert

Royal."

Hiç tanışmadık ama ismini biliyorum. Daha da önemlisi, ününü biliyorum. Sertifikalı bir psikopat ve eğer söylentiler doğruysa, evlilik içi şiddetin karanlık sanatı hakkında babamdan bile daha çok şey biliyor. Onun adını benimkiyle birlikte duymak bile sırtımı dikleştiriyor.

"Aubonne'daki Royal Crown Akademisi'nin yönetim kurulunda. Duymuş muydunuz?"

Tabii ki var. Babam beni zorla istediği gibi bir iş adamı haline getirmek için İngiliz özel okul sistemine sokmuştu ve sık sık RCA'ya karşı oynardık.

O zamanlar hâlâ beni, bu aileyi önemsediğini düşünüyordum. Diz çökmüştüm, kendi hayallerimi ve tutkularımı boğmuştum ve denemiştim. Başarılı bir ilk yıl geçirmiştim ve yaz için eve geldiğimde babamı annemin yüzüne tokat atarken yakalamıştım.

Beni görmüştü. Özür dilemek yerine bana dehşet verici bir gülümsemeyle baktı ve "izle ve öğren çünkü bir gün kendi karımı terbiye etmem gerekecek" dedi.

Sonra ona tekrar vururdu.

On beş yaşındaydım ve dibe vurmuştum. Uyuşturucu, alkol, partiler, paraya sınırsız erişim ve sıfır dürtü kontrolü hayatım haline gelmişti. Üç okuldan atıldım, sonunda babam soruna yeterince para yatırdı ve dördüncüsü mezun olmama izin verdi. UCL'den mezun oldum ama bunun tek nedeni ailemden işletme dersleri kadar sanat dersleri de aldığımı saklamamdı.

İsyan etmek, onu kızdırmak için her şeyi yapmıştım, çünkü o zaman bile ona yapabileceğim en kötü şeyin adını ve varis olma planlarını mahvetmek olduğunu anlamıştım.

"Ortaokula geri dönmek için biraz yaşlıyım," diyorum ona, ses tonum alaycı.

"Öğretmenlik yapacak yaşa geldin," dedi ve cezasını bir tokmak hızıyla verdi.

Buna sesli bir şekilde gülüyorum, ama bu mizahsız bir ses. Onunki kayıtsız kaldığında yüzümdeki gülümseme kayboluyor. "Şaka yapıyorsun."

Beklediğim her neyse, bu değildi.

"Eylül'de başlıyorsun."

"Gidip *çocuklara* öğretmenlik yapmamı mı istiyorsun? Ben mi?" Alay ediyorum. "Bunun nasıl bir yardımı olacak? Bundan ne öğrenmem gerekiyor?"

"Sorumluluk," diye cevap veriyor, her kelimesinden küçümseme damlıyor. "Alçakgönüllülük. Olgunluk. Davranışlarını nasıl temizleyeceğini. Basından nasıl uzak duracağını. Ortadan kaybolmanı istiyorum, Tristan. Orada olduğun bir yıl boyunca senden haber almak istemiyorum."

"Bir *yıl* mı?"

"Bir yıl," diye tekrarlıyor, ses tonu tavizsiz. "Çocukça isyanlarından bıktım usandım ve ailenin adını ya da itibarını daha fazla mahvetmene izin vermeyeceğim. Biz konuşurken dairen satıldı ve eşyaların taşınıyor. Vakfına erişimini de iptal ediyorum. Bu yılı öğretmen maaşınla geçireceksin." Duraklıyor, bana sırıtıyor. "Asgari ücret alacağın bir devlet okulu yerine seni özel bir okula gönderdiğim için bana teşekkür etmelisin."

Başımı sallayarak reddettiğimi dile getiriyorum. "Bunu yapmayacağım. Eğer beni buna zorlarsanız, geçen haftaki performansım İsviçre'de yapacaklarımın yanında çocuk oyuncağı gibi kalır." Ekliyorum, tehdidim açık.

"Anneni tekrar görmek istiyorsan bunu yapacaksın."

Seçtiği cezanın gerçek dehşeti içime işlerken bakışlarım onun ölü bakışlarına çarparak kaskatı kesiliyorum.

"Ne?"

"Annenin güvende olmasını mı istiyorsun? O zaman RCA'ya gideceksin ve şimdiye kadar sahip oldukları en iyi öğretmen olacaksın. Uslu duracaksın. Gazetelerin ön sayfalarından uzak duracaksın."

İşte kart. Her zaman arka cebinde taşıdığı ama şimdiye kadar hiç oynamadığı kart.

Yüzündeki cevap veren diken düpedüz uğursuz, adamın gerçek kötülüğünü ortaya çıkarıyor. Bundan, ailemiz üzerinde sahip olduğu güçten ve bunu beni hizaya getirmek için nasıl kullanabileceğinden zevk alıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" "Tess senin mirasını devam ettirebilir, o hazır ve bunu istiyor." Gözlerini bana dikiyor, ağzı sıkı bir çizgi halinde düzleşiyor. "Eğer bana izin verirsen hizaya gelebilirim-"

"Benim hiçbir oğlum bir lokantanın arka tarafında mavi yakalı bir avam gibi çalışmayacak," diye öfkelendi, öfkesine hakim olamıyordu. "Bu şirket sana miras kalacak ve sen *büyüyeceksin.*"

Hayatta sahip olduğum tek tutku, kanımı pompalayan ve yaratıcılığımı harekete geçiren tek şey yemek pişirmektir. Çocukluğumda ailem sık sık şehir dışına çıkar ve bizi ev çalışanlarına emanet ederdi, ben de öğleden sonralarımı şeflerimizle geçirirdim. Önce sadece izler ve her şeyi öğrenirdim, sonra omlet ve karışık salata gibi temel yemeklerle ellerimi kirletirdim, en sonunda da onlarla yan yana çalışarak daha karmaşık tarifleri ve lezzet profillerinin birlikte nasıl çalıştığını öğrenirdim.

Bundan hoşlanmayacağını sezdiğim için babamdan saklamaya özen göstermiştim. Ama sonra bir gün, anneme vurduğuna tanık olduğum yaz, bir iş gezisinden eve erken dönmüştü ve beni mutfakta, kollarımı dirseklerime kadar sıvamış, ellerim taze makarna hamurunun içinde ve yüzümde memnun bir gülümsemeyle yakaladı ve postaladı.

Beni boğazımdan yakaladı ve sanki hiçbir şey değilmişim gibi odanın diğer ucuna fırlattı çünkü o zamanlar değildim. Şefi oracıkta kovmuş, bir sonraki işe alımın benimle etkileşime girmesini yasaklamış ve bir daha asla başka bir mutfağa yaklaşmamamı sağlamıştı.

Devam ediyor. "Biraz disiplin öğrenene kadar bir yıl boyunca annenle ya da kız kardeşinle görüşmeyeceksin."

Tartışmak, ona küfretmek için ağzımı açıyorum ama o devam ediyor. "Eğer sende olduğunu öğrenirsem," her kelimeyi uzatıyor, ses tonundaki açık tehdidi her kelimeye bağlandığımdan emin olana kadar uzatıyor, "annene ne yapacağımı biliyorsun."

Gözdağı verme taktiklerinin acımasızlığı beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Bundan bir çıkış yolu göremiyorum ve çizginin dışına çıkarsam anneme ne yapacağından korkma ve kazandığı için öfkelenme duyguları arasında sıkışıp kaldım.

Ne yaparsam yapayım, benim için kaçış yok.

Kaderimin kaçınılmazlığı beni boğazımdan yakalayıp boğuyor ve konuşmamı zorlaştırıyor. "Eğer dediğini yaparsam, onu rahat bırakacak mısın?"

"Sonunda bu işin nasıl yürüdüğünü anlamaya başladın," diyor kendini beğenmiş bir sırıtışla ve ben yumruklarımla yüzündeki sırıtışı silmek için can atıyorum.

"Siktir git," diye tükürdüm.

Son bir darbe indirdiğinde topuklarımın üzerinde dönüp kapıya yöneliyorum.

"Ve bir şey daha, Tristan." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve bir kez daha ona bakıyorum. Her ne söyleyecekse, bunu son açıklama olarak saklamasının bir nedeni olduğunu biliyorum. "Artık skandal yok, artık kız yok demek. İsviçre'deyken aletini pantolonunun içinde tutacaksın. Müdür Thornton, bu şarta sadık kaldığından emin olmak için sana göz kulak olacak. Seni tanıyorum, bebek bakıcılığına ihtiyacın olacak." Devam ederken yüzündeki gülümseme çarpık bir zevkle karışık. "Kim bilir, bekârlık sana çok iyi gelebilir."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Tristan

"Bir tane daha," diye sesleniyorum. Barmenin gelip bardağımı yeniden doldurması için başka bir davete ihtiyacı yok.

Zengin, kahverengi sıvıya amaçsızca bakıyorum, son iki ayın karmaşasını düşünürken bardağımın kıvrımlarında döndürüyorum.

İlmeği boynuma geçirdikten ve mecazi anlamda neredeyse boğulacak kadar sıktıktan sonra, babam beni evimden çıkarma sözünü yerine getirmişti. Chelsea'deki evimden belirsiz bir şekilde çıkarılmış ve eşyalarım depoya atılmıştı.

Aubonne'a ayak basmayı, hatta geçici de olsa bir taşınmanın gerçekleştiğini kabul etmeyi bile reddettim. Bunun yerine, elimde sadece bir spor çantasıyla Tess'in evine gittim. Kapıyı açtığında, yanından geçip kendimi evimde gibi hissettim ve onunla kalmama izin vermesinin nedeni olarak küçük kardeş ayrıcalıklarımı öne sürdüm.

Beş parasız olduğum için, lezzetli ev yemekleri karşılığında ücretsiz konaklamayı takas etmiştim ve son iki ayı birlikte kalarak ve çocukken yaptığımız gibi davranarak geçirmiştik. Eğlenceliydi ve önümüzdeki yılı ve çuvallarsam nelerin tehlikeye gireceğini kafamdan atmama yardımcı olmuştu.

Babamızın tehditlerinin boyutunu Tess'e anlatmadım. Öfkesi, benim adıma müdahale etmeye çalışmasına neden olabilirdi ve

ihtiyacı olan şey, kendini tehlikeye atmasıydı. Babamın dikkatinden bu kadar kaçabilmişti ve ben de bunun böyle kalmasını istiyordum.

Ona aramızdaki her türlü teması yasakladığını söyledim ve buna karşılık öfkesi o kadar ani alevlendi ki ofisine girip onunla yüzleşmesini engellemek için neredeyse onu zapt etmek zorunda kaldım. Annemizle ilgili daha korkunç yorumları kendime saklamıştım.

Bu iki ayın birbirimizi bir süre için son görüşümüz olduğunu kabul ettikten sonra, ders planlarımda bana yardımcı olmak da dahil olmak üzere kaliteli zaman geçirmeye odaklandı. Çünkü babamın Avrupa'nın en parlak beyinlerinden oluşan yeni nesle öğretmemi istediği konu *iş dünyasıydı*.

Eğer bu benim için devasa bir 'siktir git' değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Temel planları ben oluşturdum ve o da mükemmeliyetçi bir kadın gibi bunları hazırlamama yardımcı oldu. İş dünyasına ya da bir Fortune 500 şirketini yönetmeye ilgim olmadığına dair şüphelerim varsa bile, babamın bu küçük deneyi onları yatağa atmıştı. Birkaç hafta sonra öğretmeye başlayacağım derslerden çok sıkılmıştım.

Dün annemi yanağından öpmüş, Tess'e sarılmış ve vedalaşmıştım. İsviçre'ye varmıştım ve taşraya sürüldüğümü hâlâ inkâr ettiğim için dersler başlamadan önceki geceye kadar Cenevre'de kalmaya karar vermiştim.

Bugün, Thornton'la buluşmak ve birkaç idari işi halletmek için Aubonne'a gitmiştim. Beklediğim gibi bir yerdi. Güzel, tarihi bir bina ama ıssız bir yerde. Etrafım iğrenç, kendini beğenmiş, gösterişli ortaokullu pisliklerle çevriliydi - bunu biliyordum çünkü ben de onlardan biriydim - kaçışım yoktu.

Bu lanet yılı akıl sağlığımı koruyarak atlatabilmek için bile içki stoklamam gerekecekti.

Viskimi yudumlayıp ayağa kalkıyorum, özel dikim takım elbisemin ceketini ilikliyorum ve bunu yaparken yarı boş barı hızlıca değerlendiriyorum. Boş bardağımı işaret ederek barmene bana yeni bir içki getirmesini işaret ediyorum.

Barın karşısındaki sigara içme alanına doğru ilerlerken telefonum çalıyor. Takım elbisemin cebinden çıkarıyorum ve ekranda Tess'in adını görüyorum.

"Hey-," diye başlıyorum, tekrar cebime uzanıp bara gelmeden önce sardığım esrarı çıkarıyorum.

"Bana bir daha Tessticles dersen, Tristan," diye araya girerek sözümü kesti. "Oraya gelir ve seni kendim öldürürüm," diye söz veriyor. "Kadınlar

istatistiksel olarak elle boğma yöntemini tercih etmiyorum ama beni test ederseniz grup ortalamamızı yükseltmekten mutluluk duyarım."

Esrarı dudaklarımın arasına alıp kıkırdıyorum ve yakıyorum. Alanın diğer ucunda sigara içen bir çift bana onaylamayan bir bakış atıyor. Onları tersliyorum.

"İstatistiklere ne kadar önem verdiğini biliyorum. Eğer beni öldürmemen gerektiğini söylüyorlarsa, onları dinle derim." Cevap veriyorum, bir nefes çekiyorum ve dumanı ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum.

"Sizi öldürmeyeceğimden değil, tarihsel olarak sizi zehirleme olasılığım çok daha yüksek."

Başımı duvara yaslıyorum ve omuzlarımdaki gerginliğin gittiğini hissederken gözlerimi kapatıyorum.

"Bunu uzaktan yapamazsın."

Bir an sessiz kalıyor ve kelimelerini dikkatle seçtiğini biliyorum. "Nasılsın?"

İç çektim. "Peki."

"Eve gelmelisin. Benimle kalabilirsin, güvenimi paylaşabiliriz-"

"Hayır," diye araya girdim, "bunu yapmam gerekiyor." İsviçre'de geçirdiğim yıldan daha fazlasından bahsediyorum. Ofis üçlüsünün babama karşı verdiğim bu kısa ömürlü savaştaki son dayanağım olduğu gerçeğini kabullenmeye başladım. "Milyar dolarlık bir şirketi devralmaktan daha kötü kaderler de var," diye şaka yapıyorum, ses tonumda neşe izleri yakalamaya çalışarak.

Yine sessiz, ama ilk seferden farklı. Bu sessizlik bir şeyler gizliyor, onu bunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Daha kötü kaderlerden bahsetmişken," diye söze başladı ve sesli bir şekilde yutkunmadan önce, "Babam bugün evlilikten bahsetti."

Kanım damarlarımda donuyor. Kız kardeşimin görücü usulüyle evlendirilme yaşının yaklaştığı, en azından bizim dünyamızda, bu yıl odadaki kabul edilmeyen fil oldu. Onun da anneminki gibi bir kaderle karşılaşmasını istemiyorum.

"Umarım ona siktirip gitmesini söylemişsindir," diye homurdandım.

"Bunlar tam olarak benim sözlerim değildi, hayır," diyor ve sesinde bir gülümseme duyuyorum. "Ama ona birleşmeyle meşgul olduğumu ve tekrar görüşmemiz gerektiğini söyledim."

Buna sırıtıyorum. Potansiyel bir kriz karşısında soğukkanlı ve mantıklı olmak klasik Tess.

"Dinle, gitmem gerek. Görüşmeler bu sabah büyük bir geri adım attı, bu yüzden burada bir kargaşa var. Hemen geliyorum Julie," diyor asistanına telefona geri dönmeden önce. "Sadece sana iyi şanslar dilemek ve seni özleyeceğimi söylemek istedim. Sanırım bir yıl sonra görüşürüz." Son cümlesinde sesinin enerjisi bir oktav düşüyor.

"Bunu kimseye söyleyeceğimi düşünmezdim ama birleşmede iyi eğlenceler. Yakında görüşürüz." Telefonu kapatacağım ama ekliyorum: "Hey, döndüğümde havasız bir hıyarla görücü usulü evlenmiş olma, tamam mı?"

"Benimle bir ilgisi yoksa," diye karanlık bir şekilde söz veriyor ve sesindeki kararlılık, babamın onu biriyle nişanlamasını dilememe yetiyor, böylece gelecekteki kocasının etrafında daireler çizmesini izleyebiliyorum.

Topuğumla cigaramın izmaritini ezip tekrar içeri giriyorum ve barı geçip beni bekleyen içkime doğru kararlı adımlarla ilerliyorum. Oturuyorum, parmaklarımı bardağın etrafına doluyorum ve bir yudum alıyorum.

Bir yıl.

Sahte bir isimle bir yıl. Tristan Novak, Uluslararası İşletme öğretmeni.

Arkadaşlarım, kız kardeşim ya da annem olmadan bir yıl. Hiçbir şeyin olmadığı bir ülkede, hiçbir yerin ortasında, zenginlikten yoksun bir yıl.

Kimseyi becermediğim bir yıl.

Elimi yüzüme sürüyorum. Kahretsin, hazır değilim.

İçki kasalarının yanı sıra, ellerim için sürtünme önleyici losyona da yatırım yapmam gerekecek.

Sonuç olarak, çok *uzun* bir yıl.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama babam bu konuda gerçekten kendini aşmış. Bir.

Elim yavaşça yüzümden düşüyor, çünkü onun kokusunu daha
Onu görüyor ya da duyuyorum. Güçlü vetiver ve tatlı vanilyanın ölümcül bir kombinasyonu olan kokusu burnuma kadar geliyor ve duyularımı süperşarj ediyor.

"Affedersiniz," diyor hemen arkamdan boğucu bir ses. Sanki parmaklarıyla o bölgeyi okşuyormuş gibi boynumun dibinde tüylerim diken diken oluyor. Göğsünü koluma bastıracak kadar yakınıma eğiliyor.

Vücudumu hareket ettirmeden yüzümü yana eğiyorum ve kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

Bakışlarım, benimkilere cesurca bakan bir çift karanlık, parlayan gözle birleşiyor. Nefes alış verişimin bir an için düzensizleştiğinin ve bir nefes verişimi kaçırdığımın uzaktan farkındayım ama bunu fark edemeyecek kadar onun gözlerine kapılmış durumdayım.

"Güzel" onu tanımlamak için çok hafif bir kelime.

O çarpıcı.

Tam ortadan ayrılmış siyah, düz saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyor ve göğsüne düşüyor. Yoğun, badem gözleri küçük bir burnun ve kırmızı rujla boyanmış kalın dudakların üzerine oturuyor. Güzelliğiyle neredeyse kırılgan görünüyor ama yüzüne keskinlik katan bir hüzün var. Bunu biliyorum çünkü aynı hüznü kendi içimde de tanıyorum.

Ortalamadan daha uzun, başının tepesinin omzumun hemen altına ulaştığını söyleyebilirim, ancak gözlerim vücudunu tırmıklarken ve günahlarım için ciddi bir şekilde test edilmek üzere olduğumu fark ettiğimde bunu zar zor fark ediyorum.

Kalçasının ortasında biten ve yüzüme otururken anında başımın iki yanına eğildiğini hayal ettiğim kilometrelerce uzun, tonlu bacakları vurgulayan sıcak pembe bir elbiseyle Noel sabahı bir hediye gibi sarılmış.

Daha önce taradığımda kalabalığın içinde değildi, onu fark ederdim.

Onu hatırlardım.

"Affedersiniz," diye tekrarlıyor, çünkü onu sessizce süzmek dışında, aslında henüz onu kabul etmedim. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum. Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme veriyor. "Benimle seks yapmak ister misin?"

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Nera

"Affedersiniz, benimle seks yapmak ister misiniz?"

İlk sorumu tekrar sormak için ikinci bir şansım olsaydı, seçtiğim kelimeleri yeniden gözden geçirirdim. Ne yazık ki, onlar dışarıda ve ben de onları bu şekilde ifade etmeye karar verdim, yani olan oldu. Artık ikinci bir tahminde bulunmanın faydası yok.

Hakkını yemeyelim, bu açıklamam onu şaşırtmadı. Aslında, kaşını hafifçe kaldırması dışında neredeyse hiç tepki vermedi.

Acaba bu daha önce başına gelmiş olabilir mi?

Aslında, eminim öyledir. Bu barda tek başına oturmuş, viskisini yudumluyor, kendi arkadaşlığıyla son derece rahat ve etrafındaki dünyadan rahatsız değil. Meraklı bakışları davet ediyor, özellikle de odadaki kadınlarınkini. Birkaçının takım elbiseli dalgın adama bakmak için belli belirsiz boyunlarını büktüklerini fark ettim.

Ben de onlardan biriydim, köşedeki kapalı kabinin gölgelerinden ona bakıyordum. Yüzünü odaya gösterdiğinde, geniş omuzlarının güçlü hatları kadar hoş görüneceğini ummuştum. Sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor gibiydi.

Sonra ayağa kalktı ve dileğim gerçekleşti. Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve karnımın alt kısmında daha önce hiç hissetmediğim bir fiziksel çekim h i s s e t t i m .

Odanın diğer ucundan bile seçebildiğim delici berrak mavi gözler, dolgun kaşların ve daha da dolgun saçların altında duruyordu. Ustaca dağılmıştı,

Sanki bu şekli vermesi için birine cömertçe para ödemiş gibiydi ama içgüdüsel olarak bunun elini tekrar tekrar saçlarında gezdirmesinden kaynaklandığını biliyordum. Çenesi sert ve keskin, ağzı sıkıydı ve dudaklarını gevşetip gevşetemeyeceğini görmek için onu öpmek istedim.

Ona verdiğim fiziksel tepkiye dayanarak, aradığım şeyi bulduğumu biliyordum.

Dikkatli bir şekilde düşündükten sonra karar *vermiştim*.

- beni kesinlikle korkutacak biri.

Seks yapmak ya da sevişmek değil, beni gerçekten becermek. Yüzüstü yatağa uzandım, elleri saçlarımı çekerken siki içime giriyor ve kulağıma iğrenç şeyler fısıldıyor. Ben ona aklını kaybettirirken, o beni Tanrı'ya inandırırken. Umarım beni *sertçe* boşaltırken.

Ondan beni hemen becermesini istemek çok agresif hissettirmişti, ama şimdi 'seks' istediğim için pişmanlık duyuyordum.

Çok klinik.

Sandalyesinin arkasına yerleşiyor, kollarını kavuşturuyor ve rahatça bana doğru eğiliyor. Burnum onun sedir kolonyasının kokusunu alıyor.

Bana gülmüyor ya da teklifimi hemen kabul etmiyor. Vücut dilini okumakta iyiyimdir ama onunki hiçbir şey ele vermiyor. O bir gizemle sarmalanmış bir muamma ve görünüşe göre çözmek için çaresizim.

"Beş yıldızlı bir otelde çalışan bir eskortun tek cümlelik konuşmalarında biraz daha incelikli olacağını düşünmüştüm."

Sesi tenimde gezinen bir tüy gibi vücudumda dolaşıyor. Belki de benim için çok fazla, çok güçlüdür.

Tek gecelik bir ilişki bulmak için yola çıktım, daha önceki deneyimlerim hiç de öyle değilken seksi benim için keyifli hale getirebilecek birini. Eski sevgilimle seks en iyi ihtimalle katlanılabilir, ama çoğunlukla sefil bir şeydi. Sadece misyoner, iki dakikadan kısa sürede bitiyordu, hiçbir beceri, uzmanlık ya da açıkçası zevk alıp almadığımı umursamıyordu. Ve ben zevk almıyordum, çünkü beni asla boşaltmayı başaramamıştı.

Asla. Bir kere bile.

Açıkçası, bilincimin yerinde olup olmamasının Rex için bir fark yaratıp yaratmayacağını merak ediyordum ama ona hiç sormamıştım.

Geçen yıl ayrılmadan önce sadece üç ay çıkmıştık ve o zamandan beri biraz rahatlamak için kendime dokunmaktan bıkmıştım. Kendimi boşaltmak işe yarıyordu ama hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin edici gelmiyordu. Altı ay sonra

Sinir bozucu bir şekilde tatmin edici olmayan orgazmlar ve gözüme çarpan kimse olmadığından, sarmal olmaya başlamıştım ve Altı'ya aseksüel olabileceğimi şaka yollu yüksek sesle düşünmüştüm.

Bardaki adama verdiğim fiziksel tepki bana öyle olmadığımı söylüyor, ama adamın bir bakışı ve verdiği bir cevapla birden kendimi tehlikeli bir şekilde kendi ligimin dışında hissediyorum. Kesinlikle daha yaşlı ve benim şok ve huşu yaklaşımıma tepki vermemesi, bu oyunda yanlışlıkla birkaç seviye atlayıp doğrudan son patrona gitmişim gibi hissettiriyor.

"Ben bir fahişe değilim, ama *Diary of a Call Girl'ün* her sezonunu izledim, bu *da birinci* sınıf bir eskort olmak için ne kadar çalışıldığını bildiğim anlamına geliyor, bu yüzden iltifatınızı kabul ediyorum." "Kadınların ihtiyaçları vardır" diye eklemeden önce omuz silkiyorum.

Ben konuşurken gözleri dudaklarıma kayıyor ve bu dikkatimi dağıtıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Bir kadını nasıl baştan çıkaracağını biliyor ve bunu neredeyse hiç çaba sarf etmeden yapıyor.

"Peki bunlar hangi ihtiyaçlar?"

Nefes alıyorum ve bakışları göğüslerimin elbisemin yakasına baskı yaptığı yere doğru kayıyor. Gözlerinin sınırsız derinliklerinden bir sıcaklık parıltısı geçiyor. Bu onu herhangi bir şekilde etkilediğime dair ilk işaret ve ben de buna tutunuyorum.

"Hızlı ve açık bir şekilde söylemek gerekirse," diyorum ona, "bir kızdırma çubuğu gibi kırılmaya ihtiyacım var. Feminizmi en az birkaç yüz yıl geriye götürecek şekilde becerilmeye ihtiyacım var. Bunu yapacak adam sen gibi görünüyorsun. İlgilenir misin?"

Bu onu gülümsetiyor. Ya da en azından ben ağzının sol köşesinin kalkmasını böyle yorumluyorum.

İçkisinden bir yudum alıyor ve bana

başını sallıyor. "Devam et."

"Beni bu bunalımdan kurtaracak bir gece sekse ihtiyacım var. Hepsi bu." Kendi içkimi tezgâha bırakıp omzumun üzerinden arkamızdaki lounge alanına bakıyorum. "Daha önce burası ölü gibiydi, bu yüzden kimseyi bulacağıma dair büyük umutlarım yoktu, ama sonra seni odanın içinde sanki buranın sahibiymişsin gibi yürürken gördüm, ve belki de öylesindir. Kim bilir. Ama yürüyüşündeki bir şey bana yatak odasında ne yaptığını çok iyi bildiğini söylüyor ve ben de sıramı istiyorum."

Elini çenesine götürüyor ve beni düşünürken ölümcül gülümsemesini örtüyor. Öncekinden farklı olarak şimdi bakışlarının ardını daha net görebiliyorum. İlgisini çekmiş ve yırtıcı mı yoksa av mı olduğumu ölçer gibi gözleriyle beni süzüyor.

"Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?"

"Künt mü?" Soğuk bir sırıtışla, saf bir güven duygusuyla söylüyorum. "Bu benim en iyi halim."

Gözleri meydan okurcasına parlıyor ve yanıt olarak omurgamdan aşağıya doğru dayanılmaz bir ürperti yayılıyor.

Oynamayı seviyor, bunu söyleyebilirim.

Başını bana doğru eğdi. "O zaman en kötüsünü yap."

Yanındaki sandalyeyi kenara iterek ve iki elimle sahte güvenime tutunarak kendimi onunla bar arasına sıkıştırıyorum.

Sıradan bir gözlemciye tamamen masum görünüyor, sanki bir içki sipariş etmek için bara eğilmişim gibi.

İkimiz için, havada ek bir heyecan var.

Hafifçe eğilip elimi kalçasına koyuyorum ve takım elbise pantolonunun içinde uzunluğunu hissedene kadar yavaşça bacağında gezdiriyorum. Sert, kalın ve uyluğuna doğru zonkluyor ve tereddüt ediyorum, sikini avuçlarken dokunuşum biraz çekingen.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum ve ne beklediğimi bilmiyorum - belki gözlerinin zevkle kapanmasını ya da elimi üzerinde hissetmenin tadını çıkarırken başını geriye atmasını - ama onun yerine gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum. Bir parça buzu diliyle ağzında gezdiriyor, bakmaya devam ederken yanakları çukurlaşıyor.

Elini benimkinin üzerinde gezdiriyor ve ben duraklıyorum, onunki ile benimki arasındaki boyut farkı ve bana dokunduğunda kimyanın neredeyse duyulabilir çatırtısı beni şaşkına çeviriyor. Beni itmesini bekliyorum ama onun yerine daha büyük olan avucunu elimin üzerine kapatıyor ve kendinden daha emin bir şekilde sikinin üzerine bastırarak uzunluğunu sıkmamı sağlıyor.

"Eğer sikime dokunacaksan, bu konuda utangaç olma." Dudaklarından gırtlaktan bir inilti dökülüyor ve ben yardım edemiyorum ama ağzını yalarken ona bakıyorum. "Ciddiymişsin gibi dokun bana."

Ona karşı kesinlikle kendimi kaybetmiş durumdayım ve yüzümdeki renk de bunu kanıtlıyor. Başparmağı yanaklarımın pembe tonunu nazikçe okşamak için yukarı geliyor.

"Çok sevimli," diye kendi kendine nefes alıyor.

Bir şekilde üstünlüğü ya da en azından sürpriz unsurunu yeniden ele geçirmek için çaresizim.

"Ne iş yapıyorsun?"

Kıkırdıyor ve kendimi bir an için bu sesin büyüsüne kapılmış buluyorum. "Aletimi avuçlarken bana sormak için garip bir soru."

"Dur tahmin edeyim," diyorum, bir yandan onu tepeden tırnağa incelerken bir yandan da ucundan dibine kadar okşuyormuş gibi yapıyorum. Dudakları hafifçe aralanıyor ve ona attığım kendini beğenmiş gülümsemeye engel olamıyorum. "Sen bir avukatsın."

Parmakları bileğimi sararak hareketimi durduruyor.

"Beni ne ele verdi?" Sesi baştan çıkarıcı bir fısıltıdan başka bir şey değil.

"Mükemmel oturan takım elbise." Çenemi bileğine doğru eğiyorum. "Aslında otuz bin pound olan şık ve sade, göze çarpmayan saat. Kahverengi likör. Dalgınlık. Dünyayı küçümseyen genel bakış."

Eşit nefesler alırken göğsünün hareket edişine kapılıyorum.

Şimdi gözlerinde parlayan bir mizah var ve acaba yanlış mı anladım diye merak ediyorum.

"Beni yakaladın," diye cevap veriyor ve başparmağı bileğimin hassas derisine sürtünerek ardında yakıcı bir sıcaklık bırakıyor. "Ne yapıyorsun?"

Kahretsin. Soruyu bana geri çevireceğini düşünmemiştim. Bir cevap ararken göz ucuyla dokunması beni yıpratmaya yetti.

Ona gerçeği söylersem bunu kapatır.

"Ben bir grafik tasarımcısıyım." Bu gerçekten uzak değil, sadece hayatımı bu şekilde kazanmıyorum. "Çizim yapmayı seviyorum. Aslında ilk dövmemi bu yaz tasarladım."

Mırıldanarak ilgisini belli ediyor. Gözleri yavaşça vücudumda geziniyor. "Nerede o?"

Aletini tekrar sıkıyorum ve gözleri kararararak kucağında birbirine dolanmış ellerimize bakıyor.

"Seni odama çıkarmaya çalışıyorum, böylece sana gösterebilirim," diye fısıldıyorum, kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

Bana kaşlarını kaldırdı, tıpkı ona ilk yaklaştığımda yaptığı gibi.

Onu.

"Odanız var mı?"

"Hazır geldim," diyorum yine omuz silkerek.

"Kaç yaşındasın?" Diye soruyor.

"Yirmi iki, neden? Kaç yaşındasın sen?" Umarım doğal davranırım. I gerçek cevabı bilseydi kaçardı.

Bardağını ağzına götürüyor ve bir yudum alıyor. Acele etmiyor, likörün tadını çıkardıktan sonra yutuyor ve bardağını tekrar tezgâhın üzerine koyuyor. Sıvı boğazından aşağı kayarken adem elmasının çalışmasını izliyorum.

"Bu gece hapse girmeyeceğimden emin olmak için." Dudaklarını yalıyor. "Yirmi dört yaşındayım."

Sıcak bir el kalçamı sararak beni irkiltti. Hareket ettiğini bile görmemiştim ama şimdi beni kendine doğru çekmek için tutuşunu kullanıyor. Hafifçe dönüyor, bacaklarını ayırıyor ve beni bacaklarının arasına yerleştiriyor.

İki insanın olabileceği kadar yakınız, benim elim onun aletinde, onunki benimkinde ve vücutlarımızın geri kalanı bu popüler otel barında uygunsuz bir şekilde birbirimize bastırılmış durumda.

"Bana adını söyle," diyor, emir dudaklarından karanlık bir şekilde dökülüyor ve boğazımı bir mengene gibi sarıyor.

"Önce seninkini söyle."

Gözleri tekrar dudaklarıma düşüyor ve keşke düşmese diyorum. Hâlâ halk içindeyken olmaz.

"Ben Gary."

Yanıt olarak burnumu kıvırıyorum. "Bunun için biraz ateşlilik puanı kaybediyorsun, üzgünüm."

"Sanırım bu gece için ilk tercihiniz olmaya yetecek kadar param var," diye ukalaca cevap veriyor.

Bana kötü şeyler yapacağını biliyorum ve sabırsızlanıyorum.

"Hmm, sakin bir gece olduğu için şanslısın."

Bana yönelttiği gülümseme, bana büyük beyaz bir köpekbalığı ile ayak oyunu oynayan bir minnow olduğumu hatırlatıyor.

"Hâlâ yapabiliyorken bu tavrını koru. Yakında seni de sikip atacaklar." Midemde sıvı ısı birikirken kalbim boğazımda sıkışıyor. "Şimdi bana adını söyle."

"Jenny," diye yalan söyledim. Sanırım bu adamın kulağıma ismimi inlediğini duyarsam, seksi benim için sonsuza dek mahveder.

Zaten sarsıntılı bir başlangıç oldu, daha yirmili yaşlarıma bile gelmeden ölüp gitmesine ihtiyacım yok.

Dudakları yavaşça sırıtıyor ve şimdi hararetle ağzına b a k a n benim. "Pek de eşsiz bir isim sayılmaz."

Aramızdaki kavurucu kimyadan cesaret alarak dudaklarına doğru eğilip bir sonraki sözlerimi söylüyorum.

"Ne olursa olsun inleyeceksin."

Sert bir şekilde içine çekiyor, bunu yaparken dudaklarımdaki nefesi çalıyor. Parmakları kalçalarıma saplanıyor, dokunuşunun şiddeti neredeyse morartıcı.

"Dikkatli ol," diye cevap veriyor ve sesinin gırtlaktan gelen törpüsü karşısında boğazım düğümleniyor, "Bu gece seni becereceğime henüz karar vermedim."

Verdiği cevap karşısında gözlerim hafifçe kısılıyor, ciddi olup olmadığını ya da bunun oynamak istediği bir oyun olup olmadığını anlamaya çalışırken onunkiler arasında gidip geliyorum. Bakışlarında tereddüt gibi bir şey var ve bu kafamı karıştırıyor.

Gördüklerinden hoşlanmadı mı? Birkaç dakika önce beni barda, buradaki insanların önünde sikmemek için kendini zor tutuyor gibiydi ama şimdi tereddüt ediyor.

Bu geceki ilişkimde istediğim ya da ihtiyacım olan son şey bu. Eğer emin değilse, o zaman başka bir seçeneğe yöneleceğim. İnsanlara birden fazla şans veren biri değilim, özellikle de duvarlarım etrafıma yıkıldıktan sonra.

Ondan uzaklaşıyorum, elimi sikinden çekiyorum ve bacaklarının arasından geri çekiliyorum. Gözlerim odanın içinde gezinirken barda oturan, yüksek sesle konuşan ve iğrenç bir şekilde birbirlerinin sırtını sıvazlayan finansçılara benzeyen üçlüye takılıyor.

İdeal değil, ama içlerinden birinin yapması gerekecek. Bu yakışıklı, kararsız yabancının özenle hazırladığım planlarımı mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Rahat bir gülümseme ve omuzlarımı kaldırarak ona doğru dönüyorum.

"Bu gece tek seçeneğim sen değilsin," diyorum. "Sanırım gidip şansımı orada deneyeceğim."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Tristan

Bana yaklaştığı gibi beklenmedik bir şekilde geri çekildi ve beni benden uzaklaşıp barın hemen köşesinde oturan bir grup erkeğe doğru yürümesini izlemeye zorladı.

Onu ilk fark eden, arkadaşının omzuna defalarca vurur ve çenesini ona doğru uzatarak beklenmedik ama kararlı bir şekilde onlara doğru gelen sirene bakmasını ister.

Ona nasıl baktıklarını gördüğümde yumruğum bardağımın etrafında sıkılıyor. Ona bakmamaları gerekiyordu. Hâlâ elleri *üzerimde* göğsüme yapışmış olmalıydı.

Parfümü, beni beceren gözleri, günahkâr elbisesi ve vücudumdaki açgözlü elleriyle lanet bir kasırga gibi içeri girdi ve hala olmaları gereken yerde.

Barın karşısındaki serserilere doğru değil.

Ona sahip olmak için yanıp tutuşuyorum. Bunu sertleşmiş aletimde, karnımın bükülmüş düğümlerinde, şakağımda zonklayan damarda hissedebiliyorum.

Kanımın vücudumda öfkeyle pompalanması, ardından zonklayan bir enerji yaratması ve bu enerjinin hiçbir çıkış noktası olmadan içimde hapsolması gibi.

Arkasından seslenmek, buraya geri gelmesini emretmek istiyorum ama bunun yerine dişlerimi sıkıp gidişini izliyorum. Gözlerim hiç başka yere bakmıyor, ona kilitlenmiş

Benden uzaklaştığı her adımda vücudumdaki kızgınlık artarken ilerliyor.

Yılın ikinci ayında ve daha ders vermeye başlamadan iki hafta önce, sürgünümün ilk koşulunu muhteşem bir şekilde yerine getirememek üzereyim.

Eğer onun peşinden gidersem, bir yabancının - cazip bir yabancının ama yine de bir yabancının - o zaman beni boynumda bir ilmik ve özgür irademin olmadığı bu duruma getiren aynı davranış döngüsünü tekrarlamış olurum.

Ama belirsizliğimin ilk işaretinde kaçmadan önce bana sahip olmak için o kadar çaresizdi ki. Bana herhangi biriyle mükemmel bir şekilde değiştirilebilecek sıradan bir sikmişim gibi davrandı ve sadece bu bile boğazını sıkıp önümde diz çökmesini istememe neden oldu. Bir saat içinde bana boyun eğdiğini müjdelemesini sağlayabilirdim.

Tek gecelik ilişkilerin bu tarafında olmaya alışık değilim. Ben genellikle isimsiz ve bazen de yüzsüz kızlarla yatan biriyim. Bağlanmayan, 'gözden ırak olan g ö n ü l d e n d e ı r a k o l u r' sözüne göre yaşayan *biriyim.*

Bu benim için yeni bir şey ve hoşuma gitmiyor. Egom darbe aldı ve bu onun da hoşuna gitmiyor.

Onunla ilgili çekici ve büyüleyici bir şey var, sadece ilk fiziksel çekimden daha fazlası. Beni daha yakına çağırıyor, tam olarak kim olduğunu öğrenmek istememe neden oluyor. Numarasını almak, bu gece parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermemek için acil bir ihtiyaç beni pençeliyor. Pişman olacağımı.

Kafamın içindeki ses, dürtü kontrolü sıfır olan ses, onlara ulaşmadan önce onu durdurmam için bana bir kez daha bağırıyor.

Ayağım yerde endişeli bir ritim tuttururken hayal kırıklığım bacaklarıma yansıyor. Onu bastıracak gücüm yok ama saniyeler sonra bardaki diğer adamlara ulaştığında aniden duruyor.

Doğruluyorum, kaslarım gerginleşiyor.

Köşeyi dönüyor ve onlara çenemi sıkmama neden olan nazlı bir gülümseme veriyor. Saçının bir tutamıyla oynuyor, parmağının etrafında döndürürken içlerinden birinin söylediği bir şeye kıkırdıyor ve ben bunun sahte olduğunu biliyorum. Sadece kısa konuşmalarımıza dayanarak bile onun olmadığını biliyorum. Bir performans sergiliyor ve ben maskesini yırtıp gerçek Jenny'yi ortaya çıkarmak istiyorum.

Bana nasıl yaklaştığını, açılış cümlesini nasıl bir özgüvenle söylediğini düşünüyorum. Ben onu durdurana kadar nasıl küstahça sikimi yumrukladığını ve uzunluğumu aşağı yukarı pompaladığını.

Onlara da aynı şeyi mi teklif ediyor? On dakika önce bana yalvardığı gibi onlardan birine ya da üçüne birden kendisini becermelerini mi teklif ediyor?

Barın aşağısında gözümü kırpmadan ona bakıyorum. İçlerinden biri ayağa kalkıp boyunu ve kaslarının kalınlığını gösterebilmek için kollarını kavuşturana kadar nasıl flört ettiğine.

Ona doğru dönüp küçük elini pazusuna koyduğunda içimde bir vida gevşiyor.

Adam cevap olarak kollarını açıp ona doğru bir adım attığında beynimde bir şeyler karışıyor ve ayağa kalkıyorum. Boş boş oturup bu gece bana ait olan şeye dokunmasını izlersem lanetleneceğim.

Barın öbür ucundan ona doğru yürürken dürtülerimi kontrol edemiyorum ve yaptığımın ne kadar aptalca olduğunu düşünmek için bir saniye bile ayırmıyorum.

Pişmanlıklar, yarın bunun için var.

Şu anda, onu sahiplenmek için damarlarımda gümbürdeyen ihtiyaç dışında etrafımdaki her şeye kendimi kaptırmış durumdayım.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Nera

"Kravatı beğendiğinize sevindim, üst katta aynı koleksiyondan birkaç tasarım daha var." Kevin yüzünde aşırı özgüvenli bir gülümsemeyle şöyle diyor. "İsterseniz size göstermekten mutluluk duyarım."

Sözleri karşısında duraksıyorum ama tepkimi boş bir gülümsemenin ardına saklıyorum. Beklediğim teklif bu ama yine de midemde hayal kırıklığı çalkalanıyor.

Kevin ve arkadaşları baştan çıkarma sanatında yeteneksizler. Kendi cinsel deneyimim sınırlı olabilir ama ben bile bu kadarını söyleyebilirim.

Onlara doğru yürürken ne kadar kolay bir hedef olacaklarını fark ettim, bu yüzden ilk seferinde kullandığımdan daha yumuşak bir açılış yaptım.

Gary beni hemen üst kata götürmeyip benimle şakalaşarak kalbimin hızlanmasını ve kanımın pompalanmasını sağlamıştı. Burada eksik olan da buydu.

Bu gece becerilmek istediğim kadar, bunun için biraz çalışmak da istiyorum. *Onunla yaptığım* aynı cilveli konuşmaları, aynı heyecan verici şakaları bulmayı umuyordum.

O-Adı-Sanı-Kabul-Edilmeyen, çünkü artık çekip gittiğime göre, geriye dönüp bakmama izin vermeyeceğim.

Bunun yerine, kısa bir tanışmanın ardından Kevin, Como Gölü'ndeki yeni eviyle övünerek söze başladı.

İki dakika içinde ayağa kalktı ve tüylerini açan bir tavus kuşu gibi kaslarını esnetti, bu onun modern zaman çiftleşme çağrısı versiyonuydu. Ve şimdi

Üçüncü dakikada, onunla birlikte odasına çıkmamı istedi.

Çok hevesli ve bariz coşkusu, bu gece onunla yukarı çıkarsam, kesinlikle yolculuktan zevk alacağını, ancak zamanımın muhtemelen evde vibratörümle daha iyi harcanacağını ortaya koyuyor.

Gözlerimi devirmek ve ona benim için biraz daha ateşli hale getirebilirse kesin bir şey olduğumu söylemek istiyorum. Yani bunu istemek çok mu fazla?

Tam bunu söylemek için ağzımı açmıştım ki, iri bir beden arkamdan gelip sırtıma yakın bir şekilde bastırıyor. Sıcak eli karnımın alt kısmına sahiplenici bir şekilde yayılıyor ve beni göğsünün sert düzlemlerine doğru çekiyor ve otoriter bir sahiplenme gösterisiyle içine çekiyor. Parmakları çok rahat bir şekilde amımın üst kısmını okşuyor. Karnım tepki olarak dönüyor.

Yüzü benimkine yaklaştığında adrenalin fışkırıyor içimden. Ağzını saçlarımın arasına sokuyor, dudaklarından sıcak nefesler çıkıyor ve yanağıma sıcak bir şekilde düşüyor.

"Yeter," diye emrediyor, ağzını tehditkâr bir şekilde kulağımın kabuğuna bastırarak.

Kalbim boğazımda düğümleniyor ve boynumdan omurgama doğru tüylerim diken diken oluyor.

Kim olduğunu bilmek için yukarı bakmama gerek yok.

Gary beni vücuduna doğru kıvırıyor, büyük kolu beni kolayca sarıyor ve beni üç adamın yanından, onlara selam bile vermeden uzaklaştırıyor.

Uzaktan, Kevin'in arkamdan öfkeyle seslendiğini duyuyorum, ama onu çoktan unutmuşum.

Gary beni oturduğu yere geri götürmedi. Onun yerine doğruca asansörün yanına gitti.

Öne doğru eğiliyor, bedenimi hala güvenli bir şekilde kendi tarafına doğru tutuyor ve paneldeki 'yukarı' okuna basıyor.

"Gary?" Ona bakarak sordum.

Cevap vermediğinde ya da bana bakmadığında karnımın alt kısmındaki sinirler gümbürdüyor. Önüne bakmaya devam ediyor.

Gergin, vücudu sanki saldırmaya hazırmış gibi kıvrılmış ve kısa bir süre için korkmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Kendimi nasıl savunacağıma dair sahip olduğum tek geçerli bilgi kılıçla dövüşmek, yani odasında gevşek bir épée yoksa, kendimi savunmak için başvurabileceğim bir yol yok.

Kolu hâlâ sanki tekrar çekip gitmemden korkuyormuş gibi bana sıkıca sarılmış durumda ve işaret parmağı karnımın alt kısmına vahşi bir ritimle vuruyor.

Duyularım, önsezili tıkırtı bir bombanın patlamasına doğru geri sayan bir zamanlayıcı gibi hissedene kadar ona odaklanıyor. Aramızdaki gerilim gergin ve kopmaya hazır. Vücudum bana dokunuşundan dolayı canlı bir tel gibi hissediyor ve aramızda ten tene temas bile yok.

Asansör varlığını duyurmak için çaldığında irkiliyorum ve neredeyse yerimden fırlayacak gibi oluyorum.

Kapılar açıldı ve içeri girdik. Beni bırakıyor ve ben de tam zamanında arkamı dönüp siyah bir anahtar kartı okuttuğunu ve çatı katı süitinin düğmesine bastığını görüyorum.

Sert bir şekilde yanımda duruyor.

Sessizliğe bir dakika daha dayanamam.

Kapılar kapanmaya

başlar. "Ne-"

Başka bir şey söyleyemeden beni duvara çarpıyor, dudakları vahşice dudaklarıma inerken kelimelerimi ağzıyla yutuyor.

İnlemeden ve öpücüğüne aynı şevk ve tutkuyla karşılık vermeden önce sadece bir an donup kalıyorum.

Ellerim onu pençeliyor, önce takım elbisesinin yeleğini omuzlarından itiyor, sonra kravatının düğümünü boynundan söküyor ve son olarak da saçlarını koparıyor.

Onun muhteşem yumuşak saçları.

Ellerim kalın telleri sürüklüyor, onu daha da yaklaştırmak için onları kavrıyor, çok daha fazla yaklaştırıyor. Ağzı benimkinin üzerinde gezinirken doyamıyorum, tam bir saldırı lehine ilk alayları atlıyor.

Dudaklarını kolaylıkla ayırıp dilini ağzıma sokarken dudaklarımın ırzına geçiyor. Karşılığında onu emdiğimde, ikimizden biri inliyor ama kim olduğunu bilmiyorum. İkimiz de olabilirdik. Açgözlü elleriyle kıçımı kavrıyor, yanaklarımı avuçluyor ve beni sert uzunluğuna doğru bastırmak için tutuşunu kullanıyor.

Onu hissedebiliyorum, sıcak ve karnıma karşı nabzı atıyor ve onun ihtiyacı benimkiyle eşleşiyor. Ona doğru eğiliyorum ve bu sefer inleyen kesinlikle o oluyor.

"Bana ne yaptığını hissedebiliyor musun?" Homurdanıyor, ağzını kaldırma zahmetine katlanmıyor ve sözlerini doğrudan dudaklarıma söylüyor.

Çılgınca ellerim gömleğinin düğmelerine körü körüne uzanırken, ısrarla başımı sallıyorum ve onayımı mırıldanıyorum. Burunlarımız çarpışıyor ve

Avuç içleri belimi kavramak için hareket ederken, ellerini vücudumda hareketsiz tutamıyormuş gibi kalçalarımın ve karnımın üzerinde dolaşırken düzensiz nefesleri paylaşıyor.

Şimdiden, bu deneyimlediğim her şeyden çok daha sıcak. Duyu organlarım doldu, aklım gitti. Geriye kalan tek şey kemiklerimdeki tarifsiz özlem ve bu yakın yabancı için amım.

Onu istiyorum.

Ona içimde *ihtiyacım var.*

Elbisemin askılarını omuzlarımdan sıyırıp yüzünü göğüslerimin arasına sokarken ele geçirilmiş bir adam gibiydi. Ağzını sıcak etin üzerinde gezdiriyor, kuduz bir hayvan gibi ısırıyor, yalıyor ve emiyor. Elbisemin korsesi göğüslerimi hâlâ kapalı tutuyor ama kumaşa çarpıp patlıyorlar, dışarı çıkmak ve oynanmak için can atıyorlar.

Ellerim saçlarında ve gözlerim kapanıp başım arkamdaki duvara yaslanırken yüksek sesle inliyorum. Ağzına doğru eğildim.

Çılgınca. Tüm bu karşılaşma çılgınca. Umutsuz eller, açgözlü ağızlar ve katıksız ihtiyaç.

Asansör gürültülü ve rahatsız edici bir
şekilde çalıyor. Bir kalp atışında,
kendini benden koparıyor.

Gözlerimi açtığımda onun neredeyse sarhoş bir şekilde karşımdaki duvara yaslandığını ve kapılar açılırken aramıza mesafe koyduğunu görüyorum.

Başıma hücum eden kan ve tüm vücudumu saran uyarılma hissi bilişsel yeteneklerimi köreltiyor. Uzun süre neden buna bir son verdiğini anlamıyorum.

Ona bakıyorum, kesik kesik nefesler alıyorum. Göğüslerim elbiseme o kadar sıkı bastırılmış ki, omuzlarıma düşen askılar ve oksijen için savaşma şeklim yüzünden neredeyse üstümden tamamen dışarı taşacaklar.

Beni yiyip bitirecekmiş gibi bakıyor. Bu ihtimal karşısında hissettiğim coşku bir uyuşturucu kadar baş döndürücü. Asansörün diğer tarafında kendini fiziksel olarak dizginlerken gözleri şehvetle yanıyor, bakışları her şeyi tüketiyor.

Bir adam ıslık çalarak ve anahtar kartını parmaklarının arasında gezdirerek içeri girdi. Gözleri hemen bana odaklandı, ıslığı aniden notanın ortasında kesildi.

Ona nasıl göründüğümü hayal bile edemiyorum. Saçlarım darmadağınık, yarı açık göğüslerimde morluklar oluşuyor ve nefesimi tutmaya çalışırken dar, kısa elbisemin içinde bacaklarımı ahlaksızca açıyorum. Bir hediye gibi görünüyorum

zaten yarısı açılmış ve kıyafetlerimin durumu hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.

Gary daha önce eskort olduğumu düşündüyse, bu adam da çok memnun bir müşteriyle bir işi bitirdiğimi düşünüyor olmalı.

Adam bana şehvetle bakarken Gary fark edilmiyor. Gözleri vücudumda şehvetle geziniyor ve dudaklarını yalıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bir parça korku güvenimi sarsıyor. Birdenbire konumumun savunmasızlığının farkına varıyorum.

Bana o kadar odaklanmış ki asansörde benimle birlikte başka birinin de olabileceğini düşünmüyor. Yaklaşmaya karar verdiği anı görüyorum, gözlerinde bir ampulün patlaması gibi uyarılma çiçek açıyor.

Bir ayağını kaldırdı.

Keskin bir nefes alıyorum.

Bana doğru bir adım bile atamadan Gary'nin sesi gök gürültüsü gibi sessizliği yırtıyor.

"O benimle," diye homurdanıyor. "Başka tarafa bak."

Sesindeki tehdit o kadar net ve karanlık ki, diğer adam bir lanetle dönüp sıçrıyor, hemen bir adım geri atıyor ve çok bölgeci bir yırtıcının avına neredeyse hamle yaptığını fark ediyor.

Benden uzaklaşıyor, ikimizin arasında ve kapıdan birkaç santim uzakta duruyor. Uzanıp bir sonraki katın düğmesine tekrar tekrar basıyor, duyguların çok değişken olduğu ve havanın boğucu geldiği bu dar alandan çıkmak için endişeleniyor.

Asansörün bir sonraki kata çıkmasını beklerken gözlerini gökyüzüne dikmiş. Kapılar açılır ve tökezleyerek dışarı çıkar, arkasına bile bakmadan hızla uzaklaşır.

Bakışlarımı tekrar Gary'ye çevirdiğimde, o hiç kıpırdamıyor. Sanki bunca zamandır sadece ikimiz varmışız gibi tek başına bana bakıyor.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor, kollarını iki yanına açmış, elleri arkasındaki parmaklığı tutuyor ve parmak eklemleri çabadan bembeyaz olmuş.

Beş adımdan daha kısa bir sürede alanı geçip gömleğine tutunuyorum. Yanaklarını sıkıp yüzünü kendime yaklaştırdığımda gözleri kararıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, dudaklarım dudaklarıyla buluşmadan önce.

Övgüsünden memnun olarak ve daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildim. Elbisemin eteklerini tutuyor ve eli külotumun altından sıcak merkezime uzanırken kalçalarıma dayanması için kıçımın üzerine itiyor.

Asansörde kamera olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Olduğunu varsayıyorum ama umurumda değil. Şu anda umurumda değil. Belki işimiz bittiğinde utanç üzerimden kalkacak ama şu anda tek düşünebildiğim bu adamın altına girmek.

"Seni mahvedeceğim," diye homurdanıyor, parmağı girişimi bulurken alt dudağımı vahşice ısırıyor, hazır olup olmadığımı test etmek için bir kez girip çıkıyor. "Şimdi içinde olmam gerek."

Fermuarın açılma sesini duyuyorum, ardından prezervatifin yırtılma sesi geliyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan içime giriyor.

Tek bir güçlü hamleyle kabzasına kadar sokuyor ve dudaklarımdan ateşli bir çığlık çıkarıyor.

Ağzım acı dolu bir zevkle parçalanıyor.

Dikişlerim patlayacakmış gibi hissediyorum, sanki milyonlarca parçaya ayrılmama bir dikiş kalmış gibi.

Her ne kadar sınırlarıma ulaştığımı ve daha fazla dayanamayacağımı düşünsem de, yanıldığım kanıtlandı ve içime pompalamaya başladığında dayanmak zorunda kaldım.

O bir canavar, acımasız ve kararlı, aldıkça alıyor.

Kalçamı dizimin hemen arkasından kavrıyor ve beline kadar getiriyor, açıyı değiştiriyor, itişlerini derinleştiriyor ve içime girerken daha da fazla çılgınlığı serbest bırakıyor.

Duvara yaslanmam için bizi çeviriyor, bana acımasızca güç verirken eli yüzümün yanına geliyor ve beni ikiye bölüyor.

Asansör tekrar çalıyor ve çatı katına vardığını bildiriyor. Gary diğer bacağımdan tutup beni kollarının arasına alıyor ve kalçalarımı etrafına sarıyor. Asansörden inip süitine doğru gözlerini kırpmadan yürüyor.

Fazla uzağa gidemeyiz.

Birkaç dakika içinde beni fuayenin duvarına yasladı ve sanki doyamıyormuş gibi amıma vurmaya başladı.

"Amın o kadar dar ki," diye homurdanıyor boynuma karşı. "Boşalacağım."

Omuzlarının kilitlendiğini hissettiğimde ve inlemelerinin neredeyse acı verici hale geldiğini duyduğumda sertleşiyorum.

Her ne kadar bundan keyif alsam da, gelmeyeceğim.

Belki de kırıldım. Bu kadar ateşli, bu kadar iğrenç ve çılgınca bir seks beni orgazm edemiyorsa, ben hiç orgazm olabilecek miyim?

Bende gerçekten bir sorun mu var?

Utanç ve şüphe beni ele geçiriyor ve sadece bunun bitmesini istiyorum. Ne kadar soğuk olduğumu fark etmeden önce odasından çıkmak istiyorum. Bu kadar büyük bir oyundan sonra utanç duymaya dayanamıyorum.

Ama erkeklerin egolarının nasıl çalıştığını bilirim. Gelmezsem en iyi ihtimalle kırılacağını biliyorum. Büyük ihtimalle sinirlenecek ve beni suçlayacak. Tepemde dikilip bende bir sorun olduğunu bağıracak. Kendi erkekliğini sorgulamaması için her şeyi yapar.

En azından benim sınırlı deneyimim bana bunu öğretti.

Bu yüzden son bir kez içime girdiğinde ve kaslarının gerildiğini ve sonra seğirdiğini hissettiğimde, yüksek sesle ve şehvetle inleme gösterisi yapıyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve adını haykırırken amımı tekrar tekrar sıkıyorum.

İyi bir performans sergilediğimi

biliyorum. Biraz pratik yaptım.

Birkaç saniye böyle sessizce durduktan sonra çekilip bacaklarımı serbest bıraktı ve topuklarımın üzerinde durana kadar duvardan aşağı kaymama izin verdi.

Başka tarafa bakıyorum, elbisemi kalçalarımın üzerinden aşağıya indirirken onun bakışlarından kaçınıyorum.

Çenemi kavrıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya

zorluyor. "Az önce orgazm taklidi mi yaptın?"

Kasılıyorum, yüzüm utançtan kıpkırmızı oluyor. Karnımda sinirler kaynıyor ve kusmak istiyorum, bedenim bu duygulardan kurtulmak için çaresiz. Boğazımda safra yükseliyor ama onu bastırıyorum, dışa dönük sakin maskeme tutunuyorum.

Çenemi tuttuğu yerden çekip uzaklaşmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

"Hayır, ben-,"

"Orgazm taklidi yaptın," diye tekrarlıyor, bu kez bir ifade olarak. Başını yana eğiyor, gözleri yüzümü incelerken çok fazla şey görüyor. Ağzında gerçekten eğlenen bir sırıtış beliriyor. "Seni boşaltamayacağımı mı sanıyorsun?"

Sesinde bir mizah var, sanki az önce önerdiği şey şimdiye kadar söylediği en saçma şeymiş gibi.

Bu alışık olduğum bir tepki değil. Beni ayakları yerden kesilmiş hissettiriyor ve içimden bir ses bunun benim için uzun vadede öfkeden çok daha tehlikeli olduğunu söylüyor.

Neyse ki bu sadece bir gecelik eğlence. "Cevap verirsen gitmene izin veririm," diye emrediyor.

"Ben..." diye başlayıp ne diyeceğimi bilemeden devam ediyorum. "Eski erkek arkadaşım, beni... bilirsin işte," diyorum, sözcüklerde tökezleyerek. Seksle ilgili herhangi bir şey hakkında konuşurken ne kadar rahat olsam da, konu orgazm olamamam olduğunda, saçmalayan bir aptala dönüşüyorum. Başka bir tasarım kusuruna sahip olduğumu yüksek sesle itiraf etmekten hoşlanmıyorum. Bazı sırları sadece kendinize saklarsınız. "Bunu kişisel algılamamalısın. *Yapabileceğimi* sanmıyorum."

Söz verdiği gibi geri çekildi, prezervatifi rahatça çıkarıp bağladı ve sonra da yakındaki bir çöpe attı. Bana doğru dönüyor ve gözlerini dikmiş bana bakıyor, parmakları gömleğinin açılmamış düğmelerine gidiyor. Düğmelerini açmaya başladı.

Bir an için dikkatim dağılıyor, ne yaptığına şaşırıyorum ve sonra ortaya çıkardığı bronzlaşmış göğsünün genişliği karşısında şaşkına dönüyorum. Gömleğini pantolonundan çekip çıkarıyor ve dövmelerle kaplı, dalgalanan, ağız sulandıran kaslarını ortaya çıkarıyor. Yaklaşmak ve keşfetmek istiyorum.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor ve bana verdiği gülümseme artık düpedüz ukalaca.

"Söyle," diye emrediyor, kemer tokasını kavrıyor ve kayışı ilmeklerden geçirip çıkarmak için kullanıyor. Kemerin *şakırtısı* aramızdaki sessizliği çatlatıyor ve yemin ederim kıçımın derisindeki yalamayı hissedebiliyorum. "Eski sevgilin seni boşaltamadı."

Koltuğun arkalığına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak konuşmamı bekliyor. Hareket etme şekli, kollarının kalınlığını ve karnının altılı paketini vurgulamak gibi istem dışı bir etkiye sahipken kelimeleri nasıl oluşturabilirim?

Yoksa sekiz mi?

"Pekâlâ," diyorum, ellerimi çırpıyorum ve sözleri aklıma düştüğünde birdenbire bakışlarımdan o ana geri döndüğümde ondan uzaklaşıyorum. "Bu çok eğlenceliydi. Katıldığınız için teşekkür ederim," diye ekliyorum ve asansör panelini aramak için dönüyorum, böylece buradan kaçabilir ve onun meraklı gözlerinden uzakta, başka bir yerde utancımın beni yavaşça öldürmesine izin verebilirim.

"O ilk sevişme benim içindi," diye açıklıyor.

Sesi üzerimde geziniyor, sözlerinin karanlık tınısı t e n i m i gıdıklıyor ve kemiklerimin iliklerine kadar uğulduyor. Yüzünü ona dönmek için arkamı dönüyorum ama o kıpırdamıyor. Çenesi gergin, gözleri karanlık ve yoğun.

"Benden uzaklaştığın ve beni hayatımda yaşadığım en acı verici sertlikle baş b a ş a bıraktığın için buna ceza diyebilirsin. Beni peşinden koşturduğun için" diye homurdanıyor. "Bu seferki sadece senin için. İşim bittiğinde bana teşekkür edebilirsin. Şimdi gel yüzüme otur."

Dudaklarımdan bir nefes dökülüyor.

Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Affedersiniz?"

Doğruldu ve beklentimin içimde hızla akmasına neden olan yavaş, amaçlı adımlarla bana doğru yürüdü. Gözlerimin içine ilk baktığında canlanan aynı akım bir kez daha içimizden geçerken kalbim boğazımda atıyor.

"Seninle daha başlamadım bile," diye mırıldanıyor. "Dilime boşalmadan ve yüzümden damlamadan hiçbir yere gitmiyorsun."

İnatçıdır.

Ben de öyleyim.

"Sana söylüyorum, *yapamam.*"

Bakışları tekrar benimkine dönmeden önce saçımın bir tutamıyla dalgınca oynuyor.

"Ve sana söylüyorum, seni boşaltmak konusunda hiç sorun yaşamayacağım. O küçük, güzel amcığını dilime ne kadar çabuk ağlattığımı görünce utanacaksın." Saç telini bırakıyor ve elini bırakıyor. "Gel yüzüme otur. Bir daha sormayacağım."

Daha önce haklı olduğumu biliyordum.

Burada tamamen rakipsizim.

Başımı sallıyorum. "Ben çok ağırım."

Ya beni daha fazla dinlemek istemiyor ya da vaktini boşa harcamamdan bıktı, çünkü belinden eğilip kollarını bacaklarımın arasından geçiriyor. Kalçalarımı kollarının üzerine asıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni göğsüne doğru kaldırıyor, bizi döndürüyor ve koridorda kollarında benle yatak odasına doğru yürüyor.

"Aman Tanrım." Çığlık atıyorum.

Bir kapıyı tekmeleyerek açtığını görmekten çok duyuyorum ve sonra beni yatağa atıyor. Zıplıyorum ama yerleşmeme izin vermiyor. Kalçalarımdan tutuyor ve beni yüzüstü yatağa yatırıyor.

Ben bir şey söyleyemeden elbisemin arkasındaki fermuarı kavrıyor ve tek hamlede tamamen indiriyor. Çekiştirirken nazik olmaktan çok uzaktı.

kumaşı benden uzaklaştırdı ve altında sadece bir tanga bulunan çıplak bedenimi ortaya çıkardı.

"Işıkları kapat." Yalvarıyorum.

Seks sırasında hiç ışıklar açık olmamıştı ve aklımın onun görmesi gereken tüm kusurlarda dolaştığını hissedebiliyorum.

Avucu kıçıma uyarı niteliğinde bir darbe indiriyor ve ben inliyorum.

"Hayatta olmaz. Her santimini görmek istiyorum." Kesin bir şekilde söylüyor.

Cevap olarak yüzüm kızardı.

"Hiçbir şeyin senin özgüvenini aşabileceğini düşünmemiştim ama bu utangaçlık beni öldürüyor."

Sağ yanağımı ısırdığında çığlık atıyorum, her iki eliyle kıçımı avuçlarken dişleri derimin derinliklerine batıyor.

"Bir adamı açken yemeğinden alıkoymanın kötü bir fikir olduğunu bilmiyor musun?" Sesi tahrikten sertleşmiş bir şekilde talep ediyor. "Ve ben *açlıktan ölüyorum.*"

Parmağı sırtımda geziniyor ve omurgamda dövmesini yaptırdığım kılıcı ustalıkla takip ediyor. Kabzası güller ve dikenlerle kaplı ve kürek kemiklerimin arasına mükemmel bir şekilde oturuyor. Epeenin ucu sırtımın alt kısmında, iki gamzemin hemen üzerinde bitiyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor. "Yeteneklisin," diye ekliyor, daha önceki yorumumu hatırlayarak.

İltifatı karşısında yanaklarım kızarıyor, dudaklarımda hoş bir gülümseme beliriyor ama ben bir yanıt oluşturamadan beni tekrar çeviriyor.

Ben döndükçe göğüslerim zıplıyor ve gözleri üzerimde keskinleşiyor. Yatak yere yakın olduğu için vücudumu incelerken adeta üzerimde yükseliyor. Gördüklerini yargılayıp yargılamadığını, herhangi bir yerimin onu rahatsız edip etmediğini merak ediyorum ama sonra eğiliyor ve ağzına almadan önce piercingli meme ucumu yalıyor.

Ben de karşılık olarak ciyaklıyorum. Islak dilinin soğuk metal ve sıcak etim üzerindeki hissi göz kapaklarımın arkasından yıldızların fırlamasına neden oluyor. En iyi arkadaşım Sixtine'le birlikte sadece birkaç hafta önce deldirmiştik, bu yüzden yeni ve hassas bir eklenti.

Dişleri piercingin üzerinde gezinirken homurdanıyor, titreşimler tüylerimi diken diken ediyor.

"Başka sürpriz var mı?" Diye soruyor. Başımı sallıyorum, nutkum tutuluyor.

"Şimdiden söyleyecek söz bulamıyor musun?" Parmakları tenimin üzerinde dans ederken fark etti. "Çabuk sesini bulsan iyi olur, sana çığlık attırmayı planlıyorum."

Bununla birlikte, göğüs ucumu serbest bırakıyor, tangamı tek bir hareketle yırtıyor ve yanımdaki yatağa uzanıyor. Kalçalarımı kavrıyor ve beni bir hiçmişim gibi kaldırıp bacaklarımı dizlerimden bükerek yüzünün iki yanına yerleştirdiğinde irkiliyorum.

"Gary-, *oh, Tanrım*!" Dilinin ilk turunu merkezimde hissettiğimde çığlık atıyorum.

"Benim için çok ıslaksın," diye homurdanıyor, sonra giriş yerimden klitorisime kadar beni ikinci kez yalıyor. "Tadın çok güzel."

Beni az önce becerdiği için oluşan acıyı yalayarak içeri daldığında gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Söz verdiği gibi, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi. Dili kıvrımlarımı öyle bir hışımla yalıyor ki, içimde patlayan zevk dik durmamı neredeyse imkânsız hale getiriyor. Öne doğru eğiliyorum, karnımdaki kaslar kasılırken ellerim çaresizce çarşafları yumrukluyor.

Elleriyle kıçımı avuçluyor ve nefes alamadığından emin olana kadar amımı yüzüne bastırmak için kullanıyor. Aşağıya baktığımda tek görebildiğim, beni yerken konsantrasyonla çatılmış kaşları ve dudaklarımdan düzensiz bir şekilde dökülen zevk miyavlamalarını alan koyu mavi gözleri. Çıkardığı memnun mırıltı sesleri bunu ne kadar sevdiğini ortaya koyuyor.

Bana endişelerimi bu kadar kolay unutturması delilik, öyle ki odaklanabildiğim tek şey dilinin etimi aşındırırkenki sertliği.

İçimde bir şeyler oluşuyor, yankıları kendi kendime verdiğim orgazmlara biraz tanıdık geliyor. Ama biliyorum ki bu dalga doruğa ulaştığında etkisi çok daha yıkıcı olacak.

Dilinin her hareketine ve dişlerinin hassas etime her sürtünüşüne boyun eğene kadar kalçalarımı onun saldırısına karşılık veriyorum.

"İşte bu, yüzüme sür," diye homurdanıyor kıvrımlarıma karşı ve onun kirli sözleri kıvılcım oluyor. Kaslarım gerilirken beni bu arada bağlı tutuyorlar. "Yüzümü böyle sik."

Karnım sıkışıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve boşalmak üzere olduğuma inanamadığım için gözlerim kapanıyor, hem de söz verdiği kadar kolay.

Sonra klitorisimi ağzına çekip dişlerinin arasında emiyor ve bu dünyamın kararmasına neden olan kibriti çakıyor.

Güçlü, boşluksuz, boş.

Dilinin üzerinde paramparça olurken vücudumdaki her atom serbest kalıyor ve patlıyor. Dipsiz bir boşluğa düşerken geçici olarak kör oluyorum.

Orgazmımın gücüyle boğuşurken duvarlara bağırıyorum, zevkimi boğmaktan ya da herhangi bir şekilde engellemekten acizim.

Böyle olabileceğini bilmiyordum ve bununla başa çıkabilecek donanıma sahip değilim. Alnımdan ter damlıyor ve bir daha yürüyebileceğimden emin olamayana kadar kalçalarım titriyor.

Uzun dakikalar sürüyor, ama aşağı indiğimde titreyen, sarsılan bir karmaşa içindeyim, doruk noktamın dalgaları neredeyse isteksizce geri çekiliyor.

Gerçeğe döndüğümde hâlâ kıvrımlarımı açgözlülükle yaladığını fark ediyorum, parmakları başladığı zamanki kadar sert bir şekilde kalçalarıma saplanıyor.

Yavaşlama ya da durma belirtisi göstermiyor. "Ne... Ne yapıyorsun?"

Zorlukla soruyorum, hala sersemlemiş durumdayım.

Orgazm oluyorum ve dili çabalarını tekrarlarken kendimi tekrar kaybediyorum. İlk destekli orgazmımı işlemem için bana verilen tek zaman bu çünkü beni zaten ikincisine doğru inşa ediyor.

"Bir orgazm şans olabilirdi," diye mırıldanıyor, sözleri bedenimde boğuklaşıyor, "ama iki orgazm beceridir." Eli göğsümü avuçlamak için yukarı uzanıyor. Hassas eti yoğuruyor ve ardından meme ucumu çimdiklemeden önce piercingime dokunuyor. Acı tomurcuğumdan yayılıyor ve ben daha farkına bile varamadan lezzetli bir zevke dönüşüyor. "Buradaki performansımla ilgili herhangi bir şüphe olmasını istemiyorum," diye ekliyor ukalaca.

İnliyorum, bedenim eziyet çekecek kadar aşırı uyarılmış. Artık onun ellerinde -daha doğrusu ağzında- orgazm olduğuma göre bir başkasını kaldırabilir miyim emin değilim.

Hayatta kalabilir miyim bilmiyorum.

Parmağının kıvrımlarımda gezindiğini hissettiğimde yüksek sesli bir iniltiyle ağzım açık kalıyor. Yarığımdan aşağı yukarı gezdiriyor, hassas etimi şefkatle sıyırıyor ve beni kızdırmayı bırakması için çığlık atmak isteyene kadar ıslaklığımı topluyor.

Bunu yüksek sesle söylemeliyim, ses tonum derin bir cinsel hayal kırıklığı, çünkü kıkırdıyor, sıcak nefesi amımı okşuyor ve beni ateşliyor.

Parmağını girişime yerleştiriyor ve içeri itiyor, içime girebildiği kadar derine girene kadar durmuyor. Ani boşalma ihtiyacına karşı savaşırken kalçalarım tepki olarak geriliyor. Onu bacaklarımın arasında boğuyor olmalıyım çünkü yüzü artık vücudum tarafından tamamen gizlenmiş durumda ama endişemi gideremiyorum.

Beni bir gitar virtüözü gibi tıngırdatırken nefes nefese kalıyorum. Öne doğru düşüyorum ama göğsümdeki el boğazımı kavramak için yukarı kalkıyor ve beni sadece kolunun gücüyle dik durmaya zorluyor.

İlk parmağının yanına ikinci bir parmağını soktuğunda, beni zevk uçurumundan aşağı itiyor ve doğrudan ikinci orgazmıma sokuyor.

Bu sefer çığlıklarım sessiz. Ağzım vahşi bir çığlıkla açılıyor ama tüm enerjimi bu kuduz his kasırgasını atlatmaya harcadığım için sesim kısılıyor. Beni yemeye devam ederken kalçalarım gevşemiyor, içimden akan suları açgözlülükle yalıyor ve onu henüz kazara nasıl öldürmediğimi merak ediyorum.

Sonunda kasılıyorum ve sesler içimin derinliklerinden patlak veriyor. Durmadan haykırıyorum, sesim kendi kulaklarıma neredeyse acı verici geliyor. Karnının alt kısmına doğru geriye doğru düşüyorum, başım dizine dayanıyor. Kalbim çılgınca atıyor, göğsüm buna uygun olarak pompalanıyor ve ciğerlerime oksijen çekerken nefeslerim boğuluyor.

Sonunda onu serbest bıraktığımda kendi hava çağrısını duyuyorum. Ayağa kalkıyor, bir elinin tersiyle burnunu ve ağzını silerken diğer eliyle bana uzanıyor ve kalçamı sıkıca kavrıyor.

"Bence bu benim düşüncemi kanıtlıyor, öyle değil mi?"

***

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Tristan

Bacaklarını kalçalarımın iki yanına açmış, amını karnımın alt kısmına dayamış bir şekilde önümde yayılıyor. Gözleri kapalı ve doymuş bir uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyor, ama içinde sikimle boşalana kadar dinlenmesine izin vermeyeceğim.

Bağımlılık yapan küçük bir keşfe dönüşüyor. İkimiz arasında üç orgazm oldu ve aletim yakın zamanda dolma belirtileri göstermiyor.

Ona cinsel işkence yapmayı planlıyordum. Zevkini uzatmak, dayanılmaz bir şekilde uzatmak ve sonra boşalamadan geri çekmek. Tekrar tekrar, saatlerce onunla dalga geçecektim, ta ki o hayal kırıklığı içinde çığlık atana ve ben de ona hayatının orgazmını yaşatana kadar.

Ama sonra kaslarının sikimin etrafında düzensiz bir şekilde kasıldığını hissettim, ardından doğal olmayan bir şekilde zevk sesleri geldi.

Onu ele veren sesi değil, çığlık atma *şekliydi.*

Hem daha önce hiç orgazm taklidi yapan bir kadınla karşılaşmamış olmam hem de onun buna ihtiyaç duyması ilgimi çekmişti. Başlangıçtaki işkence planlarımın yerini hızla başka bir işkence türü almıştı.

Aşırı miktarda zevk, onu esirgemek kadar acı verici olabilir.

Bu işin bir sonu olacaktı. Onunla işim bittiğinde ve şehvet mantıklı düşüncelerimi esir aldığı yerden sızdığında, muhtemelen eylemlerimin tehlikeli sonuçlarının farkına varacaktım.

Ama şu anda kendimi umursuyor gibi görünmüyordum. Hâlâ ona yapmayı planladığım çok şey varken olmazdı.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve titriyor, gözleri uykulu bir şekilde açılıyor. Kirpiklerinin altından bana bakıyor. Bu bakışta flörtöz bir şey yok ama yine de sikime doğru bir sarsıntı gönderiyor.

"Şimdi sikimi nasıl almak istersin?" Mırıldanıyorum, tomurcuğunu nazikçe okşamaya devam ediyorum. "Yüzüstü mü? Sırt üstü?" "Yüzüme binerek çok iyi bir iş çıkardın, bana sikime ne kadar iyi bindiğini göstermeye ne dersin?"

İğrenç sözlerim karşısında bakışlarında tahrik ateşi yanıyor. Boynumun arkasını avuçlamak için uzanıyor. Elimde olmadan yutkunuyorum, çünkü onu oturmak için kullanıyor, çıplak amı örtülü aletimin üzerine sürtünüyor.

"Prezervatif?" Soruyu ağzıma yaklaştırarak nefes alıyor. Eli hâlâ ensemde ve sikime sürtünerek beni çılgına çeviriyor.

Ellerimi kalçalarının üstünden ayırıp komodinimin üzerindeki cüzdandan bir prezervatif almak muazzam bir çaba gerektiriyor, özellikle de diğer eli göğsümün genişliğini okşamak için aşağı indiğinde.

Fermuarı açıyorum ama prezervatifi elimden alıyor. Dişleriyle folyoyu yırtıp açmasını, köşesini üflemesini ve pantolonumun düğmesine uzanmasını kısık gözlerle izliyorum. Elini boyumun etrafına sararken gözlerimin içine korkusuzca bakıyor. Tıslıyorum ve bakışları ağzıma düşüyor.

Beni dışarı çekiyor ve prezervatifi üzerime yuvarlamadan önce, sıkı kavrayışıyla uzunluğumu sıkarak birkaç kez şaftımı yukarı ve aşağı pompalıyor.

"Ayağa kalk ve pantolonumu çıkar," diye emrediyorum. Bu sefer onu becerirken aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum.

Söyleneni yapıyor ve ayağa kalkıyor, sonra bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor. Pantolonumun belini kavrayıp aynısını yapmadan önce bir ayakkabısını ve ardından diğerini çıkarıp çıkarmasını dirseklerimden izliyorum. Onu benim için diz çökerken görmek bana her türlü karanlık fanteziyi yaşatıyor.

ağzını sikmek, ama daha sonraya kadar beklemeleri gerekecek. Şimdilik, onun içine geri dönmeliyim.

Ona uzanıyorum, her iki elimle bir dolu kıç yanağını kavrıyorum ve onu kaldırıp tekrar üstüme çekiyorum. Uzunluğum ona doğru itiliyor ve kalçalarını kavislendiriyor, sanki beni kızdırmak onu bayılana kadar s i k m e y e c e k m i ş gibi bana ahlaksızca sürtünüyor.

Kalçalarını kavrıyorum, hareket etmesini engelliyorum.

"Yeter," diye homurdanıyorum ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. "Beni içine sok."

"Otoriter," diye fısıldıyor iç çekerek.

Boğazını sıkarak gözlerini benimkilerle buluşmaya zorladım.

Sanırım bir milisaniye için geriliyor, ama gözümü kırpıyorum ve gitmiş. Kalın sikimi kavrıyor, eli genişliğimin etrafını tamamen saramayacak kadar küçük ve girişine yerleştiriyor. Duraklıyor, gözlerinde beklenti ve endişe karışımı bir ışık yanıp sönüyor ama beni içeri almadan ucumu sıcak girişine biraz daha yakın tutarsa aklımı kaçıracağım.

"Bayılıyorsun," diye karşılık veriyorum. Onu bana karşı tutmak ve hareket etmesini engellemek için bir kolumu tamamen beline sarıyorum, sikim kıvrımlarını ayırıyor ve içeri itmeye başlıyorum.

Üç santim içeri girdiğimde inliyor, beni almaya çalışırken başı omzuma düşüyor. Bu açı onu benim için tamamen gerdi ve öncekinden daha da derine inebildiğim için gözlerim başımın içine yuvarlandı.

Sağ memesini ağzıma alırken sol memesiyle oynuyorum. Aletim onun içinde yoluna devam ediyor, şimdi onu altı inç ile mızraklıyor. Kıpır kıpır, kollarını omuzlarıma dolamış, kalçalarını oynatarak beni daha derine sokmaya çalışıyor. Ama bu sefer acele etmiyorum.

İki santim kaldığında, tamamen içine oturana kadar yolun geri kalanını itiyorum. Çığlık atıyor ve sonra omzumu ısırıyor, küçük ölüm perisi.

Ağzım kulağının kabuğunu bulurken boynunun arkasını
avuçluyorum. "Daracık amının derinliklerine gömüldüğümü
hissediyor musun?"
Omzuma doğru başını salladığını
hissediyorum. "Kelimelerini
kullan."

"Evet," diye nefes alıyor. "Çok büyüksün," diye inliyor ve alnında boncuk boncuk terler görüyorum.

Çabalarının tuzlu tadının tadını çıkararak yalıyorum.

"Amın sikimi boğuyor." Sözlerimi horozumun bir itişiyle noktalayarak söylüyorum. "Seni germekten çok zevk alacağım."

Haykırıyor, başı geriye düşüyor, boynu bükülüyor ve içinden yoğun bir ürperti geçerken ağzı açılıyor.

"S-stop."

"Durmak mı?" Soruyorum.

Başını kaldırıp gözlerini açıyor ve şehvetten neredeyse kör olmuş bakışlarıyla bana bakıyor.

"Sana binmem gerekiyordu, unuttun mu?" Bir elini omuzlarımdan birine koyarak bana söylüyor.

Şehvetli bir nefes aldığında göğüsleri hareket ediyor. Dudağını ısırıyor ve barda sikimi avuçlama şeklinin aksine, bu hareket tamamen masum ve etkilenmemiş.

Gözlerim kararıyor ve boğazımdan bir hırıltı kopuyor. "O zaman sür beni," diye emrediyorum.

Söyleneni yapmak için daha fazla davete ihtiyacı yok. Vücudumdaki tutuşunu kullanarak kıçını geriye ve sonra tekrar aşağıya doğru eğiyor. İnçler yüzlerimizi ayırıyor ve sikimin üzerinde zıplamaya başlarken benimkindeki her mikroskobik tepkiyi alıyor.

Duygular beni ele geçirirken dudaklarımdan birbiri ardına karışık bir inilti ve anlaşılmaz övgü sözcükleri dökülüyor. Ritmini yavaşlatıyor, dudaklarını dudaklarıma indirirken elleri yüzümü kavramak için yukarı çıkıyor.

Ben onun dilini emiyorum, o da benim dudağımı ısırıyor ve birbirimize sokuluyoruz. Dokunuşlarımız çılgınca, ağızlarımız aç, kendimizi diğeriyle doyurmaya çalışırken bedenlerimiz aşırı hızda.

Sikimin üzerinde dönerken gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor, kalçaları bir yandan diğer yana dönüyor ve beni çılgına çeviriyor. Eli boğazıma dolanıp sıktığında homurdanıyorum, basınç oksijen akışını kısıtlıyor. Kararmış ve tahrik olmuş gözlerle ona bakarken başım geriye doğru düşüyor.

Bir kadın tarafından domine edilmeye karşı değilim.

Bu onun bana olan nihai teslimiyetini daha da tatlı kılacak.

Bana binmeye devam ederken elini boğazımda tutuyor. Bakışlarındaki sırlı ifade, üzerimdeki bu güç anının sadece içindeki uyarılma alevlerinin daha da yanmasına hizmet ettiğini ortaya koyuyor.

İnliyor, boynumdaki baskı hafifçe gevşiyor ve vücudunu saran hislerin takdiriyle başını geriye atıyor.

O bir tanrıça ve bunu bildiğini bile sanmıyorum.

"Numarana ihtiyacım var," diye nefes alıyorum, ellerim bana bakmasını sağlamak için acı verici bir şekilde kalçalarını sıkıyor. Kelimelerin nereden geldiğini bilmiyorum ama pişman değilim.

Başını sallıyor. "Hayır."

Reddedince boğazımdan bir hırıltı koptu.

Bir ilk daha.

"Onu bana vermen için ne gerekiyor?" Talep ediyorum, başparmağım klitorisini buluyor.

Sürtünen dokunuşumu hissettiğinde kasları sertleşiyor. "Bir gece," diye soluk soluğa bağırıyor, "Bu sadece bir gece."

Elini boğazımdan çekip arkasına doğru büküyorum ve diğer eliyle sırtının alt kısmına sabitliyorum.

Boştaki elimle klitorisine defalarca fiske vuruyorum. Başparmağım etinde vahşi bir ritim tuttururken nazik olmaktan çok uzağım ama ona ne yaptığımı hissetmesini istiyorum.

Kaslarının kasıldığını hissediyorum, orgazma doğru ilerlerken içinde yükselmeye başlayan gelgit. Başı öne düşüyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüp anlaşılmaz bir şeyler inliyor.

"Onu istiyorum."

"Hayır," diye kekeliyor, katıksız bir zevkle başı bir o yana bir bu yana savruluyor.

Klitorisini serbest bırakıyorum ve hoşnutsuzca inliyor. Kalçalarını kaldırıyor, dokunuşumu arıyor ama ben onu ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. Kendini benim sikime bırakmaya çalışırken dudaklarından hayal kırıklığına uğramış miyavlamalar dökülüyor.

"Tekrar dene."

"Belki," diye başlıyor, bana binmeye devam ederken nefesini tutmak için duraklıyor, "Belki sen bana seninkini verirsin. Gecenin geri kalanının nasıl geçeceğine bağlı."

Klitorisini çimdikliyorum ve itişin ortasında donup kalıyor. Ellerini kurtarmak için mücadele ediyor ama zevk dalgaları içinden geçerken onları sırtına doğru sıkıca tutuyorum. Bu dalgaları atlatıyor, salıverildiğini haykırıyor ve bitkin bir halde bana doğru yuvarlanıyor.

Göğsüme uzanmış, nefes almaya çalışıyor. Üzerimden düşmesini engellemek için bir kolumu ona dolayarak eğiliyor ve yakındaki sehpanın üzerinde duran kalem ve not defterine uzanıyorum. Bir şeyler karalıyorum ve dikkatini çekmek için kalemimle üzerine dokunuyorum.

"Bu benim numaram. Sana bunu alman için fazlasıyla sebep verdim," diyorum sesimde parlayan kibirle, "ama her ihtimale karşı kendimi kanıtlamaya devam etmeme izin ver."

Bununla birlikte, omuzlarım yatağın kenarına dayanacak şekilde geriye doğru uzandım. Kalçalarım köprü pozisyonunda yana sarkıyor, bacaklarım yere dikilmiş. Sertleşmiş aletim hâlâ içindeyken üzerimde oturuyor. Kalçalarımı geri çekiyorum, bu açı hareket alanımı ya da amına girme derinliğimi sınırlamıyor ve tekrar içine giriyorum.

Bağırıyor, hazır değil ve neredeyse üzerimden düşecek, ama kalçasını kavrıyorum ve onu sikimin üzerine sıkıca oturtuyorum. Çıldırtıcı bir hızla içine girmeye başlamadan önce ona alışma şansı vermiyorum.

Boğazını kavrıyorum ve içine öfkeyle pompalarken onu orada tutuyorum, her itişte zıplamasını ve dişlerinin takırdamasını sağlıyorum. Tırnakları göğsümü pençeleyerek umutsuzca bir şeyler arıyor ama ben ona hiç ara vermiyorum.

Diğer elimle saçlarını at kuyruğu şeklinde toplayıp yumruk yapıyorum. Onu çekiştiriyorum ve öğretmeye devam ediyorum, omurgasını benden geriye doğru eğilmeye zorluyorum. Bu pozisyonda yüzüstü ve kapana kısılmış durumda ve alttan dar amına çılgınca pompalarken onunla yoluma devam ediyorum.

İstediğimden daha hızlı bir şekilde, omuzlarımın toplandığını ve mide kaslarımın sıkıldığını hissediyorum, çünkü bir zevk seli doğrudan horozuma ateş ediyor. Bir kükreme ile boşalmadan önce sadece birkaç kez daha itmek için zamanım var, tohumum prezervatifin içine dökülüyor.

Düştüğünde onu yakalıyorum ve ikimizi de yatağın üzerine kaldırıyorum. Ancak onu yatağa rahatça yerleştirdikten sonra içinden çıkıyorum.

İnliyor ve sikim çağrılmış gibi seğiriyor. Aletimi bacaklarının arasından kaçırdığı için yaşadığı hayal kırıklığı, onu işaretlemek istememe neden olan ilkel bir parçamı çağırıyor.

Prezervatifi atıyorum, onu ve kendimi temizliyorum ve yatağa geri dönüyorum. Tam olarak bıraktığım gibi uyuyordu. Yüzüstü, bacaklarını iki yana açmış, kolları yüzünün iki yanında. Sol yanağı üzerine dönmüş ve bana doğru bakıyor, dağınık saçları etrafına savrulmuş.

Uyurken yüzü, gözlerinin ardında saklı olan hüznü kaybeder. Çok güzel görünüyor.

Çarşafı tutup kalçalarının üzerine çekiyorum ve yanına giriyorum. Sırt üstü uzanıyorum ve başımı büktüğüm dirseğime dayayıp düşünceli bir şekilde tavana bakıyorum.

Onun hüznünde beni ona çeken bir şey var. Daha fazlasını bilmek, onu gerçekten rahatsız eden gölgeler olup olmadığını ya da sadece hayal mi kurduğumu anlamak istiyorum.

"Bir dilek hakkınız olsaydı, ne isterdiniz?"

Yüzümü ona doğru çevirdim ve onu hâlâ gözleri kapalı, uyukluyormuş gibi yatarken buldum. Ölü gibi uyuduğunu sanmıştım. Sesi bitkin geliyordu, konuşurken sesi kısıktı.

Bu kadar yakından bakınca burnunun üzerindeki küçük güzellik izlerini seçebiliyorum. Onları daha önce fark etmemiştim. Burun köprüsü boyunca bir takımyıldızı gibi yayılmış beş tane var ve biri ucun tam ortasında duruyor.

Sorusunu, gerçek mi yoksa saçma bir cevap mı vereceğimi düşünüyorum ve ona soruyorum.

"Gerçek," diye fısıldıyor, "Her zaman gerçek."

Bir süre en büyük dileğimi nasıl ifade edeceğimi düşündüm.

"Özgürlük."

"Neyden?" Gözleri kapalı soruyor.

Bir yabancıya açıklayabileceğim bir şey değil, bu yüzden basit tutuyorum. "Yapmak istediklerimi yapmamı engelleyen şeylerden."

"Senin bir rüyan mı?" "Diğer şeylerin yanı sıra, evet."

"Neymiş o?"

Kız kardeşim dışında bana bunu soran ilk kişi o. Yolum ben doğmadan önce çizilmişti, bu yüzden çevremdeki hiç kimse başka bir şey isteyip istemediğimi sorma zahmetine girmedi, çünkü neden isteyeyim ki?

Sözde, zaten her şeye sahibim.

"Kendi restoranıma sahip olmak."

"Ah, öyle mi?" Ağzına yumuşak bir gülümseme dokunuyor, gözleri hala kapalı. "Bu harika. Seni bunu yapmaktan alıkoyan ne?"

Bu soruyu cevaplamak için onu yıllarca sürecek bir aile travması ve dramasına götürmem gerekir ki bunların hiçbirini paylaşmak istemiyorum.

teğetsel olarak doğru bir şeyle yetinin. "Faturaları ödemem gerek."

Onaylarcasına mırıldanıyor. "Evet, avukat olarak iyi para kazanıyor olmalısın."

Hiçbir fikrim yok, o yüzden başımı salladım. Bunu göremeyeceğini anladığım için "Evet." dedim.

"Seninki ne?" diye sormadan önce birkaç saniye rahat bir sessizlik içinde oturduk.

İç çekiyor, bunu yaparken yastığa daha da gömülüyor.

"Gerçekten mutlu olmak için."

Hafifçe kıkırdıyorum, onun cevabına değil ama kendi cevabıma. "Bu benimkinden daha ilham verici."

Kaşları çatılıyor ve dakikalardır yüzüne bakmadığımı fark ediyorum.

Kolumu başımın arkasından çekiyorum ve ona bakacak şekilde dönüyorum. Yarı uykuda olsa bile, bu pozisyonda onun yüzünde gelişen tüm mikro ifadeleri izleyebiliyorum.

"Şart değil," diye fısıldıyor. "Aslında aynı şeyi dilemiş olabiliriz gibi geliyor."

Duraklıyor ve başka bir şey eklemek istediğini hissedebiliyorum. Tereddüt ediyor, bunu içinden atıp atmamaya karar veriyor.

"Nasıl mutlu olunacağını bildiğimi sanmıyorum," diyor, "bunun benim için mümkün olup olmadığından bile emin değilim."

Ses tonu duygusuz. Sözleri tutkulu ya da umutsuzca değil, sadece gerçekçi, ama sesi hala küçük ve bunun sadece uyku ihtiyacından kaynaklandığını sanmıyorum.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" "Her zaman," diye yanıtlıyor.

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Bence Büyük Yalan bu." Yanına uzandığımdan beri ilk kez gözlerini açtı. Hemen benimkileri buluyor ve bir bakışıyla devam etmem için beni teşvik ediyor. Sözlerimi düşündüm. "Bence mutlu olmak çok çalışmayı gerektiriyor ve kolay olmuyor. Sizi oraya götürecek kararları her gün vermek zorundasınız ve bazen memnuniyetin her bir santimi için pençelerinizi kullanmanız gerekiyormuş gibi hissediyorsunuz." Bir kez daha sırt üstü dönüyorum ve bir elimi saçlarımda gezdirerek tavana bakıyorum. Ay ışığının bir şeridi tavana vuruyor, şekli bir bıçağa benziyor. "'Mutluluk' kanlı ellerle tuğla tuğla inşa edilir, gerçek bu. Ama bize sadece *olmamız* gereken bir şeymiş gibi pazarlanıyor, böylece olmadığınızda

Belki de bir şeyleri kaçırıyorsun. Sanki sorun sendeymiş ve senden başka herkese doğal geliyormuş gibi. Ama öyle değil ve sende yanlış olan bir şey yok." Bu konudaki kendi düşüncelerimi ve hislerimi düşünerek iç geçiriyorum. "Mutlu olmak çok zor."

Sözlerimi bitirdiğimde, cevabımın muhtemelen ihtiyaç duyduğu ya da duymak istediği şeyin kapsamının çok ötesine geçtiğinin farkındayım, ancak artık ona bakmıyorum, bu yüzden atıp tutmam hakkında ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"İyi bir avukat olmalısın."

Bunu gülümseyerek söylüyor ama sesi de dalgın, sanki ona düşünecek bir şey vermişim gibi. Cevap vermek yerine kıkırdıyorum, yalanı sürdürmek istemiyorum, özellikle de şimdi.

Sessizlik uzun süre devam ediyor ve bu sefer uyuyakalmış olabileceğini düşünüyorum.

"Mutlu musun o zaman?" Meraklı bir ses tonuyla soruyor.

Mizahsız bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor ama karanlıkta göremiyor.

Tam da şu anda, uzun zamandır içlerinde sakladıkları bazı karanlıkları dışa vurmak isteyen iki kişiyiz. Bunu birbirimizle yapmayı seçiyoruz.

"Hayır."

O an ağır geliyor. Burada yaptığımız şey için çok ağır ve başımı sallıyorum.

Ona doğru dönerek söyledim.

"Eski sevgilinin ne yaptığından haberi yoktu." Gözlerini açıyor ve benim günahkâr gözlerimle buluşuyor. "Uyu. Üçüncü raunt için enerjiye ihtiyacın var."

Sözlerim üzerine hafifçe genişlediler. "Yine mi?"

Onaylayarak mırıldanıyorum. "Daha önce sikim için çok istekliydin," diyorum, uzanıp dudaklarını okşayarak. "Bana o ağzın neler yapabileceğini göstermeni istiyorum."

***

Saatler sonra uyandım. Dışarısı hâlâ karanlık ama ufukta güneşin doğuşunun başlangıcı görülüyor. Sikim kıpırdanıyor, uyanmış ve kaldığımız yerden devam etmeye hazır.

Yanımda, çarşaflar geriye atılmış ve yatak soğuk.

Gitmiş.
Dönüp yatağımın başucundaki masaya bakıyorum.
Not defterinin üst sayfası kayıp, kağıt yırtılmış.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Nera

"Hadi, Nera. Tekrar! Ayağa kalk ve tekrar git."

Belimden bükülmüşüm, ellerim dizlerimde, nefesimi tutmaya çalışıyorum. Alnımdan ter damlıyor ve altımdaki mindere çarpıyor. Koç Kravtsov bir metre ötemde durmuş bağırıyor.

Yani, 'çığlık atıyor'. Konu ne olursa olsun sesi asla öfkeli bir generalin altına düşmez, bu yüzden sanırım sadece dostça sohbet ettiğimizi iddia ederdi. Günaydın selamları, eğer hazır değilseniz sizi yerinizden sıçratmaya yeter.

Kesik kesik nefesler alıyorum ama ciğerlerime hiç oksijen gitmiyormuş gibi hissediyorum.

Umurunda değil.

"Orada durmayı bırak. *Hareket et*! Bu tembel ve bencil tavırla devam edersen asla kazanamayacaksın."

Nemli ellerimi şortuma silerek çömeliyorum ve parmaklarımı iki yüz kiloluk lastiğin jantının altına sokuyorum. Lastiği kaldıramadan elim kayıyor ve kıçımın üzerine düşüyorum.

"Yine," diye emrediyor Koç Krav, bitkin halimi umursamadan. "Utanç verici. Fransız şampiyonlar bunu uykularında bile yapabilirler."

Çömelip lastiği tekrar kavrıyorum, ağırlığın altına girmeye çalışırken karnımı sıkıyor ve topuklarıma bastırıyorum. Tutuşumu alttan tutuşa kaydırıyorum.

Ter gözüme damlıyor ve beni kör ediyor. Zorlukla ağırlığı üzerime alıyorum. Sadece yukarı itmem ve ters çevirerek çıkarmam gerekiyor.

Bunu onuncu kez yapıyorum ve verecek hiçbir şeyim kalmadı. Güçsüz hissediyorum. Başım dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor, kaslarım çığlık atıyor ama başarısız olmayacağım.

"Başarısızlık bir Matsuoka'nın sözlüğünde yer almaz, Nera. Eğer başarısız olduysan, bunu yeterince istememiş, yeterince çabalamamışsın demektir."

Derin bir çömelme pozisyonunda nefes alıp kendimi lastiği çevirmeye hazırlarken babamın sözleri beynimde yankılanıyor. Düşünceyi zihnimden fiziksel olarak uzaklaştırmak istercesine başımı sallıyorum ama orada kalıyor, yüksek sesle ve dikkat dağıtıcı bir şekilde.

"Sonsuza kadar böyle mi kalacaksın, yoksa bir şeyler yapacak mısın?" Koç Krav yüzünü bana birkaç santim yaklaştıracak şekilde eğilerek alay ediyor.

O pislikten nefret ediyorum.

Ağırlığın etkisiyle bacaklarım öfkeyle titremeye başlıyor, lastiği tutmaya çalışırken ellerime kramp giriyor. Zihnimdeki sessiz yere gidiyorum ve Koç Krav'ı olabildiğince dışarıda bırakıyorum.

Dişlerimi sıkarak gücümün kalan son kırıntılarını topluyorum, hayvani bir çığlık atıyorum ve topuklarımdan itiyorum.

Ağırlığım yerden fırlıyor, kollarım lastiği iterken uzuyor ve lastiğin takla atarak yüksek bir *gümbürtüyle* yere inişini kendini beğenmiş bir tatmin ve rahatlamanın birleşimiyle izliyorum.

Bir saniye bile dinlenemiyorum.

Krav, başka bir öğrenciyi kontrol etmek üzere uzaklaşmadan önce, "Zamanımı boşa harcadığınız için tesisin etrafında on tur atın," diye anons etti.

Ön kolumla alnımı siliyorum, onun yavaşça gidişini izlerken ellerim tekrar kalçalarıma iniyor. Zaten bir saat jimnastik, bir saat teknik antrenman ve bu son bir saat de ayak hareketleri ve ağırlık çalıştım. Kısa da olsa bir dayanıklılık koşusu yapma düşüncesi içimde bir şeylerin buruşmasına neden oluyor. Bu duyguyu gömüyorum, kendime hissettirmediğim diğer tüm duygularla birlikte kilitliyorum ve bacaklarımın hareket etmeye başlamasını istiyorum.

Başımın nasıl döndüğünü görmezden geliyorum ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum. Zihnimde fiziksel ve zihinsel acıyla bağlantımı koparabileceğim o yere gidiyorum ve sadece *yapıyorum*.

Koç Krav bu yıl yeni, parası babam tarafından ödendi ve beni zamanında altın madalyaya hazır hale getirmek amacıyla RCA kadrosuna

dahil edildi.

bu yazki olimpiyat oyunları için. Bu onunla yaptığım onuncu antrenman ve her biri fiziksel acı çekmemle sonuçlandı. İki oyun önce altın madalya kazanan sporcuya koçluk yapmış, yani geçmişi kanıtlanmış ama yöntemleri Cenevre Sözleşmelerini ihlal ediyormuş gibi hissettiriyor.

Ne kadar verirsem vereyim, asla yeterli gelmiyor. Bir kez bile şikayet etmedim, bir kez bile ona zayıflık göstermedim ve yine de onun önünde kendimi kanatmak için çalışmadığım her saniye, bunu ciddiye almıyormuşum gibi davranıyor.

Gelişen ayak hareketlerim yeterli değil. 5K ısınma turundaki kişisel en iyi derecem yeterli değil. Takım içindeki zaferlerde liderlik tablosunun en üstündeki yerim yeterli değil.

Bence altın madalyayı kazansam bile, yaptığım şeyde bir hata bulacaktır.
o.

Eskrimi her şeyden çok seviyorum. Elimde épée ile pistte olduğumda kendimi güçlü ve vücudumla uyum içinde hissettiğim tek zaman. Tamamen giyindiğimde ve maskemi taktığımda kendimi bir baş belası gibi hissediyorum. Bu işte harikayım ama en iyiden daha iyi olma baskısı boğucu.

Endişe ve korkunun içimde balonlaşmaya başladığını hissettiğimde yumruklarım sıkılır
Ben.

Zayıflık yok, Nera. Başarısızlık bir seçenek değil.

Mantranın üzerinde kalan tek şey olana kadar kendime tekrar tekrar söylüyorum. Aklımdaki diğer verimsiz düşünceler boğuldu.

Yanımdaki ayak sesleri hızlandığında kendimi içine soktuğum zihinsel tavşan deliğinden çekiliyorum.

"Hey, bebeğim," diye bir ses geliyor. Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

Kendimi ondan uzaklaştırmak için hızımı artırıyorum ve baldırlarım bunun için bana bağırıyor. Buna değmiyor bile; bana kolayca yetişiyor.

"Beni rahat bırak, Rex." Dedim.

"Vay canına," diye cevap veriyor, elini hafifçe koluma koyarak, "Bu hiç hoş değil, bebeğim."

Dördüncü turumu bitirmek için virajı dönerken durmuyorum. Çenemi o kadar sıkmışım ki sanki diş minemin en üst katmanını tıraş ediyormuşum gibi hissediyorum.

Onu görmezden gelmeye karar verdim, ilgisini kaybedeceğinden ve erkek takımının uzatmalarını bitirdiği yere geri döneceğinden emindim.

Ama yanılıyorum.

Beni bırakmak yerine, elini ön koluma doluyor ve beni durma noktasına kadar sürüklüyor.

"Bırak beni, Rex." Sesim düzgün, gözlerim kolumu hâlâ parmaklarının arasında tuttuğu yere sabitlenmiş bir şekilde söylüyorum.

"Bana kibarca sorarsan yaparım," diye cevap veriyor, ses tonu sahte bir kibarlıkla. Sözlerinin ardında, benim üzerimde güç sahibi olduğu her andan ne kadar zevk aldığını zar zor gizliyor. "Sadece konuşmak istiyorum."

Çıktığımız dönemde bana asla fiziksel şiddet uygulamadı, ama bunun olasılığı her zaman vardı. Hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde dişlerini gıcırdatması ve yalnız kaldığımızda bu konuda beni durmadan azarlaması hep oradaydı. Birlikte uyuduğumuzda bana bağırıp beni aşağılaması ve sadece onun boşalması.

Gerçi artık sorunun bende değil onda olduğunu kesinlikle biliyorum. Görünüşe göre sadece gelmekle ilgili bir sorunum yok, aynı zamanda bunu birden çok kez yapabilirim.

Zihnim, son iki haftadır itiraf etmek istediğimden daha sık yaptığı gibi Gary ile birlikte kaldığım otel odasına geri dönüyor.

O gecenin ham tutkusunu ve kırılganlığını beynimin karanlık köşelerine hapsetmek diğer her şey kadar kolay olmadı.

Kendimi uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde canlı hissediyordum. Belki de bu kadar cesurca bir şey yapmanın anonimliği ve spontanlığıydı, ailem bunu öğrendiğinde şüphesiz beni öldürecekti, ama bir parçam Gary'nin kendisinin bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu.

Acaba kalsaydım ne olurdu, beni kendisinden sonra gelecek her erkek için mahvetmişken bana bir sonraki adımda ne yapardı?

Ağzımı alırdı, sonra muhtemelen beni ters çevirirdi, böylece o yatağa yüzüstü uzanırken...

Olasılıkları düşündükçe tenimde bir ürperti dalgalanıyor.

Gizlice dışarı çıktığımda, kapıya giden yolun yarısında duraksadım, gitmeli miyim yoksa kalmalı mıyım emin değildim. Son bir kez dönüp onun uyuyan haline, not defterine karaladığı numaraya baktım.

Ve kendimi sayfayı yırtıp çantama tıkıştırırken bulduğumda, neden onsuz yürüyüp gidemediğimi sorgulamak için duraksamadım.

Geride bırakmış olsaydım da fark etmezdi.

Eve gidip duş almak için soyunduğumda, onun şık el yazısını tenimde buldum, numarası siyah kalemle yazılmıştı.

amımın üstünde.

Vücudumdan başarılı bir şekilde temizlenmesi bir hafta sürdü ve bu süre zarfında kendimden geçtiğim sırada üzerime yazdığı görsele durmadan dokundum.

O zamandan beri birkaç kez ona mesaj atmayı düşündüm ama kendimi hep durdurdum. Ne diyecektim, ne diyebilirdim? Ona söylediğim yalanları ortaya çıkarmadan o kapıyı tekrar açmanın bir yolu yoktu. Sadece on sekiz yaşında olduğumu, öğrenci olduğumu, adımın Jenny olmadığını...

Onun yerine numarası kişi listemde bir delik açtı, ismini her kaydırdığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Bebeğim?" Rex dikkatimi çekmek için kolumu çekiştiriyor, öfke nöbetinin ortasında annesini çağıran bir çocuk gibi.

Yüzümü ona dönerken yüzümü boş tutuyorum, tepkisizliğimin onu en çok kızdıracak şey olduğunu biliyorum. Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışmak beni hiçbir yere götürmeyecek ve mücadelemden çok keyif alacak.

"Konuşacak bir şeyimiz yok, Rex."

"Katılmıyorum."

Dokunuşunun hâlâ üzerimde olmasından dolayı içimde bir şeyler kıpırdanmaya başlıyor ama kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Bu konuda ustayım, duygularımı, tepkilerimi, tüm *hayatımı* kontrol etmekte.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor, yaklaşıyor. İrkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Tekrar bir araya g e l m e m i z i istiyorum."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Onunla sadece benim için uygun bir seçim olduğu için, ailemi mutlu edecek bir seçim olduğu için çıktım. Babası petrol işinde zengin olmuştu ve ilişkimizin haberini ona duyurduğumda annem gerçekten de sevinçten havalara uçmuştu. Sosyete sayfalarının manşetlerini şimdiden görebiliyordu: "*Petrol Kralı Avrupa'da Lüks Bir Düğünle Pırlanta Mirasçısıyla Evlendi.*"

Onun övgüleriyle kafayı bulmuştum, beni nadiren onaylaması herhangi bir uyuşturucudan daha etkiliydi ve bu, birlikte yattığımız o ilk andan sonra ilişkiyi bitirmem gerekirken aylarca devam ettirmemi sağlayan şeydi. Canımın acıyıp acımadığını ya da hoşlanıp hoşlanmadığımı umursamadan bekaretimi aldığında.

Birkaç ay daha dayandım ve sonunda hayatta kalmayı onun mutluluğunun üstünde tutmak zorunda kaldım. Ondan ayrıldığım haberini verdiğimde, bu onu neredeyse öldürüyordu.

Ya da öyle iddia etti.

Ancak daha iyisini bulacağıma söz verdiğimde sakinleşti. Bir sonraki çıktığım kişi bir prens falan olmalıydı, aksi takdirde hayatımın geri kalanında partnerimin beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığına dair sürekli yorumlara katlanmak zorunda kalacaktım.

"Nera!" Koç Krav sesleniyor, kalın Rus aksanı tesisin dört bir yanını sarıyor. "Turlarını bitirdin mi?"

"Hayır, Koç." Rex'e sinsi bir gülümsemeyle bakarak cevap veriyorum. "Sporcumun dikkatini dağıtmayı bırak Carrington," diye bağırıyor Krav.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum ve sinirli görünen Rex'ten geriye doğru koşmaya başlıyorum.

"Bir daha asla bir araya gelmeyeceğiz, Rex. Asla."

Dönüp koşmaya başlıyorum, yeni keşfettiğim bir enerji patlaması son turumda bana güç veriyor. Koçum olduğundan beri ilk kez Krav'ın antrenman rejimime militan yaklaşımı faydasını kanıtladı.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Nera

Antrenman sonrası esneme hareketlerimi tamamladığımda soyunma odasına gidiyorum. Çok sayıda duş başlığı ve bir düzine farklı basınç ayarı olan son teknoloji ürünü duşlar var. Kampüsteki en sevdiğim yerlerden biri ve bazen orada saatlerce oturup fıskiyeler sırtımdaki düğümlere masaj yaparken zihnimin dinlenmesine izin veriyorum.

Bugün on dakikadan kısa sürede girip çıkıyorum. Yeni Amerikalı oda arkadaşlarımız Bellamy ve Thayer'ı karşılamak için eve zamanında gitmeliyim. Son yılımız için RCA'ya geliyorlar ve Six ve ben onları dairemizde ağırlayacağımız için oldukça heyecanlıyız.

Duştan çıktığımda başım o kadar şiddetli dönüyor ki dengem bozuluyor. Tökezliyorum ve kendimi duvarda yakalıyorum. Baş dönmesi dalgasının geçmesini beklerken birkaç dakika orada kalıyorum.

Kan şekerim düşük. Bir şeyler yemem gerek. Titreyen ellerimle eşyalarımı topluyorum ve Rex'le başka bir karşılaşma yaşamadığım için şükrederek otoparka doğru yola çıkıyorum. Bunun konuşmamızın sonu olduğunu düşünecek kadar saf değilim - Rex 'hayır' kelimesine pek aşina değil - ama bunu birkaç hafta erteleyebilirsem, bu zaten bir kazanç.

Yakınımdaki en yakın seçenek kampüsteki Amerikan lokantası *Bella's'a* gitmek. Sadece yağlı yemekler var ve daha sonra pişman olacağıma eminim ama şu anda bir şeyler yemezsem bayılacağımdan korkuyorum.

Altı kişi kızları havaalanından almak için arabamı ödünç aldı, ben de kampüsün golf arabalarından biriyle oraya gittim ve sipariş verdim. Burgerin ilk ısırığı, sıcak bir yaz gününde mükemmel olgunlaşmış bir şeftali gibi.

Cennete.

Yumuldum, ondan sonraki her ısırık ne kadar aç olduğumu fark etmemi sağladı. Yıllardır hamburger yememiştim. Sonra birkaç patates kızartması aldım ve açgözlülükle yedim.

Six'ten gelen bir mesaj beni yemek mutluluğumdan kopardı.

Altı: Beş dakika uzaklıktayız.
Altı: Yakında görüşürüz!

Kahretsin, zaman elimden kaçtı.

Bir elim direksiyonda, diğer elim hamburgerimi tutarak The Pen'e doğru geri dönüyorum. Telefonum çalmaya başladığında mesajına cevap vermek için bir saniyeliğine yolun kenarında duruyorum.

Kimin aradığını gördüğümde sırtım geriliyor. Onu sesli mesaja göndermeyi düşünüyorum ama ben açana kadar tekrar tekrar arayacağını biliyorum.

Ayrıca, onunla konuşmayı özlüyorum.

"Selam anne." FaceTime'ı açarak söylüyorum.

"Nera," diyor, sesi sıcak ama tonu azarlayıcı. "Telefona bu şekilde cevap verme konusunda sana ne demiştim?"

Omuzlarım geriliyor. "Özür dilerim," diyorum ona. "Merhaba anne."

"Bu daha iyi. Gerçekten daha hanımefendi bir şekilde davranmaya başlamalısın. Herkes duyabilirdi," diyor, dünyadan bıkmış bir iç çekişle.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, sesimi eşit tutmaya çalışarak. O böyle davrandığında söylenecek başka bir şey yok.

"Sorun değil, hayatım. Sadece... daha iyisini yapmaya çalış, tamam mı?" Başımı sallıyorum, koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "O bir hamburger mi?" Sesindeki korku, bana hamburger değil de çürüyen bir hayvan leşi atıştırıp atıştırmadığımı sormasına benziyor.

Boğazımdaki kütlenin etrafında yutkunuyorum. Birdenbire hamburger mideme rahatsız edici bir şekilde yerleşiyor, sanki cüruf parçaları beni ağırlaştırıyor. Kendime zarar veren düşüncelerim bir ölü gibi yükselip kafatasımın duvarlarına çarpıyor, harekete geçmemi ve bunu hemen yapmamı istiyor.

Ondan gelen tek bir kelimenin, kınayıcı bir yorumun, dünyanın öbür ucundan gelen tiksinti dolu bir bakışın beni delip geçmesi ve

Beni hemen.

"Kan şekerim düşüktü, yemek yemem gerekiyordu." Sesimin ne kadar savunmacı çıktığını duyuyorum ama en azından bana hissettirdiği utancı gizliyor. "Bulabildiğim en yakın şey buydu."

"Eminim uygun olmuştur, sevgilim." Sözleri nazik ama tonu azarlayıcı. "Ama ne yediğin konusunda daha akıllıca davranmalısın. Kilo almanın senin için ne kadar kolay olduğunu biliyorsun ve eski haline dönmek istemiyorsun, değil mi?"

Cevap vermeden önce uzaklara bakıyorum. "Hayır, anne."

Söylediklerinin beni incittiğinin farkındaymış gibi bana şüpheci bir bakış atıyor. Farkındaysa bile, bu onu durdurmaya yetmiyor.

"Ben sadece senin için en iyisini yapmaya çalışıyorum, sevgilim. Aslında," diyor, yüzü aydınlanıyor. "Az önce Elle'de harika bir makale okudum. Tüm sosyete kızlarının uyguladığı bu harika yeni diyet o kadar harika ki göreceksin. Temel olarak, sabahları zencefil çayı ve şekersiz sade yoğurtla başlıyorsun ve sonra...,"

O konuşmaya devam ettikçe ben kendimden geçiyorum. Hamburgerimi yolcu koltuğuna bırakıp yola geri dönüyorum ve eve doğru ilerliyorum, önemli noktalarda başımı sallayıp mırıldanıyorum ki hala dinlediğimi sansın.

Ama içimde, kalp atışlarım şakağımda atıyor ve kaşıntı beynimde tehditkâr bir gelgit gibi yükselmeye başlıyor. Ne zaman onun sözlerine odaklanmaya çalışsam, saplantılı düşünceler oltaya takılmış bir balık gibi beni tekrar içine çekiyor.

Bildiğim en kötü yerde kapana kısıldım - kendi zihnimin karanlık ve çarpık girintilerinde. Güvenli bir alana ihtiyaç duyduğumda kaçtığım zihnimdeki sessiz yer için ödediğim bedel, kafamın içindeki sadist bir ses. Nefret dolu, kaba ve sadece kendini yok etmek isteyen bir versiyonum.

Sesi susturmaya çalışarak sol ayağımı endişeyle vurmaya başlıyorum. Tırnaklarımı karıştırıyor, başparmağımı tırnaklarımın etrafındaki ete batırıyor ve derisini soyuyorum. Acı, dönüp duran düşüncelerimi rahatlatıyor. Bana değersiz ve sevilmez olduğumu haykırıyorlar. Annemin söylediği her sözle istemeden de olsa onaylanıyorlar.

"Tırnak etlerini koparmasan iyi edersin," diyen annemin azarlayan sesi sisi yarıyor.

Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun, Nera, diye bağırıyor ses.

Değersizsin. Utanç

kaynağısın.

Sesin üzerime saldığı kendini kırbaçlama tiradına karşı gözlerimi kapatıyorum, eğer onları yeterince sıkarsam beynimin kendinden nefret eden kısmını dışarıda tutabileceğimi umuyorum.

Bir başarısızlık.

"Bu iğrenç bir alışkanlık," diye bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Ellerin bulaşık yıkıyormuşsun gibi görünecekse kıyafetlerine ve saçlarına bu kadar para harcamanın ne anlamı var?"

Ona bir eskrimcinin manikürünün bozulmadan kalmasının zor olduğunu söylemek sağır kulaklara düşecektir. Spor yapmamı hiç istemedi, bu babamın beni sporcu yapma projesiydi.

Benim de kendisi gibi sosyetik bir kız olmamı istiyordu. Mükemmel bir hanımefendi olmamı engelleyen her şey onu sonsuz hayal kırıklığına uğratıyor ve benimle ilgili hırslarının babamınkilerle taban tabana zıt olduğu konusunda bana hiç anlayış göstermiyor.

Başarısızlık benim için bir seçenek değil, ancak ailemin farklı ve çoğu zaman boğucu istekleri arasında sıkışıp kaldığımda başarı da öyle.

Çalıların ve ağaçların bana mahremiyet sağlayacağı arka tarafa park etmeyi seçerek otoparka girdiğimde midem bulanıyor. Nefes alışımda bir hata bulmadan önce telefonu kapatmam gerekiyor.

Kaşınmaya şiddetle ihtiyaç duyan bir kaşıntı gibi, ses bana ortadan kaldırmam için bağırıyor.

"Gitmeliyim, yeni oda arkadaşlarımla tanışmak üzereyim," diyorum ona.

Gözleri yumuşuyor, çağrısına cevap verdiğimden beri bana ilk kez yargılamadan başka bir şeyle bakıyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi sevgilim?"

Aslında biliyorum. Annem pek çok açıdan iyi bir ebeveyn, sadece kuşaklar arası travma döngüsünü kırmakla ilgilenmiyor. Kendisine nasıl ebeveynlik yapıldıysa o şekilde ebeveynlik yapıyor; eleştiriler iltifatları gölgede bırakıyor ve duygusal zeka sadece hippilere özgü bir şeymiş gibi alay konusu oluyor.

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra başımı direksiyona yaslayıp nefes almaya çalışıyorum. Derimin altında gezinen kaşıntıyı görmezden gelmeye, kafamın içinde bana zorbalık eden ve beni kontrol eden, karanlık bir canavar gibi bana nefret dolu sözler kusan sesi dikkate almamaya çalışıyorum ama artık çok geç.

Buna karşı koyacak gücüm yok.

Mantıklı düşüncelerimi ele geçiriyor, bir kez daha içine düştüğümde gerçek beni geri plana itiyor.

Golf arabasından indim ve etrafa bakıyorum. Üst kattaki yeni oda arkadaşlarımla bunu zor yapıyorum. Sağımda birkaç çalı var. Burada kimse yok, kimse beni göremez.

Çalıya doğru koşuyorum ve arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum. Artık bunu yapmak için parmaklarımı boğazıma sokmama gerek yok ama yine de yapıyorum.

Hamburger ve patates kızartmasının kolaylıkla yukarı çıkıp altımdaki çimlere çarpmasını tarafsız bir şekilde izliyorum. Tekrar yapıyorum, istiyorum, *ihtiyacım var*. Baş dönmesini atlatacağım. Yukarıda ihtiyacım olursa yiyebileceğim sebzeler ve tavuk var. Asit boğazımı yakıyor ve safra beni boğuyor. Tekrar yapıyorum. Islak bir şey yanağıma çarpıyor ve elimin tersiyle siliyorum.

Rahatlama kısa sürüyor ve ezici bir utançla çabucak silinip gidiyor. Kızlarla buluşmaya gitmem gerekirken bu düşünceleri hissedecek zamanım yok. Spor çantama uzanıp bir paket sakız alıyorum ve ağzımdaki ekşi tattan kurtulmak için bir tane patlatıyorum.

Ön kapımın önünde, beni sakinleştirmek için bir nefes alıyorum. Telefonumun kamerasından kendime bakıyorum. Benim için bu kadar acı verici bir şekilde ortadayken neden başka hiç kimsenin ne kadar kırılmış olduğumu söyleyemediğini merak ediyorum.

Mutlu bir gülümseme çiziyorum ve kapıyı açıyorum.

İçeri girdiğimde esmer bir kızın en iyi arkadaşıma sarıldığını görüyorum, gümüş saçlı ikinci bir kız ise "Cidden. Harikaydın, Altı!"

Onlara doğru yürürken gülümsememin yerinde durduğundan emin oluyorum. "Şimdiden en iyi arkadaş mı olduk?"

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Nera

İlk kez kendimi kusturduğumda on beş yaşındaydım.

Günü annemle birlikte Tsim Sha Tsui'de alışveriş yaparak geçirdim ve o hafta sonu bir yardım gecesinde giymek üzere ikimiz için de mükemmel gece elbiselerini aradım.

Ona göre, babamın iş ortaklarını, karısının ne kadar güzel olduğunu göstererek cezbedecek kadar seksi olmalıydı, ama sürtüklüğe kaymamalıydı. Dikkat çekmeli ama onu ilgi odağı haline getirmemeliydi, çünkü bir kadın kocasını gölgede bırakmamalıydı.

Kendimi bildim bileli annem kahvaltıda yarım greyfurt, öğle yemeğinde sossuz salata ve akşam yemeğinde limonlu çaydan başka bir şey yememişti, bu yüzden o gün her elbise ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. Çok hızlı bir şekilde güzel bir yeşil Valentino elbise bulduk ama yine de elbiseyi giydiğinde yüzündeki belirsizliği gördüm. Aynada algıladığı kusurlarını acımasızca gözden geçirdi.

Benim elbisem için de benzer bir dizi kriteri takip etmemiz gerekiyordu. Güzel, kırmızı saten bir Marchesa elbiseye karar verene kadar stilistin benim için seçtiği düzinelerce elbisenin üzerinde parmaklarımı gezdirdiğimi hatırlıyorum.

Denedim ve üzerime oturuşuna bayıldım. Anneme göstermek için dışarı çıktım, tepkisini görmek için heyecanlıydım.

Telefonundan başını kaldırışını hatırlıyorum. Gözlerinin nasıl açıldığını, sonra nasıl acımaya başladığını. O tek kelime etmeden.

tam olarak ne düşündüğünü - kumaşın karnımın kıvrımlarını vurguladığını, kalça çıkıntılarımın kusurlu bir siluet yarattığını, tatlı yakanın kollarımdaki fazla deriyi öne çıkardığını.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, düşündü ve sonunda "Merak etme hayatım, kilo alımının daha fazla kontrolden çıkmaması için bir plan yapabiliriz" demeye karar verdi.

Ergenlik çağının ortasındaydım ve her genç gibi bedenimi garip bir şekilde geliştiriyordum.

Elbise 6 bedendi.

Bana bakışı karşısında mide bulantısı boğazıma düğümlendi. Bana bir daha asla öyle bakmasını istemedim, sanki çirkin ve deforme olmuşum gibi.

"Siyah," diye ekledi. "Sana siyah bir şeyler bulmalıyız." Ve

öyle de yaptık.

Daha dökümlü, daha az vücuda oturan, siyah bir elbise.

Eve vardığımızda alışveriş poşetini yatak odama bıraktım ve doğruca banyoya koştum. Tüm kıyafetlerimi çıkardım ve aynanın karşısına geçip kendimi ve vücudumu tüm günahları için kınadım.

Tonlanmamış kollarıma, sarkık karnıma ve dokunaklı kalçalarıma lanet ederken gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı aktı. En yumuşak yerlerimi sıkan parmaklarımın arasına aldım, sanki sadece irade gücümle onları üzerimden söküp atabilecekmişim gibi çekiştirdim ve kendimi incittim.

Kendimi kusturmaya çalışmadım bile. Kendime duyduğum nefretten güç alan kusmuk içimden kendiliğinden geldi ve beni aynaya sırtımı dönmeye ve dizlerimin üzerine çöküp klozeti tutmaya zorladı.

Kolay olmuştu ve rahatlama anında ve şok edici olmuştu. Vücudumdaki ağırlıkları atmış, fiziksel ve duygusal olarak hafiflemiştim; bu anlık etki bir uyuşturucunun etkisine benziyordu. O iğrenç yarı çiğnenmiş yemek yığınına bakarken, neredeyse beni tekrar hasta etmekle tehdit eden asit kalıntısının kokusunu alırken, bana baktığında gördüğü ve gitmesini istediği nekrotik dokudan kendimi arındırmış gibi hissettim.

Bu duyguya, hayatımın diğer kısımlarını kontrol ettiğim gibi bunu da kontrol edebilmeye bağımlı hale geldim. Tartıda rakamların düştüğünü görmeye. Kıyafetlerimin kalçalarımda bollaşmasına. Ben küçüldükçe onun gözlerinin yumuşadığını hissetmeye.

Kendimi muzaffer hissediyordum, sanki vücuduma karşı verdiğim bu yeni savaşı kazanmanın bir yolunu bulmuştum. Egzersiz yapıyor, daha az yiyor, genç metabolizmama güveniyordum,

ve gerektiğinde parmaklarımı boğazıma sokuyordum. Bebeklik yağlarımdan kurtuldum ve sıkılaştım.

Dışarıdan mutlu görünüyordum.

Ama gerçekte, bir canavarı diğeriyle takas etmiştim.

Ne yaparsam yapayım, yeterli değildi. On beş kilo vermiştim ama yine de annem eleştirecek kusurlar bulmayı başarıyordu. Rahatlamak için yemeğe yönelmeye ve cezalandırmak için arınmaya başladım. Yiyeceklerin bana verdiği duygusal rahatlığa bağımlı oldum ve aşırı tükettikten sonra hissettiğim ani utancın beni tuvalete doğru itmesine izin verdim.

Her seferinde kendime bunun son olacağına dair söz verdim.

Olmadığı her seferinde, kendimden nefret etme duygum artıyordu, ta ki çıkış yolu olmayan bu kısır döngüye hapsolana kadar. Görünmez bir rakiple savaşıyor, kendime karşı sessiz bir savaş yürütüyordum ve tüm bunlar olurken dış dünya benim geliştiğimi görüyordu.

Onlara göre ben güçlü ve başarılı biriydim. Her şeyin kolay geldiği bir mükemmeliyetçiydim.

Keşke kendi kafamın içinde kendimi nasıl yok ettiğimi bilselerdi.

Kontrol ihtiyacı olarak başlayan şey tamamen kontrolsüzlüğe dönüştü. Mantıklı düşüncenin yerini, kafamın içinde bana benzeyen ama ben olmayan zalim bir ses ve onu görmezden gelmeye çalıştıkça daha da kötüleşen bu zihinsel kaşıntı aldı.

Kendi etrafıma duvarlar ördüm. Kendimi ailemin bana yaşattığı acıdan, yargılamalardan ve dışarıdan gelen yorumlardan korumak için ama aynı zamanda en utanç verici sırrımı kimsenin öğrenmesini engellemek için.

Duvarlarımın arkasında güvendeyim, kimse bana zarar veremez.

Olağanüstü başarı görüntüsünün altında yatan zayıflığı kimse göremez.

Başarısızlık bir seçenek değil, Nera.

O gün banyoda bir şey kaybettim. Masumiyetimi, neşemi, ruhumu, emin değilim. Her neyse, o günden sonra üç yıl boyunca hiç ağlamadım.

***

"Ders nerede?" Ben soruyorum.

"Emin değilim, bir bakayım." Six telefonunu çıkarıp programına bakarak cevap veriyor. "Saat 11'deki ders... Ark Konferans Salonu'nda."

"Kahretsin," diyorum kendi telefonuma bakarak. "Bu kampüsün diğer tarafı. Sixtine'e yakalanmak istemiyorsak koşmamız gerek!"

Ben daha cümlemi bitirmeden koşarak yanımdan geçti. Ben

de gülerek onu takip ediyorum.

"Zaten lanetli bir haftaydı, buna bir de geç kaldığı için ceza almak eklenince," diye sesleniyor. "Haydi, benim küçük eskrim kraliçem," diye ABBA'nın *Dancing Queen* şarkısını söylüyor, "Sicilimi temiz tutmam lazım, oh evet!"

Gülüyorum, çünkü Altı ile çok kolay.

O benim hayatımdaki diğer birçok baskıdan kaçıp sığındığım yer.

Ona mücadelelerimden hiç bahsedemedim. Eğer anlatırsam, bu arkadaşlığımızın etrafındaki küçük baloncuğu lekeleyeceğinden korkuyorum ve bunu riske atmak istemiyorum.

Bellamy ve Thayer'ın gelişi konusunda gergindim. İnsanlara karşı savunmasız olmayı ve onlara derinden güvenmeyi zor buluyorum. Onları kendimden uzak tutma eğilimindeyim, sadece dünyaya sunduğum dış yüzümü görebilecekleri kadar yakınım.

Ama onlardaki bir şey bana acıya ve kendi iç mücadelelerine karşı cahil olmadıklarını söylüyor. Sadece birkaç gün oldu ama Sixtine'le birlikte baloncuğa ait olabileceklerine dair bir sezgim var.

Her halükarda, Altı yalan söylemiyordu. Haftaya zor bir başlangıç oldu ve daha dersin ilk günü. Bu süre içinde Bellamy, Rogue'u tehlikeli bir düşman edinmiş, Rhys Thayer'a karşı bir saplantı geliştirmiş ve Phoenix de iki yıl boyunca tek kelime etmedikten sonra Six'in varlığını kabul etmeye karar vermiştir.

Diyelim ki zaman onun yaklaşımını yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı.

Sonuç olarak, kızlar kargaşa içinde ve henüz ilk gün öğle yemeğine bile gelemedik. Bu dramadan kurtulduğum için mutluyum.

Buna rağmen.

Çok zayıf bir düşünce zihnimin en derin köşelerini dürtüklüyor ve dikkatimi dağıtacak bir *şeylerin* olmasının iyi olacağını söylüyor.

İstenmeyen bir düşünce daha geçti aklımdan, belki de Gary'ye mesaj atmalıydım. Onu Jenny olarak bir kez daha görebilir ve sonra numarasını silebilirdim...

Hayır.

Neden onu düşünmeye takıldığımı bilmiyorum. Sadece bir geceydi. Ve artık Rex'le ilişkimde sorun olmadığımı bildiğime göre, başka birini bulabilirim.

Ama Cenevre'deki gecemizden sonra aklımda kalan, dokunuşu kadar sözleriydi.

"Senin hiçbir sorunun yok. Mutlu olmak çok zor."

Bana beklediğimden daha düşünceli bir cevap verdi. Acaba kendi şeytanları mı vardı, tecrübelerine dayanarak mı konuşuyordu ve benim onu anlayabilecek biri olduğumu mu hissetmişti?

"Başardık," diye haykırıyor Six, hâlâ açık olan sınıf kapısının önünde durduğumuzda. Belinden eğiliyor ve nefesini tutarken ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "*Putain*, formda değilim."

"Bu kıç formsuz görünmüyor."

Doğrulur ve sınıfa doğru yürüyen Felix'e -futbol takımındaki dördüncü sınıf arkadaşına- döner. Felix onu tanıyınca yüzünü buruşturuyor ve bir adım geri atıyor.

"Oh lanet olsun. *Siktir*. Sen olduğunu fark etmemiştim-"

Yakasından şiddetle geri çekiliyor ve kapıdan sınıfa doğru itiliyor.

Uçan bedeni Phoenix'i ortaya çıkarıyor. Daha önce Felix tarafından işgal edilen alana adım atıp karanlık bakışlarını Altı'nın üzerine dikerken yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade var. Altı bakışlarını kaçırıp yere bakıyor ve onun bakışlarını tutmayı reddediyor.

Sınıfa girmeden önce birkaç saniye daha sözsüzce ona bakıyor. Dönüp uzaklaştığı anda tüm oksijen koridora geri geliyor.

İnledim. "Harika, yani bu sınıfta mı?"

"Sana söyledim, lanetli bir haftadayız," diye cevap veriyor, kendisi de kapıdan içeri girerken omuzlarını kaldırarak.

Onu takip ediyorum ve konferans salonunun merdivenlerinin yarısına kadar olan bir sıraya doğru gidiyoruz. Önce Six sıraya doğru yürüyor ve o iki koltuğun önünde dururken ben de onu takip ediyorum.

Çantam bir sandalyenin arkasına takılıyor ve omzumdan çekilerek içindekiler etrafa saçılıyor. Hissettiğim sıkıntı, saçımı at kuyruğu yapmaya çalışırken saç bağımın kopmasına benziyor.

Ben onun yanında dizlerimin üzerine çöküp eşyalarımı toplamaya başlarken Six telefonundaki saate bakarak, "Yeni profesör işi sıkı tutuyor," diyor.

"Muhtemelen rahat emekliliğinden silkeleyip kampüsün diğer ucundaki bir barakaya yerleştirdikleri tozlu bir septuagenarian, ona bir şans verin."

Bir önceki IB profesörü Belize'de "hayatta bir kez yakalanabilecek bir balık tutma fırsatı" yakalamış ve geçen yılın sonunda aniden emekli olmuştu. RCA'daki profesörlerin yaş ortalamasının ellinin üzerinde olduğu düşünüldüğünde, bu profesör için tek umudumuz biraz daha dinç olmasıydı.

"*Oh, putain.*"

"Pardon, kırıcı mı oldu? Eminim o-"

"Hayır, Ner," diye nefes alıyor ve ben sesindeki tanınmaz tona şaşırarak başımı kaldırıyorum. Ayakta duruyor ve neredeyse inanmaz bir şekilde odanın önüne bakıyor.

Hâlâ çömelmiş, çantamın içindekileri topluyorum. Masanın ön paneli konferans salonunun geri kalanını görüş alanımdan gizliyor.

"Ne?"

"O... o bir septuagenarian değil." Söyleyecek söz bulamıyor gibi.

"Gerçekten mi?" Yarı ilgiyle soruyorum. Elimi uzattım ve sarı Bacaklarının arasında yuvarlanan fosforlu kalem.

"Nuh uh. Nera, o çok *ateşli.*" Benimle göz hizasına gelene kadar çömeliyor, kalemlerimi toplamama yardım ederken heyecanla bana fısıldıyor. "O muhteşem. *Çok muhteşem*. Onu bu kadar ergenlik hormonuyla dolu bir sınıfa koymalarının imkânı yok. Kızlar onun dikkatini çekmek için kavga edecekler, erkekler kendilerinden daha seksi olduğu için ondan nefret edecekler. Neredeyse hepsi," diye mırıldanıyor düşünceli bir şekilde. Gözlerini bana dikiyor ve domates kırmızısı kızarıyor, boğazını temizliyor ve ekliyor, "Ahem, tam bir kargaşa olacak."

Homurdanıyorum, ayağa kalkarken son defterimi de alıp çantama tıkıştırıyorum.

"O kadar da ho-,"

Gözlerim masanın üzerine eğilmiş, bir kağıda bir şeyler yazan figüre takılınca kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Tamamen giyinik ama aynı sırtı çıplak ve komodinin üzerine eğilmiş bir şekilde otel not defterine numarasını karalarken gördüğüm anı hatırlıyorum.

Kafasını kaldırmadı ama yine de onu

tanıyorum. Gary.

"Sana söylemiştim." Six sessizliğimi yanlış yorumlayarak şöyle dedi. "Söz verdiğim kadar ateşli olduğu konusunda benimle hemfikir ol lütfen."

Gary.

Tüm beyin hücrelerimin topluca gemiden atladığını hissediyorum çünkü barodan Gary'nin, *avukat* Gary'nin burada ne yaptığını anlayamıyorum.

Doğruldu ve solumdaki kalabalığa baktı, orada birkaç adam kabadayılık yapıyordu. Çenesi aynı şekilde belirgin, gözleri hatırladığım kadar soğuk ve keskin.

Bana baktığı zamanlar hariç. O zaman bakışlarındaki buzlar köşelerde erimişti.

Lacivert bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, o gece giydiğine benziyor ama kravatı yok. Acaba o gömleği kurtarabildi mi, birkaç düğmenin yere çarptığını duyduğumu hatırlıyorum.

"Sakin ol," diye bağırdı ve Tanrım, daha önce onun kim olduğundan emin değildiysem bile şimdi eminim. O gece daha gırtlaktan ve daha az kontrollü olmasına rağmen kulağa hemen hemen aynı gelen bir sesle bana yatak odasında patronluk tasladı.

"Dünya'dan Ner Bear'a." Sağımdan altı çağrı.

"Ne?" Bakışlarımı Gary'den güçlükle ayırıp ona bakmayı başarıyorum. "Ne diyordun sen?"

Bana meraklı bir bakış attı ve çok garip davrandığımı fark ettim. Cenevre'de yaptığım şeyden ona hiç bahsetmedim. Anlamazdı ve beni bu kadar pervasız olmamam konusunda uyarırdı.

"Onun ne kadar ateşli olduğunu abartmadığımı, değil mi?" Boğazımı temizliyorum. "Hayır, abartmadın."

Tepkisi şimdi mantıklı geliyor. Fiziksel mükemmellik konusunda bir ders ve bir ortaokul öğretmeninin mutlak antitezi. Omuzlarından enerji fışkırıyor ve "emir almaz ya da saçmalıklara tahammül etmez" diye bağıran umursamaz bir tavır sergiliyor ama yine de o bir *profesör*.

Hem de şımarık zengin çocuklarından.

O bir avukat değil. Benim gibi, o da hayatı hakkında yalan söyledi.

Onu bu odada bulduğuma ne kadar şaşırsam da, sonunda beni fark ettiğinde daha da kötü bir sürprizle karşılaşacağını düşünüyorum. Karnımda sinirlerim kabarıyor ama başka bir düşünce dikkatimi dağıtıyor. Eğer işi hakkında yalan söylediyse, acaba başka ne hakkında yalan söyledi?

"Adı ne demiştin?" Six'e soruyorum, gözlerim hala ona sabitlenmiş, dizüstü bilgisayarını çıkarıp internete bağlarken hareket eden vücudunu izliyorum.

Bluetooth aracılığıyla TV.

"Tam hatırlayamıyorum ama programdaki ders başlığının hemen altındaydı. Bir bakayım," diyor ve uzun sürmüyor çünkü daha önce açtığı sekme hâlâ açık. "Adı... Tristan Novak."

Tristan.

Tenimde bir ürperti dalgalanıyor.

Dilim, sanki şehvetli bir söz fısıldıyormuşum gibi ismindeki Ts harfinin etrafında dolaşıyor. Bu isim ona mükemmel uyuyor. Tristan'a benziyor.

Bir çapkın.

Bir fuckboy.

Adının Gary olduğuna inandığım için birden kendimi aptal gibi hissettim. Ona uymadığı çok açık.

Kalbim yaklaşan yüzleşme, aramızda gerçekleşmek üzere olan şüphesiz çarpışma ve bununla ilgili karmaşık duygularım yüzünden hızla çarpıyor.

Ne onlarla ne de onunla yüzleşmeye hazır değilim.

Etrafımdaki sessiz konuşmalardan, yeni profesörümüzü fark eden tek kişinin ben olmadığımı anlayabiliyorum. Etrafımdaki kızların ilgili bakışlarını gördüğümde içimde bir miktar kızgınlık alevleniyor.

O önce benimdi.

Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesiyle içimde kabaran kötülük beni şaşırttı.

Boğazını yüksek sesle temizler. "Pekâlâ millet, sakin olun. Ben Profesör Novak, bu benim RCA'daki ilk yılım. Size Uluslararası İşletme'nin sürükleyici konusunu öğreteceğim." Sanki başka bir şeymiş gibi söylüyor. "Ders müfredatı önünüzdeki masalarda olmalı. Bu haftanın konusu Küreselleşme olacak, günümüzün modern finansal sistemlerinin nasıl ortaya çıktığını tartışmakla başlayıp, bunun toplumsal gelişim üzerindeki etkilerine geçeceğiz." Konuşurken sesi sıkılmış gibi çıkıyor, başını ekrandan kaldırmıyor. O gece barda tanıştığım çekici, karizmatik, büyüleyici adamdan çok farklı. "İlk olarak yoklama alarak başlayacağım. Lütfen sizi çağırdığımda ayağa kalkın ki isminize bir yüz koyabileyim."

Oh, lanet olsun.

Boğazımdaki kitleyi yutkunarak bastırıyorum. Beni keşfetmesinden on üç harf uzaktayım ve içimde aniden bir saklanma dürtüsü beliriyor.

Ama bundan kaçış yok ve onun alfabede ilerleyişini duyarken sandalyemde donup kalıyorum. Her harf uçurumun kenarına bir adım daha yaklaşmak gibi geliyor.

Aynı anda kanım ısınıyor ve tenim kızarıyor. Ne olacağı ya da onun nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beklenti kalbimin uzun zamandır olmadığı şekilde çarpmasına neden oluyor.

Bardaki o gece hariç. "Samsara

Mahar."

Kadın ayağa kalkar ve adam başını kaldırıp gözleriyle onu arar. Onu gördüğünde başını sallar.

Tekrar oturuyor, yanakları kıpkırmızı ve ben yüzündeki rengi temizlemek istiyorum. Ona karşı bağışıklık kazanmak için.

"Felix Masterson?"

"Burada," diye cevap verir, ayağa

kalkarak. "Not edildi," diye

yanıtlıyor Tristan.

Ona zihnimde 'Tristan' diye hitap edebilir miyim? Ona Profesör Novak dememin imkânı yok. Beni boşaltan ilk adamken değil, ondan sonra neredeyse hiç çaba harcamadan iki kez daha. Kaçmasaydım muhtemelen devam edecekti.

Şimdi kızarma sırası bende.

"Nera Matsuoka?" Diye soruyor ve gözlerim bir anlığına kapanıyor.

Adımı söyleme şeklinin tadını çıkarıyorum. Vücudumun buna tepki verebileceğini hiç düşünmemiştim, hem de bu kadar içgüdüsel olarak, ama birdenbire içime girerken kulağımın kabuğuna doğru adımı inlettiği görüntüler tarafından saldırıya uğradım.

"Nera," diye tıslıyor Six yanımdan. "Adını söyledi, ayağa kalkmalısın."

Bana dirsek atıyor ve ben de ayağa fırlıyorum, yüksek sesle masaya çarpıyorum ve bu sırada koltuğum arkamdaki zemine sürtünüyor.

"O benim," diyorum ve gözlerinin yavaşça yoklama kağıdından kalkıp doğrudan benimkilere bakmasını izliyorum.

Tepki vermesini beklerken nefesimi tutuyorum

ama... Tepki vermiyor.

Bir an için gözlerinin kısıldığını görüyorum ama yüzü hareket etmiyor. Bu sadece ışığın bir oyunu olmalı.

Çünkü gözleri benden önce gelen herkeste olduğu gibi benim üzerimde de geziniyor - ilgisizce, sanki tam anlamıyla bir şeyler yapmayı tercih ediyormuş gibi

başka bir şey.

Barda yanına gidip benimle yatmasını istediğimde nasıl tepki vermediyse, şimdi de aynı tepkiyi vermiyor. Beni gerçekten tanımadığı için mi yoksa tepkilerini gizlemekte o kadar iyi olduğu için mi bilmiyorum.

Sadece iki hafta oldu. Beni bu kadar çabuk unutmuş olmasına imkan yok, değil mi?

Değil mi?

Tabii o zamandan beri her gece çatı katına bir kız getirmediyse. Onun hareketinin bu olabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor. Kadınları tavlamak için barda oturup gizemli görünmek, sonra onları baştan çıkarıp odasına götürmek.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ama çoktan kâğıdına geri dönmüş.

Tanıştığımıza memnun oldum.

Beni hatırlamamaya nasıl *cüret eder*? Birden uzun zamandır olmadığım kadar sinirlendim.

"Mhmm," diyorum yüksek sesle, etkilenmemiş bir huff ile, koltuğuma çöküp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Göz ucuyla Six'in gözlerinin önce açıldığını, sonra da yüzümün yan tarafını ısıttığını görüyorum. Aynı anda bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor.

Yüzüme gelip daralmadan önce vücudumdan aşağı kayıyorlar.

"Boğazındaki gıcık için bir öksürük şurubuna ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor etkilenmeden. Ama gözlerindeki tundranın donduğunu, sözlerinin bıçak sırtında çıktığını görüyorum. "Sana gidip bir tane almanı öneririm. Şimdi."

Amfideki her kafanın bana bakmak için döndüğünü hissediyorum. Utanç damarlarımda yanıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Bana bunu yaptığına ve beni bu şekilde ayırdığına inanamıyorum.

Merdivenlerden ölçülü adımlarla ve sırtım dik bir şekilde iniyorum, utancımın boyutunu açığa vurmayı reddediyorum. Arkamdan seslendiğinde kapıya doğru yolu yarılamıştım.

"Ve... Nera'ydı, değil mi?" Yüzümü ona döndüm, aşağılanmam tamamlanmıştı. "Geri gelme. Bu zamanı sınıfımda başarılı olmak isteyip istemediğini düşünmek için kullan."

Göz ucuyla Six'in ağzının şok içinde açıldığını görüyorum. Kendimi kaybetmenin eşiğinde olmasaydım bunu komik bulurdum.

Hayatımda ilk defa sınıftan atıldım.

Altı'nın yanıldığını düşünmeye
başlıyorum. Lanetli bir *yıl* olacak.

***

Rahatlamak için yemeğe yöneliyorum ve kafeteryadan aldığım dev bir burritoyu mideye indiriyorum, fiziksel acı çekecek kadar tıka basa dolu olduğumda bile son lokmasına kadar yiyorum.

Midem şişti ama içimdeki boşluğu dolduracağını ve az önce olanları unutturacağını umarak yemeye devam ediyorum.

Ama bunun tek yaptığı kafamın içindeki sese beni azarlaması için bir sebep vermek oluyor; burrito midemde kaldığı her dakika cezalandırıcı sesi daha da yükseliyor, ta ki tuvalete koşup titreyen ellerimle tuvaleti tutup hepsini kusana kadar.

Arkadaşlarımın nereye gittiğimi merak edip beni aramaya gelmelerinden korkarak girdiğim gibi hızla banyodan çıkıyorum.

Six bana uzun uzun sarılıyor ve Tristan'ın davranışıyla bir ilgisi varmış gibi özür diliyor.

"Seni böyle seçtiğine inanamıyorum," diyor kızgın bir ifadeyle Huff.

Ben de yapamam. Bu, yaralanmaya hakaret eklemenin tam tanımı.

"Merak etme," diyorum ona, geçiştirmeye çalışarak. "Bütün yol boyunca oturacağım
"Bir dahaki sefere arkada dur ki nefes alışımı duyamasın."

"Seninle oturacağım tabii ki," diye cevap veriyor ve bir sonraki dersimize doğru yürürken kolunu benimkine doluyor.

Böyle bir sabahtan sonra ihtiyacım olan şey bir antrenman. Damarlarım harcanmamış, çılgın bir enerjiyle vızıldıyor ve antrenman tesisine varana kadar günün geri kalanında derimden sürünerek çıkmanın eşiğinde hissediyorum.

Gri bir atlet ve eskrim pantolonumu giyiyorum, askıları omuzlarıma çekmek yerine belimde asılı bırakıyorum ve egzersiz alanına doğru yürüyorum.

Zihnimde, etrafımdaki dünyanın kaybolduğu o hiper odaklı, rekabetçi bölgeye giriyorum ve bunu antrenmanıma odaklanmak için kullanıyorum. Pistte bir aşağı bir yukarı hareket ederek görünmez bir rakibe karşı bir dizi savuşturma ve karşılık verme alıştırması yapıyorum.

Ter alnımı çizene ve ciğerlerim yanana kadar tekrar tekrar yapıyorum. Ayak hareketlerime, iyi bir denge ile doğru hareket etmeye, ciğerlerimi uzatmaya ve sonra formuma geri çekilmeye odaklanıyorum.

Eldiven oyunu alıştırması. Tekrara dayalı alıştırma. Teknik antrenman. Üç müsabaka. Tesisin etrafında on tur. Hepsini yapıyorum. Başka hiçbir şey düşünemeyene kadar beynimi fiziksel çaba ve yorgunlukla boğuyorum.

Sporcuların geri kalanının ayrılıp evlerine gittiğinin farkında bile değilim. Beni yalnız bırakıyorlar. Böyle olduğumda beni rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyorlar. Koç Krav bile tek kelime etmeden çıkıp gidiyor. Ben zaten kendimi cezalandırmak için bu kadar iyi bir iş çıkarırken onun bana işkence gibi bir antrenman yaptırmasına gerek yok.

Kulaklığımı takıyorum ve kılıç becerimi ve el becerimi geliştirmek için mankene doğru ilerlerken müzik dinliyorum. Bir mankeni şişlerken Megan Thee Stallion dinlemenin beni çok güçlü hissettiren bir yanı var.

Ritmin içimde hareket ettiğini hissettikçe önce kalçalarımı sonra da vücudumu sallamaya başlıyorum. Dans ederken atkuyruğum sırtıma sürtünüyor.

Başımı arkaya eğip nefes alıyorum, zahmetsiz hareketin tadını çıkarırken omuzlarımın gevşediğini hissediyorum.

Vücudumu bu kadar zorladıktan sonra, sadece eğlenmek için hareket etmek iyi hissettiriyor.

Farkındalık ensemi diken diken ediyor. Kürek kemiklerimin arasında uğursuz bir ürperti dolaşıyor. Kulaklarımda çalan müzik dışında hiçbir ses duymuyorum ama arkamdaki havanın değiştiğini hissediyorum. Orada biri var, enerjinin değişiminden bunu hissedebiliyorum.

Acaba Rex mi, bizi rahatsız edecek kimse yokken beni korkutmaya mı geldi? Ona hak veriyorum.

Geç oldu, karanlık ve yalnızım ama korkmayı reddediyorum. Hiçbir sorun yokmuş gibi dans etmeye devam ediyorum ama belli belirsiz, épée'min sapını tutuşumu değiştiriyorum. Yumruğumu sıkıca kavradığımda, kulaklığımı çıkarıyorum ve kolumu tamamen uzatarak etrafımda dönüyorum.

Bir anda kılıcımın ucunu davetsiz misafirin adem elmasına dayadım, bakışlarımı onunkiyle buluşmak için yukarı kaydırmadan önce gözlerim bir anlığına bronzlaşmış ten parçasına kilitlendi.

Buz gibi bir bakış benimkiyle birleşince sırtımdan aşağı şok dalgaları iniyor.

Tristan orada duruyor, uzun boylu, öfkeli ve o kadar yakışıklı ki kalbim, onu kilitli tuttuğum geçilmez muhafazanın duvarları arasında bile çırpınmayı başarıyor.

Ne kadar süre böyle, bu anın içinde donmuş, kılıcım boynundayken birkaç metre arayla kalıyoruz bilmiyorum ama saniyeler dayanılmaz bir şekilde uzayıp gidiyor.

Gözleri yüzümde geziniyor, gözlerindeki öfke tenimi yakıyor. Başka tarafa bakmıyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, bir an için duyup duymadığını merak ediyorum.

Ama sonra bana doğru bir adım atıyor ve épée'yi derisinin daha derinlerine bastırıyor. Hissetmek bir yana, ürkmüyor ya da bunu fark ettiğine dair herhangi bir işaret bile vermiyor. Ağzını açıp nihayet konuştuğunda karnım zonkluyor.

Çenesi gergin, sesi öfkeyle sert, sözleri hakaret gibi.

"Jenny, grafik tasarımcı."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Tristan

"Jenny, grafik tasarımcı," diye hırladım.

Nera.

Adı Nera. Son iki haftadır durmadan d ü ş ü n d ü ğ ü m güzel kadın aslında güzel bir *kız ve* benim öğrencim.

Boğazım sıkılıyor, kılıcıyla boynuma uygulamaya devam ettiği baskı yüzünden değil, aniden kendimi ne kadar becerdiğimi fark ettiğim için.

Beladan uzak durmam ve özellikle de bekâr kalmam gerekiyordu ve ben bilmeden öğrencilerimden biriyle yattım.

Eğer Olimpiyatlarda bir Fucking Up etkinliği olsaydı, yüzmede Michael Phelps'ten daha fazla madalya alırdım.

Konuştuğumda dudakları hafifçe aralanıyor, bu da sözlerimin onu herhangi bir şekilde etkilediğinin tek işareti. Çırılçıplak yatağıma uzandığı zamanki kadar nefis görünüyor.

Sonra ağzı ince bir çizgi halinde düzleşiyor ve öfke şaşkınlığın yerini alırken gözleri kılıcının ağzının üzerinden bana dikiliyor.

"Avukat Gary," diyor, kelimelerin tadı kötü geliyormuş gibi yüzünü buruşturarak. "Demek beni hatırlıyorsun."

Nasıl unutabilirim ki?

Kılıcının ince ağzını boynumdan uzaklaştırıyorum, ancak spordaki ustalığını gösteren hızlı ve becerikli bir bilek hareketiyle

Pointe boğazıma doğru geri döndü.

Bir dokunuşla boynuma daha da bastırıyor, burada sorumluluğun kendisinde olduğunu açıkça belirtmek için bir uyarı.

Aletim pantolonumun içinde sertleşiyor, son karşılaşmamızdaki kadar iddialı olması beni heyecanlandırıyor.

Fiziksel tepkim beni daha da kızdırıyor. Sikim henüz onun hiçbir şeyini çekici ve sikilebilir bulmamam gerektiğini ve bulamayacağımı anlamadı.

Dersler bittikten sonra onu buraya kadar takip ettim ve onunla yüzleşmek için yalnız kalana kadar saatlerce bekledim. Cenevre'de olanlar hakkında çenesini kapalı tutmasını sağlayacak bir yol bulmak için.

Onun yerine, merhametine kalmışım, bir şey söylemesini

bekliyorum. Geri adım atabilirim ama atmayacağım.

Oynadığımız bu satranç oyununda değil.

Bu konuşmanın kolay olacağını, sınıfta olduğu gibi çabucak pes edeceğini düşünmüştüm ama şimdi yanıldığımı görebiliyorum. Keşfedilme tehdidi ve sınıf ortamındaki güç dengesizliği olmadan, benimle başa baş mücadele edecek.

Karşımda farklı bir Nera var ve dar gri atleti, dar beyaz pantolonu ve elinde kılıcıyla onu pembe giyen kadınla bağdaştırmakta zorlanıyorum. Vahşi görünüyor ve eğitim merkezinin siyah duvarlarına karşı korkutucu ve etkileyici bir figür çiziyor.

Onun bu yönü daha da ilgimi çekiyor ve şu anda fark etmemem *gereken şey de* tam olarak bu değil mi?

"Seni öldürebilirim, biliyorsun. Bununla değil." Sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi. "Körelmiş. İşe yaramaz," diyor tatsız bir şekilde, sonunda bıçağı yanına indiriyor. "Ama bilmen iyi olur, eğer bir daha bana gizlice yaklaşma dürtüsüne kapılırsan."

Aldığı her nefeste göğsü kabarıyor ve göğüslerini dar bluzunun kumaşına doğru itiyor.

"Sen karanlık küçük bir şeysin, değil mi?" Başımı hafifçe yana eğerek söylüyorum.

Kahretsin, neden bu kadar gırtlaktan geldi?

Gözleri bana hançer gibi saplanıyor ve çenesi inatla yukarı kalkıyor. "Ben küçük değilim."

"Bunu mu sorun ettin?" Çenesini

yukarı kaldırıyor. "Evet."

Ona bakma. Yapma-

Bakışlarım vücuduna düşüyor.

Seni lanet olası aptal.

O küçük. Boy olarak değil ama cüsse olarak. Saatlerce süren insanüstü bir antrenman yapmasını izlememiş olsaydım, fiziksel olarak daha zayıf olduğunu tahmin ederdim.

Bu şekilde antrenman yapabilmesine şaşırdım. Az önce yaptığını başarmak için daha kaslı bir atletten iki kat daha fazla enerji harcamış olmalı. Tamamen bitkin düşmüş ve oturmaya ya da dinlenmeye hazır olmalı. Bunun yerine önümde duruyor, omuzları geride, duruşu sert ve çenesi meydan okurcasına bana doğru eğik.

İstemeyerek de olsa, bana olan saygısını bir santimden fazla azaltmasına izin verdim.

Ne kadar zayıf olsa da aurası saf bir güç yayıyor. Hayattan daha büyük bir kişilikle parlıyor, ancak daha önce gördüğüm üzüntü ipucu hala altında gizleniyor.

Bana nasıl mutlu olunacağını bilmediğini söylediğini hatırlıyorum. Onunla ilgili her şey mükemmel görünürken bunun nedenini merak ediyorum.

"Anlıyorum."

Bir toz parçasını temizlemeye çalışır gibi dalgın bir elini karnında gezdiriyor.

"Ne istiyorsun?" Benden uzaklaşarak soruyor. Cezaya aç bir obur olmalıyım çünkü birbirimizin gözlerine nefretle bakmanın bana getirdiği bağı özlüyorum.

"Bana yalan söyledin," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanmayı başarıyorum.

Tekrar bana dönüyor ve ben onun tekrar bana bakmasından dolayı içimde oluşan memnuniyet hissini kontrol edemiyorum.

"Sen de benim kadar yalan söyledin. Sonra da beni arkadaşlarımın önünde küçük düşürdün."

Onu yakalamamak için kollarımı kavuşturarak öne doğru bir adım atıyorum. "Senin tüm geleceğini tehlikeye atmadım," diye tükürüyorum. "Biri öğrenirse benim için en iyi senaryo kovulmam olur. *En iyi* sonuç bu. On sekiz yaşında mısın sen?"

Tereddüt ediyor ve kirpiklerinin altından bana bir bakış atıyor. "Benimle oynama," diye homurdanıyorum.

"Neden olmasın?" Gerçekten meraklı bir ses tonuyla soruyor. "Son karşılaştığımızda benimle oynamaktan hoşlanmıştın."

"*Kahretsin,*" diye bağırıyorum, ondan geri adım atıyorum ve tedirgin bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Onunla bu oyunları oynayamam. Eğer oynarsam, o değerli eskrim minderinin üzerinde yüzüstü kıç üstü yatar.

Burada bulunarak her şeyi riske atıyorum. Thornton şu anda bizi basarsa, işim biter ve annem... Babamın anneme ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum.

"On sekiz yaşında mısın, değil misin?" Her kelimeyi heceleyerek söylüyorum.

Bana uzun uzun bakıyor, sessizliği dayanılmaz bir şekilde uzatıyor. Onu dizlerimin üzerine yatırmak ve küstahlığı yüzünden cezalandırmak için kıçını yaralayana kadar şaplaklamak istiyorum.

"Evet."

Rahatlamış bir nefes veriyorum, gözlerimde yeni bir parıltı beliriyor. Bunu öncekilerden daha fazla önemsemiyor.

"Aynı yalanları sen de söyledin, Tristan. Buradaki tek yaralı taraf senmişsin gibi davranma."

"Bana öyle deme," diye çıkışıyorum, "Senin için Profesör Novak." Ama adımı ilk kez söylemesi karşısında kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Sıkılı yumruklarım başka bir emir verme ihtiyacımı dizginleme çabasıyla titriyor.

Tekrar söyle.

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık veriyor. Elim, o ağzı yüzünden ona bir şaplak atma isteğiyle yeniden seğiriyor. "Biz rızası olan iki yetişkiniz, burada bir sorun görmüyorum."

"Sen daha yetişkin sayılmazsın ve ben senin *profesörünüm*."

Düşünceli bir şekilde başını yana eğiyor ve ağzından çıkacaklardan hoşlanmayacağımı anlayabiliyorum.

"Bu hiç öğretmen-öğrenci fantezin olmadığı anlamına mı geliyor?" Dilini dişlerine vurarak tıkırdatıyor. "Bu çok kötü, senin için bir kız öğrenci üniforması giymekten mutluluk duyardım."

İki büyük adımda, onun üzerinde yükseliyorum. Bir elimin avuç içiyle ağzını kapatıyor, diğer elimle de at kuyruğunu avuçluyorum.

"Kapa çeneni, Nera," diye homurdanıyorum, bu noktada duygularla titreşiyorum. Öfke ve kızgınlıktan uyarılma ve tedirginliğe kadar her türlü duyguyu y a ş ı y o r u m .

Konuşamıyor ama bakışlarındaki kendini beğenmişlik neredeyse sözlerinden daha dayanılmaz. Elimi geri çekiyorum ve onun yerine boynunu gevşekçe kelepçeliyorum.

"Adımı söyleme şeklini seviyorum," diye fısıldıyor. "İnlediğini hiç duymamıştım."

"Ve ben senin benimkini haykırdığını hiç duyamadım," diye homurdandım. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

Ne oluyor, Tristan?

Buradaki amacımı tamamen kaybettim. Raydan çıktım ve onlardan o kadar uzağım ki, geri dönüş yolunu bulmak çaba gerektiriyor. Özellikle de kara gözlerinin daha da karardığını gördüğümde, sanki aklından geçen kirli düşünceler göz rengini karartıyormuş gibi.

"Yapabilirsin," diye cevap veriyor, gerçekçi bir şekilde.

"Benden uzak dur, Nera," diye çıkıştım. "Bu, biz, bir daha olmayacak. Hiç kimse bilemez. Her şeyimi kaybederim." Onun hayal edebileceğinden daha fazlasını kaybedeceğim.

Bana gülümsüyor ve ben dişlerimle ve dilimle onun yüzündeki gülümsemeyi silmek istiyorum.

"Hatırladığım kadarıyla, telefon numaramı almak için yanıp tutuşan sendin. Hatta o kadar çaresizdin ki, numaramı almadan gitmeyeceğimden emin olmak için üzerime yazmıştın." Gözleri elimin boynunu kavradığı yere düşüyor. "Ve bana dokunmadan duramayan da sensin. Görünüşe göre benden uzak durmanı isteyen kişi ben olmalıyım."

Bakışlarım onun ağzına düşüyor. "Bu senin çocuk olduğunu öğrenmeden önceydi, hapishane kaçkını."

Geri çekilmek yerine bana doğru adım atıyor, vücudunu benimkine yaslıyor.

"Senin için çocuk gibi mi hissediyorum?" Fısıldıyor.

Düzensiz bir inilti ve öfkeli bir hırıltıyla kendimi ondan koparıyorum. "Dur. Yapamam."

"Ama istiyorsun?"

"Hayır," diye tersliyorum, huysuzlanarak. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Haklıydın, sadece bir geceydi."

Etkilenmemiş bir omuz silkmeyle "Sen kaybedersin," diyor. Epe'sini çantasına koyup omzuna atıyor ve duraklamadan önce soyunma odasına doğru ilerliyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Benimle ilgili bir şey var *profesör,*" diye atıldı bana, son kelimeyi isteyerek vurgulaması doğrudan sikime vuruyor ve bana böyle hitap etmesini emrettiğim için pişman olmama neden oluyor. "Nasıl sır tutulacağını bilirim."

Arkasına bile bakmadan ya da cevap olarak söyleyecek bir şeyim olup olmadığını duymayı beklemeden çıkıp gitti.

Bilmiyorum.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Tristan

Eve vardığımda kafam tamamen karışmış oluyor.

Onunla ilk kez sınıfta tanışmış olsaydım, ondan etkilenirdim ama ona karşı koyabilmek için kendimi kontrolümün en uç noktasına kadar zorlamam gerekmezdi.

Ama onun içine iki kez girdiğimi bilmek ve benim için çığlık atarken dar amının sikimin etrafında nasıl sıkıldığını hatırlamak en büyük dikkat dağıtıcı şey. Ne zaman zihnimin dağılmasına izin versem, onu düşünüyorum.

Yalan söylediği ve beni bu duruma soktuğu için öfkeliyim, çünkü o yokmuş gibi bir yıl boyunca nasıl öğretmenlik yapabilirim ve onu masasının üzerine yatırıp tekrar yemeyi hayal etmiyorum.

Bilinçaltımda dudaklarımı yalıyorum, bir bağımlı gibi bir vuruş arıyorum ve boş çıkıyorum. Tadı o kadar lezzetliydi ki. Çölde susamış bir adamın suyu arzuladığı kadar başka bir tadı arzuluyordum.

İki katlı bir evin en alt katındaki küçük dairemin kapısını açıyorum. RCA tarafından sağlanan tek yatak odalı küçük bir daire ve neyse ki kampüsün hemen dışında, böylece bir nebze mahremiyetim olabiliyor. Yaklaşık on beş yıldır güncellenmemiş ama işimi görüyor. Fazla seçeneğim yok gibi.

Çantamı girişe bırakarak gidip yatağımın kenarına oturuyorum ve kendimi şiltenin üzerine bırakıyorum.

Ne lanet bir ilk gün.

Günde yedi ders, çoğunlukla konuya benim kadar ilgisiz olan öğrencilere aynı sıkıcı kış dersini öğretmek.

Bunların arasında, Nera'nın devam eden varlığından kurtulmam gereken sınıf da var.

Bu yıl dayanılmaz bir şekilde geçecek. Yine de babamı yaratıcı cezası için zihinsel olarak tebrik etmekten kendimi alamıyorum. Daha bir gün oldu ve şimdiden bunun tam da onun istediği şeyi başaracağını söyleyebilirim.

Arkadaşlarımla dışarı çıkmak istiyorum. Tess'le konuşup onun ve annemin iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Kahretsin, kendi dairemde, kendi yatağımda uyanmak istiyorum.

Mutfaktan açılmamış bir şişe burbon ve bardak alıyorum ve kanepeye gidip yerleşiyorum ve şişeden bir yudum alıyorum. Çoğu gece olduğu gibi bu gecenin de gündeminde kayıtsızlık var ve hiçbir şey hissetmemenin ve düşünmemenin verdiği tatlı rahatlama için sabırsızlanıyorum.

Kendime yemek pişirmeli ve beynimde dolaşan yaratıcılığı ortaya çıkarabileceğim, keyif aldığım bir şey yapmalıyım ama yapamıyorum. Şef olma hayallerimi gerçeğe dönüştürmekten ne kadar uzaklaşırsam, kendimi yemek pişirmekten o kadar uzaklaştırmak istiyorum. Sonuçta, neden uğraşayım ki?

Telefonum çalıyor ve gözümü kırpmadan ona uzanıyorum, ararken elim yanımdaki koltuk minderlerini hissediyor. Buluyorum ve ana ekranımdaki metni okuyorum.

Bilinmeyen numara: Sizi bunu tekrar yapmaktan alıkoyan şey sadece profesör mü?

Uzun süre tuttuğum nefesimi veriyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum. Midemde ve omuzlarımda, içimde sıkışıp kalan ve dışarı çıkamayan şehvetten kaynaklanan bir gerginlik var.

Bana mesaj atması bir risk. Onu engellemeli ya da ona cevap vermeli ve bir daha bana mesaj atmamasını söylemeliyim. Bunu Thornton'a bildirmeli ve ona bunun diğerinin kim olduğunu bilmeden önce olduğunu söylemeliyim.

Yapmam gereken çok şey var ama hiçbirini yapmıyorum.

Bunun yerine ekranı karartıp içmeye devam ediyorum. Televizyonu açıp spor yayınları platformumda izleyecek bir şeyler arıyorum. Tam Chelsea maçını açacaktım ki hemen altındaki öneriyi gördüm.

Geçen yılki eskrim şampiyonasının finali.

Bugünden önce, bir eskrimciyle hiç tanışmamıştım. En azından benim bildiğim kadarıyla. Nera minderdeyken, kılıcını görünmez rakiplerine karşı kullanırken ayaklarının ve ellerinin maharetinden büyülenmiştim.

Onu izlemekten aldığım azgınlık hala pantolonumun içinde zonkluyor ve serbest bırakılmayı talep ediyor.

Kendimi maçı açıp izlerken buluyorum. Video bittiğinde, gençler takımından bir video öneriyor ve küçük resmin arka planında onu gördüğümde nefesim kesiliyor.

Oturdum ve büyülenmiş bir şekilde play tuşuna bastım. Onu daha geçen yıl bir *gençler* yarışmasında görmek ne kadar genç olduğunu hatırlatıyor.

Profesörü olmasam bile *çok* gençti.

Maçını izlerken gözümü kırptığımı sanmıyorum. Onu yaşıtlarının yanında görmek daha önce fark ettiğim şeyi doğruluyor. Onlardan çok daha zayıf.

Ham güçteki eksikliğini çevikliğiyle telafi ediyor. Ayak hareketleri hızlı ve hareket ettiğinde çevik. Neredeyse bir balerin gibi zarafeti var ve onu izlerken büyüleniyorum.

O iyi. Gerçekten çok iyi.

İki rakibin de beceri açısından oldukça eşit olduğu karşılaşma başa baş bir mücadeleye sahne oluyor. Her şey son noktaya kadar geliyor. Kendimi ayakta, elimde şişe, kılıçlarının çarpışmasını izlerken buluyorum.

Keşke yüzünü görebilseydim ama maske bunu imkânsız kılıyor. Yatakta takmasını istemekle, benim için parçalanırken yüzündeki ifadeyi görmeden gelmemin mümkün olmadığını bilmek arasında gidip geliyorum.

Saldırıyor, rakibini kesiyor ama hedefi tutturamıyor. Geri çekilmeye gittiğinde tökezliyor. Diğer eskrimci onun fırsatını görüyor ve değerlendiriyor.

Dalışa geçiyor ve kılıcının Nera'nın göğsüne tam isabet edişini izliyorum. Kırmızı bir ışık sönüyor ve uzaktan sesler geliyor ve diğer eskrimci maskesini çıkarıp zafer çığlıkları atıyor.

Nera'nın başı hafifçe öne düşüyor ve yüzünü gizlemeye devam etse bile kemiklerini sızlatan hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Doğruldu ve maskesini çıkardı.

Şu anda ekrandan birkaç santim uzakta duruyorum ve kamera onun üzerinde gezinirken gözlerindeki odaklanmamış bakışı görüyorum.

Bir sorun var, bunu söyleyebilirim.

Bir şeyden kurtulmak ister gibi başını sallıyor ve durduğunda bakışları kayboluyor.

Bunu hayal etmediğimi biliyorum.

Diğer eskrimcinin elini sıkıp başını sallıyor, ardından vücut kordonunu çözüyor ve minderin kenarına doğru yürüyor.

Az önce orada olmayan çekici ama sert görünümlü yaşlı bir adam şimdi onu bekliyor. Onu gördüğünde omuzlarının dikleşmesini izliyorum. Adama doğru ilerlemeden önce neredeyse fark edilmeden adımlarının ortasında duraklıyor.

Bir elini kızın ensesine koyuyor. O kadar hareketsiz ki televizyondan bile cansız bir nesne gibi görünüyor. Kamera hareket ediyor, maçın galibine doğru kayıyor, böylece Nera ve gizemli adam arka planda yarı yarıya gizleniyor, ama Nera'nın kulağına doğru hareket eden ağzının sert çizgilerini görebiliyorum. Ellerindeki kasların Nera'nın boynunu kavrarken nasıl sertleştiğini. Kadının nefes almadığından emin olana kadar daha da sertleşmesini.

Ben de kendi payıma düşen hakaretlere maruz kaldığım için biliyorum ki o kesinlikle yerden yere vuruluyor.

Kanal aniden bir reklama giriyor, bu yüzden daha sonra ne olduğunu göremiyorum, ancak bu değiş tokuşla ilgili bir şey benim ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Ekran bir anlığına kararıyor ve kendi yüzümü ekrandan sadece birkaç santim ötede bana geri yansıtıyor, kanepe çoktan unutulmuş, yaptıklarımın saçmalığını fark etmemi sağlıyor.

Kendimden iğrenerek televizyonu kapattım ve kanepeye uzandım.
Böyle devam edersem bırakın Haziran'ı, yarına bile çıkamayacağım.

Mesajlarına cevap vermememin onu caydıracağını düşündüysem, yanılmışım. İlk mesajından bir saat sonra tekrar mesaj attı.

Bilinmeyen numara: Sana ağzımla neler yapabileceğimi hiç gösteremedim :(

Dudaklarımdan dökülen inilti kendi kulaklarıma neredeyse acı dolu geliyor. Benimle mesajlaşmaya devam ederse ölümüm olacak.

Ona durması için mesaj atarsam ve beni bu kadar açık bir şekilde tuzağa düşürmesine boyun eğersem, o zaman devam edecektir. Telefonumu alıyorum ve arkama bakmadan

Yatak odamda, yere değil de yatağıma düştüğünü duyduğuma sevindim.

Ama şimdi tek düşünebildiğim bacaklarımın arasındaki o, ağzını sikimin etrafına indirirken koyu renk gözlerini bana dikmiş.

Elim pantolonumun içinde ve zonklayan uzunluğumu kavrıyor. Şaftım boyunca damarlar şişmiş ve parmaklarımı etrafına sararken tüm aletim kullanılmadığı için kızgın.

Öfkeli vuruşlarla uzunluğumu yukarı ve aşağı pompalıyorum, beni ağzına almasını düşünerek mastürbasyon yaparken rahatladığım kadar acı da çekiyorum.

Saçlarını yumruğuma sarar ve onu kontrol etmek için kullanırdım. İlk başta benimle kendi yolunu bulmasına, hızı ve ritmi belirlemesine izin verirdim, ama sonunda kontrolü ele alırdım. Onu sikimde boğulana kadar aşağı iterdim, gözlerinin köşelerinde yaşlar süzülürdü.

Boğazına boşalmadan önce ağzının arkasına doğru son bir güçlü hamle yapardım. Beni açgözlülükle höpürdetir ve sonra bana teşekkür ederdi.

Görüntüler beni boğarken başımı kanepeye yaslayıp tavana bakıyorum. Ağzı elime denk değil, bunu zaten biliyorum ve yumruğum gerçeğinin soluk bir taklidi.

Tüm hayal kırıklıklarımı ovalamaya alışsam iyi olur, çünkü gerçek bir şey elde edemeyeceğim. Onu ne kadar sikmek istesem de mesafeli durmak zorundayım.

Doruk noktam yaklaştıkça karın kaslarım sıkışıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla boşalana kadar her yukarı ve aşağı vuruşumda uzunluğumu sıkıyorum. Aletimi bırakıp nefesimi tuttuğumda karnıma ve kot pantolonuma sperm dökülüyor, ne kadar üzücü bir manzara olduğumu düşünüyorum, kendini bana atan on sekiz yaşındaki bir kızın düşüncesine mastürbasyon yapıyorum.

Kendimi temizliyorum ve başka kötü kararlar vermeden önce geceyi bitirmeye karar veriyorum.

Ama bir tane daha için hala zamanım varmış.

Aptalca bir şey yaptım. Geriye dönüp baktığımda, o zaman derin uçtan düştüğümü ve kaderimi taşa kazıdığımı bilmeliydim.

Numarasını telefonuma kaydettim.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Nera

"Bu oldukça lezzetli. Sence de öyle değil mi, Nera?"

Dalgın bir şekilde tabağımdaki yemeği itiyorum, babamın söylediği hiçbir şeyi dinlemiyorum ve sadece hala nabzımın attığını bilecek kadar dikkat ediyorum.

"Evet, baba. Bu çok iyi." Duygusuzca cevap veriyorum.

"Kursların hepsi mükemmeldi."

"Elbette."

Yemekler aslında olağanüstü ve kötü bir ruh hali içinde olmamın nedeni bu değil. Cenevre'de yeni açılan Michelin yıldızlı bir restoran olan *Sambour'dayız.* Şefin, tüm magazin basını tarafından 'aşçılık endüstrisinin kötü çocuğu' olarak adlandırılan heyecan verici genç bir adam olması gerekiyor. Eminim babam annemi arayıp şehirde olduğunu ve beni yemeğe götüreceğini söylediğinde burayı önermesinin bir nedeni de budur.

Ayrıca, gerçek Michelin tarzında, porsiyonlar çok küçük, bu yüzden benim aşırıya kaçıp kilo alma riskimin olmadığını biliyor.

Ancak bu yemekle ilişkimi kesme ihtiyacımın asıl nedeni babamın burada olması.

Onun ziyaretleri her zaman omuzlarıma kırk kiloluk ağırlıkların eklenmesi gibidir, nereye gidersem gideyim yüzümü buruşturmadan veya herhangi bir zorlanma belirtisi göstermeden taşımam gerekir. Müdürle uzun bir görüşmesi olacak.

Thornton ve beklediği hızda ilerlediğimden emin olmak için Koç Krav ile daha da uzun bir görüşme.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bu sabah daireyi ziyaret etmişti. Neyse ki kızlar o sırada dersteydiler ve onun evlerini incelemesine ve yargılamasına tanık olmak zorunda kalmadılar.

Neyse ki okulun ilk haftasının sonuna geldik, yoksa hocalarımı da kontrol ederdi. Tristan'la görüşmenin nasıl geçeceğini düşündükçe ürperiyorum.

Haftanın sonunda, üzerimde öyle bir baskı kurmuş olacak ki, stresten kurtulmak için birkaç haftaya ihtiyacım olacak. O, beni ve kardeşim Jude'un tüm hayatını her zaman denetlemesi ve yönetmesi gereken bir kontrol manyağı. Rastgele ziyaretleri üzerimizde kontrol kurmanın bir başka yolu.

Bu ziyaret özellikle yorucu.

Onu yaz boyunca gördüm elbette ama Cenevre'ye en son geçen yıl dünya gençler turnuvası için gelmişti.

Kaybettiğim şampiyonluk.

Sıramı beklemenin, bütün yıl bunun için çalıştığımı ve nihayet *o* anın geldiğini bilmenin verdiği endişe ve beklenti, hoş geldin sepetimin tamamını tıka basa yememe neden olmuştu. Finalden on beş dakika önce hala otel odamdaydım ve arınıyordum.

Piste çıkarken başımın döndüğünü hissettim. Daha başlamadan ellerim nemli, eldivenlerim ıslaktı. Bir hamle yapacağım son dokunuşa kadar baş dönmesiyle savaştım. Birdenbire görüşüm siyahlaştı ve bir an aşırı baş dönmesi yaşadım. Bir saniye içinde her şey bitmişti.

Babamın ensemdeki elini hâlâ hatırlıyorum, boynumun yarısını tehditkâr bir şekilde saracak kadar büyüktü. O anda söyledikleri o kadar da tüyler ürpertici görünmeyebilirdi, ama hiç şüpheniz olmasın, sözleri bir tehditti.

"Başarısızlık bir seçenek değildir. Eğer isteyerek gelişmezseniz, o zaman bu sizden santim santim alınacaktır."

Bunu düşünürken bile boynumda ter damlaları hissediyorum.

Koç Krav bu yüzden işe alındı. Beni yerin dibine sokmak ya da altın madalya kazanana kadar çalıştırmak için, hangisi önce gelirse. Babamın gözünde amaçlar araçları haklı çıkarır, özellikle de Matsuoka ismiyle ilgiliyse.

Eskiden hep böyle değildi. Ben büyürken, bir şeylerin tutup tutmadığını görmek için beni çeşitli sporlara soktu. Maçlarıma gelirdi ve

maçlarda beni destekledi çünkü o en iyi babaydı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Şimdi biliyorum ki o, tayın artan değerini endişeyle kontrol eden kaygılı bir alıcıydı. Çitle çevrilene kadar hiçbir şeyde özellikle parlamadım.

Nedense bana doğal geldi.

Dokuz yaşındayken, beni bir Hail Mary olarak on yaş ve altı yarışmasına sokmuştu ve turnuvayı kazanmıştım. Aldığım futbol dersleri bana iyi ayak hareketleri, dans da iyi hareket kabiliyeti kazandırmıştı. Boks, kaçma ve savunma becerilerimi parlattı, böylece o gün kiraladığım épée'yi elime aldığımda, profesyonellerle dolu odayı potansiyelimle etkiledim.

Bazen o gün berbat olsaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını merak ediyorum. Babam atletizm hevesinden vazgeçer miydi? Sosyeteye mükemmel bir giriş yapar ve annemi gururlandırır mıydım?

İkincisi birincisinden daha olası.

Annem İngiliz, Londra'nın lüks bir banliyösünde büyümüş. Zalim annesinden ve ilgisiz babasından kaçıp bir yazlığına Tokyo'ya taşınmaya karar vermiş.

Japon bir işadamı olan babamla tanıştığında popüler bir restoranda hosteslik işine başlayalı iki hafta olmuştu.

Benim için mükemmellik arayışı, hem annesinden gördüğü eleştirilerden hem de babamın kolundaki kusursuz sosyete kızı olamamaktan dolayı kendi omzunda taşıdığı büyük çentikten kaynaklanıyor. Sürekli olarak babamın iş ortaklarına - ve daha da önemlisi onların eşlerine - değerini kanıtlamak ve akranlarının saygısını kazanmak için mücadele etmek zorundaydı.

Şimdi bile, evlendikten neredeyse yirmi yıl sonra - sadece beş yıl mutlu olsa da - hala balo salonunun karşısından bir eş değil de bir metresmiş gibi yargılayıcı bakışlar alıyor. On yıl önce Tokyo'dan ayrılıp Hong Kong'a taşındık ve yine de sivri diller peşimizi bırakmadı.

İnsanların ne kadar acımasız olabileceğini biliyor. Benim için bunu istemiyor. Onun bana yardım etme şekli, onlar yapmadan önce beni eleştirmek, onların incelemesine açık bir şey bırakmadığımdan emin olmak.

Çabaları yanlış yönlendirilmiş ama tamamen kötü niyetli değil ve bazen gerçekten nefret etsem bile ondan nefret etmeyi bu kadar zorlaştıran şey de bu.

Yani, zamanda geriye gidip annemin evden ayrılmasından ve onu Tokyo yerine Sidney'e yönlendirmesinden öncesine gitmediğimiz sürece, bu kısmı değiştirmek mümkün değil.

benim kaderim.

"Şefi çağırmalıyız, onunla konuşmak istiyorum," diyor babam, yakındaki bir garsona parmaklarını şıklatarak.

Sofistike bir restoranın en yoğun saatindeyiz ve babam şefi mutfaktan çağırmak istiyor. Şu anda bunu yapmayı düşünmek bile kabalığın zirvesi ama umurunda değil. Daha da kötüsü, bu adamın ilgisini hak ettiğini düşünüyor çünkü onu kendinden aşağı görüyor. Şef işi el işidir ve babamın dünyasında ellerinizi kullandığınız tek zaman bir sözleşme imzalamak ya da bir şeye teklif vermek için küreğinizi kaldırmaktır.

Parmaklarını tekrar şıklatır, iki kez. Yüksek sesle.

Utancım boynuma tırmanıyor. "Baba, eminim meşguldür, restoran dolu. Yapmamalıyız-"

"Oğlum," diye sesleniyor babam odanın öbür ucundan ve ben şimdi yerde bir delik açılıp beni yutmasını istiyorum. Sonra da bu çılgınlığın bir saniyesini daha yaşamak zorunda kalmamak için dünyanın çekirdeğine fırlatılıp diri diri yakılmak istiyorum. "Şefi getirin."

"Baba," diye tekrar deniyorum.

"Yeter, Nera. Fikrini almak istersem, sorarım. Sadece yemeğini ye ve sessiz ol."

Öfke içimde sıcak bir şekilde kaynıyor, dizginlenemiyor ve normalde yaptığım gibi kontrol etmem imkansız.

"Bu daha iyi," diyor şarabından bir yudum alıp dudaklarını şapırdatarak. "Söyle bakalım, eskrim nasıl gidiyor? Kravtsov yakında bana gerçeği söyleyecek ama ben senin görüşünü almak istiyorum."

Öfkemi bastırmaya çalışırken sıktığım dişlerimin arasından "İyi gidiyor," diyorum.

"Kaç dokunuş gol oldu?" "İki

yüz kırk altı." "Alındı mı?"

"Yüz doksan sekiz."

Ofluyor. "Daha iyi olması gerek. Yüz metrede kaç yapıyorsun?" "On iki otuz dört."

"Daha alçaltabilirsin."

Başımı salladım.

"Kaç resmi müsabakada oynadın?"

Şakağımdaki damar zonkluyor. Her zaman sorduğu soruların hemen hemen aynısını bugün bana neden sorduğunu bilmiyorum

Ben.

Belki de restoran çalışanlarına kaba davrandığı içindir.

Belki de o olmadan da zor bir hafta geçirdiğim içindir.

Burada. Tristan'a iki kez daha mesaj attım ama ikisinde de beni görmezden geldi. Sınıfta da durum aynıydı. Elimi kaldırdığımda, orada değilmişim gibi davranıyordu. Bir soru sorduğumda bana bakmadan cevap veriyordu.

Beni tüm sınıfın önünde çağırmasını tercih ettiğimi düşünmeye başladım.

Pazartesi günü beni takip ettikten sonra tekrar sevişmekle ilgilendiğini, onu ikna edebileceğimi düşündüm.

İstediğim şey o değil, daha çok hissettiğim şey. Bu tür bir ağırlıksızlığı, hayatımın baskılarından geçici özgürlüğü tekrar yaşamak için çaresizim. Yakında bunu elde edemezsem çatlayacakmışım gibi hissetmeye başladım.

Onun yerine, benden çok daha az etkilenmiş görünüyor. Eğitim tesisindeki o ilk yüzleşmenin dışında, benim var olduğuma dair hiçbir işaret vermedi.

"Nera?" Babam sertçe araya giriyor. "Tanrı aşkına dikkatini ver. Aklın bu şekilde dolaşıyorsa şampiyonayı kaybetmene şaşmamalı." Dilini dişlerine vuruyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. "Kaç maç oldu?"

Başarısızlık bir seçenek değildir.

"On altı."

"Kaç zafer?" "On üç."

Başarısızlık bir seçenek değildir.

Dilini tekrar dişlerine vuruyor, onaylamıyor. Tekrarlanan ses, damlayan işkencenin kendi özel versiyonum gibi beynimde bir döngüde oynamaya başlıyor. Öfkemin iplerini onarılamayacak kadar yıpratıyor.

"Yeterince iyi değil, Nera. Unutma, başarısızlık bir seçenek

değildir." Sonunda içimde bir şeyler koptu.

"Peki ya karınızı defalarca aldatmanıza ne demeli? Bunu bir başarısızlık olarak görmüyor musun?"

Ben daha tahmin edemeden kelimeler dökülüveriyor.

Kızgın bir ateşe dolu bir bidon benzin atmak gibi. Gözleri genişliyor, neredeyse komik bir şekilde yüzünden fırlıyor ve koyu bir kırmızı tona dönüşüyor.

"Seni küçük-"

"Merhaba," diye yumuşak bir ses araya giriyor. "Benimle konuşmak istediğinizi söylediler."

Sesin sahibine bakıyorum, onun araya girmesiyle kurtuldum.

Uzun boylu, kolları dövmelerle kaplı ve magazin dergilerinin söylediği kadar güzel. Sarı saçlar, yeşil gözler, bela vaat eden bir gülümseme. Bir kızın hayatını mahvetmek için her yolu bildiğini biliyorum.

Ve gözleri bana sabitlendi.

"Evet," diyorum, kelime takılınca boğazımı temizliyorum. "Babam bu akşamki yemek için övgülerini sunmak istedi."

Babama şöyle bir bakıyorum ve soğukkanlılığını yeniden kazandığını görüyorum. Bir yabancının önünde duygulanmak gibi büyük bir zayıflığı asla göstermezdi.

Hem bir hediye hem de bir lanet olan bölümlere ayırma yeteneğimi
Onu.

"Evet, tebrikler...," elini ona doğru uzatır, "Özür dilerim,
Adını unuttum."

Bu onun en sevdiği güç oyunlarından biridir, karşısındaki adama onun için ne kadar önemsiz olduğunu hatırlatır. Ama şef tamamen ilgisiz görünüyor, elini sıkarken bakışları babamınkiyle buluşmak için bile hareket etmiyor.

"Marchesani," diyor. Sonunda göz göze geliyorlar. "Luca Marchesani."

Bana bakıyor ve ilgisinden dolayı gurur duymalıyım, ama gözleri mavi yerine yeşil ve kendimi onu Tristan'la karşılaştırırken buluyorum.

"Yemek çok lezzetliydi. Özellikle yapısız sörf ve çim çok hoşuma gitti. Çok zekiceydi."

"Beğenmenize sevindim," diyor Luca, yanından geçen bir garsona seslenerek. "Marie size bir tatlı getirecek, müesseseden. Bu kadar mükemmel müşteriler olduğunuz için size teşekkür etmek için." Son kısım için babama dönüyor, onu farkında bile olmadığı bir şekilde kandırıyor ve manipüle ediyor.

Luca tarafından zahmetsizce idare edildiğini fark edemeyecek kadar mutlu bir şekilde, kendisinin aslında ne kadar mükemmel bir müşteri olduğunu anlatmaktadır.

İçimden bir ses, masamıza yaklaştığında tartışmadan ve yaklaşmakta olan patlamadan habersiz olmadığını söylüyor.

Luca birkaç dakika daha dalkavukça konuştuktan sonra izin istiyor ve gitmeden önce bana son bir kez bakıyor. Neyse ki babamın dikkati bedava tatlı vaadiyle o kadar dağılıyor ki tartışmak üzere olduğumuzu unutuyor.

Hatırlamaması benim için kesinlikle daha iyi.

Banyomda ilk kez arınmamdan kısa bir süre sonra, öğle yemeğinde buluşmak için babamın ofisine gitmiştim. İçeri girdiğimde onu masasının üzerinde sekreteriyle sevişirken bulmuştum, sekreterinin içine girerken sikinden birkaç santim ötede ailesinin fotoğrafı vardı. Bu, ona olan baba sevgimin kalan korlarını da öldürmüştü.

Bugünden önce ilişkisini hiç konuşmamıştık. Bu konuyu ona hiç açmadım ve o da bunu hiç kabul etmedi. Öfkesinin ve kontrol etme ihtiyacının boyutlarını daha yeni öğrendiğim bir zamanda onunla yüzleşmem düşüncesizce sıcak kanlı bir davranıştı. Onun yanındayken duygularım üzerindeki sıkı kontrolümü kaybetmememem gerektiğini çok iyi biliyordum ama yine de yaptım.

Özensiz.

O bir espresso sipariş ediyor ve ben de tuvalete gitmek için müsaade istiyorum. Bu gece fazla bir şey yemedim, bu yüzden kendimi aşırı tok hissetmiyorum ama yine de bir kısmından kurtulup kurtulamayacağımı görmek istiyorum.

Babam şehirde olduğu için Koç Krav bu hafta beni kesinlikle tartacak ve ben bir gram bile almış olmaktan korkuyorum.

Açık mutfağın önünden geçip koridora çıkıyorum ve Luca'nın erkekler tuvaletinden döndüğünü, ellerini belindeki beyaz havluya kuruladığını görüyorum. Beni fark edince yavaşlıyor ve sonunda önümde durabiliyor.

"Yardımın için teşekkürler," diyorum başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Sorun değil. Kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu," diye yanıtlıyor,

omzunu kaldırdı ve hesaplı bir bakışla beni süzdü. "Bu genellikle iş için iyi değildir."

Başımı sallıyorum ve uzaklaşmak için bir adım atıyorum ama o geriye doğru bir adım atarak beni durduruyor.

"Benimle dışarı çık," diyor. "Seni yemeğe götüreyim."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni tanımıyorsun."

Dudaklarında büyüleyici bir gülümseme beliriyor. "O zaman seni tanıyabileceğim bir yer bildiğim için şanslıyım. Damak tadınızı ağlatacak bir char siu domuz eti var."

Sırtımı koridorun duvarına yaslayacak şekilde dönüyorum ve hem onu hem de teklifini değerlendiriyorum.

"Biriyle çıkmıyorum," diyorum ona, dürüstçe.

Annemle babamın evliliğindeki fiyaskoyu en ön sıradan izledikten, annemle babamın tüm arkadaşlarının eşlerini aldattığını gördükten ve

Rex'le berbat bir ilişki yaşadığım için, biriyle çıkmak benim için söz konusu değil.

Sevginin var olduğunu varsaysak bile - ki buna mecburum çünkü Six'in ailesiyle tanıştım - sizi seven insanların neler yapabileceğini gördüm. İnsanların 'sevgisinden' bir ömür boyu yeterince çektim.

Yine de istediğim şey, fiziksel bağlantı.

Sırıtışı büyüyor. "Eğer tercihiniz buysa, flört kısmını tamamen atlamaktan mutluluk duyarım."

Evet demeliyim, bu muhteşem adamla çıkmalı ve beni yarına kadar becermesine izin vermeliyim. Ona bir kez baktığımda, ne yaptığını bildiğine dair aklımda hiçbir şüphe kalmıyor.

Ama tek düşünebildiğim, Tristan tek istediğimin bir ilişki olduğunu biliyor mu? Belki de yatmaya devam edersek bağlanacağımı ve ciddi bir şey istediğimi düşünüyordur.

Şu anda tek düşünebildiğim ona haber vermek ve bunun bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini görmek. Ona sır tutabileceğimi zaten söyledim, Tanrı biliyor ki benim de kendime göre sırlarım var, bu yüzden bunun tamamen fiziksel olmasını istediğimi açıkça belirtirsem, onu ikna edebilirim. Değil mi?

Görünüşe göre sessizlikle kolay vazgeçen biri değil, Luca bir kartvizit çıkarıp bana uzatıyor.

"İşte numaram. Kullanırsan çok eğleneceğine söz veriyorum."

Güzel tasarıma bakıyorum. "Daha önce hiç kartvizitle vurulmamıştım."

Kıkırdıyor. "Umarım bu onu kullanacağın
anlamına gelir." Başımı yana eğerek tekrar ona
bakıyorum. "Arkadaş olmaya ne dersin?"

Benden haber alamayacağını anlayarak başını sallıyor. En azından beklediği şekilde değil.

"Arkadaşlık için ben de müsaitim," diyor.

Telefonuma numarasını girerken ona küçük bir gülümseme verme sırası bende. "Güzel."

***

Masaya döndüğümde babam çoktan ödemeyi yapmış ve görünüşe göre arabada beni bekliyordu. Arka koltukta yanına oturduğumda beni fark etmiyor ve sessizce The Pen'e doğru yola çıkıyoruz.

Luca ile yaptığım konuşmayı, ne istediğimi bildiğimi düşünüyorum. Telefonumu çıkarıp Tristan'la olan sohbetimi açıyorum ve onunla konuşmanın en iyi yolunu düşünüyorum.

Onu tanımıyorum. Elimdeki tek şey onun süitinde geçirdiğim o tek gece, bu yüzden hangi bilginin bana yardımcı olabileceği konusunda kafa patlatıyorum. Konuşmamızın nasıl başladığını, aniden nasıl bittiğini ve nasıl tekrar başladığını düşünüyorum.

Ben: Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istedim.

Ben: Benimle çıkmana ya da bana aşık olmana ihtiyacım yok, aslında bunu yapmazsan gerçekten minnettar olurum. İhtiyacım olan ve geçen seferden sonra gerçekten istediğim şey, beni becermen.

Burada bitirebilirdim ama onu kızdırmak istiyorum.

Daha da önemlisi, ondan bir cevap almak istiyorum. Sanırım bunu yapmanın yolunu biliyorum.

Ben: Bu gece başka biriyle tanıştım. Eğer ilgilenmiyorsan bana haber ver, bir dahaki sefere ona mesaj atarım.

Cevap yazmasını beklerken uzun süre nefesimi tutuyorum.
Sonunda, ciğerlerim patlayacakmış gibi hissettiğimde nefesimi veriyorum.

Başımı arkamdaki koltuk başlığına yaslıyorum ve camdan dışarı bakıp şehrin ışıklarını izliyorum. Geceleyin boş bir şehirde çok rahatlatıcı bulduğum bir şey var.

Gerçekten stratejimin işe yarayacağını düşünmüştüm. Sanırım birlikte geçirdiğimiz gece benim için olduğu kadar onun için de önemli değildi ve neden olsun ki? Bana hiç benzemeyen bir şey yapan ve öğrenecek çok şeyi olan bendim. Belki de benden sonra gerçekten bir sürü farklı kadınla yatmıştır.

Araba The Pen'in otoparkına giriyor ve binamın giriş kapısının önünde duruyor. Babam veda etme zahmetine girmiyor, e-postalarına daldığı için gittiğimi fark etmiyor bile.

Telefonum titrediğinde arabadan iniyordum.

Beni kıskandırmaya çalışma, Nera**.** İşe yaramaz.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Tristan

Sabah on birdeki dersime giriyorum ve çantamı odanın diğer ucundan sandalyeme fırlatıyorum.

Gürültü üzerine birkaç kişi kafasını kaldırdı.

Dün gece iyi uyuyamadım. Bu yılın stresi ya da eski uykusuzluk yüzünden demek istiyorum ama gözlerimi her kapattığımda, Nera'nın numarasını başka bir adama verdiği görüntüler göz kapaklarımın arkasına damgalandı.

Sonunda uykuya daldığımda ter içinde uyandım. Bunun için Eylül sonu sıcağını -aşırı sıcak olmasa da- ve boktan dairemde klima olmamasını suçladım, rüyamda onu başka biriyle çıkarken görmemi değil.

Onun bu şekilde rüyalarıma ve kâbuslarıma girmesine izin vermeye devam etmemin imkânı yoktu. Rehabilitasyondan yeni çıkmış bir ünlü gibi başımda bu lanet bekârlık şartı olmasaydı, belki başka birini bulmayı düşünebilirdim.

Cenevre'deki o geceyi zihnimde bir döngü halinde yeniden oynatıyordum. Dün ona mesaj attıktan sonra son sözü onun söylemiş olması da yardımcı olmamıştı.

Beni kıskandırmaya çalışma, Nera. İşe yaramaz.

Nera: Görünüşe göre o gece barda oldukça işe yaramış.

Cevap vermemiştim, ne demek istediğini anlamak istememiştim. O gece beni onun peşinden gitmeye iten şey kıskançlık değildi. Olamazdı. Bırakın bir geceden fazlasına ilgi duymayı, kadınları asla sahiplenmezdim.

Hayır, kaybetme düşüncesi hoşnutsuzluk yaratmıştı.

Hepsi bu. Şimdi, onunla tekrar yüzleşmek zorundaydım.

Kalabalığa bakmadan ve onu aramadan, içgüdüsel olarak nerede oturduğunu biliyordum. Öne doğru daha yakın, üçüncü sırada orta koltukta. Sixtine'in yanında, kızıl saçlı en iyi arkadaşı.

"Ders iki dakika içinde başlayacak, yerlerinize oturun," diyorum hâlâ etrafta dolaşan ve arkadaşlarıyla sohbet eden öğrencilere.

Telefonum çalıyor ve sessize almak için çantama uzanıyorum.

Nera: Bilmen gerekirdi.

Nera: Külot giymiyorum.

Kan basıncım düşerken gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Yüzünde muzaffer bir gülümseme var ama ben bunu fark etmiyorum çünkü lanet olası bir *etek* giydiği gerçeğiyle çok meşgulüm.

Oturduğu masanın ön paneli olmadığı için bacaklarını gizleyecek bir şey yok. Baktığımı görünce bacaklarını hafifçe ayırıyor.

Kanım şakaklarımda pompalanırken nefesimi tıslıyorum.

Karanlık gölgeler dışında bir şey göremeyeceğim kadar uzakta ama amının sergileniyor olduğunu bilmek bile ciğerlerimdeki oksijeni tüketmeye yetiyor.

Arkamı dönüyorum ve kravatımın boynunu pençeliyorum, böylece onu masama sürüklemek ve tüm akranlarının önünde onu becermek gibi aptalca bir şey yapmamak için bir tür rahatlama için.

"Pekâlâ, bugün ticaretin ekonomi politiği ve hükümetlerin küreselleşen ticarette oynadığı rol hakkında konuşacağız," diyorum kendimi ders için hazırladığım taslağa bakmaya zorlayarak. Kelimeler birbirine karışıyor, zihnim onlara odaklanamıyor ve ne okuduğumu çözmeye çalışırken çok uzun süre sessiz kalıyorum. "Ders kitaplarınızın kırk yedinci sayfasını açın," diyorum sonunda, bu dersi daha başlamadan kurtarmaya çalışmak için dönerek.

Öğrencilerin söyleneni yapmasını bekliyorum, gözlerim istemsizce Nera'ya kayıyor. Kitabı açıktı, bu yüzden ona bakmak için bir nedenim yoktu.

onu azarlamak için can atıyorum. Kendini beğenmiş gülümsemesi hâlâ yüzünde ve eğer onu bir daha elime geçirirsem, o güzel suratını sikip atacağım.

"Ticaretle ilgili olarak küreselleşmenin ne anlama geldiğini bana kim söyleyebilir?" Gözlerimi başka tarafa bakmaya zorlayarak soruyorum.

O da dahil olmak üzere birkaç öğrenci ellerini kaldırdı.

"Nera," diyorum, sesim onun adının etrafında bir oktav düşüyor. Bu tek kelimeyle gelen uyarıyı sadece o anlıyor.

Konuşmadan önce yutkunduğunu ve küçük bir nefes aldığını görüyorum. "Sınırların ekonomik ve özellikle ticari amaçlarla açılması, böylece mal, para ve bilgi akışının sağlanması. Temel olarak, farklı ülkelerin ekonomik entegrasyonu."

"Güzel. Biri-," Nera'nın dizine bir el indiğinde sesim bir plak cızırtısı gibi kesildi.

Büyük el, küçük diz.

Görüşüm tehlikeli bir şekilde tünelleniyor.

Bakışlarım onun yanında oturan Rex'e kayıyor, sanki sınıfın ortasında değil de baş başalarmış gibi başını ona doğru çevirmiş.

"Özür dilerim," diyorum sonunda, boğazımı yüksek sesle temizleyerek. Yüzünü ondan çevirmiyor. Kendime biraz çeki düzen verme umuduyla başımı sallıyorum. "Victoire, lütfen kırk yedinci sayfanın ilk üç paragrafını oku."

Ben Nera'nın yüzüne bakarken o okumaya başlıyor. Gözleri bana sabitlenmiş, ağzı şaşkın bir solukla ayrılmıştı. Rex ona yaklaşıyor ve kulağının sadece birkaç santim ötesine bir şeyler fısıldıyor.

Yüzündeki ifadeden, kısa eteğinin altında çıplak olduğunu bilmediğini anlayabiliyorum ama bu içimdeki ölümcül dürtüleri bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Eli hala dizinde, parmakları teninde dans ediyor ve külot giymediğini bildiğim halde parmaklarını amına bu kadar yakın görmek içimde onu parçalara ayırma isteği uyandırıyor.

Bir ya da iki karanlık fantezinin dışında, şiddet yanlısı bir adam değilim. Bu kadar güçlü duygulara ya da aşırılıklara kapılmıyorum. Sadece yeterince umursamıyorum.

Ancak şu anda, bir kan banyosuna katıldığıma dair oldukça grafik görüntüler görüyorum.

Parmağıyla dizine dokunuyor ve duvarlara sıçrayan kanı görüyorum.

Diğer eli sandalyesinin arkasına gidiyor ve kendimi onun kanının taze birikintileri arasında mutlu bir şekilde step dansı yaparken hayal ediyorum, gerçek bir gülümseme dudaklarımı geriyor.

"Soru..." diye başlıyorum, Victoire'ın okumayı bitirdiğini ve sessiz sınıfın bana liderlik etmem için baktığını fark ediyorum, "Soru şu ki, her tarafın kendi ülkesinin pozisyonuna fayda sağlamak için politikayı etkilemekte çıkarı varken uluslararası ticareti nasıl düzenleyeceğiz?"

İki kelimeyi zar zor bir araya getirebiliyorum. Mantıklı olup olmadığımı bile bilmiyorum. Zaten bu dersi iyi bir şekilde öğretmek umurumda değil ve bu, bu işkenceyi yaşamak zorunda kalmadan önceydi.

Gözlerim adamın ona dokunduğu yere, kadının ona *izin verdiği* yere gidip geliyor. Bacakları hâlâ açık ve yemin ederim, eli biraz daha yukarı çıkarsa onu bitireceğim.

Elimi çeneme sürterek derse yeniden odaklanmaya çalışıyorum.

Gözümün ucuyla, elinin bileğini sardığını ve sonra onu ittiğini görüyorum.

Evet.

Aferin kızıma, ona söylemek istiyorum.

"Küresel ölçekte yolsuzluğu nasıl önleyebiliriz?"

Eli geri geliyor, bu sefer kalçasında, ve ben

sinirleniyorum. "Nasıl- Rex, seni rahatsız mı ediyoruz?"

Bana doğru dönüyor, eli kızın vücudundan çıkıyor. Göz kapağımın seğirdiğinin farkına varıyorum çünkü artık ona dokunmadığında seğirmenin durduğunu hissediyorum.

"Özür dilerim profesör. Nera'ya bugünkü ders planıyla ilgili bir soru soruyordum," diye yalan söylüyor.

"Bir dahaki sefere *bana* sor. Böylece sınıf arkadaşını rahatsız etmezsin ya da dersimi bölmezsin," diyorum, sesim buz gibi.

Gözleri öfkeyle parlıyor ama bir kez daha özür dilemek dışında bir şey söylememeyi tercih ediyor.

"Buraya gel," diyorum, ön sıradaki bir koltuğu göstererek. "Seni görebileceğim bir yerde oturmanı istiyorum."

Kızarıyor, aşağılanmasına pek katlanamıyor ama dediğimi yapıyor. Nera'nın yanından geçerken bir elini omzuna koyuyor ve eğer onun ve benim hakkımda hiçbir fikri olmadığından bu kadar emin olmasaydım, bunu sadece benimle alay etmek için yaptığını söylerdim.

Yeni koltuğuna yığıldı, yüzü intikam vaat ediyordu. Nera'ya ters ters bakmakla o kadar meşgulüm ki bunu fark edemiyorum.

Gözleri heyecanla parlıyor, sanki benim müdahalemi izlemekten zevk alıyormuş gibi. Buna karşılık midem sıkışıyor, ellerimi onun üzerine koyma ihtiyacı damarlarımda hastalıklı bir ritimle dolaşıyor.

O bir baştan çıkarıcı ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. "Dediğim gibi," diye boğazımı temizliyorum.

Ne diyordum ben?

"Küresel ölçekte yolsuzluğu nasıl önleyebiliriz? Ne yazık ki önleyemiyoruz. Yolsuzluğa bulaşmamış tek bir düzenleyici kurum olmadığını göreceksiniz. Küreselleşen ticaret çağında etik henüz çözebildiğimiz bir şey değil."

Nera'nın hemen önündeki ikinci sırada oturan kızlardan ikisi onlara baktığımda kıkırdıyor. Hemen başka tarafa bakmadığımda bana flörtöz gülümsemeler atıyorlar. Arkalarında, Nera'nın çenesinin sıkıldığını ve buna karşılık yüzüne yayılan kızgınlığı görüyorum.

Arkamı dönüyorum, zaten dikkatim yeterince dağılmıştı. Gizliden gizliye, onun da benim kadar etkilendiğini gördüğüm için memnunum.

Ellerimi çırpıp öğrencilere bakmadan önce dersi on beş dakika daha anlatıyorum.

"Pekâlâ, sınıfın geri kalanını sınav için kullanacağız." Sınıf topluca homurdanıyor. "Sınavlardan ne kadar nefret ettiğinizi gösteren kötü bir fikir, artık her derste sınav yapmak zorunda kalabilirim. Hepinizle konuşma zahmetinden kurtulmuş olurum." Sanki şaka yapmışım gibi gülüyorlar. Ön sıradakilere verdiğim notları elden ele dolaştırıyorlar. "Az önce size dağıtılan kâğıttaki kompozisyon sorusunu yanıtlamak için dersin sonuna kadar, yaklaşık yirmi dakikanız var. Kitap ya da telefon yasak, sadece yıllık seksen bin poundluk eğitiminiz var. İyi şanslar."

Sandalyeme oturuyorum ve bacaklarımı masanın üzerine atarak onları çalışırken izliyorum. Nera kâğıdına odaklanmış, alnı sevimli bir şekilde konsantrasyonla kırışmış, bu yüzden ona açıkça bakabiliyorum. Pileli yeşil bir etek ve sağ omzunda kırmızı düğmeleri olan bej rengi dar bir bluz giyiyor.

Açmak için can attığım bir Noel hediyesine benziyor.

Farkında olduğumdan daha uzun süre ona bakıyor olmalıyım çünkü dersin bittiğini haber veren zilin çalmasıyla onu incelemekten vazgeçiyorum.

Öğrenciler sandalye gıcırtıları ve yüksek sesle konuşma kakofonisi içinde ayakta duruyor. "Çıkmadan önce sınav kağıtlarınızı masama bırakın. Onları geri vereceğim.

Birkaç gün içinde notunu vereceğim."

Bana uzatılan kâğıtları düzenliyormuş gibi yapıyorum, böylece onun yaklaştığını görmüyorum. Amfiyi terk ettiğinde ondan kurtulmuş olacağım.

Kim bilir, belki de o yanımda olmazsa bir sonraki dersimi gerçekten vermeye odaklanabilirim.

"Bebeğim," diye s e s l e n i y o r Rex ve ben bu sözleri kime söylediğini hemen anlıyorum. "Seninle konuşmama izin ver."

Gerildim, sırtım ve boynum kaskatı kesildi.

Bebeğim.

Yaklaştıklarında onlara bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Kadın testini bırakmak için geliyor ve adam da onu takip ediyor.

Neden ona bebeğim diyor? Ve neden hemen düzeltmiyor O mu?

"Nera, dersten sonra kal," diye bağırıyorum.

Tanrı aşkına.

Bir kürek alıp kendime bir çukur kazmak dışında, neredeyse kendimi canlı canlı gömmek için mükemmel bir iş. Ona 'boş ver' demek istiyorum ama aynı zamanda onunla bir daha asla konuşmamasını da söylemek istiyorum.

O konuştuğunda doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

"Daha açık konuşamam, Rex. Lütfen beni beklemeyin, Profesör Novak ile konuşmam gerekiyor."

Eğer babamın ben buradayken kimliğimi gizlemek için bulduğu takma adı değil de gerçekten benim adımı söyleseydi içten içe zafer mırıltıları çıkarırdım.

Ondan neden uzak durmam gerektiğini hatırlatması gerekirdi ama b u beni daha da sinirlendiriyor.

Öğrenciler yavaşça sınıftan çıkarken tek istisna Sixtine'in Nera'ya "Kalmamı ister misin?" diye fısıldadığını duyuyorum.

Endişeli, sesinde bunu duyabiliyorum ve arkadaşını koruyor. Şu anki durumumda onu burada benimle bırakırken dikkatli olmalı.

"Hayır, sorun değil. Öğle yemeğinde görüşürüz."

Kapı usulca kapanıyor ve ortalık sessizleşiyor. Odada sadece biz kaldık ama başımı kaldırıp bakmıyorum. Kağıtları düzenlemek ve çantama koymak için zaman ayırıyorum.

O da benim kadar sabırlı, ben onu beklemeye zorlarken ilk hamleyi yapmak istemiyor.

Onunla ilgili her şey bir çelişki. İyi bir öğrenci ama asi. Narin ama güçlü. Utangaç ama yüzsüz.

Başarılı ama memnun değil.

Zenginliği, güzelliği, zekası ve başarısı var. Herhangi bir odadaki en mutlu kişi olması gerekirken öyle değil.

Melankoli ondan dalga dalga yayılıyor. Sanki kan yerine keder sızdıran görünmez ama açık bir yarası varmış gibi.

Orada gizli bir şeyler var, bu benim için çok açık. O, gerçek gülümsemeleri hak edilmesi gereken biri ve kendimi ondan bir başka korunmasız an daha elde etmeyi umarken buluyorum.

Aynı zamanda, oraya tekrar gitmenin ilmiği boynuma ölümcül bir şekilde geçirmekle eşdeğer olduğunu bilen bir yanım da var.

Ama onu başka biriyle izlemek sadece dayanılmaz değil, imkansız.

Sonunda doğrulup ona bakıyorum. Gözlerim onunkilerle çakışıyor ama onun bakışları da aynı dikkatle bana bakıyor.

"O eski sevgilin mi?"

Onu boşaltamadığını söylediği kişi. Ama yine de onunla birlikte olan.

Gözlerini kırpıştırıyor, başka tarafa bakmıyor. "Evet."

Yüzümü buruşturarak bakışlarımı masaya geri çeviriyorum.

Ancak tahta yüzeye indiğinde sıktığım yumruğun çıkardığı sesi saklamak mümkün değil. Sert vurmuyorum, sadece zorlukla kontrol edebildiğim öfkemi boşaltacak kadar sert vuruyorum çünkü kendimi kaybedemem. Annemin hayatını riske atmadan olmaz.

Burnumdan derin derin nefes alırken, onun altında yayılmış halini zihnimden uzak tutmak için mücadele ediyorum.

Bacakları adamın
belinde. Elleri
göğüslerinde.

SIKTIR.

Kıskanç öfke kafatasımı bir bant gibi sıkıyor. Gitmesini istiyorum.

"O senin eski sevgilin olarak *kalacak,*" diye emrediyorum.

Öfke sözlerimi çarpıtıyor. Bunu bir soru olarak değil, bir talep olarak söylüyorum ama o yine de cevap veriyor.

"Onunla ilgilenmiyorum."

Başımı sallıyorum, yanağımdaki kaslar çılgınca zıplıyor. Yeni koltuk atamasını kalıcı hale getirmem gerekecek çünkü bir yıl boyunca gözümün önünde ona asılmasını izlememin imkanı yok.

"Ondan uzak dur, Nera."

"Yoksa ne olur?"

Sessizce ona bakıyorum. Ağzımı açarsam ne söyleyeceğimden korkuyorum. İfademdeki tehdidi anlamak için tehditkâr sözcüklere ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

Buz gibi bakışlarımdan bir şeyler anlamış olmalı ki yutkunuyor, tepkisini gizlemek için uzaklara ve aşağıya bakıyor.

"Beni sadece bir başkası istediğinde istiyor gibisin Tristan," diyor bakışlarımla gözünü kırpmadan buluşarak. "Korkarım içimdeki canavarı serbest bıraktın ve artık bir erkeğin beni boşaltmasının nasıl bir his olduğunu bildiğim için bunu tekrar hissetmek için yanıp tutuşuyorum." Masanın üzerine doğru eğiliyor, böylece bir sonraki kısmı yakından ve kişisel olarak söylüyor, tek bir kelimeyi bile kaçırmadığımdan emin oluyor. "Seni sonsuza kadar beklemeyeceğim."

Geri çekiliyor ve ben de masaya tutunuyorum, uzanıp onu yakalamamak için parmaklarımı sıkıyorum. Ben konuştuğumda kapıdaydı.

"Her zaman böyle alaycı mısın?"

Omzunun üzerinden bana bakmak için
dönüyor. "Sadece ne istediğimi bildiğim
zaman."

Kapıyı arkasından kapatarak çıkıp gitti. Beni öfkemle, zonklayan bir sertlikle baş başa bırakıp gidişini izlemekten gerçekten yorulmaya başladım ve görünürde hiçbiri için rahatlama yoktu.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Nera

Bir haftadan kısa bir süre sonra kâğıdı masasına bıraktım, avucumla Tristan'ın görüş alanına doğru ittim.

"Yirmi üzerinden dokuz," diyorum sesim öfkeyle titreyerek.

Başka bir öğrencinin kağıdına bir not yazmayı bitiriyor, sonra kaleminin kapağını kapatıp masasına koyuyor ve bana bakıyor, piç herif.

Bakışlarının etkisi her zamanki gibi hemen ortaya çıkıyor. Beni bir darbe gücüyle delip geçiyor ve bir anlığına nefessiz bırakıyor. Ona öfkelendiğimde bile, dün gece notlar portalda yayınlandığından beri karnıma ağrılı kramplar girecek kadar başarısız notumdan endişelendiğimde bile, ona karşı bu tepkiyi veriyorum.

Onunla yüzleşmek için bugün derslerin bitmesini bekledim. Yalnız kalmamızı istedim; arkadaşlarımın önünde ona bağıramazdım.

"Belki de zamanını sınıfımda flört ederek harcamak yerine ders materyallerine biraz daha dikkat etmelisin," diye cevap veriyor ve duygusuz gözlerini bana çeviriyor.

Öfkelendim ve bir adım geri çekildim.

"Yani bu Rex'le olanların intikamı mı?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor uğursuz bir gülümsemeyle, sandalyesine yaslanıp bacaklarını baskın bir şekilde açarak. Oturdu ve

Ben ayaktayım ama onun merhametine kalmış hisseden benim. "İyi bir kağıt değildi."

"Harika bir makaleydi ve bunu sen de biliyorsun," diye düzelttim. "Bunu hemen düzeltmen gerekiyor."

"Korkarım bunu yapamam."

Öğrendiğinde babamın öfkesini düşünüyorum, ki öğrenecek. Annemin hayal kırıklığını.

Bir başarısızlık daha. Küçük bir başarısızlık ama çetele tutmayı seviyorlar ve ben de onların gözünde bir metreyi aşmış durumdayım.

Babam az önce ayrıldı ve eğer bunu uçağı geri döndürmek için yeterli bir sebep olarak görürse, bir hafta daha onunla uğraşmak zorunda kalacağım. Kim bilir bunu öğrendiğinde nasıl tepki verecek.

"Yapamazsın." Sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak çıkarıyorum. Sesimdeki sessiz titremeyi duyuyorum ve keşke bunu saklayabilseydim ama yorgunum. Şu anda duygularım üzerinde o kadar güçlü bir kontrolüm yok. "Sınıfta arkada oturup seni yalnız bırakacağım," diye teklif ediyorum. Cevap vermediğinde, dün gece geç saatlere kadar cevap vermese bile göndermeye devam ettiğim mesajları düşünüyorum. "Ben de sana mesaj atmayı bırakacağım, söz veriyorum. Beni istemediğini anlıyorum." Konuşurken gözlerinin içine bakıyorum ki bunun ne kadar önemli olduğunu bilsin. "Ama bunu düzeltmek zorundasın." Duraklıyorum. "Lütfen."

Yardım istemenin bana neye mal olduğunu bilmiyor, özellikle de güvenmediğim birinden.

Ya da belki de kaşlarını çatarak oturduğu için biliyordur.

"Sorun nedir?"

Gerçekten umurundaymış gibi konuştuğu için ondan nefret ediyorum.

"Hiçbir şey, sadece notumu düzelt," diyorum sinirlenerek ve kâğıdı ona doğru geri itiyorum.

Önce ona sonra da bana bakıyor. "Hiçbir şeyi değiştirmiyorum. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Sana söyledim, hiçbir şey."

"Ve sana söylüyorum, sana inanmıyorum. Yüzündeki o ifadeyi sadece iki kez gördüm, diğeri de dünya gençler şampiyonasını kaybettiğin zamandı, o yüzden iyiymişsin gibi davranma."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve onunki de açılıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Cevap vermiyor ama çenesi seğiriyor. "Maçımı izledin mi?"

Yüzünde bir kızgınlık vardı ve bunu gördüğünü açıklamak istemediği belliydi. Bu habere ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Acaba bu nasıl oldu? Benim videolarımı mı arıyordu?

Gördüklerinden etkilenmiş miydi?

Neden umursuyorsun, Nera?

"Evet," diyor omzunu dikkatsizce kaldırarak ama gözlerinde kurnaz bir bakışla. "Kimdi o adam?"

O da ben de kimden bahsettiğini biliyoruz.

"Hangi adam?" Ben soruyorum.

"Maçın sonunda seninle konuşan kişi." "Kaybettikten sonra demek istiyorsun," diyorum esprisiz bir kahkahayla.

"Kaybetmek olur," diye omuz silkiyor. "Her zaman mükemmel olamazsın." Babam onun bu tavrından *nefret ederdi.* Buna 'kaybeden zihniyeti' derdi. "O senin baban," diye karar verdi. Bu bir soru değil.

"Nereden biliyorsun?"

Masasından kalemi alır ve parmaklarının arasında gezdirmeye başlar. "Bu türü biliyorum."

Ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum. Gözlerinin düşünceli bir şekilde donuklaşmasına, kaşlarının aşağıya doğru çekilmesine ve ağzının düzleşmesine. Karşılaştığım baskıları ilk başta düşündüğümden daha iyi anlıyor olabilir.

"Şef olamamanın sebebi sen misin?

Kaskatı kesiliyor, gözleri kaleminden yüzüme doğru kayıyor.

"Şef olmak istediğimi söylemedim. Bir restoran sahibi olmak istediğimi söyledim." Sesi kınayıcı değil, daha çok... meraklı.

Söylememiş olsa bile doğru tahmin etmiş olabileceğimi düşündürüyor. Ben.

"Yanlış anladığım için özür dilerim." Gözünü kırpmadı.

"Yanlış anlamadın."

Sorulmayan soruya cevap veriyorum.

Şef olmak istediğimi nereden biliyorsun?

"Restoran sahibi olmakla bunu kastettiğinizi düşünmüştüm. Anladım. Sadece ön tarafta başarılı olamayacak bir insan olduğunuzu hissediyorum. Arka tarafta başarılı olur, ellerinizi kirletir ve yaratıcılığınızın sizi yönlendirmesine izin verirsiniz."

Konuşmamı bitirdiğimde bakışları düpedüz erimişti. Bana son kez böyle baktığında, ben yüzüne otururken beni yiyip bitirmişti.

"Tüm bunları bir gecede mi yaptın?"

"Yemek yemeyi seven bir adam olduğun hissine kapıldım," diye cevap veriyorum, kızararak ama göz temasını koruyarak.

Sözcükler niyet ettiğim gibi imalı bir şekilde çıktı. Gözleri tenimi kavuracak kadar sıcaktı.

"Nera," diye uyarıyor ama sesi çelişkili çıkıyor.

Onunla birlikte olduğum birkaç dakika içinde mutsuz ve endişeli halden heyecanlı ve inanılmaz derecede tahrik olmuş hale gelebilmeyi hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Bu, bir kişinin başka bir kişinin işletim sistemi üzerinde sahip olabileceği çok fazla güçtür.

Dikkatinin dağılmasına izin

vermeyecektir. "Sana ne söyledi?"

Konudan uzaklaşmadan önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamak için çabalıyorum. Hatırladığımda, endişe dalgası sanki sel kapılarını açmışım gibi tüm gücüyle beni tekrar vuruyor.

"Onu her gördüğümde bana söylediği şeyi söyledi." Belli belirsiz

söylüyorum. Kalemi parmağının ucuna vuruyor.

"Ve bu?"

Babasıyla ilgili soruma cevap vermemesi beni şaşırtmadı, orada bir şey olduğunu bilmeme rağmen. Sorusuna cevap vermek istemiyorum, özellikle de karşılığında aynı şeyi yapmadığında.

Babam hakkında hiç kimseyle konuşmadım ve bunu anlatmak istediğim ilk kişi de o değil.

"Seni ilgilendirmez."

Başını sallıyor ve kâğıdımı alıp bana uzatıyor. "İyi geceler."

Ayağa kalkıyor ve bilgisayarını ve belgelerini toplayıp sırt çantasına yerleştiriyor. Testim ellerimin arasında duruyor.

"Ciddi misin sen?"

Çantasının fermuarını çekti ve bana duygusuz bir gülümseme verdi. "İstersen inceleme kuruluna itiraz edebilirsin."

Bunu yapamayacağımı biliyor.

Ona ters ters bakarken dişlerim sinirden gıcırdıyor.

"Sana vermek istemediğim kişisel bilgileri söylemem için beni manipüle etme yoluna gidiyorsun. Beni istemediğini iddia eden biri için gerçek bir kindar pislik gibi davranıyorsun," diye çıkışıyorum. "Sana söylersem notumu değiştirecek misin?"

"Bu ihtimal her geçen saniye daha da azalıyor," diye söyleniyor.

Bu kadar yakından, nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum. Derslerin yeni bitmiş olması beni şaşırttı. Sarhoş olup olmadığını bilmiyorum, anlayamıyorum.

İşlevlerini tamamen kontrol ediyor gibi görünüyor ve kesinlikle hala dilini incitici bir niyetle kullanma yeteneğine sahip.

"Senden nefret ediyorum," diye yemin ediyorum.

Ve beni bunu yüksek sesle itiraf etmeye zorladığın için

teşekkür ederim. "Bundan şüpheliyim."

Ona ters bir bakış attıktan sonra başımı eğiyorum ve güç toplamak istercesine gözlerimi kapatıyorum.

"Bana 'başarısızlık bir seçenek değil' dedi. Bu yeni bir şey değil aslında, bunu bana günde en az bir kez söyler," diyorum sıkılmış bir çeneyle, sağa bakarak ve göz göze gelmeyi reddederek. "Ama bu sefer 'eğer isteyerek iyileşmezsen, o zaman senden santim santim alınacaktır' diye ekledi ve sonra boynumun arkasını tutup parmaklarının arasında o kadar sert ezdi ki nefes yolum kapandı ve görüşüm bozuldu." Yüzümü ona dönmek için başımı geriye doğru kırbaçladım. "Mutlu musun?" Soruyorum ve bunun boktan bir soru olduğunu biliyorum.

Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor.

Sanırım normal olsaydım ağlardım. Tek hissettiğim derin bir yalnızlık duygusu ve asla doldurulamayacağını düşündüğüm bir boşluk.

Sonunda birine anlatmış olmanın verdiği küçük bir rahatlama var ama bu duygudan hiç hoşlanmıyorum. Herhangi bir zayıflık gösterdiğim için anında pişmanlık duyuyorum.

Kırılganlığımın bir parçasını açığa çıkardım ve şimdi ortaya çıktığı için umutsuzca geri almak istiyorum. Kelimeleri ondan uzaklaştırmak ve onları kontrol edebileceğimi bildiğim yerde kendime saklamak.

"Seni daha önce hiç incitti mi?" Tristan soruyor ve sesinin kısıklığı beni şaşırtıyor.

Kollarını gövdesine sarmış, yüzü ise tamamen bomboş. Sesinin tonu ve vücudunu tutuş şekli olmasa, sanki kendini fiziksel olarak dizginliyormuş gibi, ifşaatımdan etkilenmediğini söyleyebilirdim.

"Hayır."

"Ne zamandan beri?"

Anneme anlatmaya çalışmıştım, biraz sert davrandığından bahsetmiştim. O da bana bazen sevgisine kapıldığını söyledi,

ama bunu sadece beni sevdiği için yapıyor.

Çok benzer bir senaryoda özür dilerken ona söyleyebileceği sözlere benziyordu. Bu sözleri birden fazla kez duymuş birinin ezbere konuşmasıyla bana tekrarladı.

Kalbimin etrafındaki buz tabakalarının kalınlaştığını hissettim.

Kendini bile kurtaramadıysa beni de kurtaramazdı.

Elinin boynuma dolandığını ve boğazımdaki havayı sıktığını hissettiğimde yaşadığım felç edici korku çok gerçekti. Morartacak kadar ileri gitmemişti - ne de olsa halkın içindeydik ve ulusal televizyondaydık - ama ihtiyacı olan tüm gücü kullanmıştı.

Bir anda, isterse bana ne kadar kolay zarar verebileceğini anlamıştım.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ama beni başarısız bulması için ona bir neden daha vermek için neden acele etmediğimi anlayabilirsin." Bunu bir şaka gibi anlatmak için yeterli enerjiyi toplayamıyorum.

Son yirmi dört saatin kaygısı beni tüketti. O şehirdeyken geçen haftanın stresi ve durmak bilmeyen performansı yüzünden. Son altı ayın sürekli endişesi yüzünden.

Bir ömür boyu mükemmellik peşinde koşarak.

Bu son ziyaretten yara almadan çıktım ve onu bir kez daha ağırlamak istemiyorum.

Tristan başını sallıyor, anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor. Gerçekten ne düşündüğünü görmek için şu anda zihninin anahtarlarına sahip olmak için her şeyimi verirdim.

Her ne ise, metaforik altın hapishanemin bir bölümünü ona açtığım için kendimi küçük hissetmeyeceğim. Bunu benden talep etti ve ben de bundan utanmayacağım.

Neredeyse dayanılmaz bir süre boyunca uzayan bir andan sonra, önce gözlerini kaçırıyor. Bedenini başka yöne çevirdiğinde, bizi birbirimize bağlayan fiziksel bir ip kopmuş gibi küçük bir nefes veriyorum.

Bir kaleme uzanışını izliyorum. Sonra kâğıdı elimden kapıyor ve avucuyla *vurarak* tekrar masanın üzerine koyuyor. Kâğıdın en üstündeki dokuzun önüne bir ekliyor ve neredeyse mükemmel bir nota dönüştürüyor. Bu kâğıda verilen en yüksek not olduğunu biliyorum.

Sessizce bana geri veriyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve midemi saran stres bandı biraz olsun hafifliyor.

Anlık rahatlama muazzamdır.

Parmaklarım etrafına dolanıyor ve çekiyorum, ama o bırakmıyor. Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve gözlerinin zaten bana sabitlenmiş olduğunu görüyorum.

"Başarısızlık *hayatın bir* parçasıdır. Onsuz daha iyi olamazsınız. Korkulacak bir şey değildir ve kesinlikle cezalandırılacak bir şey de değildir." Kâğıdı bırakıyor ve ben de iki kolumla göğsüme bastırarak gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bakışları donuklaşıyor ve çenesindeki huysuz tik uğursuzca atmaya başlıyor. "Ve eğer biri sana bir daha elini sürerse, sana verdiğim numarayı kullan ve beni ara."

Bana doğru bir adım atıyor ve hâlâ sözlerinin etkisinde olmamı fırsat bilerek beni sıkıştırıyor. Üzerimde yükseliyor ve ağzıma birkaç santim kalana kadar başını eğiyor.

Kalp atışlarım sessizliğin içinde yüksek sesle atıyor ve eminim o da bunu duyabiliyor. Sınıfın duvarlarında yankılandığına eminim.

"Ve seni istiyorum, hapishane yemi." Bakışları dudaklarıma düşüyor, gözleri şehvetle kararıyor. "Sadece sana sahip olmama izin veremem." Başını daha da aşağı eğiyor ve ağzı benimkine o kadar yaklaşıyor ki nefes almayı tamamen bırakıyorum. Daha önce yüzünü nasıl kavradığımı ve dudaklarını nasıl kendime çektiğimi hatırlıyorum. "Elimde olsa, benden saklayabileceğin hiçbir şey kalmayana kadar tüm sırlarını teker teker çalardım."

Parmağının ucuyla burnuma dokunuyor ve dudaklarında erotik bir gülümseme belirerek bir nefes almak için oyalanıyor.

Sonra gözümü kırpıyorum ve haftalardır hissettiğim tek sıcaklığı da alıp gitmiş.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Tristan

Jab. Çapraz. Sağ kroşe.

Jab. Çapraz. Sol kroşe. Aparkat. Aparkat.

Toplayabildiğim kadar güçle torbaya vururken kafamın içinde kendi kendime hareketleri sayıklıyorum.

Kollarım yorgunluktan çığlık atıyor. Saatlerdir torbanın başındayım ve hala yumruk kombinasyonlarımı atıyorum. Mola vermiyorum, vücudumdaki tüm gücü kullanarak öfkemi dışarı atmayı umuyorum.

Gri tişörtüm sırılsıklam, büyük lekeler karın, sırt ve koltuk altlarımdaki kumaşı boyuyor. Üzerime yapışıyor ve daha fazla tahrişle uğraşmak istemediğim için çekip çıkarıyorum.

Kulaklıklarım ruh halime uygun şarkıları kulaklarımda çınlatıyor. Yok etme ihtiyacımı körükleyen öfkeli, yüksek sesli müzikler.

Nera'nın itirafı beni buna sürükledi. Öfkemi açığa çıkarmadan o odadan zar zor çıkabildim. Alkol sadece damarlarımda akan öfkeyi şarj etmeye yaramıştı ve bunun için bir çıkış bulmam gerekiyordu.

Daha önce hiç öfkemi bedenimden atmak için fiziksel bir çıkış yolu bulmaya ihtiyaç duymamıştım. Genelde esrar içer ve rahatlardım ama bu durumda bunun yeterli olmayacağını biliyordum.

Geçen hafta birkaç öğrencinin eski çikolata fabrikası hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum. Görünüşe göre, yakın zamanda bir

yeraltı boks salonu.

Her zaman arabamın bagajında taşıdığım egzersiz kıyafetlerinden oluşan çantama güvenerek sınıfımdan doğruca onu aramaya çıkmıştım. Fazla bir şey beklemiyordum ve beni karşılayan şey de tam olarak buydu. Pis, karanlık ve inanılmaz derecede ürkütücü bir yerdi, özellikle de geceleri ve öğrenciler 'dönüştürülmüş' kelimesini çok cömertçe kullanmışlardı.

İçeri girdiğimde, ortasında ışıklarla çevrili boktan görünümlü bir ring bulunan bir ana alan vardı. Köşede derme çatma bir bar vardı.

Koridorlardan geçip diğer odalara girdiğimde kullanılmayan bir mutfak, terk edilmiş hat makineleri, sıkıcı soyunma odaları ve her birinde asılı bir çanta bulunan acınası görünümlü birkaç antrenman odası buldum.

En ağır çantaya sahip olanı seçtim ve işe koyuldum.

Jab.

Hissetmiştim.

O maçı izlediğimde, o anın gerilimini hissetmiştim. Örtülü tehlikesini.

Çapraz.

Ona ellerini sürdüğünü, binlerce insan izlerken bunu yapacak *cesarete* sahip olduğunu hayal etmek-

Jab. Çapraz. Sağ kroşe.

Nera'nın herhangi bir şekilde annem kadar savunmasız olduğunu düşünmek, damarlarımda daha önce hiç hissetmediğim bir tür öfke patlamasına neden oldu.

Jab. Çapraz. Jab. Çapraz. Jab. Çapraz.

Çapraz. Çapraz.

Erkeklerin bir kadına ellerini sürmelerini asla anlayamayacağım.

İğrenme midemde çalkalanıyor.

Jab. Çapraz. Sol kroşe.

Torba, darbelerimin gücüyle metalik kancasının üzerinde zıplıyor ve ben onu tutarak, sanki onu mahvettiğimi hissedebilen duyarlı bir insanmış gibi ona öfkeli aparkatlar atıyorum.

Onu iterim ve yüksek tekme atarım. Bu sporda yeteneğim yok, sadece ham duygularım var. Şu anda yaptığım şeyin güzel bir yanı yok.

Jab. Çapraz. Diz. Diz. Diz.

Parmak eklemlerim kanıyor, dizlerimin derisi yırtılıyor. Gövdemden ter damlıyor ve kendi kulaklarıma bile çılgınca gelen bir kükreme sesi çıkarıyorum.

Bir el sol omzuma indi. Duraksamadan döndüm ve davetsiz misafiri yumrukladım.

Havadan başka bir şeye çarpmadım.

Phoenix sanki az önce ona en güçlü yumruğumu atmamışım gibi ayaklarını bile oynatmadan darbeyi kolayca savuşturuyor.

Gözlerim ona dikildi. Reflekslerine ve hiç sinirlenmemesine bakılırsa nasıl dövüşüleceğini biliyor. Bana sabit bir şekilde bakıyor, tek kelime etmeden kulaklıklarımı çıkarmamı bekliyor.

"Burada ne yapıyorsun, Novak?" diye soruyor, kendi sorusundan neredeyse sıkılmış gibi, sanki cevap onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi.

Babam neden beni buraya göndermenin iyi bir fikir olduğunu düşündü bilmiyorum. Bu gençler de en az benim kadar akli dengesi bozuk.

Bana hitap şeklini düzeltmiyorum.

İkimizin de takip etmesi gereken saçma sapan hiyerarşik protokol umurumda değil.

"Sessiz bir yer arıyordum."

"Benimkini buldun."

Ses tonunda hiç duygu yok. Bu ne bir davet ne de gitme isteği.

"Burada mı dövüşüyorsun?" Ben soruyorum.

Orada durup birbirimize bakarken hiçbir gariplik yok. Gömleksizim ve terliyorum, aksi takdirde asla göremeyeceği göğsümdeki karmaşık dövmeleri ortaya çıkarıyorum.

Bu bilgiyi beyninde katalogladığını görüyorum, kim olduğumu değerlendirmeye çalışırken bulmacanın yeni bir parçası. Varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Öyle olacağını düşünürdüm.

Eğer Thornton'a Phoenix'i burada gördüğümü söylersem, okuldan atılabilir. Belki de benim aksime, yaptıklarının sonuçlarından muaftır. Onun yerine bana dürüstçe cevap veriyor.

Başını sallıyor ve ekliyor, "Sessiz yerinizin önemli ölçüde azaldığını fark ettiniz mi?"

Müziğin gümbürtüsünü ve binanın derinliklerinden gelen yüksek sesleri ancak o işaret ettiğinde fark edebiliyorum, boks ringini nerede gördüğümü tahmin edebiliyorum.

"Bu gece kavga mı var?" Bunu bir soru olarak sormak istememiştim ama öyle geldi.

Önümde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni incelerken on sekiz yaşından çok daha yaşlı görünüyor.

"Phoenix, ısın. Yirmi dakika içinde kalkıyorsun," diyor bir adam, elinde pano, arkasından odaya girerken. Beni görünce durakladı. "Sen de kimsin lan?"

"Burada olmaması gereken biri," diye sesleniyor Phoenix omzunun üzerinden, ben daha cevap vermeden benim yerime cevap veriyor. Başını bana doğru eğiyor, bakışları inceliyor. "Tabii öğrencilerin yarısının seni yasadışı bir kavgada görmesini istemiyorsan." Duraksıyor ve bana küstah bir sırıtışla bakıyor. "Thornton bu konuda ne düşünür acaba?"

Hay sikeyim. Bu kendini beğenmiş zengin puştlar, beni burada yakalasalar müdüre şikayet edecek tipler.

"Başka bir çıkış var

mı?" "Yok."

Gömleğim giyilemeyecek durumda olduğu için onu da sargılarımla birlikte çantama atıyorum. Dizüstü bilgisayarım, birkaç minim, bir şapka ve Tess'in babamızın planını öğrendiğinde şaka olsun diye bana aldığı tüvit ceketten başka bir şeyim yok. Beni daha pedagojik göstereceğini düşünmüştü. Onu hiç giymediğimi ve şimdi de giymeye başlamayacağımı söyleyebilirim.

Ama şimdi kalabalığın içine gömleksiz çıkmakla karşı karşıyayım. Bu her şekilde dikkatleri üzerime çekecek. Ringdeki adamlar dışında kimsenin çıplak göğüslü olacağından şüpheliyim ve tüm hayatımı mahvetmemek için dikkat çekmemek için çaresizim.

Şapkayı alıp Phoenix'in dikkatli bakışları altında taktıktan sonra kapıya yöneliyorum.

"Novak," diye sesleniyor Phoenix, elim kapı kolundayken. Arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Ne düşünüyordun?" Ben cevap veremeden bana doğru bir adım atıyor ve kollarını tekrar kavuşturuyor. "Daha doğrusu *kimi düşünüyordun*?"

Gözlerim ona dikildi, çenem sıkıştı. "Birini düşündüğümü sana düşündüren nedir?"

"Sadece birini düşündüğümde böyle vururum," diye cevap veriyor ve ilk kez yüz zırhında bir çatlak oluşuyor. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede geçip gitti ama benim görebileceğim kadar uzun süre orada kaldı.

Görünüşe göre Phoenix'in az önce bahsettiği 'biri' şeklinde bir zayıflığı olabilir. Bu bilgiyi kendi zihnimde saklama sırası bende.

Acaba onu tanıyor muyum, sınıflarımdan birinde mi?

"Kimseyi düşünmüyordum," diyorum ona. "Döviz kurlarını neyin belirlediğini dinlemektense kırık cam tarlalarında elleri ve dizleri üzerinde sürünmeyi tercih eden öğrencilerden oluşan sınıflara aynı şeyleri tekrar tekrar öğretmek zorunda kaldığım için yaşadığım hayal kırıklığını saymazsanız. Açıkçası onları suçlayamam."

Cevap olarak gülümsemesi, konuşmamın doğru olmasına rağmen onu ikna etmediğini gösteriyor.

Belinden eğilip kendi çantasına uzanıyor ve siyah bir kapüşon çıkarıyor. Bana fırlattığında havadan kapıyorum. Bu merhamet karşısında şaşırarak kolumu yanıma indiriyorum. Hiç de öyle bir tipe benzemiyordu.

Phoenix, şimdi koçu olduğunu anladığım kişiye doğru dönüyor. Ona panoyu gösteriyor, telefonunu kontrol ediyor ve bir önceki dövüşün erken bittiğini ve sırada Phoenix'in olduğunu duyuruyor.

Kapüşonlu tişörtü üzerime geçirdim ve kapüşonu şapkamın üzerine çektim.

Eğer burası köhne bir fabrika olmasaydı, eminim burayı soymaya çalışıyormuş gibi görünürdüm ama bu haliyle, sanırım tam olarak uyum sağlayacağım.

"Buraya geri gelme, Novak." Phoenix'e baktım. "Burası sana göre değil."

Sırıtma sırası bende. "Benim için ne olup olmadığı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sınıfta görüşürüz, Sinclair."

Ondan bu görüşmeyi gizli tutmasını istememe gerek yok, onun da istemesine gerek yok. Hiçbir şey söylemeyeceğiz. Çenesini bana doğru eğiyor, ben de karşılık veriyorum. Çıkmadan önce ona iyi şanslar dilemiyorum.

İçimden bir ses buna ihtiyacı olmayacağını söylüyor.

Yüzümü şapkamın kenarıyla gizlemek için çenemi tutarak karanlık koridora çıkıyorum. Etrafta sadece birkaç kişi dolaşıyor ve hepsi de farklı dövüşçü takımlarının bir parçası gibi görünüyor. Kimse bana dikkat etmiyor.

Başımı eğiyorum ve kalabalık ana odaya çıkıyorum. Birkaç saat önce girdiğim andan tamamen farklı bir yer. Enerji elektrik gibi. İnsanlar çığlık atıyor ve tezahürat yapıyor, sevdikleri dövüşçülere yaklaşmaya çalışırken birbirlerine bastırıyorlar.

Kalmamalıyım. Herkesin gözlerinin sahnenin ortasına dikilmiş olmasından faydalanarak sıvışmalıyım. Ama bu tür bir atmosfere direnecek gücüm yok ve kendimi insan kalabalığının içine doğru iterken buluyorum.

Kâbuslarıma musallat olan sirenin beni şu anki doğru yolumdan saptırmak için geldiğini gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

Ve bu gece, günaha girme havasındayım.

Ringe doğru bakarken yüzü neredeyse iplere yapışmış durumda. Phoenix mindere adımını atarken yüzündeki ifade hayranlık uyandırıyor.

Midem tepki olarak sıkıştı. Onun için mi orada? Bekle. Phoenix'in kavga ederken düşündüğü kişi o mu?

Bu düşünce zehirli bir kök salıyor ve etrafındaki her şeyi zehirliyor. İçimi yakıp kavuran sahiplenme duygusunu sorgulayacak vaktim yok, hele ki bu duygu beni ona doğru itmeye başlamışken.

Ona doğru ilerlediğimin sadece belli belirsiz farkındayım. Çığlık atan hayranlarını omuzlayarak geçiyorum, bakışlarım başının arkasına, sırtının eğimine ve kıçının kıvrımına sabitlenmiş durumda. Siyah bir bluz ve bol, gri, yıkanmış bir kot pantolon giymişti. Çıplak tenini görünce sikim şortumun içinde zonkluyor.

Böyle bir yerde olamayacak kadar güzel ve narin hissediyor.

Bunu ona söylersem taşaklarımı koparacağını biliyorum, diye düşünüyorum kendi kendime.

Sağımda, Phoenix diğer dövüşçüyü tek yumrukla yere seriyor ve onu cansız uzuvlar yığını halinde mindere düşürüyor.

Kalabalık tamamen çılgına dönüyor.

Nera'nın bir aşağı bir yukarı zıplamasını, avazı çıktığı kadar bağırmasını ve belki de bu sırada benimkini çimdiklemesini izliyorum.

Bu gece ikinci kez, beni yolumda durduruyor. Uzun saniyeler geçiyor ve ben ona bakarken aklını yitiren bir kalabalığın içinde hareketsiz duran tek kişi olarak kalıyorum.

Sadece ona bakıyorum.

Onun güzelliğini tanımlamak için kelimeler icat edildi.

Thayer'a gülümsemek için dönüyor, başka bir sınıfımdan bir öğrenciye ve onu hiç böyle gülümserken görmemiştim. Adrenalin gözlerinde parlıyor, coşku yanaklarını renklendiriyor, inançsızlık ve saf sevinç gülümsemesini geriyor. Büyüleyici görünüyor ve o tam oradayken birileri nasıl dövüşçülere bakmayı seçebilir bilmiyorum. *Ona* bakabilecekken.

Işıl ışıl ve onu kendim için istiyorum.

Etrafındaki tüm insanları, öğrettiğim tüm öğrencilerin bana bakıp tanıyabileceklerini düşünüyorum. Bunu mahvetmekten bir yanlış hamle uzaktayım.

Sırf sikimi kontrol edemediğim için her şeyi mahvettim.

Ona sahip olamayacağımı bilmek ile onu umursamayacak kadar ileri gitmek arasında gidip geliyorum. Kutlamalardan sonra sakinleştiğinde, ellerini mutlu bir şekilde çırparken, yanakları heyecandan hala pembeyken, ona sahip olamasam bile, başka birinin ona sahip olma düşüncesine de dayanamayacağıma karar veriyorum.

Kalabalık sakinleşmeye başladığında, onun arkasında durana kadar yolun geri kalanını yürüyorum. Thayer hâlâ çılgınca zıplıyor, alkışlarken avuç içleri ringin minderine çarpıyor, bu yüzden beni görmüyor.

Birkaç saniye orada kalıyorum, ne kadar iyi uyduğumuza, tüm vücudumu ona ne kadar kolay sarabildiğime dikkat kesiliyorum.

Sırtını önüme yaslayacak şekilde aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kolumu tembelce kalçasına dolayarak elimi çıplak karnının üzerinde sahiplenici bir şekilde gezdiriyorum.

Sertleşiyor.

"Bu gece eve *yalnız* git," diye emrediyorum, hırıltılı komutumu saçlarına bastırarak.

Bana karşı anında rahatladığını hissediyorum, bu süreçte neredeyse gitme kararlılığımı yok ediyor.

Ama kalamam.

Kendimi ondan güçlükle kurtarıyorum ve kalabalığın içinde kayboluyorum.

***

Ertesi gün, uyumadan önce burbon şişesine vurmuş olmam sayesinde şakaklarım gümbür gümbür bir baş ağrısıyla çarpıyor.

Ait olmadığım bir ülkede, benim olmayan bir isimle ve benim olan bir kız olmadan, boktan bir tek yatak odalı eve dönmek, hayatımın ne kadar renksiz hale geldiğini vurguladı.

Bu sabah, başım kesinlikle sallanıyordu ve dalga geçilecek bir ruh halinde değildim. Şimdiden iki öğrenciye ceza yazdım ve üçüncüsüne bağırdım ama Nera'nın Phoenix'e doğru yürüdüğünü gördüğümde öfke dizginlerimin şiddetli bir şekilde çekildiğini hissettim.

Onun yakınında olmasını istemiyorum.

Onu açık bir sınıfa itip içeri kadar takip ettikten sonra kapıyı arkasından kapattığında tamamen kopar.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve titrek de olsa sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Dün geceden sonra, onunla neden bu kadar acil ve özel olarak konuşması gerektiğini düşünmek istemiyorum.

Beni görmezden gelseydi, onu eve götürseydi... Bu düşünceyi bitiremediğimi fark ettim.

Yine de beni uyarmıştı.

"Seni sonsuza dek beklemeyeceğim."

Dişlerimi öyle sert sıkıyorum ki, basınçtan çenemde ağrı oluşuyor. Oraya giremem. Bütün bir yılı çöpe atmak istemiyorsam tabii.

Kimse bilmek zorunda değil.

Bencil yanım beni her zaman yaptığım gibi istediğimi almaya itiyor, sonuçlarını boş ver.

Ancak sonuçları geçmişte olduğu gibi değil.

Sadece bir kez daha ve sonra sistemimden çıkacak.

Kimsenin bilmesine gerek yok.

Bir kaçamak için ailemi riske atamam.

Muhtemelen şu anda içeride onu beceriyordur.

Bencillik kazanır ve tüm rasyonel düşünceler üflenen bir mumun alevi gibi anında buharlaşır.

Kan kırmızısı görüyorum.

Orada ben olmalıydım.

Kapının önündeyim ve saniyeler içinde kapıyı kırıp açıyorum, ama öfkemi kontrol altına almayı başararak kapıyı duvara çarptırmıyorum. Bunun yerine, bu ana gereksiz yere dikkat çekmek istemediğim için sessizce açıp kapatıyorum.

Sınıfa girdiğimde öfkem kızgın kırmızıdan çok daha endişe verici buz beyaza dönüşmüştü.

Ve onunla hemen göz göze gelmediğimde, içimde bir şey çatlıyor ve çılgın bölgesel canavarın dışarı çıkmasına izin veriyor.

"Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?" Talep ediyorum. Phoenix geri adım attı ve sonunda ortaya çıktı.

Tamamen giyinik, merhametli bir şekilde.

Ona telefonunu geri veriyor ve göz kapaklarım seğiriyor. Acaba ona numarasını verdi mi?

Bana vermediğinin aynısı.

Ruh halim gittikçe karardıkça odadaki tüm oksijeni emiyor.

Phoenix rahatsız olmayan bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Öğrencilerle böyle konuşmaya iznin var mı?"

"Çık dışarı," diye tısladım.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Nera

Nefes almakta zorlanıyorum.

Uzaktan Phoenix'in "Burası senin sınıfın bile değil, neden umursuyorsun ki?" dediğini duyuyorum.

Bu odada ciğerlerimi boğan ve kalp atışlarımı hızlandıran bir hava yokluğu var ve bu *onun* yüzünden.

Tristan kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duruyor. Elleri pazularından birini öyle bir kuvvetle kavrıyor ki damarları derisinde patlıyor.

Öfkeden titriyor.

Onu neyin kızdırdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Araya girdiğinde Phoenix'i dünkü kavgadan sonra Six'le birlikte kadınlar soyunma odasında ne yaptığı konusunda sorguluyordum. Yıllardır onu taciz ediyordu ama dün gece yüzünde gördüğüm ifade kızgınlıktan çok takıntılıydı.

Onunla bu şekilde oynamaya devam ederse onu kıracak. Ve eğer önsezim doğruysa, onunla birlikte kendini de kıracak.

Tristan'ın gözlerinin benden kayarak öldürücü bir şekilde Phoenix'e kaymasına bakılırsa, sanırım burada olanları yanlış anlıyor.

Havada güçlü bir öfke var. Beni aynı anda hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. O böyleyken bu kadar küçük bir odada onunla birlikte olmak istediğimden emin değilim. Öfkesini kontrol altına almak için yeterince büyük olduğunu sanmıyorum.

"Hadi gidelim," diyorum ve Phoenix'i elimle ileri doğru itiyorum. Tristan'la bir tür alfa erkeği bakışmasına kilitlenmişti ve hareket etmiyordu.

Tristan'ın bakışları Phoenix'e dokunduğum yere kayıyor

ve haşlanıyor. Elim sanki beni yakmış gibi düşüyor.

İtibarı ve işi için haftalarca bana dokunmayacak kadar endişelenen bu adam birdenbire ikisini de önemsememeye başladı. Phoenix burada gerçekten neler olup bittiğinden habersiz olamaz. Üzerime işemek dışında, Tristan daha bölgeci davranamazdı.

Kendini kaybedip kazara kariyerini ve itibarını mahvetmeden önce bizi buradan çıkarmalıyım.

Başımı eğip bakışlarımı kaçırarak Phoenix'in peşinden gidiyorum. Tristan'ın gözlerinin yüzümün yan tarafında yandığını hissediyorum ama ona bakmıyorum.

Ona sonra mesaj atarım ya da başka bir şey-

Elini önüme uzatarak beni Phoenix'ten ayırıyor. "Sen kal."

Kalbim sıkışıyor.

Göz ucuyla Tristan'ın yüzünün tamamen sola döndüğünü, çenesinin bana bakmak için eğildiğini görüyorum. Kafamı kaldırıp Phoenix'e baktığımda onu görebiliyorum.

Duruyor ve takip etmediğimi görünce arkasını dönüyor. Tristan karşılık olarak öfkeyle hırlıyor. Bu karanlık bir gümbürtü, boğazından yukarı tırmanıyor ve dudaklarından seksi bir şekilde düşüyor ve boynumun derisine doğru kayıyor.

"Sorun değil, gidebilirsin. Seninle sonra konuşuruz."

Phoenix arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor ve ben Tristan'la baş başa kalıyorum.

Yavaşça, neredeyse çıldırtıcı bir şekilde kapıyı kapatıyor ve sonra kilitliyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Parmakları sürgünün üzerinde oyalanıyor ve karnımın alt kısmında bir şeyler zonkluyor.

Sonunda bakışlarımı onunkilerle buluşturuyorum, gözlerimizin buluştuğu an içimde bir enerji sarsıntısı yaratıyor. Kolunu yanına indiriyor ve ben gergin bir adım geri çekiliyorum.

Parmakları bileğimi sarıyor, bana dokunmasının fiziksel saldırısıyla uğraşırken beni olduğum yerde donduruyor. Kalbim hızla çarpıyor, nefesim kesiliyor ve bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor.

Bileğime o kadar odaklanmışım ki, ancak diğer elini boynuma doladığında hareket ettiğini fark ediyorum.

Korku ve heyecan karışımı bir duyguyla kaskatı kesiliyorum.

Öfkesi ne kadar güçlüyse, içindeki şiddeti de o kadar bastırıyor. Parmakları boynumda gevşek, başparmağı nabız noktamın etrafında yumuşak daireler çiziyor.

Gözleri şehvetten sersemlemiş ama yüzümde gezinirken tetikte.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, başını eğiyor ve kelimeleri kulağımın kabuğuna doğru yumuşak bir şekilde söylüyor.

İçimde bir şeyler yumuşuyor, nazik ilgiden rahatsız olmaya alışık olmayan bir şeyler. Etrafımdaki hiç kimse bana ne istediğimi ya da bir şeyi beğenip beğenmediğimi sormuyor, her zaman benim için varsayılıyor ya da bana sipariş ediliyor.

Bunun beni ona daha çok çekmesi beni şaşırttı, tabii bu mümkünse.

"Evet."

"Güzel," diyor burnuma dokunarak.

Yüzündeki nezaket kayboluyor ve eli tekrar boynumu bulduğunda parmakları boğazımın tüm sütununu sarıyor ve sıkıyor. Gözlerim hafifçe açılırken nefesimi içime çekiyorum. Bu tutuş bende ona doğru şehvetle eğilme isteği uyandırıyor.

"Çünkü öyle olmadığını bildiğim halde sana kırılabilirmişsin gibi davranmayacağım."

Ne kadar da yanılıyor.

Ne olursa olsun, bana hükmetme şekli karşısında daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir coşku kaplıyor içimi. Her nasılsa bu duygu onun sözleri karşısında hissettiklerimin yanında sönük kalıyor.

Bileğimi arkamdan büküyor ve sırtımın alt kısmına bastırarak beni vücuduna bastırıyor. Bacaklarımızdan göğsümüze kadar birbirimize yapışmış durumdayız, boynum ona bakmak için acayip bir şekilde geriye doğru eğik.

Bu şekilde, tamamen onun merhametine kaldım.

"Dediğimi yaptın mı?" Sesi inanılmaz derecede alçak, tenoru öfkeli.

Büyülenmiş bir halde ağzının hareketini izliyorum. Gırtlaktan gelen kelimelere cevap olarak tüm vücudum ürperiyor. Aramızdaki bağ eylemsizlikle o kadar kalın ve gergin hissediyor ki dudaklarıyla hipnotize oluyorum ve ona daha da yaklaşıyorum.

"Beni sadece başkası istediğinde istediğin hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" Sormayı başarıyorum. "Demek istediğimi tam olarak çürütmüyorsun."

Gerçek şu ki, dün gece eli tenimi terk ettikten çok sonra bile onun dokunuşunu hissetmiştim. Anlık olarak bana doğru bastırdığı sıcaklığı, iri elinin otoriter dokunuşuyla birleşince içimde bir şeylerin yerinden oynamasına neden olmuştu.

Özellikle de arkamı döndüğümde gitmişti.

Eğer elimi onun elinin olduğu yere koymasaydım ve avucunun sıcaklığını hâlâ orada, geçici olarak tenimde hissetmeseydim hayal gördüğüme inanırdım.

Dövüşte ne yaptığını ya da nasıl bu kadar gizemli bir şekilde ortaya çıktığını ve sonra bana başka biriyle yatmamamı söylemek dışında hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolduğunu hala bilmiyorum.

"Sen," diye tekrarlıyor, beni görmezden gelerek ve her heceyi tehditkâr bir şekilde uzatarak, "dediğimi yaptın mı?"

Onu kışkırttım. "Hatırlat bana-"

"Dün gece Phoenix'i becerdin mi?" Tersledi.

Anında geri çekiliyorum.

Phoenix ile seks yapma fikri en hafif tabirle rahatsız ediciydi.

"Tabii ki hayır-"

"Seni burada benimle bırakmak istemedi," diye hırlıyor, ağzını benimkine sadece milimetre yaklaştırarak. "Bir ay önce seni nasıl becerdiğimi bilseydi sana karşı bu kadar sahiplenici olur muydu?"

"Öyle mi? Unutmuşum, o kadar da unutulmaz olmamalıydı," diye takıldım.

Dudakları morartıcı bir şekilde dudaklarıma çarpıyor. Anlık güvensizlik yerini coşkuya bırakıyor, ardından adrenalin vücuduma doluyor.

Bu kombinasyon başımı döndürüyor.

Onu pençelemek istiyorum ama o beni kendisine hapsediyor.

"Velet," diye homurdanıyor ağzıma karşı. "Eğer çoklu orgazmlarının tadı hâlâ dudaklarımda olmasaydı buna inanmak çok daha kolay olurdu."

Boynumdaki tutuşunu kullanarak yüzümü yukarı kaldırıyor ve ağzıma sınırsız erişim sağlıyor. Dudakları beni ele geçirirken aç bir şekilde saldırıyor ve nefesimi kolayca kesiyor.

Heyecan damarlarımda dolaşıyor.

Sonunda.

Dudaklarında burbon var ve bu benim uyarılmamın alevlerine benzin dökmek gibi bir şey.

Kıçım masasına çarpana kadar bizi geriye doğru yürüttü. Dudaklarını üzerimden çekerek, sandalyesini şiddetli bir tekmeyle yolumdan uçurdu. Sadece

Ağzı tekrar benimkine dönmeden önce küçük bir nefes alma zamanı.

Beni kolayca masanın üzerine kaldırıyor ve iri bedenini bacaklarımın arasına yerleştirerek onları açmaya zorluyor. Elleriyle belimi kavrıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Ben ona doğru eğilirken kollarım boynuna dolanıyor. Bu yükseklikte, merkezim pantolonunun fermuarına dayanıyor. Kapalı amımı onun sert uzunluğuna küstahça sürtüyorum, ağzımın içine inlediği hayal kırıklığına uğramış iniltinin tadını çıkarıyorum. Elleri benimkiler üzerinde talepkâr bir şekilde sıkılaşırken vücudunda yoğun bir ürperti oluşuyor.

Dokunuşuma verdiği tepkiyi seviyorum, sanki vücudumun her hareketi onu şehvetten çılgına çeviriyor.

Beni serbest bırakıyor ve bir adım geri atıyor, ancak beni masasının üzerine eğilecek şekilde çeviriyor, ayaklarım yere basacak şekilde yüzüstü yatırıyor. Saçlarımı yumruğuna doluyor ve üzerime eğilirken beni yerimde sabitlemek için kullanıyor.

Nefes alış verişi düzensiz, dudaklarından kaba pantolonlar dökülüyor ve tenimde tüylerim diken diken oluyor.

"Neden onunla buradaydın?"

Diğer eliyle eteğimi kalçalarımın üzerinden yukarı itiyor. Sadece tanga giymiş kıçımın çıplak teni üzerinde serin bir hava esiyor. Yanağıma koyduğu elinin sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Kıçımı avuçluyor, cevap vermemi beklerken etimi sahiplenici bir şekilde sıkıyor. Cevap vermediğimde, bana dokunma şeklinden çok etkilendiğimde, beni tokatlıyor.

"Siktir," diye tısladım.

Bir sıcaklık atışı doğrudan merkezime doğru fırlıyor.

Beni tekrar tokatlıyor ve ben de karşılık olarak amımı sıkıyorum, içimden uyarılma sızıyor.

"Beni tekrar sormak zorunda bırakma, Nera," diye uyarıyor, sesinin tonu bilenmiş bir bıçağın kenarı gibi.

"Onunla bir şey hakkında konuşuyordum," diyorum inatla.

Eli tekrar kıçıma iniyor, bu sefer darbe üstüne darbe indiriyor, yanaklarımın derisini çiğ olana kadar ısıtıyor. Her darbe acı ve zevkin karışımından oluşuyor ve ben boşalmamak için titreyen kalçalarımı sıkana kadar doğrudan klitorisime ulaşıyor.

Bu kadar kolay eşiğe geldiğim için utanıyorum. Kendimi tutmalıyım, en son isteyeceğim şey onun benim orgazmlarımı kontrol ettiğini fark etmesi, sanki ben ipte oynatılan bir kuklaymışım ve o da benim efendimmiş gibi.

"Tristan," diyorum, sesimi bir arada tutmak için harcadığım çabadan dolayı titriyor.

Kulağıma karşı karanlık bir şekilde kıkırdıyor, ağzı boynumun kıvrımını öpmek için aşağı iniyor.

Eli bir kez daha aşağı inerken tenim acıyor, bu kez kalçalarımın kıçımla birleştiği hassas ete vuruyor. Ayak parmaklarımın üzerine çıkıyorum ama beni geri çekilmeye zorluyor ve hassas popoma bir darbe daha indiriyor.

İki parmağım tangamın bandının altından yanaklarımın arasına kayıyor. Kıvrımlarımı ayırıyorlar ve kayganlaşmış yarığımdan geçiyorlar.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye övüyor, sesi sıvı sıcaklığında ve o kadar kendini beğenmiş ki, içime dengesiz bir ürperti gönderiyor. "Ama yeterince değil. Seni becermeden önce döllerinin kalçalarından aşağı damlamasını istiyorum."

Klitorisime bastırıyor ve sanki bir silahın tetiğini çekmiş gibi kolayca patlayıcı bir orgazm başlatıyor. Beklenmedik ama güçlü doruk noktası beni vurduğunda dizlerim katlanıyor. Yüksek sesle inliyorum, vücudum ağırlıksız ve gevşek hale gelirken masanın beni desteklemesinden memnunum.

Tek dokunuşla.

Beni parçalaması için tek gereken buydu.

Geçen seferki gibi, ben hala orgazmımın fiziksel saldırısıyla savaşırken onun beni nasıl bu kadar kolay boşaltabildiğini anlamaya çalışıyorum.

Yüzüm kızarıyor ve ondan uzaklaşıyorum, bana zar zor dokunduğunda boşaldığım için utanıyorum.

Kına yakma fırsatını kaçırmak istemeyen adam vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Vücudun benim dokunuşumu arzuluyor. *Benim* dokunuşumu. Benim için bu kadar güzel boşalman için tek gereken birkaç vuruş."

Bu böbürlenen piçle tartışmak istiyorum ama dayanacak hiçbir dayanağım yok. "Bugün tekrar gelmek istiyorsan, sorularıma cevap vereceksin."

Omzumun üzerinden ona bakarken yanağımı masaya bastırarak yüzümü geri çeviriyorum.

"Beni becermeyecek misin?" Sesimin bu kadar muhtaç çıkmasından nefret ediyorum.

Sanki inanılmaz komik bir şey söylemişim gibi karanlık bir kahkaha atıyor. "Oh, seni her şekilde becereceğim. Ama seni nasıl boşaltacağımı bildiğim kadar, benimle oynamakta ısrar edersen zevk almanı da

engelleyebilirim." Alt dudağımı ısırıyor ve "Asansörü unutma" diye fısıldıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyorum, masaya doğru kıvranıyorum ve kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum.

"Tristan," diye inliyorum.

Sesimdeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. Bana dokunmaya devam etmesini istiyorum, hayır *ihtiyacım var.*

"Jailbait," diye cevap veriyor,

benimle alay ederek. "Lütfen,"

diye yalvarıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor, üzerimden sıyrılarak. Yürüyüp gitmesini bekliyorum ama onun yerine arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünü hissediyorum. Külotumu bedenimden sıyırdığını hissetmekten çok duyuyorum.

Avuç içlerini dizlerimden kalçalarımın arkasına doğru gezdirirken öz-bilinç bedenimi sertleştiriyor. Bunu hissetmiş olmalı çünkü kıçımın hala hassas olan derisine sertçe vurarak beni rahatlamaya zorluyor.

Elleri yanaklarımı kavrıyor, avuçlayıp masaj yaparken arkamdan takdir dolu sesler çıkardığını duyuyorum. Kalçamın arkasından sol yanağımın ortasına kadar yalıyor ve dişlerini etime batırıyor. Ardından beyaz bir acı geliyor ve inliyorum, parmaklarım başımın üstündeki masanın kenarını kavrıyor.

"Burada işimiz bittiğinde, tadına bakmadığım ve işaretlemediğim tek bir parçan bile kalmayacak."

Yanaklarımı ayırıyor ve yüzüm alev alıyor. Dayanılmaz derecede uzun saniyeler boyunca sadece sırılsıklam kıvrımlarıma ve şişmiş klitorisime bakıyor.

"Bir konuda haklıydın," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, sesi şehvetle sarhoş olmuşa benziyor, "Ben yemek yemeyi seven bir adamım."

Ve sonra dilinin *daha önce* kimsenin dokunmadığı bir yere indiğini hissediyorum.

Çığlık atıp masadan kalkıyorum ama bir eliyle belime vuruyor ve beni tekrar istediği yere yüzüstü yatırıyor.

"Oh, aman... Oh, *oh,*" diye kekeliyorum, tutarsızca.

Elleriyle kıçımı ayıran Tristan, yüzünü kolayca yanaklarımın arasına gömüyor. Dili dışarı fırlıyor ve dar deliğimin etrafında dönüyor. Dar deliğimde mutlu bir şekilde alıştırma yaparken çıkardığı sesler kulaklarıma ulaşıyor ve beni çılgına çeviriyor.

Duygular o kadar güçlü ve ezici ki beni tüketeceklerinden korkuyorum. Yasak keşifleri karşısında duyduğum heyecan ve belirsizliğin, usta diliyle serbest bıraktığı vahşi zevkle birleşimi, gerçekliğe olan bağlılığımı kaybetmeme neden oluyor.

Masanın üzerinde yakalanmış bir balık gibi kıvranıyorum, dilinden kaçmaya çalışıyorum, onu kendime yaklaştırmaya çalışıyorum, ne

istediğimden emin değilim.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyor. Dilinin sertliği göt deliğimin kıvrımlarını aşındırıyor, sıkı kasları kararlı ve neredeyse zorlayıcı bir niyetle kızdırıyor ve gevşetiyor.

Dilinin yüzüğümü geçip kıçıma girdiğini hissettiğimde neredeyse bilincimi kaybediyordum. Yanaklarımı enfes bir acının eşiğine kadar açarak girip çıkıyor. Yabancı ama elektriksel bir hisle boğulmuş durumdayım ve başka bir orgazmın eşiğindeyim.

Aniden çekildiğinde kaslarım spazm geçirmeye başladı. Sınıra ne kadar yakın olsam da, orgazmım geri çekilirken şiddetle ondan uzaklaşıyorum.

"Tristan," diye sızlanıyorum. Cinsel hayal kırıklığı damarlarımda cızırdıyor. Beni boşaltmasına ihtiyacım var. Körü körüne ona doğru uzanıyorum ama bileğimi yakalıyor ve belime bastırıyor.

"İlk seferinde adımı dudaklarından hiç duyamadım," diye hatırlıyor, kızgınlığı sözlerini renklendiriyor. "Ama şimdi sanki ben senin Tanrınmışım ve merhamet için dua ediyormuşsun gibi zikrettiğini duymak bunu telafi ediyor."

"Neden durdun?" Sızlanıyorum.

"Sana söyledim," diye gürlüyor kulağıma karşı, sesi boğuk. "Soruma cevap verene kadar bir daha boşalmayacaksın."

Doruk noktam benden gittikçe uzaklaşırken hoşnutsuzca kıpırdanıyorum. Uyarılmışlığım yüzünden o kadar yıpranmışım ki bana ne sorduğunu bile hatırlayamıyorum.

"Ne?"

"Bana Phoenix'ten bahset," diye öğüt veriyor.

"*Beni* istemiyor," diye cevap veriyorum. Six'le bu konu hakkında konuşmamışken ona bundan fazlasını söylemeyeceğim.

Tristan üzerime eğiliyor, iki parmağının amıma girdiğini hissettiğimde tüm vücudu benimkini kaplıyor. İnliyorum, onun altında titriyorum.

Diğer eliyle boğazımı kavrıyor ve yüzümü masadan kaldırıyor. Dudaklarını tenime bastırıyor, sıcak nefesleri yanağıma çarpıyor ve beni çıldırtıyor. Parmaklarını tembelce içime sokup çıkarırken lobumu ağzına alıyor.

"O zaman o bir aptal," diye hırlıyor kulağımın kabuğuna doğru. "Başka bir gün görecek kadar yaşayacak bir aptal."

İltifat derimi dağlıyor. Kalbimin etrafındaki buz tabakasını eriten o ağzıyla beni bedenen ve ruhen mahvetmenin bir yolunu buluyor.

"Dün eve kimseyi getirmedin mi?"

Ona bunun onu ilgilendirmediğini söylemek istiyorum, istediğimi yapabileceğimi söylemek istiyorum ama şu anda oyun oynayacak durumda değilim.

Haklıydı, onun merhametine kalmıştım. "Hayır," diye fısıldadım.

Onaylarcasına gürlüyor, göğsündeki titreşimler sırtımda yankılanıyor. Yüzümü sıra sıra dizilmiş masalara doğru çeviriyor.

"Yukarı bak," diye emrediyor, parmağı amımdan ayrılıyor ve kıvrımlarımdan kıçıma doğru sürükleniyor. Parmağını karanlık deliğimin kenarında hissettiğimde sertleşiyorum ve sonra yüzüğümü geçip denenmemiş kanalıma ittiğinde tıslıyorum. "Pazartesi günü koltuğunda oturduğunu hayal etmeni istiyorum," diye mırıldanıyor kulağıma, parmağı içimde daha derine iterken. İkinci boğuma kadar girdiğinde bir nefes çekiyorum, hemen kendini sonuna kadar gömmek için geri çekiyor. "Bu masanın üzerinde nasıl domaldığını ve kıçını parmaklayabilmem için bacaklarını benim için nasıl açtığını hatırlıyorum."

"Tristan," diye nefes alıyorum, parmağı yavaş bir ritmle çekip geri sokmaya başlıyor. Yakıyor ve acıtıyor ama arkasında bükülmüş bir zevk var. Bacaklarım titriyor ve kalçalarımı tekrar eline doğru itiyorum.

"Açgözlü küçük bir sürtük gibi kıçını parmağımın üzerinde nasıl becerdiğini hatırlıyorum."

Onun aşağılaması karşısında yanaklarım alev alıyor ama bedenim şarkı söylüyor.

Daha fazla.

O konuşurken ikinci bir parmak ilkinin yanına giriyor ve dudaklarımdan bir çığlık yükseliyor. Gerilme çok fazla, duyumlar çok ezici. Başparmağıyla hassas ağzımın derisini okşuyor, dudakları kulağımın arkasındaki hassas bölgeyi öpüyor.

Şu anda çiziyor olmamız gereken resmi düşünüyorum. Profesörüm üzerime eğilmiş, kulağıma müstehcen şeyler fısıldarken parmakları kıçımda. Tüm bu anın tabu doğası, daha fazlasını arzulayana kadar omurgamı ateşliyor.

Kendini üzerimden sıyırıyor ve parmakları hâlâ içimdeyken ayrılmış bacaklarımın arasına geri dönüyor, ağzı sırılsıklam merkezimi buluyor.

"Yüzümü damlayan amına nasıl gömdüğümü ve hassas amını nasıl yaladığımı hatırlıyorum."

Parmaklarını kıçımdan çıkarıyor, amıma sokuyor ve sonra tekrar arka deliğime gömüyor, dili tüm bu süre boyunca klitorisimden hiç ayrılmıyor.

Vay anasını.

Masadan fırlamaya çalışıyorum ama diğer eli beni sıkıca yerinde tutuyor. Acıma son verip klitorisimi ısırdığında, elimde olmadan anlaşılmaz bir çığlık atarak boşalıyorum. Tüm vücudum kasılıyor, orgazmın merhametine kalmış bir şekilde içimden geçip gidiyor. Devam ederse tekrar boşalacakmışım gibi hissedene kadar tüm doruk boyunca beni acımasızca yalıyor.

Ama sonra parmaklarını acıyan kıçımdan çekip ayağa kalkıyor ve bir kemerin çözüldüğünü gösteren sesleri duyuyorum. Kayışı ilmiklerden geçiriyor ve ellerimi tutup sırtımın alt kısmına sabitliyor. Kayışı bileklerime doluyor ve arkamda sıkışana kadar sıkıyor.

"Ellerin arkadan bağlıyken seni nasıl becerdiğimi hatırlıyorum," diye bitiriyor, kendi elleri kalçalarıma inerek beni sahipleniyor. Elleri kıçımın hâlâ kırmızı olan derisini okşarken karmakarışık övgüler mırıldanıyor. "Hap mı kullanıyorsun?"

"Evet," diyorum nefesimi toplamaya çalışırken. "Ama prezervatif al."

"Hayır," diye cevap veriyor, kategorik olarak. "Tanıştığımızdan beri kimseyle yatmadım.
Ben temizim."

Onun üzerinde hak iddia etmeye hakkım ya da nedenim yok ama benden sonra kimseyle yatmadığını bilmek zihnimi sahiplenmeyle dolduruyor ve tüm mantıklı düşünceleri bastırıyor.

Sessizliğimi belirsizlik olarak algılıyor ve devam ediyor, sesi cezbedici ve serbest horozu kıvrımlarımı yukarı ve aşağı sürtüyor.

"Biri bunu öğrenirse nasıl bir bok çığının altında kalacağımı anlıyor musun? Seni bağlamama, parmaklarımı kıçına sokmama ve rastgele bir profesörün masasına domaltıp seni becermeme nasıl izin verdiğini öğrenirlerse?" Kendi sözlerinden tahrik olarak inliyor. "Senden ne kadar etkilensem de, ki etkilendiğimi ben de biliyorum, bu sadece bir kerelik bir şey. Bundan sonra bir daha olamaz."

"Merak etme, bağlanmayacağım," diye cevap veriyorum kayıtsızca. Aletinin bana sürtünmesi ve bunun bir daha asla olmayacağını söyleyen sözlerinin birleşimi tamamen gerçeküstü. Beni uçurumun kenarında sallarken yarını, hatta bir saat sonrasını düşünmeme izin veremiyorum. "Sana söyledim, ciddi bir şeyle ilgilenmiyorum."

Arkamdan homurdanıyor, sanki ona tam olarak duymak istediği şeyi söylememişim gibi kızgın bir ses.

"Sıkı sıcaklığını hissetmek istiyorum. Amının ne kadar ıslak ve sıcak olduğunu, seni boşalttığımda etrafımda nasıl kenetlendiğini hissetmek istiyorum. Döllerimi nasıl aldığını." Sesi kendini tutma çabasından dolayı acı çekiyor ve

tekrar konuştuğunda saf zehir. "Seni son kez becerdiğimde hiçbir şey aletimin arasına girip seni hissetmeme engel olamaz, bu yüzden prezervatif yok."

Oh, Tanrım.

Az önce tarif ettiği her şeyi, her müstehcen kısmını istiyorum. Başımı salladım, dilim tutuldu ve şehvetten çılgına döndüm.

"Benden amını sikmemi iste," diyerek sert aletini girişime dayadı.

Kollarım arkamda sıkışmışken elimden geldiğince dönüyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum, karanlık gözlerim onun buz gibi gözlerini buluyor. Dudaklarımın kenarında bir sırıtma beliriyor ve bakışları büyülenmiş bir şekilde ağzıma düşüyor.

"Becer beni Tristan," diyorum baştan çıkarıcı bir şekilde, dudağımı ısırıp gözlerimi yumuşatarak.

Kendi gözbebekleri irislerinin rengini bastırana kadar büyüyerek karşılık verdi.

Başparmaklarını sırtımın alt kısmındaki çukurlara sokuyor ve elleri kalçalarımın etrafında, uyluklarımla birleştikleri yerde otoriter bir şekilde kapanıyor. Kaygan bir hareketle içime giriyor, kalçaları ağrıyan kıçıma bastırana kadar kendini içime gömüyor.

Sessiz bir çığlıkla ağzım açık kalıyor.

Çekip tekrar soktuğunda boğazımdan çığlıkların uçup gitmesine neden oluyor.

"Ahhh," diye bağırıyorum.

Eliyle ağzımı kapattı.

"*Şşş*, güzel kız. Benim için sessiz olmanı istiyorum." Bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekmek için kullanıyor, böylece kollarım ve sırtım göğsüne dayanıyor. Başımı yana yatırıyor ve içime girerken beni gözlerine bakmaya zorluyor. "Daha önce hiç kimseyi çıplak becermedim," diye itiraf ediyor, gözlerinde karanlık, bölgesel bir parıltı var. Eline karşı şarkı söylüyorum, mırıldanmalarım onun aletinin ritmine ve benim zevkime ayak uyduruyor. "Benim için böyle söyle bebeğim."

Bana böyle seslendiğinde gözlerim kapanıyor ve onun etrafında paramparça oluyorum.

Kaslarım güçlü dalgalar halinde onun uzunluğunu sıkarken, "Ah, *kahretsin,*" diye mırıldanıyor. Her bir çırpınış bana çarptığında, her seferinde saniyeler boyunca ona dayanıyorum, horozunu neredeyse rahatsız edici bir baskı ile sıkıyorum. "Bak benim için ne kadar iyi boşalıyorsun," diye övüyor küstahça.

Doruk noktam azalmaya başlarken içime giriyor, elleri beni göğsüne doğru tutuyor. Bu yol çok samimi ama aynı zamanda *çok* kirli hissettiriyor. Nefesleri yüzüme çarpıyor ve beni bir bez bebek gibi zıplatacak kadar kuvvetle sikerken benimkiler elini ısıtıyor.

Belimi serbest bırakıyor ve sol bacağımı dizimin arkasından tutup yukarı çekiyor ve masanın üzerine doğru büküyor. Bu yeni açı bacaklarımı inanılmaz derecede açıyor ve ona dilediği gibi içime girmesi için sınırsız erişim sağlıyor.

Ve vahşi bir ritim tutturuyor.

Bana verdiği şeyi alıp tutunmaya çalışırken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. İnanılmaz derecede derine iniyor, daha önce kimsenin yapmadığı kadar derine ve onun için şehvetle inlediğimi duyabiliyorum.

Biri kapıyı çalıyor ve kolu deniyor ama o durmuyor. Beni nasıl becerdiğinin sesinden onları duyup duymadığını bile bilmiyorum.

Şu anda kendimi ne umursamaya ne de paniklemeye zorlayabiliyorum. Bunun yerine, başımı omzuna yaslayarak kıçımı ona doğru eğiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

Tıslıyor, buz gibi, anlamsız gözleri benimkilere sabitlenmiş. Bakışları benimkilerden ağzıma doğru gidip geliyor ve ne kadar ağır olduğunu unutuyorum. Bakışlarının nasıl da her şeyi tükettiğini, beni nasıl da ateş ve arzuyla sarmaladığını.

"Kukun çok iyi hissettiriyor," diyor ve beni ona doğru sıkıştırıyor. Dişleri birbirine çarpıyor ve başı geriye düşüyor, yüz hatları acıyla çarpılıyor.

Elleri belimi morartacak kadar sert kavrıyor. İlk defa kendimi öyle olmasını umarken buluyorum. Bu odadan çıktıktan sonra birlikte geçirdiğimiz bu zamana dair bir anım olsun istiyorum, hafta sonuna kadar solsa bile.

Eli amıma doğru kayıyor. Kıvrımlarımı ayırıyor ve zonklayan klitorisimi buluyor, parmakları aşağı bastırıyor ve üzerinde sıkı daireler çiziyor.

Bacaklarım titriyor ve neredeyse dengemi kaybediyordum ama boştaki eli beni sabitlemek için belime sarılıyor. İçime bir, iki, üç kez daha giriyor, her hamlesi bir öncekinden daha güçlü ve ben yüksek bir çığlıkla boşalıyorum. Orgazmım, nefes nefese kalana ve kaslarım onun uzunluğunun etrafında spazm geçirene kadar beni buharlaştırıyor.

Boğuk bir küfür duyuyorum ve sonra onun geldiğini hissediyorum, sıcak tohumu içime fışkırıyor. Doruğa ulaşması saatlerce sürüyormuş gibi hissettirirken, döllerinin ipi beni dolduruyor, amım hepsini açgözlülükle alıyor.

Aynı zamanda ilk kez prezervatifsiz seks yapıyorum ve onun döllerinin içimden ve kalçamdan aşağı damlaması neredeyse pornografik bir his. Bu hisle ürperiyorum ve onu içeride tutmak için kalçalarımı sıkıyorum.

O çekiliyor ve hassas duvarlarım onu olduğu yerde tutmak için çaresizce arkasından sıkılıyor. Uyarılma yerini garipliğe bırakırken pantolonunu çekip fermuarını çektiğini duyuyorum. Aramıza giriyor ve öyle bir hale getiriyor ki arkamı dönüp onunla yüzleşmek bile istemiyorum.

Ama eteğimi tutup kıçımın üzerinden aşağı itiyor, bağlarımı çözüyor ve yüzümü ona dönmemi sağlıyor. Ellerimle bir şeyler yapabilmek için bileklerimi nazikçe ovuşturuyorum. Gözlerinin bu hareketi sabit bir şekilde takip ettiğini hissediyorum.

"Külotum sende mi?" Etrafımızdaki zemine bakıyorum ama göremiyorum.

"İstiyorum."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Kollarını kavuşturmuş ve bana esrarengiz bir bakış atıyor.

"Onları geri ver," diye emrediyorum.

"Onları giyerken benim için geldin," diye cevap veriyor. "Bu onları benim yapar."

"Bu öğleden sonraki tüm derslerime iç çamaşırsız girmemi mi istiyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

Bakışları üzerimde kararıyor. "Küçük oyunlarını oynarken bunu yapmakta hiç sorun yaşamıyordun," diye homurdanıyor. Bana doğru bir adım atıyor ve fısıldıyor, "En azından bu sefer döllerim kalçandan aşağı damlıyor." Pantolonunun cebini yokluyor, artık külotumu oraya tıktığını biliyorum. "Bunları küçük bir hatıra olarak saklayacağım."

Çenemi yukarı kaldırıyorum ve bakışları dudaklarıma düşüyor, yüzlerimiz bir kez daha birbirine birkaç santim mesafede. "Peki ben ne alacağım?"

İndirdiği göz kapaklarının ardından ağzıma bakıyor. "Yedi orgazm," diyor. "Bence bu adil bir takas, sence de öyle değil mi?"

"Sayıyor musun?" Dudaklarım inanmayan bir gülümsemeye dönüşerek soruyorum.

"Saydım," diye düzeltti, benden uzaklaştı ve bakışlarımız arasındaki bağlantıyı kopardı.

Belki de bunu söylerken gözlerimin içine bakmayı başaramadığına dair serseri bir düşünce geçiyor aklımdan. Onu bir yere sürgün ediyorum.

Düşünemediğim ve düşünmek istemediğim diğer tüm şeyleri saklayın. İmkânsız olduğunu bildiğim şeyler üzerinde hayal gücümün dönmesine izin vermenin bana bir faydası yok.

Kapıya doğru yürürken gözlerim onun sırtında daralıyor. Son sözü söylemesine izin vermeyeceğim. "Bir sonraki adam senin rekorunu kırdığında sana haber veririm."

Olduğu yerde duruyor ve kaskatı kesiliyor, omuzları bir duvar gibi dikleşiyor. Arkasını dönüp geri gelmesini bekliyorum ama o sadece önüne bakıyor ve omzunun üzerinden sesleniyor: "Bundan kimseye bahsetme."

Sinirlenerek dilimi dişlerime vuruyorum ve "Birine söylemeyi planlıyor olsaydım çoktan söylemiş olmaz mıydım sanıyorsun?" diye cevap veriyorum.

Bir kez başını salladı, sertçe ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı. Beni hem doygunluk hem de eksiklik hissiyle baş başa bırakıyor.

Göğsümde olmaması gereken bir ağrı var. Birlikte yattık, birden fazla, gerçeklik bükücü orgazm yaşadım ve şimdi yollarımızı ayırıyoruz.

Tam istediğim gibi.

O zaman neden bilmediğim bir *şey* var?

Kendime kızarak çantamı düşürdüğüm sandalyeye doğru yürüyorum ve eşyalarımı topluyorum.

Kapının tekrar açıldığını ve arkamdan kapandığını duyduğumda, telaşla arkama dönüyorum. Tristan kararlı bir şekilde bana doğru yürüyor, yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifade var. Elini yanağıma koyup dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce şaşkınlığımı fark edecek zamanım bile olmuyor.

Beni durgun ve tutkulu bir şekilde öpüyor, dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve dili içeri dalıyor. Elini kendi elimle kapatıp öpücüğe aynı şevkle karşılık veriyorum, o hayal kırıklığı duyguları bir anda buharlaşıyor.

Eli ensemi kavrayacak şekilde aşağı iniyor ve beni sertçe kendine çekiyor. Bu öpücükte saf bir şiddet var - saldırma, dokunma ve sahiplenme biçiminde - ve onu itmek yerine daha da yaklaşıyorum. Dilimi ağzına sokuyorum. Elimle gömleğini yumrukluyorum. Sırtını tırmalıyorum. Dudağımı ısırıp kanı yaladığında ağzına doğru acayip bir şekilde inliyorum.

Kötü fikir, başım dönerken bir ses uyarıyor, *o tehlikeli. İçeri girmesine izin verirsen seni yok eder.*

Geri döndüğü kadar hızlı bir şekilde kendini üzerimden çekip alıyor. Nefesini tutarken alnını benimkine dayıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve bir anlığına tek bir nefes alıyoruz.

Pervasız. Çok pervasız davranıyoruz.

Eğer babam p r o f e s ö r l e r i m d e n biriyle takıldığımı bilseydi, muhtemelen ikimizi de öldürürdü.

"Son bir öpücük," diye fısıldıyor içten içe, parmakları burnumun üzerinde geziniyor. "Senin son bir tadına ihtiyacım vardı, hapishane kaçkını."

Ve sonra gitti.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Tristan

Ertesi gün arkamdan bir ses "Bunu ilginç buluyorum," diyor.

Arkamı dönüyorum ve Phoenix'in kapımın önünde dolandığını görüyorum. Boğazımda sinirli bir gümbürtü başladı.

"Ne var, Sinclair?" Tersleyerek masama doğru dönüyorum. Onunla uğraşacak havada değilim. Onu Nera'nın yakınında gördüğümde dişlerim hâlâ birbirine çarparken olmaz.

Dün bana aralarında bir şey olmadığını söyledi ama ben yine de temkinliyim. Düşündükçe yumruklarım sıkılıyor.

Onu sahiplenmeye hakkım olduğundan değil. Dün gerekli de olsa bir kontrol kaybıydı ve şimdi onu arkamda bırakabilirim. Bunu, dudaklarının dudaklarıma değdiği anları hem fiziksel hem de zihinsel olarak hatırlamayı bırakır bırakmaz yapabilirim. Tekrar içeri girdiğimde ve son bir kez ağzını talep ettiğimde bana nasıl umutsuzca sarıldığını.

"Nera'yla yaptığınız teke tek görüşme," diyor ve ben arkamı dönmeden sesindeki sırıtışı duyabiliyorum. "Tam olarak profesyonellik yaymıyordu."

Yavaşça ona doğru dönüyorum, yanağımda bir kas zıplıyor. "Onun adını ağzından uzak tut," diye çıkışıyorum.

Lanet olsun.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye ekliyorum, hararetli düzeltmemin hatasını telafi etmeye çalışarak.

Sırıtışı şimdi tam bir sırıtışa dönüşüyor ve yumruklarım onu yüzünden uzaklaştırma ihtiyacıyla seğiriyor.

"Gerçekten de çok ilginç," diyor.

"Sınıfımdan defol, Phoenix," diye bağırdım. "Başka bir öğrencimle ne konuştuğum seni ilgilendirmez."

"Eğer söz konusu öğrenciyi beceriyorsan öyle," diye yorumluyor dalgın dalgın.

Kırmızı görüşümü bulandırıyor ve içimden fışkırmadan önce öfkemi bastırmaya çalışıyorum.

"Yerinizde olsaydım başlattığım dedikodular konusunda çok dikkatli olurdum."

Omzunu umursamaz bir şekilde kaldırıyor ve her zamanki gibi sıkılmış görünüyor. "Dedikodu yaymakla ilgilenmiyorum."

"O zaman neden burada onlarla zamanımı harcıyorsun?" Ona doğru tehditkâr bir adım attım. "Tabii bu konuyla kişisel bir ilgin yoksa."

Acaba mesele bu mu? Bana söylediklerinden bağımsız olarak onu kendisi için istiyorsa. Eğer istiyorsa, ne yapacağımı bilmiyorum. Korumacılık ve şiddet damarlarımda dolaşıyor, bu duygular benim için hâlâ çok yeni ve ağzından çıkacak her şeyin bir öğrenciye saldırdığım için işten atılmama ve tutuklanmama neden olmasından korkuyorum.

"Onunla ne yaptığın umurumda bile değil," diyor duygusuzca. Ama sonra omuzları sertleşiyor ve omurgası dikleşiyor, gözleri daha önce içindeki tüm ışığı söndürene kadar kararıyor. "Ama ilgi alanın onun ötesine, başka birine kayarsa," diyor bana sinsi bir gülümsemeyle, "o zaman bir sorunumuz olur."

Kaşlarım çatıldı. "Nera ile aramızda hiçbir şey yok," diye tekrarlıyorum, "Peki sen neden bahsediyorsun?"

Dişleri gıcırdıyor. "Onun arkadaşlarından uzak dur," diye alay ediyor. "Bunu yaparsan sırrın benimle güvende olur."

Göğsümde bir şey gevşiyor, daha önce inanılmaz derecede sıkı olduğunu fark etmediğim bir şey. Açılıyor ve hem omuzlarımdaki gerginliğin yumuşamasıyla fiziksel bir rahatlama hem de öfkenin hemen geri çekilmesiyle zihinsel bir rahatlama getiriyor.

*"*Beni *istemiyor,*" demişti. *Bana* vurgu yapmıştı.

Bu düşünce benim için aynı anda hem akıl almaz hem de çok rahatlatıcı.

Şimdi sırıtma sırası bende. "Hangi arkadaşın?" Masaların bu şekilde dönmesinden keyif alarak soruyorum. "Thayer mı?"

"Yanlış düşünüyorsun, Novak."

"Bellamy?"

Nera'nın en iyi arkadaşlarının kim olduğunu neden bildiğimi araştırmıyorum. Nedenini kendime itiraf etmekten hoşlanacağımı sanmıyorum.

"Dedim ki-"

"Altı mı?"

"Adı Sixtine," diye tersledi, bakışları üzerimde sabitlenmişti. Sol göz kapağı tehlikeli bir şekilde seğiriyor. "Kullanmanı öneririm."

Kıkırdıyorum, gözümün korkmasına izin vermiyorum. Phoenix nasıl dövüşüleceğini biliyor olabilir ama beni korkutmuyor. İnsanları yok etmenin başka yolları da var.

"Gerçekten de çok ilginç," diyorum, kendi sözlerini onun sözlerine geri atarak yüz.

"Siktir git," diye ısırıyor.

Şimdi düpedüz gülüyorum. Sanırım başka bir hayatta, o ve ben iyi olabilirdik. arkadaşlar.

Kollarımı indiriyorum ve ona elimi uzatıyorum.

"Endişelenecek bir şey yok," diyorum ona. Nera düşüncelerimin o kadar derinlerine gömüldü ki tek önceliğim onu çıkarmanın bir yolunu bulmak.

Gözleri elime ve arkasına düşüyor, bakışları düşünceli. Elini benimkinin içine sokuyor ve el sıkışıyoruz, aramızda bir anlayış geçiyor.

Sen benim olanla uğraşmazsan, ben de senin olanla uğraşmam.

Gördüğüm kadarıyla Phoenix ve Sixtine birbirlerinden nefret ediyorlar.

Nera'ya sahip olmama izin veremesem bile.

Başını salladı ve beni Nera orada kendine kalıcı bir yuva yapmadan önce onu beynimden nasıl çıkaracağıma dair düşüncelerle baş başa bırakarak sözsüz bir şekilde ayrıldı.

***

Kendimi destekliyorum ve kesik kesik nefes alıyorum.

"On... on bir... on iki," diye yüksek sesle sesleniyorum, dambılı ağırlık rafına geri koyuyorum.

Pazularım efordan çığlık atıyor ama bir sonraki ağırlığı alıp bir sonraki sete geçmeden önce kendime sadece on beş saniye dinlenme izni veriyorum.

"Bir...iki...üç," diye bağırıyorum.

Ben her zaman daha çok koşucu olmuşumdur. Ne zaman duygularımı ya da gergin enerjimi atmam gerekse koşarım. Düşüncelerimden tamamen kopana kadar her zaman yalnızca bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanabildim.

Ama koşmak artık yeterli değil. Aslında, iki hafta önce fabrikaya ilk gittiğimde ve kutuladığımda yeterli olmayı bıraktı ve o zamandan beri daha az etkili oldu.

Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanmak artık işe yaramıyor. Düşüncelerimi rüyalarıma dadanan siyah saçlı, siyah gözlü baştan çıkarıcıdan uzaklaştırmak için acıya ihtiyacım var. Sadece evime astığım torbayı ellerim ve bileklerim şişene kadar yumrukladığımda ya da kaslarım ikiye ayrılacakmış gibi hissedene kadar ağırlık kaldırdığımda, onu her gün görmenin ve kalabalığın içindeki başka bir yüzmüş gibi davranmak zorunda kalmanın verdiği eziyetten kısa bir süreliğine kurtuluyorum.

Hayatımın en ateşli sevişmesinden sonra sınıftan çıktığımdaki sözlerime sadık kalarak, o zamandan beri ona yaklaşmadım.

Sorun şu ki, o da bilmiyor.

Baktığım her yerdeydi ama bana hiç bakmıyordu.

İstediğim buydu ve sıcak bir sopayla bıçaklanmak kadar keyif alıyorum.

Bu nedenle öfke ve kızgınlığımı dışarı atma ihtiyacı duyuyorum ki evine girip onu kaçırmak gibi aptalca bir şey yapmayayım. Bu hızla gidersem, yıl bittiğinde dört ila beş yeni spor dalında uzmanlık seviyesine ulaşmış olacağım.

Sadece profesörlerin girebildiği spor salonunun kapısı açılıyor ve kadın sanki onu çağırmışım gibi içeri giriyor.

Kapının pervazında donup kalıyor, kara gözleri bana bakıyor.

Sonunda.

Bir nefes boğazımda gürültüyle çınlıyor ve ben yakalayamadan dudaklarımdan dökülüyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

İki haftalık sıkı çalışma, sinir bozucu ve heyecan verici bir anda mahvoldu.

"Burası profesörlerin spor salonu," diye homurdanarak uzandığım banktan kalktım ve ayağa kalktım.

Gözleri çıplak gövdemin üzerine düşüyor ve genişliyor. Aşağıya bakıyorum, göğsümün ve karın kaslarımın çalışmamdan dolayı terden parladığını fark ediyorum. Muhtemelen bu ortak spor salonunda gömleksiz olmamalıydım ama personelin geri kalanı yaşlı ve bu alanı benden başka kimse kullanmıyor. Burayı evimdeki gibi kendime ait özel bir spor salonu olarak düşünmeye başladım.

Kesin olan bir şey var ki, öğrencilere açık değil.

Ağzı kurumuş gibi kalın kalın yutkunuyor ve bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturuyor. Bana buraya girmek için kullanmış olması gereken bir anahtar kartı gösterdi.

"Giriş iznim var," diyor, gözlerini benden kaçırıp odaya girerken. Hemen o mıknatıs gibi çeken gözlerin tekrar üzerimde olmasını istiyorum.

"Neden?" diye sordum. Bu spor salonu RCA'ya ait bir tesiste, evime kampüsten daha yakın, bu yüzden çoğu gün oraya gidiyorum. Ama onu bugüne kadar burada hiç görmemiştim.

Ceketini silkiyor ve spor sütyeni ve motorcu şortuyla karşımda duruyor. Eğilip spor çantasında bir şey ararken arkasını dönmüş olması dışında, bu yüzden bana o cazip, açık kumaşla tanımlanan tonlanmış, yuvarlak kıçına bir bakış atıyor. Şortun kıvrımlarını ne kadar az gizlediğine bakılırsa çıplak da olabilirdi ve tek düşünebildiğim birkaç hafta önce parmaklarımı onun o dar kıçına nasıl soktuğum.

Sikim anında sertleşiyor. O diğer tarafa bakarken kendimi yeniden konumlandırıyorum, böylece kalın uzunluğumu şortumu çadırlarken bulmak için dönmüyor.

Ayağa kalkıyor ve uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde topluyor, beni deli eden o seksi dövmesini ve kaslı sırtının hatlarını ortaya çıkarıyor. İnce yapılı ama vücudunun k o l a y l ı k l a hareket etmesinden güç alıyor.

"Sporcu ayrıcalığı," diye cevap veriyor, ses tonu ilgisiz.

Omzunun üzerinden bile bakmıyor, bana doğru bakmadan benimle konuşuyor. Beni başından savma kolaylığı, onun dikkatini çekmek isteyen baskın tarafımı rahatsız ediyor.

Vuruşun nereye varacağını bildiğim için onu kışkırtıyorum. "Yani buraya seni tekrar becermem için gelmedin mi?"

Etrafında dönüyor, at kuyruğu uçuşuyor ve daha da sıkı bir kumaşa sarılmış sıkı vücudunun önünü gördüğümde hatamı anlıyorum. Göğüsleri spor sütyeninin yakasına doğru bastırılmıştı, kızarmış pembe teni görünüyordu.

üzerinde iştah açıcı bir şekilde uzanıyor. Meme uçları çakıllı ve pamuklu hapishanelerine karşı ağız sulandırıcı bir şekilde yukarı itiliyor, piercing vurgulanıyor ve dikkatimi dağıtıyor. Dişlerimi etine batırmadan önce sütyenini dişlerimle koparmak istiyorum.

"Buraya senin için gelmedim, seni kibirli piç. Buraya antrenman yapmaya geldim," diye tıslıyor. "Gece antrenmanları için bu spor salonuna erişimim var, böylece kampüsü tek başıma geçmek zorunda kalmıyorum."

"Üstünü giy," diye çıkıştım, dikkatim dağılmıştı. Çenem gergin ve o yumruklarını kalçalarında sıkmış, öfkeyle bana bakarken ona bakamıyorum.

Eğlenceli bir nefes çekti. "Benden daha az giyiyorsun. Bir şeyler giymeye ne dersin? Böylece ödeşmiş oluruz ve sen de ikiyüzlü bir pislik gibi görünmezsin. Yine."

Kendimi onu öpmekten alıkoymak için dudağımı ısırıyorum. Gözleri dişlerimin etime battığı yere kayıyor ve ağzı hafifçe aralanıyor. Acaba yaptığı her şeyin tahrik edici olduğunu biliyor mu ve ben onun mikro ifadeleriyle benimle dalga geçmesinin merhametiyle sürekli bir ıstırap halinde mi yaşıyorum?

İnliyorum ve ona uzanmamak için aramıza mesafe koyarak birkaç adım geri çekiliyorum. Gözlerinde hayal kırıklığına benzer bir şey yakalıyorum ama hemen kayboluyor, yerini dudaklarından dökülen bir alay alıyor.

Arkasını dönüyor ve köşedeki bacak presine doğru yürüyor, benimle alay etmek için gösterişli ve küstah bir şekilde sütyeninin omuz askısıyla oynuyor. Omuzundan aşağı çekiyor ve tekrar yukarı çekmeden önce çıplak tenini kaşıyarak bir gösteri yapıyor.

Bir bankın üzerine düştüm, zonklayan ereksiyonum tarafından tamamen işe yaramaz hale getirildim. İçimden inmesini isterken birkaç dakika telefonumla uğraşıyorum. Göz ucuyla Nera'ya hızlı hızlı bakıyorum.

Buraya çalışmak için geldiğini söyledi ve şaka yapmıyordu. Onu canavar gibi bir antrenman yaparken izliyorum. Neredeyse cezalandırıcı bir yoğunluğu var, kendini sınırlarını aşacak kadar zorlarken yüzü tamamen konsantrasyon içinde.

Farklı makineler arasında kolayca hareket ediyorum, istasyonlar arasında gidip gelirken onu gözlüyorum. Neredeyse hiç mola vermiyor ve benim hala orada olduğumu kesinlikle fark etmiyor. Onda sadece üst düzey sporcularda olduğunu bildiğim o kör dürtüyü ve inatçı azmi görünce neredeyse hayrete düşüyorum. Bu onu gerçek yaşından çok daha yaşlı gösteriyor.

Onu beynimden çıkarmanın yollarını bulmam gerekirken, onu sadece daha derine gömdüğümü fark ediyorum. Onunla bir odada bir saat geçirdikten sonra hayatımda hiç kimseden etkilenmediğim kadar etkilendim.

Gitmeliyim ama yapamam. Başka tarafa bakmalıyım, ama yapamam. Bunun yerine, ona açıkça bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Şu anda yapabildiğimin en iyisi bu.

Onun kendini bu şekilde zorladığını görmek bana babasının dünya gençler şampiyonasını kaybettiğinde verdiği tepkiyi hatırlatıyor. Yumruklarım ellerimdeki bandın etrafında tehditkâr bir şekilde sıkılıyor. Kendini zorladığı cezalandırıcı disiplinde babasının nasıl bir rol oynadığını merak ediyorum.

"Baban notun hakkında ne dedi?" Kendi kendime sorduğumu duyuyorum.

Konuştuğumu duyunca o da benim kadar şaşırmış görünüyor. Gözlerini bana çeviriyor, son yirmi dakikadır onu izlediğim köşede kıpırdamadan durduğumu fark edince odaklanma bulanıklığı dağılıyor.

Tuzak kokusu alan şüpheli bir av gibi bana temkinli bir bakış atıyor. Belli ki onun hakkında konuşmak istemiyor.

Nefesini tutarken gözleri birkaç saniye boyunca sorgulayıcı bir şekilde yüzümde geziniyor.

"Mutluydu."

Genişlemesini bekliyorum ama hiçbir şey

söylemiyor. "Peki ya sen?" Yumuşakça

soruyorum.

Zar zor fark ediliyor ama yakalıyorum. Nefesi bir an kesiliyor.

"Mutlu muydum?"

Başımı sallıyorum, açıklayıcı sorusunu sözsüz olarak yanıtlıyorum.

Gözleri o kadar uzun süre sessizce benimkilere bakıyor ki bana cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyorum. Daha da uzamasına izin veriyorum, ta ki sessizliği kendim bozmak üzereyken başını belli belirsiz sallayana kadar. Sadece bir hareket, cevabı her şeyden çok gözleriyle iletildi.

"Ben de öyle," diye cevap veriyorum, bana sormamış olmasına rağmen. Ama sonra bunun tam olarak doğru olmadığını fark ediyorum. "Birkaç kayda değer an dışında." Bunu söylerken ona bakmıyorum.

"Madem nefret ediyorsun neden öğretmenlik yapıyorsun?"

Kahretsin, bu karmaşık ve imkansız cevabı olan bir soru. Yalan söylemek daha kolay, ben de öyle yapıyorum. Belirsiz tutuyorum, sahte bir geçmiş yaratmak istemiyorum. Onunla konuşurken hâlâ kendim olmak istiyorum.

"Aile işi."

"Ailen öğretmen miydi?" "Evet,"

diyorum irkildiğimi gizleyerek.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve gözlerinde uzaklara dalan bir bakış beliriyor.

"Ebeveynlerimizin istek ve beklentilerinin ağırlığı çok ezici," diye düşünüyor. "Umarım siz de hayallerinizi gerçekleştirirsiniz."

Ben hemen konuşmayınca dönüp bana bakıyor.

"Umarım sen de kendi hayallerini gerçekleştirirsin." Arkasını dönüyor ama ben henüz onu bırakmaya hazır değilim. "Seçimler hakkında söylediklerimi unutma. Bu gece seni mutlu edecek bir şey yapmalısın."

Durdu, omzunun üzerinden bana baktı. "Ne gibi?"

Dudağımın kenarı kalkıyor ve omuz silkiyorum. "Aslında her şey, ama seni neyin mutlu edeceğinin cevabını sadece sen biliyorsun."

Daha ağır bir kettlebell almak için eğiliyor ve onu göğsünde tutarak derin bir çömelme pozisyonuna geçiyor.

"Bana bir fikir ver."

"Bilmiyorum, normalde yapmayacağın bir şey yapmak. Gece yarısı gölette yüzmeye ne dersin?"

Dudakları kıvrılıyor ve dönüp bana bakıyor, içten bir gülümseme ağzını çekiştiriyor. Bunun tekrar gerçekleşmesi için birkaç Herkül görevi üstlenmeye istekli olduğumu fark ediyorum.

"Şaka yapmıyorum," diyorum, ses tonum hafif. "Bunun gibi heyecan verici bir şey yapmayı dene, seni canlı hissettirecek bir şey." Başımı eğip onu inceliyorum. "Hırsızlık ya da haneye tecavüz gibi yasadışı bir şey yapmanı önerecektim ama bana kuralları sık sık çiğneyen biri gibi gelmiyorsun."

"Bilmiyorum, oldukça büyük bir kural ihlali yapıyorsun," diye alaycı bir şekilde işaret ediyor. "Sizi temin ederim, profesörlerimi sık sık becermem."

Ona doğru bir adım attım. "Sık sık mı?"

Çömeliyor. "Hiç," diyor tekrar ayağa kalkarken. "Ama merak etmeyin, öğretmenlerle işim bitti. Sürdüğü süre boyunca eğlenceli bir deneydi ama sonuçta sizin işiniz çok karmaşık. Bunun için zamanım yok, bu yüzden bundan sonra yaşıma uygun erkeklerle takılacağım."

"Seni nasıl boşaltacaklarını bilmeyen ergenlik öncesi çocukları mı kastediyorsun?" Hırlıyorum, öfkem alevleniyor.

Bakışları üzerimde daralıyor, dili benimki kadar keskin.

"Bilmiyorum," diye ısırıyor, sesi alaycı. Çömeliyor, gözlerim onu zorlayıcı bir şekilde aşağı ve yukarı takip ediyor. "Sanırım bana bir şey öğrettin

bir ya da iki şey. Önce benim üzerime inmelerini sağlayacağım, bu işe yarıyor gibi görünüyor."

Bir saniye içinde odanın öbür ucundayım, elim uyarıcı bir şekilde boğazına sarılıyor. Çömeldiği yerden kalkarken tökezlediğinde onu yakalamak için tam zamanında oradaydım.

Her iki kolunu kavrayıp onu kendime doğru çektiğimde, uyarılma endişeyle kolayca bastırılıyor. O kadar küçük ki bedenime bir eldiven gibi oturuyor. Gözlerinin içine baktığımda şaşkın ve odaklanmamıştı.

"Nera?"

O an hiç yaşanmamış gibi geçiyor ve benden uzaklaşmak için göğsümü iterek kendini düzeltiyor.

"Ben iyiyim," diyor. "Bırakın gideyim."

Kendini bir kez daha ayakta tutabildiğinden emin olurken ellerim yavaşça kalçalarından ayrılıyor. Solgun ve hasta görünüyor. Biraz titriyor, neredeyse belli belirsiz. Kan şekerinin düşük olup olmadığını merak ediyorum.

"İşte," diyorum, spor çantama uzanıp muscle up protein barlarımdan birini çıkarıyorum. "Bunu ye."

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," diyor ve çubuğu bana geri vermeye çalışıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, ses tonum ve bakışlarım sertleşiyor. "Az önce bayılmana saniyeler kalmış gibi görünüyordun. Yemek yemen gerek."

Çubuğa markasına ve lezzetine bakar gibi bakıyor ama gözünün beslenme etiketine takıldığını görüyorum. Kaşlarım bu ayrıntıda çatılıyor.

"Teşekkürler," diyor parlak bir sesle. "Eve giderken yerim." Çantasına uzanıyor ve onu ön cebine bırakıyor. Su şişesini ve tişörtünü alıp kapıya yöneliyor, nedense kaçıyormuş gibi bir hali var. "Sonra görüşürüz."

"Nera."

Kapıda duraklıyor ve bana bakıyor.

"Eğer o çocuklardan birinin sana dokunmasına izin verirsen," diye duraklıyorum, ne kadar ciddi olduğumu anlaması için tehditkâr sessizliği uzatıyorum, "onunla işim bittiğinde cesedinden geriye hiçbir şey kalmayacak."

Koruyucu ve bölgeci yanım ortaya çıkıyor, Nera üzerindeki hak iddiamı savunmaya açım.

Kapıyı açıyor, eşikte duraklıyor.

"Seninle çıkmakla ilgilenmediğimi söylemiştim, Tristan."

Gülümsüyorum, dudaklarımdan sessiz bir kıkırdama dökülüyor. "Protein barını ye, hapishane yemi. Parmaklarımı kıçının etli etine sokabilmek istiyorum.

bir dahaki sefere seni becerdiğimde."

"Oturup benimle yatıp yatmayacağına ve ne zaman yatacağına karar vermeni beklemiyorum, Tristan. Geçen hafta bunun bir son olduğunu söylemiştin ve görünüşe göre ben de aynı fikirdeyim. Bir dahaki sefer olmayacak." Bununla birlikte, kapının arkasından çarparak kapanmasına izin vererek dışarı çıkar.

Gıcırdayan dişlerimin sesini neredeyse duymuyorum. Ona direnmek uzun vadede geçerli bir hedef değil. Etkileşimlerimizin her biri cinsel gerilim, ima ve düpedüz ilerlemelerle dolu.

Her geçen gün kontrolümün elimden kaydığını hissediyorum. Hoşuma gitse de gitmese de eninde sonunda kırılacağım.

Görünüşe göre uzak kalamıyorum.

Eğer bizim hakkımızda çenesini kapalı tutabilirse, o zaman ders dışı aktivitelerimize bir süre daha devam edebiliriz. Fizikselden başka bir şey aramıyor ve Tanrı biliyor ki bırakın duygusal olanı, fiziksel olanı bile yapmamalıyım, bu yüzden işe yarayabilir.

Şimdi tek ihtiyacım olan onu ikna etmek.

Ağzı ne söylerse söylesin, birkaç gün içinde bunun için çaresiz kalacak. Biliyorum çünkü damarlarımda rahatsız edici bir ateş hissetmeye başladım ve eminim onunkine de aynı şekilde yayılıyor. Benimki onu çağıran bir ihtiyacı açığa çıkarıyor, onun altımda itaatkâr olmasını, haftalardır arzuyla doluyken sonunda ağzının sikimde olmasını.

Ne zaman yapacağımı biliyorum. Belki de aynı zamanda uzun süredir devam eden fantezilerimden birini tatmin etme şansım olur.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Nera

"Sence Dami Indiyah'tan gerçekten hoşlanıyor mu? Yoksa sadece bir oyun mu oynuyor?" Thayer soruyor.

Bellamy kederli bir şekilde nefesini üflüyor. "Aradaki farkı nasıl anlayacağımı bilseydim, hayatım çok daha kolay olurdu."

Oturma odamızda oturuyor, patlamış mısır yiyor ve *Aşk Adası'nı* izliyoruz. Gerçek hayranlar gibi, programdaki her ilişkiyi ve erkeklerin iyi niyetli olup olmadıklarını inceliyoruz.

Thayer ona takılarak, "Şu hüzünlü haline bak," diyor. "Şu regl hormonları seni gerçekten çok etkilemiş."

"Rogue'un ruh hali değişimlerine ayak uydurmayı dene ve sonra bana duygusal bir hız trenindeymiş gibi hissetmediğini söyle," diye cevap veriyor, bileğindeki saç bağını Thayer'ın kafasına doğru sallayarak. "Onu okumak imkânsız."

"Rogue'u uzun zamandır tanıyan ve çocukluğundan beri onun uluslararası terör saltanatına tanık olan biri olarak, size bunun farklı olduğunu söylüyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştı," diyor Six söze girerek.

"Evet, ama bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

Six, Bellamy'ye umutlu bir bakış atar. "İyi olmasını diliyorum."

Çok sarsıcı bir başlangıçtan sonra, Rogue ve Bellamy yakın zamanda yeminli düşmanlardan çıkarları olan düşmanlara evrildiler. Rogue'un romantik ilişkilerdeki tüm duygusal olgunluğu yaklaşık tek bir pirinç tanesi büyüklüğüne eşittir, bu yüzden Bellamy bunu yaşıyor.

Çok ihtiyacı olan kız kıza vakit geçirmek için bu geceyi bizimle geçirmeye karar verdi.

Kasemdeki patlamış mısırı seçiyorum. Zaten iki kase dolusu içmiştim ve üçüncüye direniyorum. Kafamın içinde tanıdık bir titreşim var ve bunun sesin çok geride olmadığı anlamına geldiğini biliyorum. Şu anda boğuk ama kırılmasına sadece birkaç dakika var.

Sorun değil, sadece patlamış mısır.

Bugün üç saat çalıştım.

O protein barını yedin.

Ses, fikrini dile getiren beyaz bir adamın vahşiliğiyle bilincimi yumrukluyor.

Koç Krav sizi tartacak. Eğer daha kiloluysan, kim bilir cezan ne olacak. Babam gelecek ve annem sana ne kadar hayal kırıklığına uğradığını hatırlatacak.

Sinirsel enerji damarlarımda dolaşırken kafamın içinde zehirli düşünceler dönüp duruyor. Dikkatimi başka bir şeye odaklayarak sesi bastırmaya çalışmak için tırnaklarımın etrafındaki deriyi karıştırıyorum.

"Nera?" Bellamy soruyor, sesi sorgulayıcı.

"Pardon?" Nefes nefese bir kahkaha atarak sarmalımdan sıyrıldığımı söylüyorum. "Bir saniyeliğine dalmışım."

"Ben de sana Rogue olayı hakkında ne düşündüğünü soruyordum."

İçimden rahat bir nefes alıyorum. Bu güvenli bir konu, tartışmaktan mutluluk duyduğum bir konu.

"Sanırım bir kıza senden daha fazla takıntılı olan başka bir erkek örneği bulmakta zorlanıyorum, bebeğim."

Mutlu bir şekilde kızarıyor ve telefonuna bakıyor, ama alnının kırışmasından hala bunu düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Belki Rhys hariç," diye ekliyorum alaycı bir şekilde.

"Oraya hiç girme bile, Nera," diyor Thayer huysuzca. "Ya da, hazır konu açılmışken, Phoenix."

Six kuru bir sesle, "Beni erken mezara koyma takıntısı olabilir," diye yanıtlıyor.

"Son zamanlarda biriyle mesajlaştığını fark etmediğimizi sanma, Nera. İnkâr etmeye kalkışmadan önce, bunu her yaptığında yüzünde bir gülümseme olduğunu bil lütfen," diyor Bellamy, kaşlarını bana doğru kaldırarak.

"Birçok insana mesaj atarken gülümsüyorum," diyorum savunmacı bir şekilde. "Pek değil ve *o gülümseme de değil.*"

"Küçük Nerita'mızın gizli bir adamı var," diye takılıyor Thayer.

Altı arka planda gülüyor ama bana *tek başına* olduğunu söyleyen bir bakış atıyor.

"Benim gizli bir adamım yok. Konuşmaya değecek bir şey değil, ciddiyim." Thayer bir şey söylemek için ağzını açıyor ama o bir şey söyleyemeden ben konuyu değiştiriyorum. "Ve bence Dami gerçekten de Indiyah'tan hoşlanıyor. Casa'da sadece aptalın tekiydi."

Thayer bana küçük bir sırıtış atıyor ama neyse ki bu konuda konuşmak istemediğimi anlıyor ve konuyu kapatıyor. Bellamy play tuşuna basıyor ve bölümün sonunu izlemeye devam ediyoruz ama benim düşüncelerim başka yerde.

Spor salonuna girdiğimde Tristan'ın çıplak, terli gövdesi ve efordan kabarmış göğsünün görüntüsü beni bir anlığına sağır ve dilsiz yapmıştı. Terini yalamak, dilimi meme uçlarında gezdirmek ve boynunu ısırmak gibi düşünceler beni ele geçirmişti.

Dizlerimin üzerine çöküp beni sikmesi için yalvarmak istedim. Ama ona karşı fiziksel bir ihtiyacım olduğu kadar, biraz da gururum vardı. Aramızdaki çekimle savaşmayı bırakmasını bekleyerek onun emrine amade olmayacaktım.

Ama pes etmenin eşiğine gelmiştim.

Son zamanlarda derin bir kopuştan başka bir şey hissettiğim tek an onunla olduğum andı. Arkadaşlarımla vakit geçirdiğimde bile, gölgeler çok uzağımda değil, şimdi olduğu gibi aşağı inmeyi bekliyorlar.

Beni çok tahrik ediyor, çok heyecanlandırıyor, çok sinirlendiriyor, çok kızdırıyor, başka bir şey düşünemeyecek kadar *dikkatimi dağıtıyor.*

Six, "Tasha ve Andrew'u seviyorum," diyor.

Thayer, "Evet, çok tatlılar ama ben sonuna kadar Ekinde üstünlüğünden yanayım," diye yanıtlıyor.

"Bence kazanacaklar. Çok sevimliler," diyor Bellamy gözünün kenarındaki bir damla yaşı silerken. Bu dönem hormonları onu gerçekten etkiliyor.

"Spoilerları gördüm, bu yüzden dudaklarım mühürlü" diyorum onlara.

Bellamy esniyor. "Siz bensiz devam etmekte özgürsünüz. Ben biraz dinleneceğim, daha sonra geri döneceğim."

Bu patlamış mısırdan kurtulmak için aynı anda tuvalete gitmemek için her şeyi yapmam gerekiyor. Mideme yerleşmesinden hoşlanmıyorum, sanki bir tuğla gibi beni ağırlaştırıyor.

Sadece git ve çıkar, çok daha iyi hissedeceksin.

Ekrana bakıyorum ve bölüme odaklanmaya çalışıyorum. Dışarıdan, diziye kilitlenmiş gibi göründüğümden eminim. İçten içe, her kelimeyi zar zor yakalıyorum.

Kapının çalınmasıyla üçümüz de irkildik ve kendimden nefret etme düşüncelerim etkili bir şekilde sustu. Six, Thayer ve ben uzaktan kumandaya uzanıp programı durdururken birbirimize bakıyoruz. Kimseyi beklemiyorduk.

Kapı tekrar çalınır, bu sefer daha yüksek sesle.

Thayer, "Geliyorum," diye seslenerek kapıya doğru yöneldi.

Rogue avucunu kapıya vurup ittirerek açtığında, kapıyı ancak bir santim açmış, kim olduğunu görmek için kenarından bakıyordu. İçeri dalıyor ve bize hiç bakmadan doğruca Bellamy'nin odasına yürüyor. Buranın sahibiymiş gibi Bellamy'nin yatak odasının kapısını açıyor ve öyle bir gürültüyle kapatıyor ki duvarlar çınlıyor.

Üçümüz orada birkaç saniye donmuş halde durduk, Six'in kadehi komik bir şekilde ağzının yarısına kadar kaldırılmıştı.

Thayer omzunun üzerinden bize bakıyor. "O da neydi?"

Six, "Kızın yatıya kalma kuralını çiğnemesine pek sevinmemiş olmalı," diye yorum yapıyor.

Rogue, Bellamy'yi altı hafta boyunca kendi evinde kalması için kandırdı. Bu gece orada olmalıydı ama onun yerine bizimle kalmaya karar verdi.

"Kapıyı dinlemek için can atıyorum, değil mi?" Six küstahça, "Kapıyı dinlemeye can atıyorum, değil mi?" der. "Bu son derece uygunsuz olurdu," diye yanıtlıyor Thayer.

"Yani... var mısın?"

Gözlerini deviriyor. "Belli ki."

Six mutlulukla ellerini çırpıyor. Battaniyeyi geri atıp kalkıyoruz ama Bellamy'nin kapısı tekrar açılıp Rogue dışarı çıktığında sadece iki adım atacak vaktimiz oluyor. Kapıyı arkasından kapatıyor ve yine varlığımızı fark etmeden yanımızdan geçip gidiyor.

Biz bir şey söyleyemeden kapıdan çıkıp gitti.

Bir an sessizlik oldu ve sonra Thayer arkasını dönüp bana iri gözlerle baktı. "*O da* neydi öyle?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sence geri dönecek mi?" diye sorar. Six, "Bahse girerim evet," diye yanıtlıyor.

"B'yi kontrol edelim mi?" Ben soruyorum.

"Hiç sanmıyorum. Bize ihtiyacı olursa dışarı çıkacaktır."

Biz mutfağın etrafında dolanırken uzaktan konuşmaya devam ettiklerini duyuyorum. O adrenalin anı kanımı pompaladı ve televizyon izlemeye geri dönmek istemiyorum. Tekrar uzanırsak, düşüncelerimin dönmeye devam edeceğinden korkuyorum. Eğer yaparlarsa bu hikayenin nasıl biteceğini biliyorum.

Tristan'ın sözlerini hatırlıyorum.

Bu gece seni mutlu edecek bir şey yapmalısın.

Bir yanım o soruyu otel odasında hiç sormamış olmayı diliyor. Bir yabancıya sırrımı söylemek, tamamen anonim olduğum bir anda içimi dökmek istemiştim. Kendimin savunmasız bir parçasını ortaya çıkarmak ve bunun beni takip etmesini, onunla sohbet konusu olmasını istememiştim.

Yine de bir yanım onun tavsiyelerini dinlemek istiyor. Şimdiye kadar ona anlattığım çok az şeyi yargılamadan dinledi ve cevaplarında şaşırtıcı derecede düşünceli davrandı.

Mutlu olmak istiyorum.

"Çıplak yüzmeye gitmeliyiz," diye mırıldandığımı duyuyorum. İki kafa bana bakmak için dönüyor.

"Ne?" Thayer dudaklarını germeye başlayan bir gülümsemeyle soruyor.

"Bu gece biraz çılgınca bir şey yapmak istiyorum. Farklı bir şey, anlıyor musun? Asla düşüncesizce bir şey yapmam." En son yaptığımda bir otel odasında bir yabancıyla seviştiğimi söylemiyorum. "Dubadan gölete atlayabiliriz. *Teknik olarak* kurallara aykırı olduğunu sanmıyorum ama gecenin bu saatinde gidersek kimse bizi yakalayamaz. Gelecek haftaya kadar beklersek hava çok soğuk olur ama bu gece gidebiliriz." Duraksıyorum. "Rastgele olduğunu biliyorum ama... amaç da bu zaten."

"Daha azını söyle," diye yanıtlıyor Thayer, her zamanki spontane tavrıyla. "Ben varım."

Daha temkinli olan Altı'ya bakıyorum. Bana bakarken alt dudağını çiğniyor.

"Yirmi dakika içinde oraya gidip dönebiliriz," diyorum ve bir sonraki yaklaşımıma geçiyorum - rüşvet. "Döndüğümüzde sana sıcak çikolata yapacağım."

Gözlerinde görmeye alışık olmadığım meydan okuyan bir bakış var. Dördüncü yılımız için geri döndüğümüzden beri bir şeyler değişti, ama ne olduğundan emin değilim.

"Tabii ki evet," diye cevaplıyor.

Dudaklarımı gerçek bir gülümseme kaplarken göğsümde heyecan kabarıyor.

Yirmi dakika sonra gölete en yakın otoparka girip arabadan atlıyoruz.

Six titriyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Dışarısı buz gibi," diyor ve fikrini değiştireceğinden korkuyorum ama koşmaya başlıyor. "Hadi, burada gereğinden fazla zaman geçirmeyelim."

Thayer onun peşinden koşuyor, ben de peşlerinden giderken kahkahaları rüzgârda kükrüyor. Kalbim küt küt atıyor, nefesim kesiliyor ve yüzümün etrafında savrulan saçlarımın ve tenime çarpıp yanaklarımı kızartan rüzgârın farkındayım.

"Bu her şeyden çok bir kutup dalışı olacak!" Thayer bağırıyor ve sesindeki adrenalini duyuyorum.

"Bunu yapabiliriz!" Ben de onlara yetişmek için bağırıyorum.

Ayaklarım gecenin soğuk sisinin yumuşattığı ıslak zemine basıyor. Koşarken kollarımı uzatıyorum, anın baş döndürücülüğünün beni ele geçirmesine ve zihnimi boşaltmasına izin veriyorum.

Dubaya ulaşıyoruz ve sonuna kadar koşuyoruz, ayaklarımızın sertleşmiş tahtaya çarpma sesleri ağır nefeslerimize ve neşeli kahkahalarımıza karışıyor. Durup birbirimize baktığımızda havada elektrikli bir şey var.

Sonra çılgınca bağcıklarımıza uzanıyor ve ayakkabılarımızı tekmeliyoruz. Ceketlerimizin fermuarını açıyor, gömleklerimizi çıkarıyor ve pantolonlarımızı bacaklarımızdan aşağı indiriyoruz. "Bir an önce girip çıkmalıyız, yoksa donarak ölebilirim." Söyle.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyor Six, yerinde zıplayarak çoraplarını çıkarırken sıcak.

"Bunu daha önce yapmadığıma inanamıyorum!" Thayer heyecanla tezahürat yapıyor. Getirdiğimiz bir yığın sıcak havluyu ıslak zeminden korumak için ceketinin üzerine bırakıyor.

Neyse ki dışarısı tamamen karanlık, tek ışık kaynağı aydan ve onun sudaki yansımasından geliyor, bu yüzden sütyenimi çıkarıp iç çamaşırımı indirdiğimde vücudumu düşünmüyorum.

Başımı sallayarak bu düşünceleri kovuyorum.

Thayer ve Six'in iki yanımdaki ellerine uzanıyorum. Karanlıkta dişlerinin takırdadığını duyuyor ve ayaklarının üşümemesi için parmak uçlarında zıpladıklarını hissediyorum.

"Hazır mısınız?" Ellerini sıkarak soruyorum.

Thayer bana heyecanla, "Doğum hazır," diye fısıldıyor.

"Üç deyince mi?" Altı diyor.

"Bir..." diye başladık.

Atlamak için biraz yerimiz olsun diye bir adım geri çekiliyoruz. "İki..."

Ellerini son bir kez sıkıyorum ve Altı'ya bakmak için döndüğümde gülümsemem yüzüne yansıyor.

"*Üç*!"

Neredeyse ahenkli bir çığlığa benzeyen bir sesle dubanın kenarına koşuyor ve aşağı atlıyoruz. Dengede kaldığımız, ayaklarımızın yerden kesildiği, bedenlerimizin havada asılı kaldığı bir saniye var ve ben tam bir huzur yaşıyorum. Kısa sürüyor ama çok dingin ve huzur verici.

Sonra suya çarpıyorum ve tüm nefesim ciğerlerimden dışarı çıkıyor. Suya giriyorum, suyun tenimin her santimini nasıl sardığını ve beni nasıl yuttuğunu fark ediyorum. Karanlık derinliklere batıyorum, vücudumun ağırlıksızlığının tadını çıkarırken saçlarım etrafımda uçuşuyor.

İlk şokun etkisi geçiyor ve soğuk beni bir anda çarpıyor. Dondurucu. Kemiklerim kırılganlaştı, derim inceldi. Uzuvlarım suyun soğukluğu karşısında çığlık atıyor. Dudaklarım maviye dönüyor.

Ama sonra kalbim atıyor ve onu duyuyorum. Daha da önemlisi, *hissediyorum*.

İnatçı ve güçlü, damarlarımda çarpıyor, karanlık ve sessiz derinliklerdeki tek ses. Ritim hareketli ve gürültülü, yüzeyin altında yaşayan canlılara varlığımı gururla duyuruyor. Her vuruşun suda artçı dalgalara neden olduğuna eminim.

Ben hayattayım.

Bunu çok sık hissetmiyorum.

Suyun altında gülümsüyorum ve kendimi birkaç saniye daha yüzmeye bırakıyorum. Hazır olduğumda bacaklarımı tekmeliyorum ve kendimi yüzeye çekiyorum, sesli bir nefesle patlıyorum.

"Bu inanılmazdı!" Six beni gördüğünde çığlık atıyor.

O ve Thayer suda ilerliyorlar. Soğuktan titriyorlar, dişleri takırdıyor.

"Çok eğlenceliydi ama donarak ölmeden önce buradan gidelim," diyor Thayer, dubaya doğru ilerlerken.

Soğuk orada ama göğsümdeki hafiflik hissinin yanında ikinci planda kalıyor.

Merdivene kadar yüzüp çıkıyoruz, birbirimize havlu atıyoruz ve ısınmaya çalışırken ceketlerimizi omuzlarımıza sarıyoruz.

"Arabaya son binen yarın bulaşıkları yıkamak zorunda," diye bağırıyorum ve kıyafetlerimi göğsüme bastırarak yanlarından hızla geçiyorum.

"Hileci!" Altı'nın arkamdan bağırdığını duydum.

Gülüyoruz, koşuyoruz ve mutlu bir şekilde çığlık atıyoruz. Nefes nefese kaldım, ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyorum. Arabaya ulaşıp arka koltuğa atlarken vücudum acıyor ama hissediyorum. O neşe hissini.

Göğsümde tereddütle yanıp sönüyor, hoş karşılanıp karşılanmadığından emin değilim. Onu kucaklamak ve kendime doğru sıkıca sarılmak istiyorum. Bir süre daha yaşayamayacağımı bilerek ona şefkatle tutunmak.

Six yolcu koltuğuna atlarken kahkahalarla çığlık atar ve bir şekilde Thayer'ı arabaya yetiştirir.

"Çamura basıp kaydı," diyor, gülmekten gözlerinden yaşlar akarken.

Sürücü tarafındaki kapı açılır ve Thayer homurdanarak küfrederek içeri girer. Rekabetçidir ve bu kadar önemsiz bir şeyi bile kaybetmekten nefret eder. "Yeniden yapmamız gerek," diye mırıldanıyor küskün bir şekilde.

"Bir an önce ısıya ihtiyacımız var, ihtiyacımız olan bu. Ayak parmaklarımdaki tüm fonksiyonları kaybetmeden önce arabayı çalıştırın ve patlatın," diye yanıtlıyor Six.

Söyleneni yapıyor ve ben onun nerede oturduğunu fark ettiğimde inliyorum. "Dinle, eğer ikimizden birinin eve gitmesine izin verirsen bulaşık olayını iptal ederiz." Arkasını dönmeden beni tersliyor ve şimdi gülme sırası bende. "Bu açıkçası iftiraya varan şöhreti nereden edindiğimi bilmiyorum ama İkiniz de benim *mükemmel* bir sürücü olduğumu biliyorsunuz." Bunun üzerine Altı ve ben daha fazla kahkaha patlattık. "Şansınıza, bulaşık yıkamaktan nefret ediyorum, o yüzden kabul ediyorum. Ama kayıtlara geçmesi için belirtmek isterim ki kabul etmemin *tek* nedeni bu!" Hiddetle ekliyor.

"Anlaşıldı," diyorum, hâlâ gülerek.

Yerlerimizi değiştirdik ve direksiyona ben geçtim. Uzun dakikalar boyunca sessizce oturduk, telefonlarımızı kontrol ettik ve ısınmak için ellerimizi ısıtıcılara sürdük.

Ona mesaj atmamalıyım ama bunu ona söylemem gerektiğini fark ettim. Söylememek tuhaf hissettiriyor ve bu gece mutlu olduğumu birinin bilmesini istiyorum.

Ben: Ben yaptım. Çıplak daldım.

Ondan cevap gelmeyeceğini düşünerek ekranı karartıyorum ama cevap mesajı hemen geliyor.

Atla dedim, çıplak dal değil**.**

Siktir.

Gary: Artık işe her gittiğimde seni o gölette çıplak yüzerken hayal edeceğim.

Gary: Bana yalnız olduğunu söyle.

Ben: Kızlarla gittim.

Bir sonraki mesajına bir dakika var ve onu neredeyse karşımdaymış gibi görebiliyorum. Kaşlarını çatmış, telefonuna bakıyor, çıplak dalış yaptığım gerçeğini düşünüyor olacak. Keşke elini boğazıma dolayabilse ve beni iradesine boyun eğdirebilse.

Ve?

Gary: Nasıldı?

Ben: Cildim yanıyor ve gülümsemekten yüzüm ağrıyor.

Fotoğrafını çek ve bana gönder**.**

Etrafımdaki kızlara dikkat çekmeden bakıyorum. İspanyol Engizisyonu üzerime gelmeden burada selfie çekebilmemin imkânı yok.

Ben**:** Şu anda yapamam.

Gary: Neden olmasın?

Ben: Ev arkadaşlarımla.

Ben: Eve gittiğimde gönderirim.

Birkaç dakika daha geçiyor ve ben dikkatimi telefonuma vermiş, geri mesaj atmasını umuyorum. Bu duygu yabancı ve rahatsız edici. Bunu gölete atlamamızdan kalan adrenalin kalıntılarına bağlıyorum ve bundan daha duygusal bir şey olmadığını düşünüyorum.

Gary: Nasıl hissettin?

Ben: Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum.

Ben: İnanılmaz mı?

Gary: Yazın dondurmanın ilk tadı gibi. Şaşırtıcı bir sonu olan iyi bir kitap okumak gibi. Barda en sevdiğiniz şarkının çaldığını fark ettiğiniz an gibi. Gece fırtınaya yakalandığınızda teninize düşen taze yağmur gibi.

Böyle mi?

Sözlerini okurken nefesim kesildi. Duyguyu o kadar mükemmel yakalamış ki.

Nera: Evet.
Nera: Aynen öyle.
Aferin kızıma.

Sözlerini okurken yüzümün neden kızardığını bilmiyorum. Beni ne için övdüğünden emin değilim ama hoşuma gidiyor.

Thayer'ın omzumun üzerinden telefonuma baktığını görmekten daha fazlasını hissediyorum ve sonra "Gary kim?" diye sorduğunu duyuyorum.

Kalbim bir an için göğsümde durdu. Telefonumda onun adını hiç güncellemediğimi fark ettiğimde rahatlıyorum. Bu durumda, bu küçük şans için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

"Hiç kimse," diyorum ve ekranı karartıyorum.

"Gördün mü, biriyle konuştuğunu biliyorduk," diyor ellerini kaldırmadan önce sırıtarak. "Bize bir şey söylemek zorunda değilsin ama hazır olduğunda burada olacağız."

Six başını salladı ve bana göz kırptı.

Her ikisi de kendi Rhys ve Phoenix kartlarını göğüslerine yakın tutuyorlar, bu yüzden zorlamamaları gerektiğini biliyorlar.

"Hadi, eve gidelim. Sana sıcak çikolata sözü vermiştim."

Altı mutlu bir şekilde ciyaklıyor. Ceketimin fermuarını havlumun üzerine çekiyorum ki direksiyon başında memelerim dışarı fırlamasın.

Dairemizin önüne park ediyorum ve eşyalarımızı alıp dışarı çıkıyoruz. Telefonumu kontrol ettim ve Tristan'dan cevapsız bir mesaj aldığımı gördüm.

Yemek yedin mi?

Bu soruyla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Daha önce protein barını almam konusunda alışılmadık derecede ısrarcı davranmıştı. Bende bir sorun olduğundan şüphelenmesi için hiçbir neden yok ama yine de bu etkileşimde bir şey beni izlediğini hissettirdi.

Mizahla konuyu saptırmaya karar verdim.

Ben**:** Evet yaptım, baba.
Bana baba dedirtme sakın**.**

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. Kapanırken koluma çarpan kapı beni kendime getiriyor.

"Oh, dikkat et! Özür dilerim Ner, baktığını sanıyordum," diyor Six özür dileyerek kapıyı benim için geri açarken.

"Benim hatam, dikkatim dağılmıştı," diyorum kolayca.

Cevap vermeyeceğim. Telefonum tekrar çaldığında onları merdivenlerden yukarı ve dairemize kadar takip ediyorum.

Fotoğrafım nerede**?**

Kızlara "Ben sıcak bir duş alacağım," diyorum ve banyoya doğru ilerliyorum.

"Harika bir fikir, ben de aynısını yapacağım," diye yanıtlıyor Thayer. "Sıcak çikolata için otuzda mutfakta buluşalım mı?"

"Anlaştık."

İçeri girdikten sonra havluyu göğsüme sarıyorum ve saçlarımı hafifçe karıştırıp omzumun üzerinden bir tarafa taşıyorum. Telefonu başımın üzerine yerleştirip kameraya bakıyorum ve gülümsüyorum. Doğal olmayan bir şekilde büyük ve ben değilmişim gibi hissettiriyor, bu yüzden yumuşatıyorum. Tenim soğuktan kızarmış, saçlarım sudan karışmış ve yer yer keçeleşmiş. Bir parça bile makyajım yok ve üzerimde sadece bir havlu var. Konuştuğunuz bir erkekle paylaşmak isteyeceğiniz türden bir fotoğraf değil, ama gözlerim parlıyor, koyu renk uzun zamandır görmediğim kadar canlı, bu yüzden yine de gönderiyorum.

Vereceği cevabı nefesimi tutarak beklediğimi itiraf etmek istemiyorum. Cevap vermezse ya da berbat göründüğümü düşünürse... Ne düşündüğü kimin umurunda? İki derece suda yüzdükten sonra yeni çekilmiş bir fotoğrafımı isteyen oydu.

Telefonum çalıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Gönderdiği tek kelimelik cevaba bakmak için ekrana eğildim.

Çok güzel.

Mesajına bakarken havluyu göğsümde tutarak doğruluyorum. Gözlerim aynada kendime bakmak için yukarı kayıyor. Keşke sinir uçlarımı harekete geçiren ve göğsümden sızan sıcaklığı hissettiren bu isimsiz duyguyu şişeleyebilseydim. Onu bir rafa koyar ve ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere saklardım.

Duşa girdiğimde kendimi kafamın içinde bir şarkı mırıldanırken buluyorum. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Tristan

Nera odada dolaşırken bakışlarım onu takip ediyor, insan grupları arasında gidip gelirken gözlerim ondan hiç ayrılmıyor.

Ona bakarken göğsümde açıklayamadığım bir sıkışma oluyor. Günahkâr bir şekilde muhteşem turuncu bir balo elbisesine sarınmış, modern ve cesur bir kesim ve sadece onun başarabileceği bir şey. Yumruklarımı sıkıyor, bu gece eve kiminle gideceğini herkes bilsin diye sahiplenici bir eli beline koyma ihtiyacımı bastırıyorum.

Bu konuda dikkatli olmalıyım. Bu aptallığımın ortasında bile akıllı olmalıyım. Özellikle de bu etkinlikte Thornton'un keskin ve dikkatli gözleri üzerimdeyken.

Öğrencilerimden Rhys'in birkaç yıl önce bir trafik kazasında trajik bir şekilde hayatını kaybeden anne ve babasının anısına okula bağışladığı Mackley kütüphanesinin büyük açılışındayız.

RCA müdürü ve benim mecazi hapishanemin müdürü Thornton da dahil olmak üzere tüm okul burada ve şık giyinmiş. Her ne kadar görmezden gelse de gözünün üzerimde olduğunu biliyorum. Bu yüzden bu etkinliğe onunla birlikte eşlik etmemi istedi.

Ama Nera'ya direnmeyi bıraktım. Onun çıplak yüzlü ve pembe yanaklı bir fotoğrafı yetti, işim bitti. Onu istiyorum ve ne kadar aptalca olduğunu bilsem de, onu elde etmek için geleceğimi ve ailemi tehlikeye atmaya hazırım.

Geçici bir süreliğine de olsa. Eninde sonunda babamın hayatım için yaptığı plana uymak zorunda kalacağımı biliyorum ama şimdilik sadece onun tadını çıkarmak istiyorum.

Ona yapmayı planladığım her şeyin tadını çıkarmak için.

Ne kadar istesem de, gereksiz riskler alamam. İşte bu yüzden odanın diğer tarafında durmuş, benden giderek uzaklaşırken çaresizce ona bakıyorum.

Bu gece çoğunlukla arkadaşlarıyla birlikteydi, bu yüzden onu başka biriyle dans ederken izlemek zorunda kalmadım, şükürler olsun. Birkaç gün önce çıplak yüzmeye gitmekten bahsettiğinden beri ellerimi ona geri vermem gerekiyordu ve birinin benden önce oraya varacağı düşüncesi ruh halime çirkin şeyler yapıyor.

Takım elbisemin delikli cebinden şişeyi çıkarıp büyük bir yudum alıyorum. Başımı arkaya eğip sıvının boğazımdan aşağı akmasına izin verirken gözlerim ondan ayrılmıyor ve burbonun aşağı inerken yakmasının tadını çıkarıyorum. Onun söz konusu olduğu durumlarda kendimi kontrol edemediğim için bir ceza gibi geliyor.

Odanın sonuna doğru yaklaştığını görüyorum ve sonra görüş alanımdan çıkıyor. Onu gözden kaybettiğimde içimde tehlikeli bir şey seğiriyor. Sağa doğru adım atıyorum, kalabalığın arasından soğukkanlılıkla ilerliyorum, el sıkışıyorum ve tanıdığım insanlara başımı sallıyorum. Yine de içten içe, onu tekrar görüş alanıma almaya odaklanmış durumdayım.

Ana kattan çıkıp duvara doğru ilerledim. İşte o zaman onu gördüm. Onu görmemi engelleyen büyük bir öğrenci grubunun arkasından sendeleyerek çıktı. Omzunda bir adam var ve onu tutmak için mücadele ediyor. Geriye doğru birkaç adım atıyor ve adamın ağırlığının diğer yarısını taşıyan Thayer'ı ortaya çıkarıyor.

Kaşlarım çatılıyor, korumacı bir yanım hızla su yüzüne çıkıyor. Ona doğru bir adım atıyorum.

"Tristan," diye sesleniyor biri arkamdan.

Daha arkamı dönmeden kim olduğunu biliyorum. Hayal kırıklığı omuzlarımı sıkılaştırırken gözlerimi deviriyorum.

"Ne?" Küstahça soruyorum.

Thornton dilini dişlerine vurarak terbiyesiz cevabım için beni uyarıyor.

"Yılın başından beri birbirimizi kontrol etmek için pek fırsatımız olmadı. Emin olun," diyor sinsi bir gülümsemeyle, "izliyordum."

Beni izlerken kanım damarlarımda donuyor. Nera'yı eskrim tesisinde köşeye sıkıştırmak, onu sınıfta herkesin içinde azarlamak ve amfide becermek arasında, olmam gerektiği kadar dikkatli değildim. Ama kimse bizi görmedi, Phoenix dışında kimse bir şeyden şüphelenmedi bile, bu yüzden Thornton'un bilmesine imkan yok. Değil mi?

Alışılmadık bir şekilde, ilk düşüncem kendim için değil, onun içindi. İçimden bir ses babasının, profesörüyle yattığı haberine iyi tepki vermeyeceğini söylüyor.

İki kere.

Üçüncü sefer ufukta görünmüyor.

o.

Dudaklarımda gizli bir sırıtma beliriyor ama Thornton görmeden önce onu bastırıyorum. "Ve profesyonelliğimden etkilendiniz ve akademik görevlerime adanmışlık?" Ona alaycı bir şekilde soruyorum.

Bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor ve ben de ona acımaktan kendimi alamıyorum. Benim üzerimde sahip olduğu bir nebze gücün tadını çıkarıyor, muhtemelen ilk kez biri üzerinde herhangi bir güce sahip oluyor ve bu kadar sinir bozucu olmasaydı trajik olurdu.

"Babana verdiğim ilerleme raporları olumlu oldu," diye onaylıyor. "Şimdiye kadar. Bu değişebilir."

Ben gülüyorum ve o kaşlarını çatıyor, tepkisi onu şaşırtıyor. Muhtemelen hizaya gelmemi bekliyordu. "Gücün tadı güzel, değil mi?"

Kaskatı kesiliyor, modası geçmiş takım elbise ceketinin kanatlarını düzeltiyor. Sesi öfkeyle titriyor. "Düzgün ve dar bir yoldan gitmeni öneririm, genç adam-"

"Seni burada durdurmama izin ver," diyorum, yanımdan geçen bir garsonun tepsisinden alçak bir kadeh alıp ona doğru bir adım atarak. "Sanırım babamla yaptığın anlaşma seni benim üzerimde bir tür hakimiyetin olduğu yanılgısına düşürdü, bu yüzden seni bu düşünceden memnuniyetle uzaklaştırmama izin ver. Bu benimle onun arasında. Bu yılı atlatıp hayatıma devam edeceğim. Ben burayı terk ettikten çok sonra bile, sen hala burada olacaksın. Yönetim kurulunuzu mutlu edecek ve sizi rolünüzde tutacak kadar derin cepleri olan her zengin, ilgisiz ebeveyn için dizlerinizin üzerinde idari kaltağı oynayacaksınız. Bir daha beni sindirmeye çalışma dürtüsüne kapılmamanızı öneririm. Bir dahaki sefere bu kadar kibarca tepki vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Gözleri parlıyor ve dişleri birbirine çarpıyor. Bakışları gözlerinin köşeleri arasında geziniyor, sinsice beni duyan biri olup olmadığını kontrol ediyor.

Omzuna bir kez sertçe vuruyorum. Sarsılıyor, darbeyi almak için bir adım geri atıyor. "Güzel. Bu konuşmayı yaptığımıza çok sevindim Phil," diyorum samimiyetsizce. "Şimdi iyi geceler."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve uzaklaşıyorum.

Her şey düşünüldüğünde en iyi anım değildi. Ona düşman olmak aptalca ve düşüncesizce bir hareketti, ama elimde değildi. Üzerimde herhangi bir şekilde kontrol kurmaya çalışan biri, öfkeli bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibi bir etkiye sahiptir. Öfkem alevleniyor ve sonra da saldırıyor.

Ayrıca, savunmamda, beni özellikle savunmasız bir anda böldü.

Nera'yı en son gördüğüm yere doğru gidiyorum ama o gitmiş. Nefesimin altında bir lanet mırıldanıyorum ve kalabalığı tarayarak onu arıyorum. Bu odada değil, karanlık bakışlarından ya da parlak elbisesinden hiçbir iz yok.

Burada kalmalıyım.

İşimi yapmalı ve bu çocuklara eşlik etmeliyim. Belki birkaçını reşit olmadan içki içtikleri için tutuklarım. Yapmam gereken pek çok şey var, ama bunun yerine karanlık koridorda ilerleyip unutulmaz gözleri olan güzel bir kızı arıyorum.

Okul, sonsuz kapıları ve olabileceği yerleri olan koridorlardan oluşan gerçek bir örümcek ağı. Eğer tüm binayı aramak zorunda kalırsam, kütüphanenin birinci yıl dönümü kutlamasına kadar işim biter.

Dört koridordan geçip elim boş döndükten sonra sadede gelmeye karar verdim. Telefonumu çıkardım ve bir arama yaptım.

"Beni neden arıyorsun?" Nera cevap veriyor, sesi biraz soluksuz.

Bir sonraki koridora geçerken sesimde bir gülümsemeyle "Sana da merhaba hapishane kaçkını," diyorum. Girişte durup bir şey duyup duymadığımı ya da herhangi bir hareket algılayıp algılamadığımı görmek için hareketsiz duruyorum ama hiçbir şey yok. Kapıyı kapatıyorum ve bir sonrakine geçiyorum. "Neredesin sen?"

"Kim soruyor?" Ses tonu küstahça ve avuç içim küstahlığı yüzünden kıçını bir kez daha kızdırma ihtiyacıyla seğiriyor.

"Ben."

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Seni görmek istiyorum." Bir sonraki koridora geçip sağa döndüm. Başka bir boş koridor bekliyor.

"Sıraya girmeniz gerekecek, çok meşgulüm-"

"Neredesin?" Tekrar ediyorum. Sesim mırıldanıyor, her kelimenin titreşimi telefondan kulağına ulaşıyor.

Birkaç saniye sessiz kalıyor ve ben onun kalın kalın yutkunduğunu, ağzının aniden kuruduğunu hayal edebiliyorum.

"Tristan, ben..."

"Kovalanma havasında olman senin için iyi haber," diye fısıldıyorum. Etrafı saran bir merdivenden aşağı koşuyorum, pahalı ayakkabılarım tarihi mermer fayanslara çarpıyor.

Üç noktalı bir kavşağa geldim, birden fazla koridorla karşılaştım. Sola, sağa ya da dümdüz ileriye.

"Bu da ne demek oluyor?" Diye soruyor ve ben uzaktan onun gerçek sesini duyuyorum.

Duraksıyorum, başka bir şey söyleyecek mi diye bekliyorum. Mermer bir yankı yaratıyor ve sesi duvarlardan yansıyarak nerede olduğunu anlamayı zorlaştırıyor.

Konuşmamı bekliyor, ben de konuşuyorum.

"Neden diğerleriyle birlikte etkinlik odasında dans etmiyorsun?"

"Öyleydim," diyor ve ben soluma dönüyorum. "Ama sonra Thayer'a Carter konusunda yardım etmem gerekti. Sarhoş ve kendinden geçmiş, o yüzden uyandığında içmesi için ona biraz su getiriyorum."

Yarı karanlık bir koridora açılan cam pencereli bir kapıya geliyorum. Tek ışık iki uçtaki çıkışları gösteren ışıklar ve Nera'nın başının hemen üzerindeki bir ışık, onu bir tanrının etrafındaki bir tür hale gibi aydınlatıyor.

Bir omzunu duvara yaslamış, yüzü bana dönük, boştaki eliyle telefonu kulağına götürüyor.

"Carter kim?" Kapıyı açarak soruyorum. Beni görmüyor ya da duymuyor, sorumla dikkati dağılıyor ve ben koridorda ona doğru ilerliyorum.

"Thayer'ın erkek arkadaşı."

"Rhys'le çıktığını sanıyordum," diyorum arkasından ama aynı anda telefonla konuşuyorum.

İrkilip arkasını dönüyor, eli yanına düşüyor ve aramayı unutuyor. Telefonu yavaşça indirip ceketimin cebine sokarken ateşli bakışlarımız çarpışıyor. Benim gözlerime bakarken ışığın yansıması gözlerinde parlıyor. Kendimi onun samimi bir fotoğrafını çekebilmeyi dilerken buluyorum.

Eğlenerek gülümsüyor ve şimdi elim telefonumu kaldırıp bu anı ölümsüzleştirmek için gerçekten kaşınıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Ben soruyorum.

Rhys ya da Thayer ile hiç bire bir konuşmadım ama üçüncü taraf gözlemlerime dayanarak, çıktıklarının çok açık olduğunu düşündüm. Rhys ondan uzak duramıyor ve başka erkeklerin onun etrafında dolanmamasını sağlıyor, bu yüzden onun başka biriyle çıktığını öğrenmek şok etkisi yarattı.

Nera başını sallıyor ama küçük gülümsemesi hâlâ
orada. "Hiçbir şey," diyor.

Gözlerim vücudunda aşağıya doğru kayıyor ve sonunda elbisenin içindeki yakın plan görüntüsünü içime çekiyorum. Bir adım geri atıyorum ve bakışlarımı lüks bir şekilde yavaşça vücudundan aşağı indiriyorum, ipekle sarılmış vücudunun her yasadışı santimini alıyorum ve gözlerine yerleşmek için geri dönüyorum. Çok şey anlatmayı başarıyorlar ama hiçbir şey anlatmıyorlar.

"Senin o küçük, karanlık zihnine girmek için neler vermezdim," diyorum ona.

Gözleri irkilmiş ve şüpheyle açılmıştı. Arkalarından bir şey iniyor, gördüğümü sandığım herhangi bir zayıflıklarını gizliyor.

"Bu gece güzel göründüğümü söylemenin garip bir yolu," diyor, bardaki üç adama attığı sahte kahkahanın aynısını atarak. Bunu şimdi bana karşı kullanmasından nefret ediyorum.

Elimi beline koyduğumda hafifçe sıçrıyor. Parmaklarım etine sıkıca girene ve onu kendime çekene kadar tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Yine yapıyorum. Aramızdaki çekim yüzünden geleceğimle pervasızca kumar oynuyorum. Bir koridorun ortasındayız, üzerimizde gerçek bir ışık parlıyor ve elim uygunsuz bir şekilde onun vücudunda ve odaklanabildiğim tek şey ona daha birçok profesyonelce ve ahlaksızca şey yapmak üzere olduğum gerçeği.

Başımı eğiyorum ve nefeslerim boynunun sütununa düşerken tenindeki çakıl taşlarını izliyorum. Yüzü bana dönük. İşaret parmağımla çenesinin altına dokunarak bana bakması için onu yönlendiriyorum, yüzlerimiz artık birbirlerinden birkaç santim uzakta. Gözleri ayrılmış dudaklarıma düşerken sessizlik ağırlaşıyor, göz bebekleri her nefes alışımda daha da büyüyor.

Başımı eğiyorum ve burnumu onunkine dayıyorum. Yumuşak bir nefes alıyor ve dudaklarım onunkilere değiyor.

"Balo elbisesi olsun olmasın, girdiğin her odadaki en güzel kadın sensin." Ben konuşurken dudaklarım hareket ediyor, onunkilere dokunuyor. Göz kapakları yarıya kadar titriyor, nefesleri sığlaşıyor. Eğiliyor ve ağzım ateşli bir öpücükle onunkini yakalıyor. Onu bir oyuğa itiyorum, ellerim elbisesinin kumaşı üzerinden göğüslerini bulurken yarı mantıklı tek düşüncem kendini korumak. Erişim eksikliğinden dolayı hayal kırıklığıyla homurdanıyorum ve geri çekiliyorum. Can havliyle omuzlarıma asılırken pantolonunu indiriyor. "Ama zihnin olan kaleye girmek ve orada sakladığın tüm sırlara bir göz atmakla da aynı derecede ilgileniyorum."

Kendini ayak parmaklarının ucundan aşağı indiriyor, gözleri benimkileri bulduğunda gölgeli ve temkinli.

"Orası yasak bölge."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, işaret parmağımı onun belirgin çene çizgisi boyunca gelişigüzel sürtüyorum. Dişlerini bana karşı nasıl inatla dizdiğini hissedebiliyorum. "Bunu göreceğiz."

Bileğimi kavradı ve beni kısa sürede durdurdu. Eli o kadar küçük ki parmaklarını kolumun etrafına tamamen dolayamıyor.

"Deneme bile, Tristan," diyor. "İlgilenmiyorum ve bu mümkün değil."

Avucumu boğazını yakalamak için aşağı indiriyorum, eli hâlâ bileğime sarılı. Ben onu tutarken o da beni tutuyor. Tutuşumu onu kendime yaklaştırmak için kullanıyorum, böylece önü tamamen benimkine bastırılıyor, ereksiyonum karnına giriyor.

"Seni boşaltmamla ilgili söylediğin şey buydu," diyorum, dudaklarımda kibirli bir gülümseme beliriyor. Serbest kalan elim beline dolanarak kıçını kavrıyor, açgözlülükle ve sahiplenerek avuçluyor. "Hatırlatsana, bunu çürütmem ne kadar sürdü?"

Kızarıyor, yanakları sevimli bir şekilde ısınıyor ve göğsümü itiyor. Onu bırakmıyorum, yumuşak bedenini henüz bırakmaya hazır değilim.

"Yirmi dakika içinde arka bahçede, ağaçların yanındaki Roma heykellerinin yanında buluşalım," diyorum.

Beni tekrar itiyor, boşuna. Ben kıpırdamayınca dudaklarından küçük, hoşnutsuz bir ses çıkıyor.

"Hayır," diyor yüzündeki bir tutam saçı savurarak.

Bu sefer, beni geri ittiğinde, onu serbest bırakıyorum. Dönüp benden uzaklaşmaya başlarken kıçının sallanışını izliyorum.

"Yirmi dakika, Nera."

Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Neden bakayım ki?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kalçalarını kavrıyorum. Ellerim parmaklarımın amının üstünden geçmesine yetecek kadar alçakta. Onu kendime doğru çekiyorum, sert aletim kıçının yanaklarını yarıyor. Seğiriyor, heyecanlı, gelecekteki evinin yakın olduğunu hissediyor.

Saçlarını kulağının arkasına, sonra da diğer omzunun üzerinden tarıyorum, dokunuşumla ürpermesine bayılıyorum. Ağzım kulağının kabuğunu buluyor, ama yüzüne bakmadan ve bakışlarının uzaklara sabitlendiğini görmeden önce değil, aramızda kükreyen uyarılma ile büyülenmiş.

"Çünkü o suya atladığında hissettiklerini tekrar hissetmek istiyorsun," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyorum. "Karnındaki o kükremeyi, damarlarındaki o ateşi." Kulağının k a b u ğ u n u sıyırıyorum, dişlerimle etini sıyırıyorum. "Sana bunu verebilecek tek kişi benim."

Bakışlarını bana doğru çeviriyor ve bakışlarındaki duygu beni donduruyor. Şehvet. Heyecan. Korku. Beklenti. Belirsizlik. Hepsi bana yönelttiği tek bakışta hakimiyet için savaşıyor.

Ensesini kavrıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Tanınmaz bir gırtlak iniltisi boğazımdan yukarı tırmanıyor ve yoğun sessizliğin içinde gürlüyor. Beni çıldırtıyor ve bunu denemiyor bile. O karşımdayken ona dokunmadan birkaç dakika bile zor duruyorum.

Bir kolunu geriye doğru büküyor ve boynuma tutunuyor, öpücüğe hayatı buna bağlıymış gibi karşılık veriyor. Kendimi ayırdığımda sert bir nefes alıyor, gözleri şaşkın ve odaklanmamış.

"Bekliyor olacağım, Nera. Sakın geç kalma." Başparmağımı burnunun üzerinde gezdirdikten sonra onu bırakıyorum ve geri çekilip koridorun karanlığının beni sarmasına izin veriyorum.

Ortaya çıksa iyi olur. Gerçi buraya kendi isteğiyle gelmesi ya da benim onu bulmam hiç fark etmez. Her zaman daha karanlık cinsel fantezilerim olmuştur ve bugün birini gerçeğe dönüştüreceğim.

Bu gece avlanıyorum.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Nera

Tristan'ın emirlerini görmezden gelip partiye geri dönmeye ve onu gece boyunca beni beklemeye bırakmaya kararlıyım. Sonuç olarak, ayaklarımın beni merdivenlerden yukarı ve kütüphaneye doğru değil, arka bahçeleri aramak için merdivenlerden aşağı götürdüğünü gördüğümde şaşırıyorum.

Carter'a bir şişe su getirmeyi hiç başaramadım. Tristan gittikten sonra bulabildiğim ilk banyoya girdim ve bir avcıdan kaçar gibi nefesimi tutmak için duvara yaslandım.

Şu anda bile kalbim bana dokunuşunu, beni öpüşünü düşündükçe hızla çarpıyor. Kulağıma fısıldadığı kirli vaatleri. Tenim neredeyse rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor, bedenim tatmin edilmemiş bir halde.

Benimle alay etti, sinirlerimi bozdu ve sonra çekip gitti. Ne yaptığını çok iyi biliyor, piç kurusu.

Kapıyı açıyorum ve keskin hava üzerime saldırırken nefesim kesiliyor. Sahte kürk şalımı omuzlarıma sarıyorum ve dışarı çıkıyorum. Teras merdivenlerinden inip çimlere adımımı atarken damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Bu buluşmaların ve genel olarak ilişkimizin yasak ve gizli doğası benim için çok yadırgatıcı. İşin tabu yönü beni daha da tahrik ediyor.

Parlayan ay, mükemmel bakımlı bahçelerde yürürken yolculuğuma rehberlik eden tek ışık kaynağı. Bu gece dolunay var.

Bu da havaya, tenimi daha da ısıtan çılgınca bir unsur katıyor. Büyük ve sanki beni izliyormuş gibi tepemde d u r u y o r .

Tristan orada, karanlık yolun sonunda duruyor.

Hayır. Hayır.

Volta atıyor.

Başını eğip saatini kontrol ederken saçlarından bir tutam alnına düşüyor. Belli ki sinirlenmiş bir şekilde bileğine birkaç kez vuruyor ve elini tekrar cebine sokuyor. Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor ve ters yöne doğru adım atıyor.

On beş dakika geciktim. Küçük bir güç gösterisi yapmadan onun emirlerine boyun eğecek değildim. Ama hem heyecan bedenimi onu bulmaya ittiği için hem de bir parçam daha fazla beklersem ne yapacağından korktuğu için kendimi en fazla on beş dakika beklemeye zorlayabildim.

Bir yaprağa basıyorum ve gecenin sessizliğinde gürültüyle çıtırdıyor. Başını kaldırıyor, kristal bakışları hemen benimkini buluyor ve bambaşka bir nedenle nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Smokin içinde ölümcül görünüyor. Geniş gövdesini sarıyor, omuzlarının geniş hatlarının ve belinin dar genişliğinin etrafında katlanıyor. Uzun bacaklarının eğimini vurguluyor. Oteldeki o geceden beri kravat takmamıştı ve onu bu gece kravat takarken görmek her türlü kirli anıyı geri getiriyor.

Tek başına ayakta dururken, sadece gümüş ay ışığıyla aydınlanmış, neredeyse öteki dünyadan görünüyor. Kesinlikle bizim gibi bir ölümlü değil. Yüzü mesleğinde harcanıyor; o pahalı parfüm reklamlarına ve dergilerin ön sayfalarına ait.

Heykellere doğru yürümemi beklemiyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma gelirken elleri ceplerinden çıkıyor. Ve lanet olsun, *elleri*. Birinin ellerinden cinsel olarak etkilenmenin mümkün olduğunu bilmiyordum ama beni onda en çok tahrik eden şeylerden biri. Kalçamı her kavrayışında, beni tutuşuyla cüceleştirdiğinde, boğazımı her kavrayışında, neredeyse tamamen parmaklarının arasına aldığında, ödevime not verişini ve bana geri vermeden önce 'aferin' yazışını her izleyişimde, ellerindeki damarların kalınlaşıp işleyişiyle alt karnımda ıslaklık birikiyor.

Yemek pişirirken, sevdiği işi yaparken ellerinin hareketini izlemeyi hayal bile edemiyorum. Bu pornografik bir deneyim olmalı.

Tanık. Sanırım benim önümde hamur yoğursaydı, vibratörümle acil bir seans yapmak için kendimi başka bir odaya atmak zorunda kalırdım.

Birden aklıma bir düşünce geldi.

Acaba benim için yemek yapar mı?

Bu düşünceleri kovmak için başımı içimden sallıyorum. İhtiyacım olan son şey onun sırrıma yakın mesafeden yaklaşması. Ayrıca, zaten bir ilişki aramıyorum.

Ve yine de.

Bir adım ötemde durdu, üzerimde yükseliyordu.

"Geç kaldın."

Cevap vermek yerine çantamdan nude rujumu çıkarıyorum. Kapağını açıp tekrar sürüyorum ve Tristan'a bakıyorum.

"Geldiğim için şanslısın," diyorum, üst dudağımın üzerinde gezinerek. "Sana söyledim; beni sadece senin için uygun olduğunda isteyemezsin."

Gözleri ellerimi sıcak bir şekilde takip ediyor, bakışları dudaklarımda yanıyor. Ağzıma o kadar odaklanmış ki beni duyduğundan emin değilim. Dudaklarımı birleştirip şaplatıyorum ve onu sersemlemiş halinden kurtarıyorum.

"Biriyle çıkmaya çalışmadığını sanıyordum," diye homurdanıyor, kelimeler boğazındaki uyarılma hissiyle boğuk boğuk çıkıyor.

"Ben de senin için kolay bir seçenek değilim." Bu sözler, kendimi ona atmak ve beni becermesi için yalvarmak istediğim gerçeğiyle tam bir çelişki içinde.

Aramızda kalan mesafeyi bir adımda tüketiyor, ona bakmak için başımı sonuna kadar geriye eğmeye zorluyor.

Gözleri üzerimde inanılmaz bir şekilde kararırken adem elması çalışıyor. "O zaman seni kovalamama izin ver."

Karnımdaki sinirler zangırdarken damarlarımda ateş patlıyor. Onu yanlış duydum; duymuş olmalıyım.

"Ne?" Sesim ürkek ve benim gibi çıkmıyor.

Hayvani bir cinsel gerilim aramızda alevleniyor ve dudaklarında karanlık bir gülümseme beliriyor. Arkamdaki ağaçlara doğru başını sallıyor.

"Beş dakikalık bir avans vereceğim."

Omzumun üzerinden arkamdaki korkunç siyah ormana bakıyorum. Adam ciddi. Dönüp ona bakıyorum, nabzım göğsümde çarpıyor.

"Bu yüzden mi beni buraya çağırdınız?" Sesim titriyor ama bunun korku değil, endişe ve beklenti olduğunu düşünüyorum.

Zihnim ve bedenim çıldırmış gibi hissediyorum. Ne düşündüğümü ya da hissettiğimi, korkup korkmadığımı ya da heyecanlanıp heyecanlanmadığımı, kaçıp beni yalnız bırakmasını mı yoksa kaçıp peşimden gelmesi için dua etmeyi mi istediğimi anlayamıyorum.

"Kaç, hapishane kaçkını," diye tehdit ediyor.

Adrenalin kalbimin etrafını sarıyor ve sıkıyor. Kanım çırpınıyor, güçlü dalgalar damarlarımın duvarlarına çarpıyor.

"Bunun hakkında konuşalım," diye mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Yetiştirilme tarzımın bana öğrettiği her şey, annemin çocukluğumdan beri her gün içime işlediği her şey, bana bundan dehşete düşmem gerektiğini söylüyor. Bunun yerine, uyarılmamın bacağımdan aşağı sızmasını önlemek için kalçalarımı birbirine sürtüyorum.

Tam bir kontrolsüzlük vaadi, ifade edemeyeceğim bir şekilde cazip geliyor. Birkaç dakikalık özgürlük vaadi kelimelerin ötesinde çekici.

"Elbette, ama sadece zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Kelimenin tam anlamıyla," diye ekliyor saatine bakarak. "Dört buçuk dakika."

"Yapamam." Gözleri parlıyor. "Bu elbiseyle olmaz," diye ekliyorum.

Bakışları takdirle elbiseme kayıyor ve sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Giriş yerimde daha fazla uyarılma hissi birikiyor. Onu ayaklarımın dibinde diz çökerken izlerken kontrol edilemez bir arzudan başka ne hissedebilirim ki? Elimde olmadan uzanıp ensesini avuçluyorum, başının dibindeki saçlarla oynuyorum.

Bana attığı bakış düpedüz orgazmik. Kimse bir başkası için dizlerinin üzerinde bu kadar iyi görünmemeli.

Kendimi bunu bir daha asla başka bir kızla yapmamasını umarken buluyorum. Eğer yaparsa, yeni manikürümle gözlerini oyarım.

Kumaşın yırtılma sesi geceyi yırtıyor ve nefesim kesiliyor. Gözlerim elbisemin eteklerine gidiyor, şimdi eskisinden yaklaşık iki ayak daha kısa ve dizlerimin üzerinde kabaca sarkıyor.

Dudaklarımdan yarı ıstıraplı, yarı şehvet dolu bir inilti dökülüyor. "Bu modaydı," diyorum nefes nefese.

Parmakları baldırlarımın arkasına doğru kışkırtıcı bir okşayışla ilerliyor. "Sana bir tane daha alacağım."

"Bunu karşılayabileceğini sanmıyorum," diye küstahça karşılık veriyorum, gözlerim kapanıyor ve bacaklarım onun dokunuşuna doğru eğiliyor. Bir profesörün, RCA gibi prestijli bir okulda bile olsa, bu özel dikim elbiseyi satın alma masrafını karşılamasına imkân yok. Ama yine de, maaşı beş yıldızlı bir otelde çatı katı süitini ya da bir AP saatini karşılamazdı ve her ikisini de idare ediyordu.

Bunu düşünürken kaşlarım çatıldı.

Eli eteğimin yeni kısaltılmış etek ucunun altına giriyor ve kıçıma sert bir tokat atıyor. Bir çığlık atıyorum, gözlerim açılıyor ve şimdi uyarılmışlıktan kararmış olan kristal berraklığındaki irislerine bakmak için düşüyor.

"Dört dakika," diyor omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderen bir gülümsemeyle. Sağ topuğumu kavrıyor ve kaldırıyor, stiletto'mu çıkarıyor ve ayağımı serin çimlerin üzerine koyuyor. Aynı hareketi sol topuğum için de tekrarlıyor.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü bu küstahlığının bedelini on dakikadan kısa bir süre içinde ödeyeceksin," diyor bana keskin dişli bir sırıtış atarak. Tehlike derimden yukarıya, boynumun arkasındaki hassas bölgeye doğru akıyor. Orada heyecan ve taze bir adrenalin dalgasıyla buluşuyor, Six ve Thayer'la koşarken ve gölete atlarken hissettiğim duygu iksirinin aynısı.

Parmakları tekrar bacaklarımın üzerinde ve kalçalarımın arkasını kavrıyor. Bana bakıyor, gözleri heyecanla parlıyor. Göz bebekleri arzudan o kadar büyümüş ki neredeyse tanınmaz halde. Onları böyle kocaman görmek boğazımın düğümlenmesine neden oluyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor. Elleri vücudumda geziniyor, ayağa kalkarken kıvrımlarımın her santimine dokunuyor. Burnunu benimkine sürtüyor.

"Güvenli kelimen 'renkler'," diye fısıldıyor ağzımın içine, sonra da kendi dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. Dudakları alkol tadında ve öpücüğü daha da baş döndürücü hale getirerek beni cinsel bir beceriyle tahrip ediyor.

Omurgam karıncalanıyor ve nefes almak için ağzımı eğiyorum. "Neden güvenli bir kelimeye ihtiyacım var?"

Yüzümdeki gevşek bir saç telini nazikçe fırçalıyor ve kulağımın arkasına doğru kıvırıyor. "Çünkü seni o soğuk, karanlık ormanda kovalayacağım. Peşinden koşacağım ve seni bir hayvan gibi avlamak için kokunu, seslerini ve havadaki korkunun kokusunu kullanacağım." Ağzıma sert bir öpücük konduruyor ve şok olmuş bir nefesle ağzımı açıyor. Dudaklarımın kenarlarını ısırıyor. "Ve seni bulduğumda, seni dizlerinin üstüne çökmeye zorlayacağım ve sonunda sikimi o küstah küçük ağzına sokacağım. Haftalardır hayalini kurduğum gibi gırtlağını sikeceğim ve sen etrafımda yüksek sesle öğürene kadar durmayacağım." İçinden güçlü bir ürperti geçiyor ve omuzlarını sarsıyor. "Kahretsin, belki de bunu kaydederim, sabahları beni uyandırmak için alarm olarak kullanırım."

"Tristan...,"

"Kulağa muhtaç bir inleme gibi geliyor bebeğim," diye fısıldıyor ve çenemi ısırmak için hareket ediyor. İşte yine o kelime.

Bebeğim.

Keşke dursa. Keşke bir daha söyleseydi.

Bebeğim, bebeğim, bebeğim.

Başparmağını yavaşça ağzımın ortasında gezdiriyor, alt dudağımı çekiştiriyor.

"Ateşli ağzın sikimi güzelce ıslatıp tükürüğünle damlattıktan sonra seni yüzüstü yatıracağım ve sikimi nereye koyacağımı biliyor musun?"

Başparmağı, soğuktan ve sözlerinin sıcaklığından eşit derecede kızarmış pembe yanaklarımı okşamak için hareket ediyor. İçimi bir korku kaplıyor ve başımı sallıyorum.

"Onu senin o enfes dar kıçına gömeceğim ve benim için çığlık atana kadar seni becereceğim. Yani *çığlık atana kadar*. O kadar yüksek sesle ki ağaçların yapraklarını sallayacak ve ayın bulutların arkasına saklanmasına neden olacaksın." Eğildi ve lobumu ısırdı. Kulağımı tırmalıyor, "O kadar yüksek sesle ki, ormandaki diğer canlılar en tepedeki yırtıcının kim olduğunu ve avına nasıl sahip çıktığını bilsin."

Beklenmedik bir panikle gözlerimi kocaman açarak kaskatı kesiliyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum ama beni kendine doğru çekiyor.

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum güçsüzce, sesim titreyerek. "Bunu... yapmıyorsun."

Bir eli belime dolanıyor, diğeri aşağı inip kıçımı kavrıyor, parmakları sertçe tenime giriyor. Dudaklarından gırtlaktan bir inilti dökülüyor.

"Söyle bana, daha önce kimse senin kıçını aldı mı yoksa ben ilk mi olacağım?" Dudaklarını yalıyor, sanki denenmemiş deliğimi yağmalayan ilk kişi olma düşüncesi çok lezzetliymiş gibi. "Siktiğin oğlanların daracık amcığınla bile başa çıkamadığını düşünürsek, kimsenin almadığını varsayıyorum." Ereksiyonunu karnıma sürterken kıçımdaki tutuşu sertleşiyor. Dudakları keskin dişlerinin etrafında heyecanla kıvrılıyor. "Artık bir erkekle sikişiyorsun Nera ve dilimi amına soktuğumdan daha fazla zorlanmayacağım."

Dehşet içindeyim ve onun elinde titriyorum, ama sularım şimdiden kalçamın iç kısmından aşağı sızıyor ve elbisemin kenarına doğru ilerliyor.

"İki dakika."

Dudağımı ısırıyor, kanı çekiyor ve çıldırmış bir hayvan gibi ağzına alıyor.

"Bunun olmamasının tek yolu güvenli kelimeni kullanman," diye mırıldanıyor. "Ama içimden bir ses senin de benim için kıçını açmaya en az benim kadar istekli olduğunu söylüyor."

"Hayır, hayır, hayır," diye inliyorum, yıpranmış duygularımın üstesinden gelerek.

"Hayır mı?" Fısıldıyor, dudakları dişlerinin üzerinde karanlık bir gülümsemeyle geriliyor. Gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar başını eğiyor ve fısıldıyor, "O zaman *kaç*."

Birkaç adım geriye sendeliyorum, şaşkın gözlerim onunkilerle buluşuyor, sonra dönüp hayatımı kurtarmak için koşuyorum.

"Ve seni yakalamamam için inandığın yüce güce dua et." Arkamdan karanlık bir kahkaha attığını duyuyorum. "Ya da belki benim yakalamam için dua et."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Tristan

Ayaklarının üzerinde bir kez daha tökezlemesini izliyorum, bedeni henüz beyninin çılgınca komutlarına yetişememiş. İçimde karanlık bir enerji titreşiyor, uzun zamandır hissetmediğim çılgınca bir heyecan. Başlangıç kapısının arkasında tutulan vahşi bir yarış atı gibiyim, silahın patlamasını beklerken hararetle yeri eşeliyorum.

Ona söz verdiğim o iki dakikayı beklemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor ama bunu yapmanın benim için en iyisi olduğunu biliyorum. Kovalamacayı uzatmak, ormanın derinliklerine doğru uzatmak istiyorum. Bu av çok çabuk biterse hiç eğlenceli olmaz.

Gözlerimin önünde dönüşümünü izliyorum. Biraz önceki tökezleyen kız gitmiş, yerine atletizmi gelmişti. Onun yerinde, kendini zarif bir şekilde ayağa kaldırmak için fiziksel yeteneklerini hızla kullanan güçlü bir güç var. Bunun olduğunu kabullenmesi ve azılı bir rakibe dönüşmesi sadece beş saniye sürüyor.

Koşuyor, güçlü bacakları hala yalınayak olmasına rağmen hemen yol alıyor. Dudaklarımda memnun bir gülümseme beliriyor. Kolay bir av olmayacak ve bu beni onun için daha da zorluyor.

Ağaç çizgisinin ötesinde kayboluyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Artık onu göremeyecek olmak içime sinmiyor, ona kaçmasını söyleyen ben olsam bile. Yumruklarım sıkılıyor ve derin bir nefes alıyorum,

omuzlarımı gevşetiyorum. Gözlerimi önümdeki ağaçlara sabitleyerek ceketimin düğmelerini çözüyorum ve omuz silkerek elbisesinin kalıntılarının yanına atıyorum.

Kravatımın düğümünü tutup çekiyorum ve kuyrukları serbest bırakıyorum. O da yere düşüyor. Gömleğimin yakasını açıp kol düğmelerini çözüyorum ve kollarımı ortaya çıkarmak için onları kıvırıyorum.

"Çok daha iyi," diyorum kendi kendime.

Saatime bakıyorum ve onun iki dakikasının dolduğunu görüyorum. Midemde yavaş bir gümbürtü başlıyor ve dudaklarımı hayvani bir hırıltıya dönüştürene kadar boğazımdan yukarı yuvarlanıyor. Ona on beş saniye daha vereceğim ve sonra avlanma zamanı.

On beş.

Sessizliğin son anlarından yararlanarak çıkarabileceği sesleri dinliyorum ama hiçbir ses gelmiyor.

On.

Ne kadar ilerlediğini merak ediyorum. Nasıl bir strateji seçtiğini, saklanıp saklanmadığını ya da kaçıp kaçmadığını merak ediyorum.

Acaba bir stratejisi olabileceğini biliyor mu?

Beş.

Onu yakaladığımda ne yapacağımı hayal etmeme izin vermiyorum. Bunun gerçekte nasıl bir şey olacağıyla kıyaslanmasının hiçbir yolu yok çünkü hata yapmayın - bunun, onun altımda kıvranıp merhamet için bana yalvarmasından başka bir şekilde bittiği bir dünya yok.

Sıfır.

Düşüncemi bile tamamlayamadan koşmaya başladım. Uzun bacaklarım beni onunkinden çok daha hızlı bir şekilde ağaçların hizasına götürüyor. Avucum ilk ağaca değdiğinde adrenalinim yükseliyor ve duraklıyorum. Kendi heyecanlı kalp atışlarımın sesinden hiçbir şey duyamıyorum. Onu dışarıda bırakarak ormandaki seslere odaklanıyorum. Hafif bir rahatsızlığı ya da başka hissettiren bir özelliği dinlemeye.

Hiçbir şey yok. Tek bir ses bile yok. Diğer hayvanlar bile sessiz, sanki hepsi bu oyunu izliyorlarmış gibi. Uyarılma hissi içime işliyor ve sikimi rahatsızlık verecek kadar sertleştiriyor. Kan, onu bulmam ve sertçe becermem için uzunluğuma çarpıyor.

İçimden bir ses kaçtığını söylüyor, saklanmadığını. Beni alt etme şansı varken ördek gibi oturmayı tercih etmezdi.

İçimden bir ses, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak için doğruca ormana koşacağını söylüyor.

fırça, o kadar merhametimde.

Ormanın kenarından yüz metre ötede, onun geçişine dair izler buluyorum. Toprağın yumuşak bir yerinde bir ayak izi var. Ayaklarının şimdi nasıl acıyor olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Yine de nasıl hala koşuyor.

Benim karanlık küçük şeyim.

Onunla geçirdiğim her gün, her an beni şaşırtıyor. Beni umutsuzca kendine bağlıyor, tahmin etmemi sağlıyor, o küçük güzel kafasının içinde ne olduğunu merak ediyorum. Yakında o hüzünlü gözlerinin ardını görmeme izin vermezse beni yalvartmasından korkuyorum.

Ormanda karanlık bir enerji titreşiyor ve bu beni canlandırıyor.

"N e r e d e s i n , jailbait?" Sesleniyorum, sesimin tonu sert. I
Yüksek sesle konuşmuyorum, ama gecenin boşluğunda kelimelerim net bir şekilde çınlıyor.

Tekrar koşuyorum, ormanın derinliklerine doğru ilerliyorum. Hızla yol alıyorum ve durup soluklanmadan önce koşabileceği çok az yer var. İlk durakta saklanmayacaktır, o yüzden koşmaya devam ediyorum.

Yakın mesafede bir renk parıltısı gözüme çarpıyor ve içimde bir elektrik şimşeği çakıyor. İşte orada, avım. Neredeyse çok kolay, ama ilk seferi için affedilebilir. Arzu aletimin içinde zonkluyor ve beni kafa karışıklığıyla neredeyse akılsız hale getiriyor. Her şey onu bulmam ve sertçe becermem için beni çağırıyor.

Hareket etmiyor, belli ki bir ağacın arkasında saklanıyor. Turuncu elbisesinin küçük bir köşesi konumunu ele veriyor.

Şu lanet elbise. Ona başka bir tane alabileceğimi söyleyerek neredeyse kendimi ele veriyordum. Gerçek profesörlerin benim gibi acil durumlar için kız kardeşlerinin yüklü miktarda para yatırdığı ikinci bir hesapları yoktur. Ama aptalca bir an için ona o elbiselerden bir tane daha almak gerçekten acil bir durum gibi gelmişti.

Yaklaşıyorum, yırtıcıların en korkuncu gibi sessizim. Kendimi ona gösterdiğimde nasıl bir yüz ifadesi takınacağını merak ediyorum. Çığlık mı atacak yoksa olduğu yerde donup kalacak mı?

Ağaçların arasından sessizce ona doğru ilerlerken bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Onu *hissetmiyorum.* Sinirlerimde bir karıncalanma yok, her zaman orada olduğu zamanki gibi midemde bir sıkışma yok. Onu fiziksel olarak görememem önemli değil. Benim alanımda olduğunu bilmek için buna hiç ihtiyacım olmadı.

Boyum kadar doğruluyorum ve ağacın etrafından dolaşıp saklandığı yere doğru yürüyorum.

Ama o değil.

Alçak bir daldan sarkan kürk şal onu sıcak tutuyordu. Yanında, gözüme çarpmak ve beni yanlış yönlendirmek için kasıtlı olarak yerleştirilmiş, couture elbisesinin kalıntıları var.

Merak ve gurur gibi bir şey kalbimi sıkıştırıyor ve sıkıca tutuyor. Çevresine daha iyi uyum sağlayabilmek için renkli elbisesini çıkardı ve bu fırsatı beni yanıltmak için kullandı.

Zeki kız.

Elbiseyi indirip burnuma götürüyorum ve derin derin içime çekiyorum. Onun bağımlılık yaratan kokusunun gelgit dalgası duyularıma çarpıyor, o kadar güçlü ki gözlerim içine çekmek için çırpınarak kapanıyor.

Sırf beni engellemek için sonbaharın son sıcaklarında kıyafetlerini çıkardı. Karanlık ve nemli ormanda neredeyse çıplak, benden kaçıyor ve saklanıyor.

Kahretsin, o mükemmel.

Bir barda cesurca yanıma gelip onu pis bir şekilde becermemi isteyen birinin beni bunun için uğraştıracağını bilmeliydim.

Sikim şimdi acı verici bir şekilde zonkluyor, onun içinde olmak için çaresizleşirken ucumdan ön sperm sızıyor. Artık bunu uzatmak istemiyorum, onu bulmak ve ona sahip olmak istiyorum, *şimdi*.

Onun kokusundan bir nefes daha alırken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Ölümcül, çok ölümcül.

Meğer onu çözdüğümü sandığım anlarda bile onu hafife almışım. Beni şaşırtmak ve yanıltmak için sadece atılmış elbisesini kullanmıyor.

Dikkatimi dağıtmak için kullanıyor.

Bunu tüm duyularımı bulduğum şeye odaklamak için kullanıyor ki arkamda olduğunu fark etmeyeyim, yaklaştığını hissetmeyeyim.

Kendini gizlerken benimle nasıl oynayacağını çok iyi biliyor, böylece onun geldiğini asla göremiyorum.

Ve aniden önümde belirdiğinde, dar bir dantel slip ve başka hiçbir şey olmadan, çığlık atmıyor ve donup kalmıyor.

Bunun yerine, bir bacağını geri çekip taşaklarıma ölümcül bir darbe indiriyor. Gelecekteki bir Olimpiyat altın madalyası sahibinin hassasiyetiyle vuruyor ve ben onun önünde dizlerimin üzerine çökerken kibirli bir sırıtışla beni izliyor.

Sıcak acı bana çarpıyor ve katlanıyorum. Olmayan havayı ararken morarmış taşaklarımı tutuyorum. Sonunda göğsüme yeterince oksijen girince

nefes alırken topuklarıma yaslanıyorum.

Nera yüzükoyun yatışımdan faydalanarak ukalaca bana yaklaşıyor ve darbesi yüzünden hâlâ yarı felçli olduğum gerçeğiyle pervasızca kumar oynuyor.

Gözlerini kısarak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Beni dizlerimin üzerine çöktürmeden önce seni dizlerinin üzerine çöktürdüm, değil mi *bebeğim*?"

Bu lakap boğazımı sıkıyor, benimle nasıl alay ettiğini, ses tonunun şehvet dolu ve muzaffer olduğunu görüyorum.

Birden, ailesinin sloganı 'başarısızlık bir seçenek değildir' olan kızın bu olduğunu hatırladım.

Dudaklarımdan uyarıcı bir hırıltı çıkıyor ve kendine güveni sarsılıyor, ayağı tepki olarak geriye doğru hareket ediyor ve hemen ardından kaymayı gizlemek için daha önce olduğu yere geri dönüyor. Gözlerim yukarı kayıyor ve onunkilerle birleşiyor. Dudaklarımı geren yavaş gülümsemeyi görünce gözlerindeki belirsizlik artıyor.

Elim bir anda dışarı fırlıyor ve bileğini kavrıyor. Ağzından küçük, şaşkın bir nefes çıkıyor ve beni tekrar tekmelemeye çalışıyor. Zaten yerdeyken bu o kadar kolay değil. Ama bu pozisyon hareket alanımı da kısıtlıyor ve bileğini çekiştirdiğinde onu bırakmaktan başka çarem kalmıyor.

Dersini benden daha hızlı öğreniyor ve daha ne kadar yerde kalacağımı öğrenmek için etrafta dolaşmıyor. Daha önce olduğu gibi ters yöne, RCA'ya ve partiye doğru koşuyor. Güvenliğe ve zafere geri dönüyor.

Karanlık gecede onun solgun tenini gördüğümde içimde taze bir heyecan kabarıyor. O uzun bacaklar, o kaslı kollar benden kaçarken pompalanıyor. Korkusunu tekrar hissedebiliyorum. Ve o bana ait, onu istiyorum.

Vahşi, ilkel tarafım beni ele geçiriyor ve yemin ederim gözlerim gece yarısına kadar kararıyor. Ona yapmayı planladığım ahlaksız şeylerin görüntüleri göz kapaklarımın ardında yanıp sönüyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Canını kurtarmak için kaç, Nera," diye gürlüyorum arkasından, sesim hayvani bir hırıltıdan başka bir şey değil. "Yaptığın şey bu, o yüzden *hızlı* koş."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Nera

Saf hayvani içgüdülerle hareket ediyorum.

Dallar çıplak kollarımı kırbaçlarken soğuk bir sis yüzümü ıslatıyor. Arkamdan sesleniyor ama ben koşmaya devam ediyorum. Alçaltılmış, kısılmış ses tonuyla ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ondan duyduğum her şeyden daha tehditkâr.

Neşe içimde cızırdıyor, neredeyse insanüstü hissettiriyor. Adrenalin beni ele geçirdiğinde, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koştuğumu ve dokunduğumu hissediyorum.

Etrafımdaki dünyanın, içimden geçen duyguların o kadar farkındayım ki neredeyse uçmuş hissediyorum. Bu duyguların çoğu benim için yeni ve isimsiz. Kovalanmanın verdiği telaş, peşimde mi yoksa çok arkamda mı olduğunu bilmemenin verdiği lezzetli korku, saçlarımdaki rüzgarın ve ayaklarımın altındaki sert zeminin verdiği his, bunları nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum ama hepsi birleşip bana uçuyormuşum gibi hissettiriyor.

Beni yakalamasına izin verirsem, karşı koyamayacağım bir his kasırgasının içine çekileceğimi biliyorum. Ayrıca, beni *orada* becermesine hazır değilim.

Bu çok tabu, hayal bile edemeyeceğim kadar ahlaksızca. Beni parmaklarıyla nasıl gerdiğini ve diliyle nasıl yaladığını düşündüğümde vücudum titriyor olsa da. Ama onun kocaman sikinin etrafında gerilmek? Bu çok fazla.

Ama bir de diğer yanım var. Kaçmak yerine beni tuzağa düşüren ve onunla yüzleştiren o cevapsız karanlık. Onunla alay eden ve zaferimle övünerek onun üzerinde mutlu bir şekilde böbürlenen. O parçam onu kışkırttığımı, onu daha da delirttiğimi, daha da çıldırttığımı biliyordu. Yine de zorladım.

Beni yakaladığında, bunu bana ödeteceğini biliyordum.

Öfkeli bir kükreme geceyi yırtıyor ve omurgamı donduruyor. Peşimden geliyor. Kollarımı havaya kaldırarak daha hızlı koşuyorum. Bacaklarım çalıların arasında yırtılıyor. Ayaklarım sert zeminde acı içinde çığlık atıyor. Dondurucu rüzgar ciğerlerimi buz gibi yapıyor. Yine de depar atıyorum. Koç Krav'ın bana koşturduğu o bitmek bilmeyen turlar çektiğim acıya değiyor.

Uzakta görüyorum, ağaç sınırında. Başaracağım. Zafer kanıma işliyor ve beni heyecanlandırıyor, yarışmalarda hissettiğim zafer duygusundan daha güçlü. Tristan söz verdi ve yerine getirdi. Bir yanım bu yüzden ondan nefret ediyor, ondan önce hiç kimse bilmezken benim neye ihtiyacım olduğunu bu kadar kolay bildiği için.

Bu düşünce, kenara elli metreden daha az kalana kadar daha hızlı koşmamı sağlıyor. Onu tam arkamda hissediyorum. O yaklaştıkça nefesim hızlanıyor. Başaracağım.

Bir avuç içi kolumu sarıyor, vücut ısısının sıcaklığı sarsıyor. Dudaklarımdan küçük, hayal kırıklığına uğramış bir çığlık dökülüyor. Beni etrafında döndürürken rüzgarda kayboldu.

Eli saçlarıma dolanıyor, beni kendine çekiyor ve sonra ağzı vahşice ağzıma iniyor. Aramızdaki sıcaklık patlıyor. Dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz hakimiyet için savaşıyor. Kalbim boğazımda; korku, heyecan ve beklenti bir araya gelerek solunum yollarımı tıkıyor.

"Yakaladım seni," diye hırlıyor ağzıma karşı, tam bir saldırıyla bana geri dönmeden önce sadece bu kelimeleri homurdanacak kadar uzun süre uzaklaşıyor. Beni ısırırken yumuşak dudakları keskin dişlerinin etrafından ayrılıyor.

Ona doğru itiyorum, iki eli de etrafıma dolanıp beni ona sabitlerken sertçe mücadele ediyorum. Ağzımı yırtıp çığlık atıyorum. Cevap olarak karanlık bir şekilde kıkırdıyor, ses kulaklarımda korkunç bir şekilde patlıyor.

"Devam et, çığlık at. Burada istediğin kadar bağırabilirsin, kimse seni duymayacak."

Meme uçlarım tepki olarak acıyla geriliyor, etim piercingimin metalinin etrafında sıkışıyor. Bacaklarıma tekme atarak beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor. Eli saçımda kalıyor, onu kavrıyor ve başımı

yukarı bakacak şekilde geriye doğru eğiyor

ona bakıyorum. Ay tarafından mükemmel bir şekilde aydınlatılmış, dişleri keskin ve omuzları gergin bir şekilde bana neredeyse manyakça sırıtıyor. Acımasız olacak, bunu hissedebiliyorum. Bunu istiyorum.

Kemerinin şıngırtısını ve ardından fermuarının açılma sesini duyuyorum ama bakışlarını kaçırmıyorum. Bakışlar ve iradelerin savaşında sıkışıp kaldık ve ben geri adım atmayı reddediyorum.

Periferik görüş alanımın dışında, boyunu çıkardığını ve eline aldığını görüyorum.

"Sikimden özür dileyeceksin," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "O güzel küçük ağzını aç ve bana ne kadar üzgün olduğunu göster."

Dudaklarım emir üzerine ayrılıyor, kendi isteğim yerine onun isteğine cevap veriyorum. Daha geniş açmamı beklemiyor, kalın kafasını ağzıma bastırıyor ve onun yerine kendisi geriyor. Islak dilimle ilk kez temas ettiğinde boğazının derinliklerinden çarpık bir inilti yükseliyor.

"Beni bu ağızla öldüreceğini zaten biliyorum," diye mırıldanıyor kabaca, sikini daha da içeri iterek.

Onu içeri çekerek yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve sert şaftını emiyorum. Lezzetli baskı karşısında titrediğini hissediyorum. Dilimi tekrarlayan hareketlerle uzunluğunun etrafında dolaştırdığımda ve ıslaklık yanıt olarak girişime taştığında onayını inliyor.

Başını geriye atmış, adem elması sallanıyor, çıplak, damarlı ön kolları bana uzanıyor. Bir eli hala saçlarımda, beni onun için yüzüstü tutuyor, diğeri ise çenemi sahiplenici bir şekilde kavrıyor.

Çenemi yerinden oynatacakmışım gibi hissedene kadar ağzımı sikinin üzerine daha da bastırıyorum. Onunla o kadar doluyum ki, kalın, zonklayan siki henüz yarısına kadar girmiş durumda.

"Daha... daha fazlasını alabilirsin," diye soluk soluğa bağırıyor, başını bana bakmak için aşağı indirirken gözleri karanlık bir niyetle parlıyor. "Benim için boğazını aç."

Onun emirleriyle tenim ısınıyor. Tükürük çenemden aşağı damlıyor ve başparmağıyla onu siliyor, manik bir zevk sesiyle ağzına alıyor. Çenemi ve boğazımdaki kasları gevşetiyorum ve onu daha derine almak için çalışıyorum. Cesaret verici bir şekilde mırıldanıyor, beni kovaladığı sert yöntemle tam bir tezat oluşturan tatlı sözler.

Ama eli saçlarımda sıkılaşmadan ve boğazımın arkasına doğru dibe vurarak ileri doğru itmeden önce sadece bir süre sabrediyor. Gerildim,

Gözlerimin kenarında ıslaklık birikirken bir an öğürüyorum.

"Çok derin," diye mırıldanıyor, gözleri başının arkasına kayıyor. "Ama yeterli değil. Beni daha derine götür."

Beni aletiyle boğarak öldüreceğinden emin olana kadar sınırımı aşarak daha da zorluyor.

Ne ölüm ilanı olurdu ama.

Burnumdan umutsuz nefesler alıyorum, dudaklarım ona sıkıca sarılmış, siki boğazımın yarısına kadar yerleşirken çenem tamamen gevşemiş.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve amım karşılık olarak sıkılıyor. Bir elimi aşağı indiriyorum ve ağrıyan klitorisimi ovuyorum. Uyarılma içimden elime sızıyor ve bana ne kadar sert davranırsa davransın, bunu sevdiğimi hatırlatıyor.

Geri çekilip başının ağzımdan tamamen çıkmasına izin verdiğimde hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyor, ama onu tekrar aşağı itip tek seferde tamamen geri aldığımda başka bir inilti tarafından yutuluyor. Elim uzunluğunun tabanını sarıyor ve sıkıyor. Yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum, kavramam ağzımın hareketiyle birlikte bükülüyor ve değişen basınç.

Diğer elimle, zonklayan klitorisimin etrafında sıkı daireler çizmeye devam ediyorum, kendimi kenara daha da yaklaştırıyorum.

Bakışları arzuyla kaplanmış, ben şaftını aşağı yukarı pompalarken nefesleri hızla geliyor. Uzun süre liderliği ele geçirmeme izin vermiyor. Bir eliyle saçlarımı topluyor ve başımı geriye doğru çekerek sadece ucunun dudaklarımın arasında kalmasını sağlıyor. Geniş, masum gözlerim onun karanlık, sadist gözleriyle buluşuyor ve ürperiyorum.

"Yeterince üzgün olduğunu sanmıyorum," diyor ve sonra acımasızca boğazımın arkasına vurarak tekrar içeri itiyor.

Şiddetle öğürüyorum, tamamen doluyum. Geri çekiliyor ve aynı kabalıkla tekrar sokuyor. Daha önce hiç bu seviyede bir yoğunluk ya da çılgınlık yaşamamıştım. Nefes alıp alamadığımı pek umursamadan ağzımı alıyor ama içimdeki rakip beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermiyor.

Ellerim beline dolanıp kıçını kavrıyor, parmaklarım sertçe içeri giriyor ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Ağzıma girip çıkarken bakışlarını üzerimde tutuyorum ve zevkini doyurmasına izin veriyorum.

"Üzgün olduğunu söyle," diyor ve talebini bir hamleyle vurguluyor. Ona göz kırpıyorum ve dudaklarımın çatladığını hissedene kadar çenemi daha da açıyorum. "Söyle, Nera." *İt.* "Ağzın sikimin etrafında gerilmişken

söyle." *İt*.

İstediği şeyi alma konusunda özür dilemiyor ama ben pes etmiyorum. Islaklık yanaklarımdan aşağıya doğru akıyor ve benim tükürüğümle onun pre-cum'u birbirine karışıyor. Ona bakarken kirpiklerimi görebiliyorum ve maskaramın yüzümden aşağıya doğru ahlaksızca aktığını biliyorum.

İt. "Bana üzgün olduğunu söyle, ben de sana yumuşak davranayım." *İt.* Beni kendi zevki için kullanıyor, sertçe, bencilce içime giriyor. Kıçındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, en kötüsünü yapması için ona sözsüzce meydan okuyorum. Kükrüyor, hızı yeniden çılgınlığa dönüşüyor.

"Bunu istemezsin, değil mi? Kendine bir baksana," diye fısıldıyor, karanlık bir saygıyla. "Makyajın yanaklarından aşağıya doğru akıyor. Şimdiden kullanılmış ve iyi becerilmiş görünüyorsun ve ben sadece üç deliğinden ilkindeyim. Çok mükemmel," diye övüyor. "Ağzını böyle sikmemi *istiyorsun.* Salyaların akıyor ve sikimde boğuluyorsun, daracık amını ovarken karanlıkta benim için dizlerinin üzerine çöküyorsun. Sen gerçekten küçük bir sürtüksün, değil mi?" Boyunun etrafında homurdanıyorum ve o da içimde derinlere doğru itiyor, ona gönderdiğim ürperti için cezalandırıcı bir itme.

Tekrar mırıldanıyorum, onu sınıra doğru itmeye çalışıyorum ve gözleri acımasız bir amaçla parlıyor.

Uzanıp burnumu sıkıyor ve her iki solunum yolumu da etkili bir şekilde kapatıyor. Oksijene erişimim kesiliyor ve gözlerim açılıyor. Ciğerlerimde karbondioksit birikmeye başladığında itişlerini derinleştiriyor. Onunla birlikte kabaran panikle savaşıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum.

İtiş
gücü.
İtiş
gücü.

Karnındaki kaslar geriliyor, her zamankinden daha da belirginleşiyor. Dudaklarından, sanki sıcak ve ıslak bir ağzım olduğu için beni övmek yerine büyü yapıyormuş gibi amaçsızca tutarsız küfürler dökülüyor.

İtme. İtme. İtme.

Çaba sarf ederken dişleri gıcırdıyor. "Özür dile."

Tristan cezalandırdıkça cezalandırıyor ve ben nefes alamıyorum. Diğer eliyle başımın geriye gitmesini engelliyor. Siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor. Tam bir fiziksel kargaşa içindeyim. Hâlâ klitorisimi ovuyorum, gittikçe yaklaşıyorum, gittikçe yükseliyorum, büyük bir patlamaya doğru ve önce ne olacağını bilmiyorum, orgazmım mı yoksa bayılmam mı?

Klitorisimi çimdikliyorum ve dağa tırmanırken kaslarım geriliyor.

Zaman duruyor ve uçurumun kenarına geliyorum... ve o beni şiddetle geri çekiyor. O

Elimi sertçe tokatlıyor ve orgazm bir Formula 1 yarış arabası hızıyla geri çekiliyor.

"*Özür dile.*"

"Sahhhy," diye mırıldanıyorum elimden geldiğince aletinin etrafında, sonunda teslim oluyorum.

"Fuuuuuck," diye bağırıyor, karışık bir zevk çığlığı. Aleti boğazıma kadar girmişken geriliyor ve aynı anda burnumu serbest bırakarak çaresiz, düzensiz bir nefes almama izin veriyor.

Tristan sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca boşalıyor, ılık tohumları boğazımı kaplıyor. Yutuyorum ama kendi orgazmıma müdahale ettiği için sinirlenerek ona ters ters bakıyorum. İçimden çıkmadan önce son bir kez gürlüyor, midesi seksi bir şekilde çalışıyor, başparmağı burnuma yumuşak bir şekilde sürtünüyor. Uzun dakikalar sonra ilk gerçek nefesimi alıyorum ve beynim bana teşekkür ediyor.

Yüzümdeki hoşnutsuzluğu görmüş olmalı ki saçımı çekiştirerek beni tekrar ona bakmaya zorluyor.

"Sadece ben söylediğimde geliyorsun."

Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, sanki siki orada değilmiş gibi, sanki hâlâ dölünü yutmuyormuşum gibi dilini ağzımın içine sokuyor. Bu sıradan kirlilik, muhtaç, görmezden gelinen amımdan yeni bir uyarılma sızmasına neden oluyor.

Beni yere itiyor, vücudu benimkinin üstüne geliyor ve beni sıcaklığıyla eziyor. Sırtımdaki soğuk ve önümdeki sıcağın kutupsallığı beni çılgına çeviriyor. Parmakları hassas mememe neredeyse sevgiyle dokunuyor. İhtiyacım olan şey bu değil ve o da bunu biliyor.

Eline karşı kıvranıyorum, dokunuşunu arıyorum. Her yaklaştığımda geri çekiliyor, sonunda hoşnutsuzca inlediğimde bana sert bir tokat atıyor. Bu tokat içime işliyor ve inlemelerimi anında kesiyor.

Kendini yan yatırıyor, gövdesini kaldırıyor ve başımın hemen üzerine koyduğu ön koluyla dengeliyor.

"Yeni oyunlar oynama isteği uyandırıyorsun bende," diye mırıldanıyor, ağzımdan birkaç santim uzakta. Kolu saçlarımın halesini çerçeveliyor, yüzü o kadar yakın ki nefesini yanaklarımda hissedebiliyorum. "En sonuncusu, her birinin ilk seferin olacağını bilerek seni kaç farklı şekilde boşaltabileceğim. Şimdiye kadar birkaçını hallettik, ama bu gece," Parmakları bu sefer beni sarsacak şekilde bastırırken ağzını tekrar benimkinin üzerine indiriyor. "Seni sadece parmaklarım klitorisinde ve ağzım o muhteşem göğüslerindeyken boşaltacağım."

Gözlerim heyecanla parlıyor ve o kendinden memnun bir şekilde sırıtıyor. Hevesle elini sıkıyorum, muhtaç ve sabırsızım. Ağzı göğsüme geliyor ve dantelli kumaşı dişlerinin arasına alıyor. Keskin dişleriyle kumaşı yırtarak çekmeden önce gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Yüksek sesle yırtılıyor, bu ses beni inletiyor. Rahatsız edici giysiye ikinci bir saldırı için geri döndüğünde tam bir hayvan.

Dili hâlâ dantelle kaplı olan meme ucumda geziniyor. Islak dili ve meme ucumu tırmalayan aşındırıcı kumaşın birleşimi, karnımın alt kısmından zevk zıplamalarına neden oluyor. Kaslarım kasılıyor ve daha fazla temas arayışıyla ona doğru kıvrılıyorum.

Örtüyü yırtarak meme uçlarımı serbest bırakıyor. Bakışlarından şiddetli bir arzu geçiyor, o kadar sahiplenici ve karanlık ki beni korkutmalı.

Onun yerine nefes alıyorum, "Bekliyorum."

Ukalaca sırıtıyor, ağzı *sonunda* gergin meme ucuma yaklaşırken gözleri benimkilerle buluşuyor. Önce irkildim, sonra dişleri zonklayan tepe noktasına sürtündüğünde ciyakladım.

Ellerim saçlarını yakalamak için yukarı kalkıyor, her ikisi de kalın tellerinin arasında dolaşıyor ve onu daha yakına çekiyor. Meme ucumun etrafında inliyor, ona dokunma şeklimden tahrik oluyor.

Parmakları klitorisimin etrafında sürekli, sert daireler çiziyor, ta ki boşalma ihtiyacıyla acı çekene kadar. Ağzı diğer meme ucuma doğru hareket ediyor, dişleri soğuk piercinge sürtünüyor. Dili dışarı çıkıp onu itiyor, halterin kenarı meme ucumun sol tarafına geliyor. Metal çubuğu diğer taraftan çevirip oynatıyor, böylece şimdi sağ tarafa tam oturuyor. Benimle durmadan alay ediyor, beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor ama asla tam olarak kenara itmiyor.

Boş amım nabız gibi atıyor, çaresizce ilgi bekliyor ama o bunu görmezden geliyor. Sadece klitorisime odaklanıyor, bana eziyet ediyor.

Sonunda, amımı tokatladı. Bir kez, sonra ikinci ve nihayet üçüncü kez. Son tokattan sonra eliyle bastırıyor ve aynı anda meme ucumu ısırıyor. Ağzımdan yüksek sesli bir inilti çıkıyor ve minnetle boşalıyorum, dalgalar geçerken bana dokunmasını sağlamak için bacaklarım ellerini sıkıyor.

Bir parmağını yarığımdan geçirip ıslaklığımı topluyor ve sonra ağzına götürüp derinlemesine emiyor.

"Mhmm," diye inliyor, gözleri şehvetle parlıyor. "Tadın çok tatlı."

Sertçe nefes alırken göğsüm kabarıyor ama bana dinlenmem için bir saniye bile vermiyor. Parmakları girişime doğru hareket ediyor ve iki kalın parmakla içime giriyor. Kalçalarımı ona doğru savuruyorum, sonunda amıma girdiği için mutluyum.

Uğursuzca gülümsüyor. "Onları güzelce ıslat."

Hâlâ bakışlarımda belirsizlik var. O da bunu görüyor çünkü "Doğru, nereye gittiklerini biliyorsun" diyor.

Onları istediğim yerde, amımın içinde tutmak için elimden geldiğince sıkıyorum. Kaslarım onları içeride tutma çabasıyla kasılıyor ama kolayca çekiyor ve kalçalarımı sertçe tokatlıyor. Haykırıyorum.

"Amının ne kadar dar olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, "Ama kıçını becermeden onu bir daha becermeyeceğim."

Bununla birlikte, işaret parmağı yasak deliğimi aramak için yanaklarımı ayırıyor. Sıkı deliğimi gömülü ve erişilmesi zor buluyor, bu yüzden bacağımı tutuyor ve dizimden katlayarak ayağımı yere dikiyor. Aynı şeyi diğer bacağımla da yapıyor, ta ki yanaklarım yerden kalkana kadar.

Parmağı bu sefer beni kolayca buluyor ve miyavlıyorum, gözlerim kapanıyor. Sıkı ağzımı hissettiğinde mırıldanıyor. Parmağı sıkı kas demetinin etrafında dönerken mırıldandığı cesaret dudaklarını terk ediyor. Amıma geri dönüyor ve deliğimi bir kez daha bulmadan önce daha fazla suyumu topluyor.

Basınç uygulayıp içeri iterken ağzım kuruyor, geçişi için kaslarımı hafifçe açıyor. Parmağı ilk boğuma kadar kolayca batıyor ve ben tıslıyorum. Parmağını ne kadar sıktığıma inanamıyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve bu benim parmağını sıkmama neden oluyor.

"Hatırladığımdan bile daha sıkı," diye hararetle övüyor.

Kızardım, hazırlıksız yakalandım. Kaslarım tepki olarak gevşiyor ve sınırlı bir dirençle daha derine itiyor. Bağırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Diğer parmaklarının boğumlarının yanaklarımı ayırdığını hissedebiliyorum, içime ne kadar derine soktuğunu gösteriyor.

Çok sıkı ve hassas hissediyorum ama acı yok. En azından şimdilik. Bunun yerine, karanlık bir tür tabu zevki var. Homurdanıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, gözlerini üzerimde buluyorum. O kadar yakın ki başımı kaldırıp onu öpebilirim.

"İşte bu yüzden parmaklarımı bu şekilde içine sokmak istedim," diye açıklıyor Tristan içgüdüsel bir şekilde ve aynı anda çekiliyor. Tekrar içeri itiyor, kaygan bir hamleyle kaslarımı ayırıyor ve ağzımı açık bırakıyor.

Dudaklarımdan küçük, soluk soluğa nefesler fışkırıyor. "Böylece sen beni daracık göt deliğine kabul etmek için gerinirken yüzünü izleyebilecektim. Kahretsin, şu kızarmana bak."

İçime pompalamaya başladı, beni çılgına çevirdi. En son yaptığında bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

"Yanakların kırmızı, dudakların kabarık, ağzın ayrık, gözlerin, lanet olası gözlerin," diye mırıldanıyor, taparcasına. "Hareketli, coşkulu ve çok *canlılar*." Şimdi içime giriyor, parmaklarıyla beni sikerken bileği yanaklarımın arasında çılgınca ileri geri hareket ediyor. "Bundan sonra sadece peşinden koşmalı ve seni pis pis becermeliyim."

"Biz sadece... öylesine..." diyebildim onun vahşi hamleleri arasında. "Hayır... çıkıyoruz."

Tristan'ın gözleri öfkeyle parlıyor ve çenesi geriliyor. Cevap vermek yerine, başparmağı amımın girişini buluyor ve içeri sokuyor.

"Daha önce hiç bir parmağın amında, bir parmağın da götündeyken boşalmamıştın," diye hırlıyor hırsla.

Parmakları aynı anda içime giriyor, çifte penetrasyon nefesimi kesiyor. G noktamı buluyor ve başım bir o yana bir bu yana savrulana kadar defalarca oraya çarpıyor. Kıçımdaki parmak aşağı doğru bastırıyor, beni şaşırtan hassas bir noktaya sürtünüyor. Şokla geri çekiliyorum, bu his çok fazla, ama bir bacağını her ikimin de üzerine atarak beni sabitliyor.

Parmaklarını amımı gözlerimden ayıran ince duvarda birbirine sürttüğünde, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor. Çığlık atıyorum ve vücudum titriyor, o orgazmımın dalgalarını atlatırken neredeyse yerimde duramayacak hale geliyorum. Şimdi yüksek sesle nefes alıyorum, hissettiğim savunmasızlığı gizlemek için yüzüm göğsüne döndü.

Başparmağı amımı terk ediyor ama ilkinin yanında ikinci bir parmağın kıçıma girdiğini hissettiğimde dengem hemen yerine geliyor. Donup kaldım, emin değildim. Direncimi kırıyor, başparmağı şimdi hassas ağzımı yatıştırmaya çalışıyor. Rahatsızlık neredeyse çok fazla, zavallı kıçım neredeyse hiç kayganlaştırıcı olmadan onu karşılamak için geriliyor.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi arkasına yaslanıp bacaklarımın arasına bakıyor. Tükürmesini izliyorum, sonra sıvının büzüğüme dokunduğunu hissediyorum. Bu soğuk his içimde bir zevk dalgası yaratıyor ve o da bunu kaçırmıyor. Sırıtıyor ve bir emir veriyor.

"Bacaklarını aç." Dediğini yapıyorum ama tatmin olmuyor. "Daha geniş, sürtük."

Onları gidebildikleri kadar açıyorum, öz-bilinç şakağımda atıyor. Yırtık bir slip ve başka hiçbir şey olmadan sırtüstü yatıyorum, profesörüm iki parmağını kıçıma doğru bastırırken bacaklarım müstehcen bir şekilde genişliyor. Vücudumun nasıl görünmesi gerektiği ve gördüklerini yargılayıp yargılamadığı hakkındaki düşünceler aklımdan geçiyor ve sonra hemen uzaklaşıyor, gözlerindeki ateşli ve bölgesel bakışla sürgün ediliyor.

Tükürüğü parmaklarının geçişine yardımcı oluyor ve onları içimdeki ilk boğuma kadar itiyor. İtiyor, girip çıkıyor, daha hızlı, daha yavaş, parmaklarını makaslıyor, kıvırıyor, son orgazmımda beni çılgına çeviren o hassas noktaya sürtüyor. Beni arzudan çılgına çeviriyor.

Uyarılma, kıçımın yayılmış yanaklarını ıslatıyor ve sanki ay doğrudan bir spot ışığı gibi parlıyor. Tam gerginliğe alıştığımı düşünürken, Tristan onları ikinci boğuma ve ardından doğrudan ağa sokuyor. Ağzım parçalanıyor, acıyı algılamakta gecikiyorum. Sonra başparmağı bir kez daha amımı buluyor ve aynı derinlikte itiyor.

"Daha önce hiç amında bir, götünde iki parmakla boşalmamıştın," diye mırıldandı, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı, sözcükler öncekileri yankılıyordu.

Sadece çekip geri sokacak zamanı var ve sonra yakındaki bir ağaçtan kuşların uçmasına neden olacak kadar yüksek bir çığlıkla geliyorum.

Kıkırdıyor ve tekrar itiyor, tekrar, beni uçurumdan aşağı itiyor ve şiddetli bir orgazma sürüklüyor. İnlemelerim sürekli, zevk acı verici. Tüm vücudum parmaklarının etrafında kasılıyor. Aşağı indiğimde saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor ve bir anlık zayıflıkla yanağımı ondan uzaklaştırmak yerine eline doğru çeviriyorum.

Tristan benim savunmasız pozisyonumdan yararlanarak üçüncü parmağını kıçımın girişine yerleştiriyor. Benimkiler alarmla genişlerken onun gözlerinin içine bakıyorum. Ben kıpırdayamadan çenemi kavrıyor ve ağzını benimkinin üzerine indiriyor, aynı anda üç parmağıyla içeri itiyor. Beni özensizce, açlıkla öpüyor, nefesimi ve odağımı uzun saniyeler boyunca çalıyor ve sonra geri çekiliyor.

"Sen de hiç kıçında üç tane varken boşalmadın," diye homurdanıyor, sesi zevkten bozulmuş.

Acı içinde inliyorum ve kendine daha fazla yer açmak için başparmağını amımdan çıkarıyor. Çok uzağa gitmiyor, parmakları sıkı sfinkterimin girişinin hemen yanından kıvrılıyor, kıçım vermeyi reddediyor.

"Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

Sözsüzce başımı sallıyorum, gözlerim hâlâ ona kilitli. Korku ve beklenti içimde dönüyor, neredeyse fiziksel hisleri bastırıyor.

"İhtiyacım olacak mı?" Dudağım istemsizce titreyerek soruyorum.

Gözlerini indirip dişlerimi sinirli bir şekilde dudağıma gömüşümü izliyor, zaten çılgın olan bakışlarında şehvet daha da derinleşiyor.

"Hayır bebeğim, sen alacaksın."

Gözleri kötücül bir şekilde kararırken, ben daha anlayamadan ilgi anı sona eriyor ve bitiyor. Bazen bana gösterdiği daha nazik tarafıyla ilgimi çekiyor. İhtiyacım olan şekilde beni vahşileştirirken bile kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Parmaklarıyla daha sert bastırıyor ve kıçımdan gelen gıcırdama seslerini duyduğumda gözlerim utanç içinde kapanıyor. Çoklu orgazmlarımdan dolayı sularım deliğime damlıyor ve elini kaplıyor. Çenesi konsantrasyonla geriliyor, aleti yeniden sertleşiyor ve kalçamda zonkluyor. Kıçımın kaslarını gevşetmeye ve onun girişini kabul etmeye çalışırken kendi yüzüm çarpık bir zevk ve kesin bir acıyla buruşuyor.

"Oh Tanrım... Oh! Oh, hayır. *Lütfen*..."

Ellerim göğsünü kavrıyor, delice bir acıyla gömleğini yumrukluyor. Başını eğiyor ve meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. O kadar sıkılar ki, dilinin bir turu beni bir kez daha uçurumun kenarına getiriyor. Dolgunluk hissi her şeyi tüketiyor, öyle ki çözülme korkusuyla nefes alamıyormuşum gibi geliyor. Parmakları sonuna kadar bile girmiyor. İlk boğumda sıkıştılar, kıçım geçmelerine izin vermeyi reddediyor.

Tristan bunun cesaretini kırmasına izin vermiyor. Bunun yerine, jantımla oynama ve gerdirme fırsatını değerlendiriyor. Parmaklarını hafifçe içeri ve dışarı itiyor, neredeyse hiç hareket etmiyor ama deliğime zevk dalgaları gönderiyor. Açıyı değiştiriyor, parmaklarını uçları hala içerideyken bir tarafa doğru düzleştiriyor ve sonra onları kıçımın etrafında tam bir döngü halinde yuvarlıyor. Gecenin karanlığında ciyaklamamdan, vücudunun altında sıkışıp çırpınmamdan sadistçe bir zevk alıyor.

"Çok sıkı! Çok fazla, çok- Tanrım." Parmaklarını kıçımdan tamamen çektiğinde inliyorum. Anında hissettiğim boşluk duygusu beni gerçeklikten koparıyor. En tabu yerimin içindeki parmaklarını nasıl özleyebilirim?

Ama onları uzun süre özlemiyorum. Onları yarığımın üzerinde zarifçe gezdiriyor, oradaki tüm ıslaklığı topluyor ve sonra onları kıçıma geri itiyor, şimdi

ikinci eklemine kadar.

Bu sefer çığlık atıyorum.

"Tristan! Lütfen, oh *lanet olsun*!"

Kendimi yana atıyorum, vücudumun üst kısmı ondan uzaklaşıyor, böylece üst tarafım yüzüstü yere düşüyor.

Arkamdan uyarıcı bir şekilde homurdanıyor. "İstersen bu şekilde de yapabiliriz."

Bacaklarımı tutup ters çeviriyor, böylece tamamen yüzüstü yatıyor ve taze toprağı içime çekiyorum. Bir elini belime koyup beni yere bastırıyor, diğer eli ise gerilmiş deliğimden kurtulup kıçıma sertçe vuruyor.

"Uff," diye inliyorum, aklım başımdan gitmiş. Artık acı ve zevk arasındaki çizginin nerede olduğunu, gerçekliğin nerede bitip fantezinin nerede başladığını bilmiyorum.

Klitorisim ihtiyaçla titreşiyor. Parmaklarını amımdan kıçıma doğru uzatıyor ve sonuna kadar sokuyor. Bükülmüş bacaklarım titriyor ve birbirine kenetleniyor, ayak parmaklarım zevkin saldırısını atlatmak için geri çekilen bir balon balığı gibi birbirine çarpıyor.

Boşalıp boşalmadığımı bilmiyorum, tek bildiğim vücudumun bunu kaldıramayacağı. Uyarılmamın çıkardığı ıslak sesler, onun vuran parmaklarıyla birleşince benim için bile çok iğrenç bir hal alıyor. İzinsiz girişi yakıyor, kenarım gerilmekten çiğ ve beyaz ve asla eskisi gibi olamayacağımı hissediyorum. Yine de daha fazla gerilmem gerektiğini biliyorum çünkü siki, parmaklarının bir araya gelmesinden iki kat daha geniş.

Çekiyor ve göt deliğime tükürüyor. Tükürüğün deliğime çarpmasını izliyor ve sonra yarığımdan geçip klitorisimde bitene kadar kıçımla kedi arasındaki deriden aşağı kaydığını hissediyorum.

Dikkatim dağılmıştı ve geri itmesine hazır değildim. Dibine kadar sokuyor, sonra çıkarıyor. Dibine kadar sokuyor, çıkarıyor. Beni acılarımdan kurtarması için ona yalvarana kadar tekrar tekrar.

Merhametli, tam da bunu yapıyor. Tekrar içeri daldı. Parmakları kıvrılıyor, kıçımın içindeki yumuşak bölgeye sürtünüyor. Zevkle mırıldanıyorum, sırtımı ona yaslıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" "Hayır," diye yalan söyledim.

"O zaman neden titriyorsun? Neden sadece tam bu noktaya

sürtündüğümde titriyorsun?" Bir kez daha ovalıyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. Saçlarımdan tutup beni geriye doğru çekmeye başladı.

kalçalarıma oturuyor. Parmakları kıçıma yeni bir açıyla giriyor ve ben zevk içinde kıvranıyorum. Elini şehvetle aşağı doğru çekiyorum. "Bu son orgazmın gibi olmayacak," diye mırıldanıyor kulağıma doğru, sesi kendi uyarılmışlığından dolayı çiğ ve sert. "Kıçın, amının yardımı olmadan boşalacak. Gözlerinin ne kadar açıldığına bak. Gergin olma, anal orgazmın ne kadar lezzetli olabileceğini göreceksin." Diğer eliyle çenemi kavrıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Kuduz bir hayvan gibi yanağımı yalıyor ve ben de istemsizce parmaklarının etrafında sıkılıyorum. İnliyor. "Deliğinin parmaklarımın etrafında kasılmasını hissetmek için sabırsızlanıyorum, sadece kıçıyla oynadığım için gelen küçük pis bir fahişe olduğunu biliyorum."

Beni serbest bırakıyor ve tekrar karnımın üzerine itiyor, alt deliğime yaptığı darbeler düpedüz vahşileşiyor. Öldürülüyormuşum gibi çığlık çığlığa gecenin içine bağırıyorum, saldırısının acısı hakimiyet için zevkle savaşıyor. Kimin kazandığı önemli değil; her iki durumda da dünyayı sarsan bir orgazma doğru ilerliyorum.

En sonunda, son bir kez daha göt deliğimin derinliklerine sokuyor. Parmaklarını beni hiç olmadığı kadar genişletene kadar açıyor ve sonra onları kıvırıyor.

"Ah! Aman... Tanrım, evet. Evet!"

Göz kapaklarımın arkasında parlak bir ışık patlıyor ve amım yere çarparken bacaklarım açılıyor. Ben düşerken deliğimi kovalıyor, parmakları beni asla terk etmiyor, baskın saldırılarına asla ara vermiyor, onu o kadar sert sıkıştırdığımda bile acı içinde tısladığını duyuyorum.

"Evet, Nera. O sıkı kıçını parmaklarımın etrafına sıkıştır. Aynen böyle sık. İyi kız. İyi küçük fahişe."

O benden şimdiye kadar yaşadığım en uzun orgazmı sağarken kalçalarımı onun dürttüğü parmaklarına doğru itiyorum. Sonunda yavaşça durduğunda tamamen önümde ve tamamen yüzüstü yatıyorum, slipim kalçalarımın etrafına itiliyor ve kremsi beyaz kıçım sergileniyor. Parmaklarını kullanılmış kıçımdan çıkardığında inliyorum, hassas duvarlarımdan geri çekilmesi acı verici.

"Kahretsin," diyor enseme bir öpücük kondurarak, "bu oyunu seviyorum."

Nefes nefeseyim ve kendime gelmeye çalışıyorum ama o bana hiç zaman tanımıyor. Aletini hissedebiliyorum, kızgın ve uyluğuma karşı ağrıyor. Kalçalarımın yanlarından tutuyor ve kalçalarımı tekrar yukarı kaldırıp

Yerde. Yavaşça inliyorum ama yanaklarımı ayırıp bana baktığını hissettiğimde sarsılarak uyanıyorum.

Gerginleşiyorum ve hemen sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Bacaklarım ölü ve fazla uzağa gidemeyeceğim ama en azından denemek zorundayım. Parmakları kalçalarımda esneyerek beni kolayca yerimde tutuyor. Yanağıma sertçe şaplak atıyor ve ben bağırmaya başlıyorum ama horozunun başının kıç deliğime dokunduğunu hissettiğimde ses boğazımda ölüyor.

İçeri bastırmıyor. Bir tehdit gibi girişime dayıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Şimdi mi?" Sohbet etmek için pek uygun bir zaman değil.

"Birinin senin daracık amına girmiş olmasından *nefret ediyorum.* Her lanet olası gün ona bakmak ve suratını dağıtmak için duyduğum şiddetli dürtüye direnmek zorundayım," diye hırlıyor, sesinin alçaltılmış tonu boynumdaki tüyleri diken diken ediyor. "Ama bu kıç benim. Bu gece ona sahip çıkacağım ve o *bana* ait olacak." Sahiplenici ses tonuyla midem sıkışıyor, tenim ısınıyor. "İşimiz bittikten sonra bir daha asla başkasının sahip olmasına izin vermeyeceksin. Beni anlıyor musun, Nera? Bu mükemmel kıça girmesine izin vereceğin tek erkek benim."

Cevap vermemi beklemiyor. Arkamda, bir kapağın açılma sesini ve ardından deliğime damlayan sıvıyı duyuyorum.

Nefes nefese kaldım. "Kayganlaştırıcın var mı?"

"Neden seninle buluşmadan önce yirmi dakikaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

"Tanrım," diye inliyorum. "Neden daha önce kullanmadın?"

Arkamdan homurdanıyor, kayganlaşmış siki yanaklarımın arasındaki ıslak yolda aşağı yukarı sürtünüyor. Sırılsıklam oldum, kayganlaştırıcı ve kendi uyarılmamın birleşimi bir karmaşa yaratıyor.

"Kıçının parmaklarımı almak için çırpınışını görmek hoşuma gitti," diye mırıldandı hararetle. "Bu geceki tek iyiliğim bu. O sıkı göt deliğini gevşetsen iyi olur, yoksa bu senin için çok acı verici olacak."

"Yapamam. Lütfen, sadece... yapma. Onun yerine

amımı sik." "Hayır." Sesi sert, duygudan yoksun.

"İstemiyorum."

"Güvenli kelime," diye soruyor ve sonra bastırıyor.

"Ahhh," diye haykırıyorum, yüzüm acıyla

buruşuyor.

Kahretsin, bu acıtıyor. En küçük miktarlarda iterken yanıyor, kafası kaslarımı zar zor ayırmaya başlıyor. Nefes alıyorum, hızlı, sığ

O daha fazla baskı uyguladıkça ciğerlerimin tepesinde rahatsız edici bir şekilde kalan nefesler.

Kıçım teslim olmuyor, girmesine izin vermiyor. Beni germek için harcadığı onca zamandan sonra bile kaslarım onu sıkıştırıyor ve girmesini reddediyor.

Sert komutlar vererek kıçıma tekrar şaplak atıyor.

"Rahatla ve kıçını aç. Aç hadi. Şimdi benim için aç."

"Dur," diye inliyorum. "Sığmıyor."

Kalçalarını keskin ve sığ bir şekilde itiyor. Bu cezalandırıcı bir darbe ve sikinin başını inanılmaz derecede dar olan sfinkterime hafifçe sokmaya yetiyor. Dirence çarptığında çığlık atıyorum ve sırtım ani, istenmeyen müdahaleyle çöküyor. Acı içimde yırtılıyor, duyularıma saldırıyor.

"Tam oturuyor," diye cevap veriyor kalpsizce. "Canımı yakıyorsun," diye sızlanıyorum.

Elleri yanaklarımı ayırmak için aşağı iniyor, başparmakları gergin ağzımı okşamak için uzanıyor.

"Güvenli kelime," diye bir kez daha talep ediyor.

Dişlerimi sıkarak dudaklarımı birbirine kenetliyorum. Acı neredeyse dayanılmaz ama buna alışkınım. Acı benim hayatım. Onun göt deliğimi parçalamasını bölümlere ayırabilirim, sadece yapmıyorum. Yapamıyorum. Çünkü o zaman özenle sakladığım karanlık yanımın aslında bunu sevdiğini itiraf etmem gerekir. Bu, acının içinde muazzam bir zevk olduğunu ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemediğini kabul etmek anlamına geliyor. Bu kirli, tabu ve çok yanlış.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor muzaffer bir edayla. Uzanıp ensemden kavrıyor ve yüzüm yana düşene kadar beni yere bastırıyor. "İstemiyormuş gibi davranabilirsin. Durmam için kıvranabilir, tekmeleyebilir ve çığlık atabilirsin ama aslında bunu yapmamı istemiyorsun."

Aleti içimde şiddetle titreşiyor, başı kıçımın girişinin hemen ötesinde duruyor. Burası durması için en kötü yer çünkü inanılmaz derecede genişlemiş durumdayım ve onun ilerlemesi ya da geri çekilmesi beni rahatlatmıyor. Kalçaları direncime karşı mini darbeler pompalıyor, acı ve zevk ikilemiyle beni şaşı yapıyor.

"Var," diye yalan söyledim.

"O zaman güvenli kelimeni kullan," diye alay ediyor. Ben bir şey söylemeyince sırıtıyor. "Yapamazsın çünkü kıçına sahip olmamı istiyorsun, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Ağzın bana istediği kadar yalan söyleyebilir, sorun değil. Eğleneceğim

Kıçını her türlü sikerim. Ama vücudun... vücudun buna bayılıyor. Amın o kadar ıslak ki ormanı mahvediyorsun. Duyabiliyor musun?" Diye soruyor ve uzanıp iki parmağını amıma soktuğunda neredeyse kendimden geçiyorum. Vahşice girip çıkıyor, uyarılmamın ıslak, özensiz sesleri etrafımızda iffetsizce yankılanıyor. "Evet, buna bayılıyorsun. O yüzden kıçını aç ve sikime dayan ki seni ne kadar iyi sikebileceğimi göstereyim."

Konuşması tenimde bir ateş yakıyor, ta ki her yerimin açıkta ve hassas olduğunu hissedene kadar. Bana doğru ittiğini hissettiğimde nefeslerim hızlanıyor. Sanki sözleri beni kuşkularımdan kurtarıyor ve kıçımın ona açıldığını hissediyorum. Boyun eğmeye çalışırken sırtımdaki kaslar geriliyor. Klitorisim ağrıyor, görmezden geliniyor ve ilgi için yalvarıyor.

"Hadi, hapishane kaçkını. Beni alabilirsin," diye mırıldanıyor ve sahiplenici bir dokunuşla sırtımı okşuyor. "Açıl ve beni o daracık kıçına buyur et."

Kalçalarını bir kez daha iterek bastırıyor ve sonunda sert kas halkamı aşıyor. Aletinin başı kıçıma doğru kayıyor ve bununla birlikte rahatlama ve daha fazla acı bir arada geliyor. Yüksek sesle tıslıyor, sesi acı veriyor.

"Siktir, *evet*. İyi kız, aynen böyle. Şimdi varım, varım." Sesi çabayla titriyor.

Çimleri yırtıyorum. Kollarım başımın üzerinde uzanmış, ellerim umutsuzca yere tutunmaya çalışıyor. Parmaklarım toprağı kazıyor, karnımın alt kısmı onun saldırısına tepki olarak sıkılıyor. Benden daha fazla uyarılma fışkırıyor. Büzüşmemdeki yanma biraz azalıyor, ancak içeri itmeye başladığında rahatlama kısa sürüyor.

Gergin deliğime bir santim daha giriyor ve ben tutarsızca mırıldanıyorum. O da aynı şekilde etkileniyor, kıçımdaki küçük spazmlar sikini acıyla sıkıyor ve ona karışık övgü sözcükleri mırıldanmasına neden oluyor.

"O kadar sıkı ki, zar zor düşünebiliyorum. Hadi, al beni. Aynen böyle. Siktir, bu iyi hissettiriyor."

Şimdilik nazik davranıyor. Eli kalçamı yumuşakça okşuyor, denenmemiş kanalıma geçişini kolaylaştırıyor. Bir santim daha içeri giriyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum. Bu tür bir sikişten bu kadar zevk alınabileceğini bilmiyordum. Zevk beni ele geçirdikçe rahatsızlığım azalıyor ve daha hızlı girmesini istiyorum. Beni bu araftan çıkarmak için şu anda aletinin sadece yarısının kıçımda olduğu yerde beni tutuyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, sesi acı ve uyarılma arasındaki zarif çizgide. "Elimde gerçekten de bir anal fahişe var."

Kıçım tahrik olmuş bir şekilde onu sıkıştırıyor. Haykırıyor ve yanağıma tokat atıyor. Etrafında kenetleniyorum ve gevşeyen kaslarım onun iki santim daha içeri kaymasına izin vererek serbest bırakıyorum. İnanılmaz bir gerginlikle tıslıyorum.

"Sana ne kadar pis bir kız olduğunu söylemem hoşuna gidiyor." Yanaklarımı tekrar ayırıyor ve daha fazla bastırırken vahşi, parıldayan gözlerle izliyor. "Tanrım, dar deliğin bütün sikimi yutuyor. Etrafını sarıyor ve ağzından bile daha sıkı sıkıyor."

Yüksek sesle miyavlıyorum, altında kıvranıyorum. Onunla o kadar doluyum ki hareket edebileceğimi sanmıyorum. Bacaklarım baskıdan titriyor, beni yerden kaldıran tek şey kalçalarımdaki elleri. Hepsi bu kadar mı? Daha fazlasını alıp da bayılmamamın imkânı yok. Zaten hareket etmeye başladığı anda beni bayıltana kadar becermesinden korkuyorum.

Cevabımı dakikalar sonra, sadece ucu içeride kalana kadar dışarı çekip sonra içime soktuğunda alıyorum. Tüm uzunluğu beni o kadar derine sokuyor ki sanki boğazıma girmiş gibi hissediyorum. Kalçaları kıçımın yanaklarına dayanıyor, elleri tenimi okşuyor.

Zevkle iç çekiyor ve amım sıkılıyor, vücudum tamamen onunla uyum içinde.

"Beni bu şekilde içine alırken çok müstehcen görünüyorsun," diye nefes alıyor ve sikinin kıçım tarafından tamamen yutulduğu yere bakıyor. Çekiyor ve vücudumdaki her sinir ucu yanıyormuş gibi hissediyor. Tekrar içeri iterken gözlerini birleştiğimiz yerde hissedebiliyorum. "Bana nasıl hissettirdiğini anlat."

"Korkunç," diyorum, sesim titreyerek.

Sertçe itiyor, aletinin dokuz santimi bağırsaklarımı deliyor. Haykırıyorum.

"Yalancı," diyor, eşit bir şekilde. "Bilmek istiyorum. Sikimin kıçını germesinin nasıl bir his olduğunu anlat bana."

"Bu...güzel. Aman... evet." İçime girmeye başladığında zar zor cevap verebildim. "Çok sıkı. Çok sıkı. Tam orası, Tristan," Son emri soluk soluğa söylüyorum, yön değiştirdiğinde ağzım şehvetle aralanıyor. Aleti kıvrılıyor ve içimde beni daha önce çılgına çeviren o hassas noktaya çarpıyor. Ben elinin her tarafına boşalana kadar utanmadan parmakladığı noktaya.

Başımı geriye ve yana atarak omzumun üzerinden ona bakmaya çalışıyorum. Önceki kibarlığı, ondan arzuladığım vahşi vahşete dönüşüyor. Daha sert, daha hızlı, daha kaba itiyor, kıçımı alması cezalandırıcı. Her geri çekilme kaslarımın gerilmesine neden oluyor ve her ilerleme yeni bir zevk ve acı saldırısı.

O kadar büyük bir güçle içime giriyor ki dizlerim ve ön kollarım sert zemine sürtünüyor. Farkında bile değilim, tüm odağım kıçımı acımasızca sahiplenmesine odaklanmış durumda. Ayak parmaklarımdan bir uğultu yükseliyor ve damarlarımda ateş topları oluşuyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, amım.

"Bütün arkadaşların orada," diye homurdanıyor içten içe, eli hâlâ ensemde, beni uzaktaki RCA binasının ışıklarına bakmaya zorluyor. "Sıcak. Birlikteler. İçiyorlar ve eğleniyorlar. Muhtemelen nerede olduğunu merak ediyorlardır." Hafifçe öne doğru eğilip kulağıma yakın bir yerden fısıldıyor: "Keşke senin toprakta yüzüstü yattığını, bacaklarını açtığını ve profesörüne götünü siktirdiğini bilselerdi."

Etrafıma uzanıp klitorisimi çimdikliyor ve kör edici bir orgazm omurgamda hızla yükseliyor. Vücudumda buharlaşıyor ve bir gelgit dalgasıyla bana çarpıyor, beni altına alıyor. Kalçalarım onun eline ve sikine çarpıyor ve boğazımı parçalayan bir çığlıkla boşalıyorum.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Tristan

Tokat. Tokat. Tokat.

Klitorisine şaplak atmaya devam ediyorum, onu acımasız orgazmına zorluyorum. Etrafımda çırpınıyor, kıçı sikime o kadar sert yapışıyor ki kan akışını durduruyor. Kendi kaslarımı sıkıyorum ve o anda boşalmamak için geceye bakıyorum.

Kıçı hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Onu kovalamak, ağzını sikmek, bunların ikisi de sert sikimle onun denenmemiş deliğini germenin yanında soluk kalıyor. Etrafımda titreşiyor, sıkı kıçı açgözlülükle uzunluğumun etrafına sarılmış ve gitmeme izin vermeyi reddediyor. Her ne kadar bunu istemiyormuş gibi davranmaya çalışsa da, vücudu her girişimime uyum sağladı.

Tüm vücudu titriyor, kalçaları hâlâ yukarıda çünkü bir elimle onu tutarken diğer elimle amını cezalandırıyorum. Başka bir zaman, onu her iki deliğe de sokmanın bir yolunu bulacağım, böylece muhtaç amcığı göz ardı edilmeyecek, ama şimdilik bu deliğinin her zaman ve sonsuza dek kime ait olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum.

Ona vahşi ve acımasız bir hızla vuruyorum. Başı omuzlarının arasından öne düştü. Elleri umutsuzca yere pençe atıyor.

Onu toprakla aynı hizaya gelene kadar aşağı itiyorum, yüzü yana doğru bükülmüş. Yaklaşıp bedenimi yere bıraktığımda gözlerindeki şaşkın bakışı görüyorum.

sikim tamamen içine gömülüyken. Ellerim onunkilerin üzerine iniyor, o yumruk yaparken parmaklarımız iç içe geçiyor. Üstündeki ağırlığım zevke yeni bir boyut katıyor ve altımda kıvranıyor.

"Hiçbir *erkek* seni benim gibi beceremez. Seni benim gibi boşaltamaz," diye tükürdüm, ağzımı kulağına dayadım. "Bunu unutma."

Her kelimeyi keskin itişlerle noktalıyorum ve o da yüksek perdeden sızlanmalarla cevap veriyor.

"Evet, tam orası. Aynen böyle, *yesss*."

Çılgınca, görmeden başını sallıyor ve şu anda farklı bir gerçeklik düzleminde olduğunu biliyorum. Sahip olduğum haz ve acı arasında bir yerde sıkışıp kalmış ve zar zor iletişim kurabiliyor.

Altımdan bile kıçını kıvırmayı başarıyor. Bana doğru itiyor ve gözlerim acı dolu bir zevkle kapanıyor. Bunun için çok istekli, benim karanlık küçük sürtüğüm.

"Bu kıç *benim,* Nera. Benim."

O gece otelde yanımdan geçmeyip bana doğru yürüdüğü için şükürler olsun. Eğer öyle olmasaydı neredeyse neyi kaçırdığımı bilemeyecektim.

Doğrulup onu tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine getiriyorum. Bitkin bir halde hoşnutsuzca inliyor ama ben hâlâ gülünç derecede dar olan deliğini çalıştırmaya devam ederken pozisyonunu alıyor.

"Kıçın mükemmel, ama özellikle de sikimle doluyken," diye övüyorum. Yanaklarını bir kez daha ayırıyorum, itişin ortasında duraklıyorum ve sadece ucu kalana ve ağzını gerene kadar çekiyorum. "İnanılmaz görünüyorsun, Nera." Yanıt olarak seğiriyor, sonra kalçalarını oynatarak onu tekrar sikmeye başlamamı istiyor. Yapmadığım zaman omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sızlanıyor.

Başparmağımla tüm kenarını çevreliyorum ve çılgınca titriyor. Ellerimi yanaklarından birinin üzerinde tutarak yukarı bakıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Kıçını sikime geri sok." "Ne?"

"Bana sevdiğini göster. Beni kıçınla becer."

Gözleri benimkilerde parlıyor. Kontrolü ele alarak kıçını yavaşça boyuma doğru iterken teması sürdürüyor. Geri çekilirken ağzı gevşiyor ve sonra bu sefer daha sert bir şekilde aşağı ittiğinde kapanıyor. Gözleri parlıyor, bende kalsalar bile odaklarını kaybediyorlar ve ritmi artıyor. Beni çılgına çeviren, muhtaç, mızmız küçük nefesler alıyor.

Şimdi kontrol onda olduğu için daha da tahrik olmuş görünüyor, eğer bu bir şekilde mümkünse. Kontrolü seviyor gibi görünüyor, itişleri benimkiler kadar acımasızlaşıyor. Kaslarım bir kez daha kasılırken ve sikim zonklarken dudağımı ısırıyorum, bir süredir kendimi inkar ettiğim bir serbest bırakma talep ediyorum.

Henüz değil, eğer bundan zevk alıyorsa.

Bir kolumu beline doladım ve kaldırdım. Ayağa kalktığımda ağırlığı bana doğru azalıyor, onu tek kolumla kolayca taşıyabiliyorum.

"Nesin sen- Tristan!"

İnliyor ve sonra ben ayaktayken sikime ne kadar derinden gömüldüğüne dair yüksek sesle inliyor.

Sırtımı bir ağaca dayayarak tekrar oturuyorum ve onu da kendimle birlikte aşağı indiriyorum. Bacakları bükülmüş ve kalçalarımın arkasına doğru açılı bir şekilde benden uzağa bakıyor. Kıçı hâlâ sikimin etrafında gerilmiş durumda, elim omzuna bastırıyor, böylece taşaklarım amına dayanmış halde tamamen mızraklanmış oluyor.

Hâlâ kontrolsüzce titriyor, üzerine saldığım hislerin saldırısıyla dik oturmakta zorlanıyor. Kalçalarıma tutunuyor, parmakları tenimi kazıyor. Yanaklarını ayırıyorum ve içine gömüldüğüm yere bakıyorum.

"Gecenin son ilki," söz veriyorum. "Kendi zevkini al ve bana bin. Kıçının gerilmesini, açılmasını ve sikimin etrafında kapanmasını izlemek istiyorum. Kendini bu şekilde boşaltmanı istiyorum."

Dantel elbisesinin kalan parçalarını vücudundan sıyırıp yana atıyorum ve seksi dövmesini ortaya çıkarıyorum. Avuçlarım tekrar aşağı inip belini sarıyor.

Belirsiz bir şekilde ileri geri sallanmasını bekliyorum, çok utangaç ya da yorgun, minimumdan fazlasını denemeyecek kadar. Ama yine beni şaşırtıyor. Çıplak, solgun teninin görüntüsünden etkilenmiş bir şekilde ellerini yukarı kaldırmasını izliyorum. Parmaklarını ahlaksızca saçlarına gömüyor ve yüksek sesle, neredeyse pornografik bir şekilde inliyor. Saçlarını dağınık bir şekilde ellerinin arasında topluyor, yüzünü yana çeviriyor ve omzunun üzerinden davetkâr bir şekilde bana bakıyor. Tüm bu süre boyunca bana biniyor. Önce yavaşça, sonra daha hızlı, daha sert bir şekilde tüm uzunluğumu yukarı ve aşağı pompalıyor, kalçalarının bir dairesini ekliyor, kıçını zıplatıyor, kaslarını sıkıyor ve son olmayacağımı biliyorum.

"Hadi," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanarak onu cesaretlendiriyorum. Daha hızlı bir tempo ayarlayarak onu kabaca horozumun üzerinde yukarı ve aşağı zorluyorum. "*Becer beni*."

"Mhmmm, evet." Gözleri kapanıyor. "Bu çok iyi, Tristan."

"Daha sert. Daha *sert*!"

Gözlerim kıçına, beni ne kadar iyi aldığına takılmış durumda, ama bakışlarım yüzüne kayıyor, ondan büyüleniyorum. Rahatsızlık ve acının arasında nasıl zevk aldığını, ateşli itişler ve daha da ateşli inlemelerle aletimin üzerinde nasıl geri sıçradığını.

Dölleri kalçalarından aşağı ve benimkilerin üzerine damlıyor. Etrafımız sevişmemizin sesleriyle çevrili, ıslak, tokat sesleri gecenin içinde yüksek sesle duyuluyor. Parmaklarım kalçalarına saplanıyor ve o aşağı doğru zıplarken ben yukarı doğru itiyorum. Dünyayı sarsan ortada buluşuyoruz, kıçı sikime o kadar derinden gömülmüş ki yanakları karnımın iki yanında açılmış.

"Al bakalım, hepsini al."

"Ahhh."

Daha önce hiçbir kadından duymadığım bir çığlık atıyor. Gırtlaktan, dizginlenemez bir şekilde ve o kadar uzun süre ki ciğerlerinin kapasitesine hayret ediyorum. Onun çözülüşünü izlemek büyüleyici bir manzara ve her zaman olduğu gibi kendimi gözümü kırpmadan ona bakarken buluyorum.

Aletimi sıkıca kavrıyor ve sonra sıkı sıcağı tekrar tekrar kasılıyor, şaftıma yukarı ve aşağı kör edici bir zevk gönderiyor. Zihnimin ve bedenimin her santimini sarsan, her şeyi tüketen zevkten başka bir şeye beni indirgemeyen bir orgazmla zihnim uyuşurken kendimi son bir kez onun derinliklerine gömüyorum. Tembelce itiyorum, sıcak tohum benim horozumdan patlarken ve kıçının kullanılmış duvarlarını kaplarken doruk noktamın jetlerini takip ediyorum.

Tüm vücudu gevşiyor ve öne doğru düşecek gibi oluyor ama ben bir kolumu ona doluyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Ben ağacın gövdesine yaslanırken hâlâ sert olan sikim kıçında kalıyor. Beni takip ediyor, kemiksiz bir şekilde üzerime uzanıyor, tamamen tükenmiş.

Başını omzuma yaslıyorum ve saçlarını kulağının arkasına tarıyorum. Ağzım kulağının hemen üzerindeki kalın tellere bastırıyor.

"On iki," diye fısıldıyorum gururla.

"On üç," diye düzeltti.

Dudaklarımın kenarlarında bir sırıtma beliriyor. "Sadece dikkatini v e r d i ğ i n d e n emin olmak istedim."

Bana karşı titrediğini h i s s e d i y o r u m ve birden soğuk havayı ve çıplaklığını hatırlıyorum. Onu bir tarafa kaydırdım ve kolumu

Ayakta dururken onu göğsüme doğru çekiyorum. Uykulu mırıltıları, onu ayağa kaldırdığımda küçük, sızlanan mırıltılara dönüşüyor.

Gömleğimi çıkarıp ona sardım. Şimdi gerçekten titriyor, alt dudağı titriyor ve maviye dönüyor.

Korumacılık duygusu içimi parçalıyor, onu ısıtmak için duyduğum ani ihtiyaç neredeyse kör ediyor. Onu bir kez daha kucağıma alıp ağaçların arasına doğru ilerliyorum; onu biraz ısıtmak için çıplak göğsüme bastırırken adımlarım hızlı atıyor.

Şehvetim geçici olarak yatıştı, beni tek taraflı olarak ona sahip olmaya odaklayan karanlık arzu pusundan kurtardı ve şimdi belki de çok sert oynayıp onu sınırlarının ötesine itip itmediğimi merak ediyorum. Her ne kadar o anda hoşuna gittiğini bilsem de, şimdi bana karşı midemi sıkıştıracak şekilde titriyor.

Başını hafifçe eğiyor ve bana bakıyor. "Nereye
gidiyoruz?" Diye soruyor, kelimeleri uykulu. "Seni
eve götürüyorum."

"Tamam, teşekkür ederim," diyor yanağını tekrar göğsüme yaslayarak. Acaba kalbimin ne kadar hızlı attığını anlayabiliyor mu? Çok yumuşak görünüyor.

"Hayır, senin evin değil. Benim evim."

"Neden?" Şaşkınlıkla soruyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Döndüğümde arabamı ormanın kenarına park etmiştim, yani kısa bir yürüyüş mesafesinde. Yolcu kapısını açtım ve onu yavaşça koltuğa oturttum. Hafifçe yüzünü buruşturduğunda sikim tekrar sertleşiyor, ona sahip olma ihtiyacım düşündüğüm kadar tatmin olmamış gibi görünüyor. Mucizevi bir şekilde hâlâ cebimde olan anahtarları alıyorum ve kontağı açmak için ona doğru uzanıyorum. Motor çalışır çalışmaz kaloriferi çalıştırıyorum ve sıcak havanın onu sarmasını beklerken başında dikiliyorum. Bana neredeyse şüpheyle bakıyor, sanki niyetime güvenmiyormuş gibi. Sanki kimsenin onunla ilgilenmesine alışık değilmiş gibi.

"Seni beceririm ve sonra sana bakarım, bu iş böyle yürür." "Ama-
"

"Pazarlık edilemez."

Gözlerini kırpıştırdığında gözleri temkinli ama benimle tartışmıyor.

"Palton nerede?"

"Kontrol ettim."

"Burada bekle ve ısın, ben gidip onu ve ayakkabılarını alacağım. Hemen dönerim."

Çantamdan siyah bir gömlek çıkarıp giyiyorum ve RCA'ya doğru ilerlerken bagajı arkamdan kapatıyorum. Binanın arkasından dolaşıp Nera'nın ayakkabılarını ve ceketimi bahçede bıraktığımız yerden alıyorum. Ceketimi giyip düğmelerini ilikliyorum, böylece görünüşüm çok fazla göze çarpmıyor. Üstüm başım kir içinde ve pantolonum bir origami parçasından daha fazla kırışmış durumda, bu yüzden bu ceketten çok şey istiyorum.

Binanın ön tarafına geri dönüyorum ve vestiyerin bulunduğu ana girişe doğru merdivenlerden yukarı koşuyorum. Ben kapı koluna uzanamadan kapı uçarak açılıyor ve içeriye siyah saçlı bir kız giriyor.

Görmeden bana çarpıyor, çarpışırken saçlarımız ve uzuvlarımız uçuşuyor, birleşik momentumumuz bizi tehlikeli bir hızla döndürüyor. Ellerim üst kollarına dolanıyor ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmasını engellemek için tam zamanında onu geri çekiyorum.

İkimiz de dengede olduğumuzda, adrenalin dolu bir nefes üflüyorum. Yumuşak bir hıçkırık sesi bakışlarımı onunkine çekiyor ve saç yığınının arkasında kısmen gizlenmiş olan yüzü tanıyorum.

"Bellamy?" Ben soruyorum. "İyi misin?"

Hiç de öyle görünmüyor. Belli ki perişan halde, hıçkırıklar vücudunu sararken gözyaşları lekeli yanaklarından aşağı akıyor.

"Profesör," diye kesik kesik soluyor keskin nefesler arasında. "Özür dilerim, ben... şu anda konuşamam."

Başka bir sınıfımın öğrencisi ve Nera'nın en iyi arkadaşlarından biri olduğunu biliyorum. Onu hiç böyle görmemiştim, sıkıntılı ve ağlamaktan nefes alamıyor. Ne olduğunu, yaralanıp yaralanmadığını merak ediyorum. Belirgin bir fiziksel sıkıntı belirtisi görmüyorum ama bu incinmediği anlamına gelmiyor.

İstediğim ya da ihtiyacım olan son şey ergen dramasının ortasına düşmek ama o Nera'nın arkadaşı. Sinir bozucu bir şekilde, bu onun öylece çekip gitmesine izin veremeyeceğim anlamına geliyor.

"Seni The Pen'e geri götürmemi ister misin?"

Burnunu çekiyor, kendini toparlamaya çalışıyor. Avucuyla yanaklarını siliyor, eli gözyaşlarıyla kaplanıyor.

"Hayır, sorun değil. Teşekkür ederim. Beni hiç böyle görmemiş gibi davran."

Gözleri tekrar yaşlarla doluyor ve gitmek için dönüyor. Şu anda ne kadar savunmasız ve kolay bir hedef olduğunu bilmek midemi bulandırıyor.

"Dur," diye bağırıyorum ve gözlerini kocaman açarak arkasını dönüyor. "Bu halinle eve yalnız gitmene izin veremem. Sana bir araba bulacağım, burada kal."

"Profesör-"

"Eğer gidersen, gelecek haftaki yarıyıl sınavında seni sınıfta bırakırım."

Bu yıla başladığımda, öğrencilerimi tehdit etmenin işimin bu kadar rutin bir parçası olacağını fark etmemiştim, ancak yöntem etkili oldu.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve onun onayını beklemeden binaya giriyorum. İkimizin de paltolarını alıp bu geceki etkinlik için tutulan vale servisine gidiyorum. Birkaç dakika içinde Bellamy için siyah bir şehir arabası ayarladım ve döndüğümde onu hâlâ bıraktığım yerde dururken görmekten memnun oldum. Arabanın gelmesi için geçen beş dakika boyunca onun yanında bekliyorum.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Hâlâ sessizce ağlıyor, acısına neden olan şeye o kadar odaklanmış ki pantolonumun durumunu ya da arkadaşının ceketini ve ayakkabılarını tuttuğumu fark etmiyor.

Taş basamaklara oturmak için aşağı iniyor, balo elbisesi etrafında dramatik bir şekilde dalgalanıyor. Ben de ona katılıyorum, birkaç metre uzağına oturuyorum, böylece onu izleyebiliyorum ama rahatsız hissedeceği kadar da yakın değilim. Rogue'la çıktığını biliyorum, ihtiyacım olan son şey kız arkadaşıyla fazla yakınlaştığım için onun psikopat kıçının peşime düşmesi.

İçimden bir ses notlarını tehdit etmenin onun üzerinde aynı etkiyi yaratmayacağını söylüyor.

Bu gece nerede olduğunu, neden onunla olmadığını merak ediyorum.

Sessizce oturuyoruz, gecenin sessizliğini bozan tek ses, gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam ederken aldığı hırıltılı nefesler.

Araba geldiğinde kapısını açıyorum ve arkaya binmesini bekliyorum. Eğilip ona bakıyorum.

"İyi olacak mısın?"

Başını sallıyor, aniden garip ve mahcup. Sakinleşiyor ve utanç olarak tanımladığım şey sızıyor. Yersiz bir utanç ama söylemeye zahmet etmiyorum. "Evet, arkadaşlarım var. Tekrar teşekkürler."

Ona belli belirsiz bir baş selamı verip kapıyı kapatıyorum ve şoföre işaret olarak tavana iki kez vuruyorum.

Aklım Nera'ya söyleyip söylememek arasında gidip geliyor. Arkadaşının durumunun iyi olmadığını kesinlikle bilmek isteyecektir ama bencil yanım bunu istemiyor.

Onu bu gece için bırakmaya niyetim yok. En azından henüz değil.

Özellikle de arabama geri döndüğümde onu uyurken bulduğumda ve başını sevimli bir şekilde cama yasladığında. Masum ve endişesiz görünüyor, göğsü her nefeste yumuşak bir şekilde inip kalkıyor. Dudakları rahatlamış ve kabarmış; kapıyı açıp dudaklarını kendi dudaklarımla ısırma isteğime direniyorum. Kendimi birkaç dakika boyunca ona bakarken buluyorum, sadece huzur içinde uyumasını izliyorum.

Arabaya binip sürüyorum, arada bir ona bakıyorum. Pencerenin önünde top gibi kıvrılmış, tamamen bitkin bir haldeydi. Üzerinde hala sadece benim gömleğim var, bacakları çıplak ve açıkta. Kırmızı ışıkta arka koltuğa uzanıp ceketini alıyorum ve üzerine örtüyorum. Oturuş şekli nedeniyle kayıyor, bu yüzden bir elimle onu tutuyorum ve otoparka girene kadar diğer elimle sürmeye devam ediyorum.

Bu kadar huzurlu görünürken onu uyandırmaktan nefret ediyorum ama içeride çok daha rahat olacak.

"Hey," diyorum yanağını avuçlayarak. "Uyan, güzel kız."

Uyandığında parmak uçlarımla yüzünün yan tarafını bir aşağı bir yukarı okşuyorum. Kanlı gözlerle bana bakıyor ve bu sefer karşı koyamıyorum. Eğilip ağzını muhtaç bir öpücükle kapıyorum ve iki parmağımı çenesinin altında kullanarak onu yerinde tutuyorum.

Birkaç dakika sonra geri çekiliyor ve gözlerindeki uykuyu kırpıştırıyor. Pencereden dışarı baktığında bakışları şaşkın ve ürkek bir hal alıyor.

"Beni evine götüreceğini sanıyordum," diyor güvensizce. Benden uzaklaşıp The Pen'e bakıyor ve pencereye doğru konuşuyor. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır."

Bana dönmek için arkasını döndü.

"Bellamy'nin sana ihtiyacı var," diyorum dişlerimi sıkarak. Birkaç ay önceki bencil ben, hiç düşünmeden kendimi ilk sıraya koyardım. Bunun yerine neden Nera'nın isteyeceğini düşündüğüm şeyin beni yönlendirmesine izin verdiğimi bilmiyorum.

"Ne?" Dedi, telaşla. Gözleri kocaman ve eli kapıda, kaçmaya hazır. Yanımdaki otomatik kilit düğmesine basıyorum ve onu burada tutuyorum.

"RCA'ya döndüğümde ona rastladım ve ağlıyordu. Arkadaşlarına ihtiyacı olduğunu söyledi" dedim ve ekledim: "Sana bir saat veriyorum, onunla bir saniye bile geçirmeyeceksin ve sonra benim olacaksın. Buraya geri döneceğim.

Elli sekiz dakika içinde tam bu noktaya park etmiş olacağım ve seni evime götürebilmem için aşağı inip beni karşılamanı bekliyorum."

"Dediğim gibi, buna gerek yok."

"Ve dediğim gibi, bu pazarlığa açık değil. Birbirimizi anlıyor muyuz?" Hızlıca başını sallıyor ve ben de tekrar düğmeye basarak kapıların kilidini açıyorum.

Açıyor, sonra duraklıyor. Bir şeyi tartıyor gibi görünüyor, ama sonra bir karar veriyor. Arkasını dönüyor ve beni öpmek için uzanıyor, ağzı utangaç bir şekilde benimkine yaklaşıyor. İnleyip belini kavrıyorum ama bir sonraki nefeste arabadan çıkıyor. Ön camdan onu takip ediyorum ve sonra ön merdivenlerden yukarı koşarken, kapıyı açıp binanın içinde kaybolurken penceremden izliyorum.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Nera

Asansör kapıları arkamdan kapandığında nefesim kesildi. Metal kapıların yansımasında kendime ilk kez bakıyorum ve kelimenin tam anlamıyla pis görünüyorum.

Genellikle düz ve bakımlı olan saçlarım karmakarışık, darmadağınık. Makyajım yüzüme bulaşmış. Kir, sıyrıklar ve yavaş yavaş beliren morluklarla kaplıyım ve yumruğum umutsuzca Tristan'ın gömleğini göğsümün üzerinde kapatıyor, kuyrukları uyluğumun ortasına iniyor ve çıplak bacaklarımı ortaya çıkarıyor. Bana bakan herkes gerçeği bilirdi - sert ve kirli bir şekilde becerildiğimi.

Hâlâ bu gece olanların etkisindeyim, vücudum kovalanmanın ve sonra da vahşice sikilmenin verdiği muazzam adrenalinin etkisinden çıkmakta zorlanıyor. Dudaklarım çatlamış ve kıçım inanılmaz derecede ağrıyor ama nabzım damarlarımda vahşi bir ritimle atıyor.

Bu gece onun farklı bir yönünü gördüm ve bu da benim farklı bir yönümü ortaya çıkardı. Belki daha cesur, kesinlikle daha karanlık ve kesinlikle daha canlı bir yan. O kişiye mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istiyorum.

Yanaklarımı aceleyle siliyor, yüzümdeki dağınıklığı göz önünde bulundurarak makyajımı olabildiğince düzeltmeye çalışıyorum. Kapılar bir kez daha açıldığında, dışarı fırlıyorum ve koridordan dairemize doğru koşuyorum.

kapıyı açmak için anahtarlar. Kapıyı sessizce iterek açıyorum, karanlıkla yıkanmış bulduğum için mutluyum.

Uzaktan, Bellamy'nin yatak odasının kapalı kapısından ağladığını duyuyorum. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Hemen yanına gitmem için beni çağırıyor ama yapamam, bu haldeyken olmaz. Kendimi zorla onun odasından uzaklaştırıp banyoya giriyorum ve kaynar sıcak suda hızlı bir duş alıyorum. Bellamy ile görüştükten sonra bir tane daha alacağım.

Banyodan kazak ve şortla çıktığımda Six ve Thayer'ı da evde buluyorum. Thayer Bellamy'nin yatağında oturuyor, Six ise yüzünde kederli bir ifadeyle kapı aralığından bana bakıyor.

Bellamy perişan halde, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış ve yanakları duygusallıktan kızarmış. Rogue'un kendisine ihanet ettiğini ve bunun tam olarak nasıl olduğunu anlattığında keskin bir nefes alıyorum. Yaptığı şey bana göre affedilemez bir şey ve onun kalp kırıklığının derinliği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Onun hikayesini ve hıçkırıklarını dinlerken kendi kalbim daha da parçalanıyor, ilişkiler hakkındaki teorilerim onun sıkıntısıyla daha da güçleniyor.

Biz onu teselli ettikten sonra Thayer da yanına yatıyor. Six ve ben kapıyı arkamızdan kapatıp onları uykusuz bir gece uykusuyla baş başa bırakıyoruz ve her birimiz odalarımıza gidiyoruz.

Yorgun bir iniltiyle yatağıma uzandım ve telefonumdaki saate baktım. Gitmesinin üzerinden bir saat geçmesine on yedi dakika var. Onunla tekrar karşılaşmayı düşünürken parmaklarımı karnıma vuruyorum, özellikle de Rogue ve Bellamy arasında olup bitenleri düşünürken.

"Seni beceririm ve sonra seninle ilgilenirim, bu iş böyle yürür."

Bir ilk daha. Benimle ilgilenilmesine alışkın değilim, hele ki seksten sonra. Kendimi korumam ve gardımı almam bana ona ve tüm bu duruma karşı güvensiz olmamı söylüyor, her ne kadar bir parçam onun iyi niyetine inanmak istese de.

Kendimi o gelene kadar dakikaları sayarken buluyorum, beni onun evine gitmeye zorlamasından rahatsız mı oluyorum yoksa gizliden gizliye memnun mu oluyorum emin değilim. Sıradan ve *daha fazlası* arasındaki çizgi bulanıklaşıyor. Bunu istemiyorum, bunu göze alamam. Akıl sağlığım için bunu ona hatırlatmalıyım.

Ona karşı yoğun bir çekim hissediyorum ve kendimi buna kaptıramıyorum.

Zaman akıp gidiyor, on beş dakika elli dakika gibi geçiyor. Karıncalanma hissi vücudumda ilerliyor, ta ki daha fazla dayanamayıp ayağa kalkana kadar. Pencereme doğru yürüyorum ve park yerine doğru bakıyorum. Aşağı baktığımda arabasını görüyorum.

Orada, söz verdiği yerde. Telefonum saatin dolmasına beş dakika kaldığını söylüyor.

Acaba bunca zamandır orada mıydı?

Saat bire gelene kadar bekledim ve sonra biraz daha bekledim. İki dakika. Beş dakika. Yedi.

Telefonum çalıyor.

Gelip seni aldırtma bana**.**

Ben: Tabii ki, çünkü profesörümün gecenin bir yarısı evime gelmesi hiç dikkat çekmeyecek.

Gary: Seni o binadan çıkarmanın başka yolları da var.

Mesajına kaşlarımı çatıyorum ve sonra bir fotoğraf geliyor. Kucağına koyduğu elinin yukarıdan aşağıya çekilmiş bir fotoğrafı. Avucunun içinde, başparmağı ateşleyiciye bastırılmış, parlak turuncu alevli bir çakmak duruyor.

Aklı başında olan yanımın daha sonra aklımın ve bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirdiğinde sorgulayacağı heyecan kanımı kaynatırken bile midem bulanıyor. Bu gece ortaya çıkan yanından sonra, onun her şeyi yapabileceğine inanıyorum.

Kaydıraklarımı giyip telefonumu, anahtarlarımı ve cüzdanımı alıyorum. Önce odamdan, sonra da apartmandan gizlice çıkıyorum, ta ki binanın ön kapısını geçip en üst basamakta durup ona bakana kadar. Gözleri ön camdan karanlık bir şekilde bana sabitlenmiş ve ona yakın olduğumda hissettiğim o kontrol edilemez, açıklanamaz elektrik bir kez daha canlanıyor.

Yolcu tarafına geçip arabaya binerken ona ters ters bakıyorum. "Sen delisin, bunu biliyorsun değil mi?"

"Görünüşe göre," diyor neşeyle. Otoparktan çıkıp caddeye giriyor, sağ eli aşağı inip çıplak kalçamın üzerinde sahiplenici bir şekilde duruyor. "Bu oldukça yeni bir gelişme," diye ekliyor düşünceli bir şekilde, önündeki caddeye bakarak. "Sadece seninle ilgili olarak ortaya çıkıyor gibi görünüyor."

"Şanslıyım," diyorum kuru bir sesle, ama midem mutlu bir şekilde kasılıyor, hain. "Hayır, *ben şanslıyım,*" diye mırıldanıyor, başparmağı bacağımda yumuşak daireler çiziyor.

Boğazım kuruyor ve ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum.

Ama elim sessizce onunkinin üzerine iniyor ve evine kadar olan yolculuk boyunca orada kalıyor.

Sıradan iki katlı bir ev ve RCA'nın personeli için tuttuğu evlerden biri olduğunu fark ediyorum. Arabanın benim tarafıma doğru yürüdü ve kapımı açtı. İndiğimde elimi tutuyor ve beni zemin kattaki daireye doğru yönlendiriyor.

Bakışlarım ellerimizin birleştiği yere kilitleniyor, beni bu kadar kolay ve doğal bir şekilde bu kadar samimi bir şekilde tutması karşısında donup kalıyorum. Geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama bunun yerine kendimi parmaklarımı onunkilerle kenetlerken buluyorum. Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakma sırası onda ve sonra gözlerimle buluşup içimde bir şeyleri eriten köşeli bir gülümseme veriyor.

Beni rahat bırakmayı reddeden, kimsenin içeri girmesine izin vermeyen ya da herhangi bir şekilde savunmasız olmayı reddeden çürümüş, kırık parçam elimi onunkinden çekmeme neden oluyor. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi görmenin sadece içime saplanacağını bildiğim halde yüzüne bir daha bakmaktan kaçınıyorum.

Kapıyı açıyor ve önünden geçmemi işaret ediyor. Öyle yapıyorum ve hem mutfak hem de oturma odası olan açık bir alanda duruyorum. Sol tarafımda açık plan yemek alanı, sağ tarafımda ise kanepe ve televizyon var. Arka tarafta bir yatak odasının kapısını görüyorum.

Etrafımdaki alana bakıyorum. Rahat ve ev gibi olma potansiyeline sahip ama seyrek. Hiçbir yaşam belirtisi yok, kişiliğinden hiçbir iz yok. Duvarlar çıplak, mekânı süsleyen hiçbir ıvır zıvır ya da alet yok, hatta ortalığa saçılmış çocuk eşyaları bile yok. RCA'da yeni ama okul yılı boyunca burayı daha çok bir ev gibi hissetmeliyiz.

Tristan kapı aralığından beni dikkatle izliyor, omuzları gergin.

Evini değerlendirmemi yanlış anlamış olmalı çünkü arkamdan "Çatı katı süiti değil ama iş görür" dediğini duyuyorum. Omuzlarını umursamazca silkiyor, etkilenmiş bir umursamazlık takınıyor. "Zaten fazla alana ihtiyacım yok."

Yüzümü ona döndüm. "Bence çok hoş." Kaşlarının kırışıklığı yanıt olarak düzeliyor ve bir parçasının benim tepkimi beklediğini fark ediyorum. "Sadece ev gibi hissettirmek için daha fazlasını yapmadığına şaşırdım."

Yüz hatlarından bir şey geçiyor ve kendini kapatıyor.

"Bu benim için öncelikli bir konu değil."

Havada saniyeler önce olmayan bir gerginlik var ve ben arkamı dönüyorum. Dairenin içinde dolaşan soğuk esintiyle küçük bir ürperti kemiklerimi titretiyor. Beni geçip karşı duvara doğru yürüyor ve termostatı birkaç derece yükseltmesini izliyorum. Bir havalandırma deliğinden odaya sıcak hava üfleniyor.

Başımın üstünde ve neye ihtiyacım olduğunu her zaman ne kadar kolay bildiğini görünce kalbim sıkışıyor.

"Hadi," diyor, başını yatak odasının yanındaki kapalı kapıya doğru eğerek. "Duş zamanı."

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak, "Duşumu aldım bile," diye mırıldanıyorum. Hazır olduğum son şey onun yanında bu kadar açıkta olmak. Çok samimi hissettiriyor.

Beni görmezden gelerek kazağının eteklerine uzanıyor ve başının üzerinden çekerek kaslı göğsünün gerginliğini, belirgin karın kaslarını ve pantolonuna doğru daralan ağız sulandırıcı V'sini ortaya çıkarıyor.

"Benimle
değil."

"İhtiyacım
yok-"

Sonra pantolonunu indiriyor, böylece önümde külotundan başka bir şey olmadan duruyor. Kalın, güçlü kalçalarını ve sert boyunun belirgin hatlarını görünce kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Hareket etmediğimi görünce kaşlarını kaldırdı.

"Eğer uyma havasında değilsen seni tekrar kovalamaktan ve bu yeni kıyafetleri üzerinden söküp almaktan mutluluk duyarım. Sanırım bu şortlar couture değil?"

Ona bir uyarı parmağı gösterdim. "Birincisi, onlar H&M ve ikincisi, onlar benim favorim, sakın buna cüret etme."

Tristan kıkırdıyor ve yavaş adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatarak bir kez daha benim yörüngeme giriyor. Göz temasını korumak için başımı tamamen arkaya eğiyorum, benimkiyle buluştuğunda kendi bakışları kapüşonlu ve eğlenceli. Elleri aşağı inip kalçalarıma dayanıyor, bir tanesi ağrıyan kıçımı avuçlamak için etrafımda dönüyor.

"Haydi," diye fısıldar, ses tonu kandırıcıdır. "Bırak seninle ben ilgileneyim."

Parmakları şortumun sarkan ipini çekiştiriyor, gözleri benimkileri takip ederken düğümü ustalıkla çözüyor. Birbirimize bakmaya devam ederken bandın gevşediğini hissediyorum ve sonra şortum kıçımdan geçip ayak bileklerime düşüyor.

Bir saniyeliğine, zamanda bir an yakalandık.

Tristan kararımı bekliyor ve ben de sonunda ayağımı sallayıp kumaştan çıkana kadar ipin üzerinde geziniyorum. Diğer ayağım da hemen onu takip ediyor. Dudakları hem memnun hem de ateşli bir g ü l ü m s e m e y e dönüşüyor ve bana bir süre daha böyle gülümsemesi için pek çok şey yapmaya hazır olduğumu fark ediyorum.

Gözlerini benden ayırmadan hafifçe çömeliyor ama sadece

kalçalarımın arkasından tutup beni kollarına almak için. Yorgun kaslarım inlerken

Bacaklarımı beline doluyor, ama bizi hızla banyoya götürüyor ve beni makyaj masasının üzerine bırakıyor.

Sözsüzce duşa uzanıp suyu açıyor, parmağıyla sıcaklığı test ediyor ve sonra düğmeyi kırmızıya doğru daha da çeviriyor. Bir an sonra tekrar bacaklarımın arasında duruyor, avuç içleri beni sıcak tutmak için kalçalarımı aşağı yukarı ovuyor.

Uzun saniyeler boyunca bana bakıyor, nefesleri ağırlaşıyor ve ifadesi okunamıyor. Ben de ona bakınca gözleri kararıyor ve ağzı aç bir şekilde benimkinin üzerine inerek beni şaşırtıyor.

Burbonun tanıdık tadı dudaklarımda patlıyor ve onu kendime yaklaştırmak için ensesinden kavrarken diğer elimle göğsünün çıplaklığını okşuyorum. O kadar sıcak, teni o kadar pürüzsüz ve yumuşak ama vücudu o kadar sert ki kazağımın aramıza koyduğu bariyerden rahatsız olmaya başlıyorum. İki elimle onu itiyorum ve o isteksizce bir adım geri atıyor, bakışları şaşkın ve şehvetle sarhoş olmuş bir halde.

Kazağımın eteklerini tuttuğumu görünce ateşli bir sırıtışla öne atılıyor ve kazağımı kapıyor, elleri benimkilerin üzerine kapanıyor. Tek bir yumuşak hareketle kazağımı yırtıp kenara fırlatıyor. Ağzını tekrar ağzıma dayamadan önce kumaşın başımın üzerinden geçtiğini fark edecek zamanım bile olmuyor.

Aramızdaki çekime karşı koyacak gücüm yok ve ona doğru eğiliyorum, ağızlarımız karşılıklı saldırılarına devam ederken ellerim sırtını okşamak için yukarı çıkıyor. Buhar etrafımızdaki banyoyu dolduruyor ve biz vahşileşmiş gibi birbirimize sarıldıkça görmezden geliniyor.

Bacaklarımı daha da ayırıp onu ve sert aletini bana daha da yaklaştırmak için kıçını kavradığımda, mırıldandığı bir küfür savuruyor ve külotunu aceleyle bacaklarından aşağı itiyor.

Uyluklarımın üst kısmına uzanıp kavrıyor ve merkezimi ona doğru kaldırıyor.

"Üzgünüm, planım bu değildi," diye mırıldanıyor nefes nefese. "Ama sana sahip olmalıyım. Hemen şimdi."

Külotumu yırtıyor ve iki parmağını daracık amıma sokuyor. Gecenin geri kalanında büyük ölçüde görmezden gelinen amım ona o kadar muhtaç ki beni tamamen sırılsıklam ve hazır buluyor.

"Hiç bu kadar ıslak olduğunu sanmıyorum," diye övüyor, sesi neredeyse manik, gözleri kesinlikle öyle. Parmakları girip çıkıyor, birleşmemizden çıkan sesler yüksek ve özensiz. "Senin amına kafayı taktım, hapishane kaçkını."

"Ben hapishane kurbanı değilim, biliyorsun. On sekiz yaşındayım," diye hatırlatıyorum ona kesik kesik nefesler arasında.

"Hatırlatma bana," diye homurdanıyor öfkeyle, alnı benimkinin üzerine geliyor. Dudakları bir kez daha benimkileri buluyor ve sözleriyle içimde beliren belirsizliği öpücükleriyle yok ediyor.

Parmaklarını benden çekip hızla sikinin başıyla değiştiriyor. Kıçımın yarısı tezgâhtan sarkana kadar beni çekiştiriyor ve kollarım onu almak için boynuna dolanıyor. Yavaşça içeri itiyor, acele etmiyor. İstilası sürekli, kalın uzunluğu duvarlarımı patlamaya bir inç kalana kadar yayıyor.

İçimde dibe vurduğunda, ağzından hayvani bir inilti çıkarken başı tamamen geriye düşüyor. Benim gibi ona doğru bastırıldığında, yüzünden birkaç santim uzaktayım ve dişlerinin alt dudağına coşkulu bir acıyla batışını izleyerek büyüleniyorum. Yoğun bir şekilde yutkunurken adem elması çalışıyor.

Başını kaldırıp bana bakmak için gözlerini açtığında, gözleri tamamen şehvetle erimişti. Rengi bilmediğim bir renk, Maldivler'deki en berrak okyanus suları gibi, yüzeyin hemen altında gizlenmiş karanlık noktalar var.

Dişlerini sıkarak "Bekle," diye uyarıyor.

Tristan çekilip tekrar kabzasına kadar sokmadan önce kelimeleri anlamam için bana ancak bir saniye veriyor. Şok olmuş bir nefes dudaklarımdan dökülüyor ve o da bunu ağzıyla yakalıyor.

Çılgınca bir tempo tutturuyor, kalçaları içimde bir ileri bir geri gidip geliyor. Dudakları dudaklarımda kalırken sürekli, yüksek sesle, kırık bir şekilde ağzına inliyorum. O beni kabaca sikerken ben zevkimi, acımı haykırıyorum. Elleri nazik olsa bile siki ikimizin de ihtiyacı olanı alıyor. Biri saçlarımın arasına giriyor, beni ağzına doğru eğmek için ensemi kavrıyor. Diğeri başparmağıyla kalçamda daireler çiziyor.

Kendi tırnaklarım sırtını tırmıklayarak ondan bir inilti daha çıkarıyor. Tırnaklarım etine battığında geri çekiliyor ve tıslıyor, öngörülebilir bir gelecek için orada olacağını bildiğim izler bırakıyor. Saçımdaki eli boğazıma gidiyor ve içimde güçlenmeye devam ederken nefes nefese birbirimize bakıyoruz.

"Beni bu kadar iyi karşılamana bayılıyorum," diye mırıldanıyor.

Sözleri üzerine onu sıkıca kavrıyorum ve karın kasları tepki olarak kasılıyor.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diye inliyor Tristan, öne doğru düşüyor ve göğsünü üzerime örtüyor. Onu iki kolumla kendime doğru çekiyorum, nasıl yapacağımı bildiğim tek şekilde tutunuyorum.

"Çok iyi," diye nefes alıyorum, tekrar etrafında kenetleniyorum. Güçlü bir titreme vücudunu sarıyor ve tüylerini diken diken ediyor. Sırtını bir arada tutma çabası altında hareket ediyor.

Kalçalarının merkezime çarpma sesleri ve ateşli inlemelerimiz etrafımızda iffetsizce çınlıyor. Buhar yoğun ve kapalı alanda dönen güçlü uyarılma ile birleştiğinde, nefesimi zar zor yakalayabildiğimi hissediyorum.

İçimde bir gelgit dalgası oluşuyor, beni boğmakla tehdit ediyor. Tenim cızırdıyor gibi hissediyorum, her sinir ucum bu adamın beni nasıl siktiğine göre ayarlanmış. Tristan'ın sikinin etrafında tekrar tekrar kenetleniyorum, ikimizin de sınırda olduğunu hissedene kadar hızım onun çılgın doğasıyla eşleşiyor. Şehvetten neredeyse kör olmuştum, beynim tamamen uyuşmuştu.

Doğruldu ve bacaklarımı beline doladı, böylece yarı yarıya tezgâhın üzerine uzandım. Ellerim satın almak için arkama uzanıyor, avuçlarım buğulanmış camın üzerinde varlığımın telaşlı izlerini bırakıyor.

Bunu daha fazla sürdürebilmek için boşalma ihtiyacıyla savaşıyorum, ama başparmağı aşağı inip klitorisimin etrafında kabaca döndüğünde, yapabileceğim hiçbir şey yok. Duygulara, yükselen, yükselen, tam başımın üzerinde yükselen ve sonunda doruğa ulaşan elli metrelik gelgit dalgasına kapılıyorum.

Orgazmım beni öyle bir güçle vuruyor ki çığlıklarım daha çok uluma şeklinde çıkıyor. Tristan'a o kadar sıkı sarılıyorum ki, duvarlarımda acı bıçaklarının fırladığını hissediyorum. Dalgaya binmek ve hayatta kalacağımı ummaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Duvarlarım onun etrafında şiddetle titreşiyor, ta ki kendi orgazmını ondan emiyormuşum gibi hissedene kadar.

Benim salıverilmemi kendi salıverilmesiyle takip ediyor, yüksek bir çığlık, bağırarak övgü ve tanımlanamayan, karışık bir zevkle geliyor. Tohumunun sıcak fıskiyeleri içime fışkırıyor ve amımın duvarlarını kaplıyor.

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda, yüzü boynuma gömüldüğünde doruk noktası uzun dakikalar sürüyormuş gibi geliyor. Köprücük kemiğime, boynumun sütununa, kulağımın arkasındaki hassas bölgeye ıslak öpücükler kondurduğunu hissediyorum. Çenemin çizgisine, burnumun ucuna, dudaklarımın kıvrımına doğru ilerliyor. Beni öpücüklere boğuyor ve bu çok bunaltıcı.

Sonunda çekip gitti. Tüm vücudum ağrıyor ve hareket edemiyorum. Sanırım o olmasaydı bu bükülmüş pozisyonda bile kolayca uykuya

dalabilirdim.

"Hadi," diyor, beni kucaklıyor ve benimle birlikte duşa giriyor. "Söz veriyorum burada seninle ilişkiye girmeyeceğim." Beni yere bırakıyor ve arkamda duruyor. Elini omzuma atıp duş başlığını yönlendiriyor, böylece su fıskiyesi üzerime düşüyor. "En azından bugün değil."

Ona bir dahaki sefere olacağının garantisi olmadığını söylemek üzereydim ki eli önümden çeneme doğru geliyor ve başımı geriye doğru eğiyor. Sökülebilir duş başlığını başımın üzerine getirdiğinde gözlerim onunkilerle birleşiyor, su saçlarımdan aşağı akıyor. Parmakları saçlarımın arasına girip kafa derime nazikçe masaj yaparken sözcüklerin boğazımda kuruduğunu fark ediyorum.

Gözlerim kapanıyor ve ağırlığımı desteklemesine izin vererek ona yaslanıyorum. Birdenbire yorgunluk beni vuruyor. Fiziksel, bu gece bana yaşattığı her şeyden, ama aynı zamanda duygusal, her zaman kusursuz bir şekilde bir arada tutmak zorunda kalmaktan, en azından dünyaya gösterdiğim kişilik için.

Bir kapağın açıldığını duyuyorum ve sonra sıvının başımın tepesinden aşağı sızdığını hissediyorum. Şampuanı köpürene kadar kullanmaya özen gösteriyor ve sonra parmakları tekrar saçlarıma girerek saç tellerimi çiçek kokulu jelle köpürtüyor. Bana tekrar masaj yapmaya başlıyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor.

Gözlerimi açıp tepkisini görmekten çok utanıyorum, bu yüzden gözlerimi kapalı tutuyorum. Tepkim hakkında yorum yapmıyor, sadece çalışmaya devam ediyor.

Şampuanı duruluyor, elleri saç tellerimin tamamen temizlendiğinden emin olmak için su fıskiyesini saçlarımda ustalıkla gezdiriyor.

"Başını kaldır," diye emrediyor Tristan gırtlaktan. Gözlerimi açıyorum ve onun gözlerinin bir kez daha arzuyla karardığını, büyüleyici bakışlarının bana sabitlendiğini görüyorum.

Dediğini yapıyorum ve bir kapağın daha açıldığını duyuyorum. Ardından meyvemsi kokulu bir ürün saç uçlarımdan başlayarak saçıma uygulanıyor.

Saç kremi sürdüğünü fark ettiğimde omuzlarım bükülüyor ve kaslarım sertleşiyor.

Çiçek şampuanı ve meyve kokulu saç kremi bekâr bir erkeğin alet çantasında bulunması gereken şeyler değildir ama bu gece her ikisi de hazırdı.

Bu onun hareketi mi? Kızları becerip sonra da onlarla ilgileniyormuş gibi mi yapıyor? Sayısız başkasında kullandığı ürünleri benim üzerimde de kullanıyor mu?

"Neden saç kremi kullanıyorsun?" Aramıza biraz mesafe koymaya

çalışmak için bir adım ileri atıyorum, bu küçük duşta saçma bir çaba.

Zaten fazla uzaklaşmama izin vermiyor.

Eli önümü sarıyor ve karnımın altından geçerek beni sert göğsüne yaslamaya zorluyor. Göğsünün yan tarafına bir öpücük konduruyor.

Yüzüm.

"Sen Bellamy ile birlikteyken senin için almıştım," diyor, sesinde tam olarak tanımlayamadığım bir şey var. "Neden? Kıskandın mı?"

Midem sıkışıyor.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Çıkmıyoruz, ne istersen yapabilirsin."

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda dilimi koparmak istiyorum. Bir ilişki istemiyorum ama onun bir başkasına dokunduğu düşüncesi boğazımda safra birikmesine ve ellerimde şiddetin zonklamasına neden oluyor.

Sözlerim yoğun bir sessizlikle karşılandı. Keşke ona dönük olsaydım da yüzünü görebilseydim. Tepkisizliğini nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum.

Birkaç saniye sonra elleri tekrar saçlarımın arasına giriyor. Derin ve rahatlamış bir nefes alıyorum.

Bir an için onu kızdıracak bir şey söylediğimi düşündüm. Bana kızarsa ne yapacağımı bilemezdim. Bu düşüncenin neden babamın öfkesinden daha korkunç olduğunu bilmiyorum, tamamen farklı bir şekilde.

Tristan'ı bırakmaya düşündüğüm kadar hazır olduğumu sanmıyorum.

Ellerinin başımın üstüne doğru hareket ettiğini hissettiğimde, geri uzanıp benimkini onunkinin üzerine koyuyorum ve ilerlemesini durduruyorum.

"Saç kremi sadece uçlara sürülür, saçımın her yerine değil," diyorum ona. "Oh, tamam," diyor yumuşak bir sesle.

Sahiplenme duygusu içimi parçalıyor, öfkenin kalıntılarını temizliyor. Bunu bilmemesini, başka hiçbir kızın ona bunu öğretmemiş olmasını seviyorum.

Uygulamayı bitiriyor ve sonra elleri vücudumu terk ediyor.

Saniyeler geçiyor ve omzumun üzerinden geri baktığımda onu şişenin arkasını okurken buluyorum, kaşları sevimli bir şekilde kırışmış.

"Talimatları okuyor musun?"

"Evet, bundan sonra ne yapman gerektiğinden emin değilim."

Gülüyorum ve gözleri bana kayıyor, kıkırdayan ağzıma sabitleniyor. "Birkaç dakika bekletin ve sonra durulayın."

Tepki vermiyor, bakışları hâlâ yüzümde sabit.

"Tristan?"

"Özür dilerim," diyor, kendini toparlayarak. "Anladım."

Sabunu ve el bezini alıp arkamda dizlerinin üzerine çöküyor. Beni titizlikle yıkıyor, önce bir ayağımı sonra diğerini kaldırıp

Bacaklarımı, kıçımı, amımı, karnımı, göğüslerimi. En mahrem yerlerimi temizlerken bile dokunuşu cinsellikten uzak.

Sırtımı yıkarken elleri omuzlarımdaki ağrıyan kasları yoğuruyor ve ben de başımı göğsüne yaslamaktan kendimi alamıyorum. Suyun sıcaklığı onun nazik, masaj yapan dokunuşuyla birleştiğinde beni yıllardır olmadığım kadar rahatlatıyor. Omuzlarımda tuttuğumu bilmediğim gerginlik, kendimi bir erişte gibi gevşek hissedene kadar gevşiyor. Kendi ağırlığımı zar zor taşıyabiliyorum, uyku ihtiyacımla savaşırken ağırlığımın çoğu ona dayanıyor.

Hızlıca kendini yıkıyor, sonra saç kremini saçlarımdan arındırıyor. Duştan ilk o çıkıyor ve yatak odasına gidiyor. Geri döndüğünde üzerinde gri bir eşofman altı ve siyah bir tişört var ve yemin ederim ki bu manzara karşısında ağzımdan salyalar aktığını hissediyorum. Bir sandalye taşıyor ve kollarındaki kaslar kumaşı zorlayarak beni büyülüyor.

Mükemmel bir şekilde katlanmış, yepyeni, lavanta renkli, yumuşacık bir havlu alıyor ve etiketini yırtıp çöpe atıyor. Düşünceliliğinin bir başka kanıtını daha görünce kalın kalın yutkunuyorum.

Uzanıp suyu kapatıyor ve beni havluya sarıyor, sanki hem kırılgan hem de değerliymişim gibi kollarının arasında kaldırıyor. Beni az önce seks yaptığımız makyaj masasına geri koyarken tamamen ağırlıksız hissediyorum.

Üstümü değiştirmem için beni bırakmasını bekliyorum ama bunun yerine önüme oturuyor ve lavabonun altındaki dolapta bir şeylere uzanıyor. Şişeler, pamuk pedler, yara bantları ve ilk yardım çantasıyla ilgili diğer malzemelerle dolu bir kutu çıkardı.

Bacağıma uzanıyor, dizimden büküyor ve ayağımı kalçasına koyuyor. Oradaki kesikleri inceliyor, göğsünde hoşnutsuz bir gümbürtü yuvarlanırken ayağımı ellerinin arasında çeviriyor.

Sonra işe koyuldu, başı eğik ve elleri odaklanmıştı. Çürüklere merhem sürüyor ve alkole batırılmış bir pamuğu ayaklarımın altındaki sert sıyrıkların üzerine nazikçe siliyor. Dokunuşu şefkatli, bakışları tereddütsüz konsantre.

Başka biri vazgeçtikten çok sonra bile benimle ilgilenmeye devam etmesini izlerken isimsiz bir duygu boğazımı sıkıyor. Bu o kadar beklenmedik, o kadar ezici, o kadar kafa karıştırıcı ki, vücudum bir belirsizlik kargaşası içinde isyan ediyor, onu itmeli miyim yoksa yaklaştırmalı ve asla gitmesine izin vermemeli miyim emin değilim.

Özellikle hassas bir sıyrığın üzerinden geçerken acı içinde inliyorum ve o donup kalıyor. Koyu renk gözleri tekrar ayağıma inmeden önce benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

Yavaşça öne eğiliyor, ta ki sıcak nefesinin ayağımın üst kısmına ritmik bir şekilde düştüğünü hissedene kadar. Kendimi nefesimi tutarken buluyorum, etrafımızdaki havada aniden açıklanamaz bir gerilim oluşuyor.

Dudaklarını yaranın yanındaki, ayak bileğimin hemen altındaki hassas derinin üzerinde gezdiriyor.

"Üzgünüm bebeğim," diye fısıldıyor, ağzı hâlâ tenimdeyken bana bakıyor.

Dudakları üzerimde oyalanırken titrek bir nefes veriyorum, kalbim çarpıyor, zihnim dönüyor, ruhum yanıyor.

Gözlerim faltaşı gibi kapanıyor ve yıllarca etrafımda güçlendirdiğim duvarlara sıkıca tutunuyorum. Bu duvarlar onun saldırısı karşısında mecazi anlamda sarsılıyor ve ben tarafsız kalabilmek, bir tür mesafe koyabilmek için çabalıyorum. Çünkü içimden bir ses Tristan'ın ellerinde kalp kırıklığının benim yaşayabileceğim bir şey olmadığını söylüyor.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Tristan

Ayağındaki kesikleri temizlemeyi bitirdiğimde, onu banyoda üstünü değiştirmesi için bırakıyorum ve akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa gidiyorum.

Buzdolabında fazla bir şey yok ve gerçekten karmaşık bir şeyler hazırlayacak zamanım da yok ama onu etkilemek istediğimi fark ediyorum. Bir fikir oluşana kadar içindekilere bakıyorum. Bu yemek için herhangi bir Michelin yıldızı almayacağım, ama mükemmel bir rahat yemek, bu yüzden işe koyuluyorum.

Ekşi mayalı ekmeğimi kesiyorum ve birkaç dilimini tost makinesine koyuyorum. Buna paralel olarak mutfak robotuna biraz nane, beyaz peynir, dondurulmuş bezelye ve limon suyu atıyorum. Bir tavaya yabancı bir süpermarketten aldığım birkaç dilim Kanada pastırmasını atıyorum ve çıtır çıtır olana kadar pişiriyorum. Ekmekler piştiğinde, her dilimin üzerine zeytinyağı sürüyorum ve biraz sarımsak sürüyorum. Bezelye ezmesini ekliyorum ve bir tarafı tamamen kaplayana kadar kaşıkla gezdiriyorum. Ardından, geçen hafta sonu turşu haline getirdiğim turpları ekliyorum, biraz daha beyaz peynir ufalıyorum ve üzerine pastırmayı ekliyorum. Bir biftek domatesini ince ince dilimliyorum ve onu da yerleştiriyorum.

Jambon almak için buzdolabına uzanırken banyonun kapısının açıldığını duyuyorum ve Nera'nın arkamdan mutfağa girdiğini hissediyorum. Omzumun üzerinden bir bakış atarak odanın ortasındaki küçük masayı işaret ediyorum.

"Oturun."

Kazağının kolları ellerinin altına düşüyor ve parmaklarının kumaşla gergin bir şekilde oynadığını görebiliyorum. Yana doğru bakıyor.

ve kaçmak istediğini söyleyebilirim.

"Nera." Adını söylediğimde bana bakıyor, sesim eşit ve kendinden emin. "Otur."

Kafasının içinde. Düşüncelerinin sarmalında ne zaman döndüğünü anlamaya başladım ve şimdi görüyorum. O gölgeli gözleri, seçeneklerini tartarken spekülatif bir şekilde bana bakıyor. Henüz farkına varmamış gibi görünse de tek bir seçenek var. Eğer ben onu doyurmadan kapıdan çıkmaya kalkarsa, şifonyerimden bir kemer alıp onu sandalyeye bağlayacağım.

Masanın arkasından bir koltuk çekiyor ve içine çöküyor. Bir yanım onu bağlama fikrini daha sonraya ertelemek zorunda kaldığım için hayal kırıklığına uğradı. Daha büyük bir parçam ise kalmayı seçtiği için yatışmış durumda.

"Ne yapıyorsun?" O soruyor.

Onun yerleştiğini görmekten mutlu olarak tezgâha doğru dönüyorum ve sandviçi birleştirmeyi bitiriyorum.

"Sana yemek hazırlıyorum."

"Aç değilim," diyor ve sesinde bir *şey* duyuyorum. Tam olarak çıkaramıyorum ama spor salonunda ona protein barımı verirken kullandığı ses tonuna benziyor.

"Nasıl olsa yiyeceksin." Ekmeğin üst dilimini ekliyorum ve sandviçi bir tabağa koymadan önce çapraz olarak kesiyorum. Önündeki masaya bırakıyorum ve karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Kanada pastırması ve bezelye, nane, beyaz peynir soslu BLT'ye benim yorumum."

Aç gözlerle bakıyor ama ona uzanmıyor. Orada bir şeyler döndüğünden şüphelenmeye başlıyorum.

Ne olduğunu bulmayı kendime görev edineceğim.

Masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve bana bakması için çenesini yukarı kaldırıyorum.

"Bu akşamki sevişmemizden sonra aç olmalısın," diyorum başparmağımı çenesine hafifçe sürterek. "Dene bakalım."

"Ben sadece-"

"Benim için."

Bana bakıyor, gözleri perdeli. O perdeyi yırtıp atmak ve kendimi sonsuza dek onların içinde evimde hissetmek için neredeyse çaresizim.

Sonunda bir kolunu kaldırıyor ve elini kolundan dışarı çıkararak sandviçin yarısını almak için aşağıya uzanıyor. Diğer eliyle sandviçi kapatıyor ve ağzına götürüyor. Hafifçe tereddüt ediyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve sonra bir ısırık alıyor.

Ağzının benim yaptığım yemekle kapanışını izlemek beni daha önce hiç olmadığı kadar sertleştiriyor. Gurur ve sahiplenme duygusu beynime hücum ederek başımı döndürüyor. O dikkatle çiğnerken nefesimi tutuyorum ve sanki anevrizma g e ç i r m e m e saniyeler kalmış gibi hissediyorum.

Yutkunuyor ve ben bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama sandviçi tekrar dudaklarına götürüp bir ısırık daha aldığında duruyorum.

Ve sonra inliyor.

Ve içimdeki bir şey şiddetle sahiplenmeye başlıyor. Bu duygunun damarlarımda bu kadar güçlü bir şekilde dolaşması beni korkutuyor.

Gözlerim ham bir ihtiyaçla parlıyor, aletim zonkluyor, tekrar onun içinde olmak için çaresizim.

"Bu çok iyi, Tristan."

"Öyle mi?" Soğukkanlı davranıyorum ama içimden kendimi eğilip dudaklarının kenarında kalan küçük noktayı yalamaktan alıkoyuyorum.

"Evet, şimdiye kadar yediğim en iyi BLT." Elindeki yarım ekmeği bana doğru uzattı. "Al, dene."

Elinden almak yerine doğrudan ısırıyorum ve bunu yaparken gözlerinin içine bakıyorum. Bakışları ısınıyor ve kalın kalın yutkunuyor.

"Oldukça iyi," diyorum ona. Aslında gayet iyi olduğunu düşünüyorum. On dakikadan fazla zamanım olsaydı, gerçekten özel bir şey yapabilirdim. "Biraz baharat ve çıtır çıtır bir şeyler gibi ek bir doku seviyesi eksik."

"Kendine çok yükleniyorsun."

"Çok konuşuyorsun."

Gözleri açılıyor ama sözlerimi başka türlü kabul etmiyor.

"Bence mükemmel," diyor bir ısırık daha alarak. "Eğer bir sandviçi böyle yapıyorsan, gerçek yemeklerinin ne kadar iyi olduğunu hayal bile edemiyorum. Eğer bir restoran açsaydın, insanlar senin için kapıda kuyruk olurdu, bundan eminim. Öğretmenliğin ailenin işi olduğunu biliyorum ama bunun peşinden gidersen anlayışla karşılamazlar mı?"

Aramızdaki tabakta kalan yarısını görmezden gelerek sandviçine tekrar uzanıyorum.

"Hayır, yapmazlar."

"Ve onların istediklerine karşı gelemezsiniz?"

Cevap vermeden ve dürüstlüğü seçmeden önce göz temasını kesiyorum ve yana bakıyorum. "Ben bir şeyler için savaşmam."

Sandviçi ona geri vermeye çalıştığımda beni başından savıyor ve başını yana eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sadece üç ısırık aldı ama yemeye devam etmesi için onu zorlamadım.

"Sadece bu. Ben bir dövüşçü değilim, istediğim şeyler için asla dövüşmem. Ne istediğimi biliyorum ama peşinden gitmiyorum çünkü bunu riske atacak cesaretim yok." Gülüyorum, mizahsızca. "Korkak olduğum ortaya çıktı."

"Sen kesinlikle bir korkak değilsin," diye tersliyor, sesi birden o kadar sertleşiyor ki bu beni şaşırtıyor. "Ailene karşı gelmek çok zor. Ailenin hırsları tarafından tuzağa düşürülmek başlı başına bir hapishane ve tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki çıkış yolu yokmuş gibi hissettiriyor." Daha yumuşak bir sesle ekliyor: "Kendine korkak deme çünkü eğer öyleysen bu beni ne yapar?"

"Şimdiye kadar tanıdığım en ilgi çekici kadın olduğunu düşünmeye başlıyorum," diyorum.

Onu.

Gülme sırası onda. "Çok fazla kadın tanımıyor olmalısın."

"Tanıyorum ve sen hiçbirine benzemiyorsun."

Koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyor, sanki ona bakıyormuşum gibi onu utandırıyor.

"Çok yakında bu yanılsamayı senin için paramparça edeceğim, merak etme," diyor sesi tınısız. "Her neyse, konudan uzaklaştık. RCA'daki işine devam ederken yemek pişirmeye devam etmenin bir yolunu bulmaya çalışmalısın."

"O kadar kolay değil," diyorum ona. "Herhangi bir resmi eğitim almadan, sadece çıraklık yapmak için bile olsa sektöre girmek zor ve İsviçre'de kimseyi tanımadığım için daha da zor. Yine de sorun değil, ben bu hayalimden vazgeçtim," diyorum ona dürüstçe. "Sadece evde yemek pişirmekten ve bu şekilde becerilerimi geliştirmekten mutluyum." Bu kısmı yalan, ama ona hayatımın doğduğumdan beri benim için planlandığını ve yemek pişirmek gibi mavi yakalı bir hobiye yer olmadığı gibi *ona* da yer olmadığını söyleyemem.

Rastgele ya da başka bir şekilde değil.

Uzun vadede hayatımda yer almak istediğinden bile değil, ama onu yakın zamanda bırakma düşüncesinin bir daha asla bıçağı elime almamaktan bile daha acı verici olduğunu fark ediyorum.

"Ailenle aranda ne var?" diye sordum.

Nera sertleşiyor ve gözlerinin arkasında bir duvar yıkılıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en görünür duvarlara sahip. Yine de benden başka kimse onları göremiyor gibi görünüyor.

"Hadi ama, ben paylaştım. Adil olan bu." Sessizliği beni caydırmıyor. "Annen de sana baban kadar sert mi davranıyor?"

"Farklı yöntemler, ama evet."

Yirmilik dişlerimi çektirmek ondan bilgi almaktan daha kolaydı, ama bana verdiği her kelime, hayatının her küçük kırıntısı altın değerinde. Bunları, onun kim olduğunun tam bir resmini oluşturmak için bir masanın üzerine yerleştirilmiş bir yapbozun tek tek parçaları gibi daha sonra kullanmak üzere saklıyorum. Dış çerçevenin yalnızca iki tarafını tamamladım, ancak görüntü tamamlanana kadar duracağımı sanmıyorum.

"Nihai hedefleri ne? Geçen yıl kaybettiğin için baban neden bu kadar kızgındı?"

"Bu yazki Olimpiyat oyunlarında altın madalya kazanmamı istiyor."

Etkilendiğim için kısık bir ıslık çaldım. Sandalyeme yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bacaklarımı rahatça açıyorum. Ayak bileklerimi onun bacağının arkasına geçiriyorum, konuşmamızdan kaçmaya çalışırsa diye onu gevşekçe masaya kilitliyorum.

"Dediğim gibi, şimdiye kadar tanıdığım en ilgi çekici kadın. Ve muhtemelen en yeteneklisi."

Alay ediyor. "Herkes iyi olabilir. Benim harika olmama ihtiyaçları var. Yoksa." 'İstemek' yerine 'ihtiyaç duymak' demesini kaçırmıyorum.

"Yoksa ne olur?"

Omuz silkiyor ve benim omuzlarım geriliyor. Eğer babasını bir gün elime geçirirsem, ellerini onun ellerine sürdüğü için boynunu kıracağım.

"Kazanmak istiyor musun?"

"Ne?" Nera soruyor, gözleri benimkilerle buluşmak için irileşiyor.

"Bu senin hayalin mi? Hedefiniz mi? Her gün kendini zorluyor musun çünkü bu yaz kazanamazsan bu *seni* mahvedecek mi? Yoksa onları ezeceği için mi?"

Ona ne sorduğumu anlamamış gibi bakıyor ve bakıyor. "Ne?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Kimse bana bunu sormadı."

Ne hissettiğini biliyorum. "O zaman bana dürüst bir cevap ver."

Nera bir an düşünüyor, bana bakmadan önce parmağını tabağın kenarında gezdiriyor. Gözleri iyi tanıdığım rekabetçiliğiyle parlıyor.

"Evet, kazanmak istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum." Sesinde beni kendisine hayran bırakan bir tür vahşet var. "Bunu o kadar çok istiyorum ki

Bazı günler kafamda kazanmayı hayal ederek, gerçekten yaşayarak geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorum." Bakışları küçük bir yumuşama gösteriyor ama bana hiç göstermediği kadar kırılgan. "Ama ben... Doğru nedenlerle kazanmak istediğimi sanmıyorum."

"Devam et."

"Hayal kurduğumda kendimi boynumda bir madalya ile görmüyorum. Kendimi bir kalabalığa el sallarken ve kollarımda bir buket çiçek tutarken görmüyorum. Ailemin gülümsediğini görüyorum. Babamın sonunda benimle gurur duyduğunu görüyorum. Annemin beni bir kez olsun koşulsuz sevdiğini görüyorum." Duyguları onu rehin almış gibi boğazı düğümleniyor ama gözleri eskisinden daha ıslak değil. "Rahatlama hissediyorum, zafer değil. Bu, hayatım boyunca uğruna çalıştığım, koçumun elde etmek için beni yerin dibine soktuğu, babamın elde edene kadar rahat etmeyeceği, ne pahasına olursa olsun ya da yol boyunca fedakarlık yapmadan, umutsuzca istediğim bir şey ve bu konuda herhangi bir heyecan bile duyamıyorum. Hayallerimde, bir işi bitirdiğinizde hissettiğiniz türden bir rahatlama hissediyorum. Çünkü umarım o zaman işim biter ve hayatımda bu büyük baskı olmadan yoluma devam edebilirim."

Masayı bir kenara itip onu kollarıma almak için neredeyse içgüdüsel bir dürtü duyuyorum ama bunu yaparsam tepelere kaçacağını biliyorum.

Bunun yerine öne doğru eğilip ağırlığımı dirseklerime veriyorum. Masanın altında, baldırlarım onunkilere bastırıyor, sessiz bir destek gösterisi ve kabul edeceğini bildiğim tek destek.

"Neden seni yönlendiren şeyin bu olduğunu düşünüyorsun?"

Kucağında duran ellerine bakıyor ve bakışları tekrar benimkilerle buluşmadan önce bir an düşünüyor. "Çünkü ailenin seni sevmesi gerekiyor. Yüzlerce yıllık bilimsel araştırmalar bunu söylüyor ve ben şimdiye kadar sadece benden istediklerini yapmışım gibi hissederken benimkinin neden yapamadığını mantıklı bir şekilde açıklayamıyorum." Daha yumuşak, o kadar yumuşak ki sadece yakalayabiliyorum, ekliyor, "Ve eğer kendi ailemin beni sevmesini sağlayamazsam, o zaman başka kim sevecek?"

Korumacılık damarlarımda öfkeyle atıyor, onu dünyanın acımasızlığından uzak tutma ihtiyacı neredeyse hayvani bir coşku içinde.

"Bazen seni en çok sevmesi gereken insanlar seni en çok incitenlerdir," diyorum ona. "Bu onlar hakkında her şeyi söyler ama senin hakkında hiçbir şey söylemez." Gözlerindeki hüzünden etkilenerek hafifçe öne doğru eğildim. "Seni en çok sevenlerin

Bence sen sevilmesi zor bir insansın," diye fısıldıyorum, başparmağım dalgınca yanaklarında geziniyor, elim yüzünü kavrıyor.

Sözlerime neşeli bir hava katmak için boğazımı temizledim. Neredeyse bir bildiri gibi çıktılar, ki niyetim kesinlikle bu değildi. Sadece ondan etkilendiğimi kastetmiştim, bu yüzden uzun vadeli bir şeye açık bir adamın ona ne kadar kolay ve hızlı aşık olacağını hayal edebiliyordum.

Bu düşünce yumruklarımı sıkmama neden oluyor.

Her aile itirafımızdan sonra aramızda koyu bir sessizlik hakim oluyor. Sandalyemi geriye itip ayağa kalktığımda sandalyemin metal ayakları zeminde keskin bir ses çıkarıyor. Temkinli gözlerle yaklaşmamı izliyor ama belimden eğilip yüzünü kavradığımda ve ağzımı onunkine yaklaştırdığımda öpücüğüme karşılık veriyor.

Ayağa kalkıyor, ağızlarımız hâlâ birbirine kenetlenmiş durumda ve kollarını boynuma doluyor.

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyorum hararetle ağzına karşı. "Ve eğer bunu göremiyorlarsa annenle baban birer ahmak."

Nefesli bir kıkırdama gibi bir şey veriyor ve zaten sert olan sikim o kadar sertleşiyor ki ikiye ayrılmasından korkuyorum. Ona duyduğum ilkel ihtiyaç beynimin mantıklı kısmını ele geçirirken sikimden döller akıyor. Ön kolum belinin etrafında kilitleniyor ve onu kollarımın arasına alıp bacaklarını belime doluyorum.

İnliyor ve ben kaskatı kesiliyorum, şehvetin sisini delip geçen bir farkındalık bana onu sadece saatler önce vahşice becerdiğimi hatırlatıyor.

"Neden sana doyamıyorum, hmm?" Kulağına doğru ilerlerken ve lobunu ağzıma alırken çenesi boyunca ısırıklar arasında soruyorum. "Şimdiden seni tekrar becermeye ihtiyacım var. İçine girdiğimde gözlerinin genişlediğini görmek ve içine her daldığımda çıkardığın o nefesli sesleri duymak istiyorum."

Bunu yapmamalıyım. Bilerek ve isteyerek bir öğrenciyi defalarca beceriyorum. Bilerek onun ve kendimin itibarını tehlikeye atıyorum. Bilerek kendi ihtiyaçlarımı annemin ihtiyaçlarının önüne koymayı seçiyorum, bunu her yaptığımızda ortaya çıkma ihtimalimizin ve dolayısıyla annemin zarar görme ihtimalinin katlanarak arttığını biliyorum.

Tüm bunları biliyorum ve yine de yapıyorum.

Her ne pahasına olursa olsun ona sahip olma saplantısı neredeyse bir hastalık haline gelmeye başladı. Sonuçları ya da olası yansımaları umurumda değil, eğer bu ona bir kez daha sahip olacağım anlamına gelmiyorsa.

Elleri saçlarımla oynuyor, tırnakları tenime batıyor ve omurgamdan aşağı lezzetli ürpertiler gönderiyor. Bana doğru eğiliyor, boynunu tamamen geriye atıyor ve muhtaç merkezini sert sikime sürterken gözlerini kapatıyor.

Sikerim böyle işi. Ağrısı geçene kadar beklemeyeceğim.

Eğilerek, kolumun vahşi bir hareketiyle masanın içindekileri silip süpürüyorum. Tabak uçuyor ve yakındaki duvara çarparak paramparça oluyor. Bu ses Nera'nın gözlerinin açılmasına neden oluyor. Onu artık boş olan masaya yatırdığımda şaşkınca etrafına bakıyor ve manzarayı inceliyor.

Bükülmüş bacaklarının arasında durduğumda gözleri tekrar benimkileri buluyor, ellerim şortunu ve külotunu bacaklarından aşağı indirip çıkarmadan önce bir an için kalçalarını sahiplenerek kavrıyor.

"Bir profesöre göre çok dengesiz olduğunuzu söyleyen oldu mu?"

Gözleri yaramazlık ve heyecanla parıldıyor ve biliyorum ki o da benim kadar bu işin içinde.

"Beni geceleri ateşli amcığı ve sıkı kıçının hayalleriyle uyutmayan bu muhteşem, geveze genç kızın suçu."

Kazağını kabaca göğüslerinin üzerine itiyorum, o sıkı tepeler göründüğünde inliyorum.

"Ve mükemmel göğüsleri," diye devam ediyorum, ağzıma almadan önce dilimi sert meme ucunun üzerinde döndürüyorum. İnliyor, başımı göğsüne doğru tutuyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Ve onun açgözlü ağzı," diye bitiriyorum, ağzımı tekrar onun ağzına yapıştırmak için bacaklarının arasına doğru ilerliyorum. Ellerim sürekli vücudunun üzerinde geziniyor, sanki ona tekrar dokunabileceğime inanamıyorlarmış gibi bir yerde birkaç saniyeden fazla durmuyorlar.

Parmaklarım yarığına indiğinde ağzıma doğru inliyor, ben ağzında hak iddia etmeye devam ederken ıslak sıcaklığını aşağı yukarı okşuyor. İki parmağımı içine sokuyorum ve şiddetli bir titreme vücudunu sarıyor.

"Çok duyarlı," diye onaylayarak övüyorum. "Amın acıyor mu?" İçine pompalamaya başlıyorum, gözlerine bakarken parmaklarım kabaca içeri ve dışarı itiyor.

"Biraz," diye nefes alıyor, gömleğime
tutunuyor. "Kıçın kadar acıyor mu?"
Başını amaçsızca sallıyor, gözleri dalgalanarak
kapanıyor. "Kelimelerini kullan."
"Hayır."

"Çok kötü."

Diğer elim bacaklarının arasına iniyor ve işaret parmağım dar büzüşmüş açıklığın kenarına geliyor. Sertleşiyor, gözleri açılıyor ve bana endişeli bir bakış atarken benimkilerle çarpışıyor.

"Merak etme, bu gece yine kıçını kaldırmayacağım." Gözlerinde rahatlama parlıyor ve kalın kalın yutkunuyor, bakışları hala bana sabitlenmiş durumda. Kullanılmış deliğinin etrafındaki yumuşak okşamalarıma devam ediyorum, amından fışkıran ve ağzını yağlamak için damlayan uyarılmanın yardımıyla. "Ama yakında yapacağım. Buna alışsan iyi olur, Nera. Kıçını sert ve sık sık becereceğim ve her seferinde benim için daha yüksek sesle çığlık atacaksın."

Ben parmaklarımı amına sokup hassas kaslarını ovarken o kızarıyor, gözleri zevkten yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"*Bunu...* yaptığına inanamıyorum," diyor birden utanarak.

Doğruluyorum, bacağını kavrayıp yukarıda tutuyorum ve ayak bileğinden başlayıp kalçasına kadar inen bir yolu öpmeye başlıyorum, sonunda bacağını omzuma yerleştiriyorum.

"Benden feminizmi birkaç yüz yıl geriye götürmemi istedin ve ben hayal kırıklığına uğratacak biri değilim." Diğer bacağını tutuyorum ve ilkinde yaptığımı tekrarlıyorum. "Bu durumda, başarısızlık gerçekten bir seçenek değildi." Onu diğer omzuma koyuyorum ve bir an durup ona bu şekilde bakıyorum. Müstehcen görünüyor, her iki bacağı da kulaklarıma yaslanmışken amcığı sergileniyor. "Şimdi izin ver de birkaç yıl daha yaşlanayım."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ağzım onun merkezini buluyor. Dilimin ilk darbesi amına değdiğinde kalçaları masadan kalkıyor. Onu tekrar aşağı bastırıyorum ve onu kenara getirmek için uyluklarını çekiştiriyorum. Bacaklarının arasına tekrar dalıyorum, tekrar merkezini yalıyorum, bu sefer kıç deliğinden başlayıp dilimle klitorisine fiske vurana kadar tüm yarığına doğru ilerliyorum.

"Aman *Tanrım*."

Geri çekilip ona bakıyorum. Sırtüstü yatmış, kollarıyla çaresizce masanın kenarlarını tutuyor, yüzü şehvetten iki büklüm olmuş. Gözleri açık, sersemlemiş, kafası karışmış ve tamamen arzuyla dolmuş bir halde bana bakıyor.

"Neden durdun?" Sızlanıyor ve lanet olsun ki onu bana muhtaç görmek en sevdiğim versiyonu değil.

"Beni çağırmışsın," diye sırıtarak cevap veriyorum. "Bana sadece Tristan diyebilirsin, biliyorsun. Formalitelere gerek yok."

"Sen çok- *ahhh,*" diye başlıyor, ağzım tekrar üzerine indiğinde boğuk

bir iniltiyle kesiliyor. Bacaklarının arasına uzanıp

Delinmiş meme ucunu, onu kenara yaklaştırırken dilimi iten parmaklarımın etrafında dans ettiriyorum.

Duvarlarının etrafımda kasılmaya başladığını hissediyorum, kalçaları beni sonsuza dek bacaklarının arasına hapsetmek istercesine bedenimi sıkıca kavrıyor. Bunu yapmasına gerek yok; sonsuza kadar orada kalıp onu yemekten ve parçalanışını izlemekten mutluluk duyacağım.

Klitorisini ağzıma aldığımda yumuşak bir çığlıkla boşalıyor, sırtı masadan kalkıyor ve elleri saçlarımı tutmak için körü körüne uzanıyor. Orgazmı boyunca onu yalamaya devam ediyorum, dilim öfkeyle yarığında geziniyor, ta ki adımı haykırışları bir parçanın aynı iki saniyesini çalan bozuk bir plak gibi gelmeye başlayana kadar.

Ayağa kalkıyorum ve parmaklarımı ıslak amından çekip dudaklarıma götürüyorum ve ağzıma alıyorum. Sularıyla ziyafet çekmemi izlerken gözleri parlıyor.

"Çok tatlı," diye inliyorum.

Eşofmanımın içine uzanıyorum ve sert horozumu çıkarıyorum, onu açılışına yerleştiriyorum. Yarığını aşağı yukarı ovuyorum, onu kızdırıyorum ve girişimi kolaylaştırmak için sularını topluyorum.

"Benim için çok ıslak," diye mırıldanıyorum, içeri bastırarak. "Benim için çok sıkı." Çok yumuşak bir şekilde miyavlıyor, bacaklarını belimin etrafında kapatırken kanımı harekete geçiren sıcak küçük bir ses. "Benim için çok *istekli."*

Kalçalarını itiyorum, ayak bileklerini belimden çözüyorum ve bacaklarını açıyorum. Benim için açıldığında, daha önce hiç olmadığım kadar derine inene kadar içine giriyorum, kalçalarım tamamen amıyla aynı hizada. Beni kabul etmeye çalışırken çığlığı bozuk bir iniltiye dönüşüyor.

"Çok büyüksün," dedi kırık bir sesle.

"Beni daha dar yerlere soktun," diyorum gururla.

Sikeyim. Onun inanılmaz dar kıçına batmanın nasıl bir his olduğunu düşünmeye devam edersem, oracıkta boşalacağım.

Sadece başı kalana kadar çekiyorum ve tekrar içine giriyorum. Sanki ilk kez sikiliyormuş gibi ciyaklıyor ve bunu uzatamayacağımı biliyorum. Kısa ve tatlı olacak.

Ve sert, eğer bununla bir ilgim varsa.

Eğiliyorum ve ellerimi beline dolayarak onu kollarıma alıyorum. Bacaklarını tekrar etrafıma sarıp onu aletimin üzerine yerleştirdiğimde inliyor.

Hayatı pahasına tutunurken elleri boynuma geliyor. Ellerimden biri olduğu yerde kalıyor, onu bana kilitliyor ve diğeri ensesini kavramak için hareket ediyor. Gözlerimin içine bakıyor, gözleri geniş, şok olmuş, şehvet ve zevkle dolup taşıyor ve kalçalarımı geri çekip içine girerken gözlerinin kafasının içine yuvarlanmasını ve ağzının açık kalmasını izliyorum.

"Sanırım bundan sonra seni böyle sikeceğim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Yani, sikimi alırken yüzündeki ifadelerin patladığını görebiliyorum. Bir şey söylemene gerek yok, gözlerin şu anda her şeyi söylüyor."

"Oh, öyle mi?" Yırtık pantolonunun arasından söylemeyi başarıyor. "Peki ne diyorlar?"

"Bunu çok sevdiğini. Doyamadığını. Daha fazlasını, daha sertini, daha derinini, daha hızlısını istediğini." Acımasızca ittim. "Daha sert." Aletimin üzerinde zıplıyor, onu yerinde tutan tek şey ellerimin kalçasında ve boynunda olması. Parmaklarımı saçlarında dolaştırıp kalın telleri yakalıyorum. "O kadar sert boşalana kadar tekrar tekrar, suların yerime damlayacak."

Onu sadece kalçalarımın gücüyle savurduğumda bir bez bebek gibi oluyor. Beni amıyla o kadar sıkıyor ki kan akışını kesiyormuş gibi hissediyorum. Ama vücudu da beni tutuyor, beni çaresizce kendine doğru çekiyor.

"Söyle bana Nera," diyorum, saçlarını kullanarak başını geriye doğru eğip bana bakmasını sağlıyorum.

"Boşalacağım," diye inliyor. "Beni her zaman çok sert boşaltıyorsun, zar zor dayanabiliyorum." Kendini zıplatmaya başlıyor, sanki doyamıyormuş gibi itişlerime karşılık veriyor. "Beni becerme şekline bayılıyorum."

Başını eğdiğinde ve dişleri omzuma dolandığında boğazımdan sahiplenici bir kükreme kopuyor. Parmaklarım klitorisini sıkıştırırken dişleri etime batıyor ve boşalıyor, kasları doruk noktasının her saldırgan dalgasıyla titriyor. Onu uçurumun kenarına kadar takip etmeden önce son bir kez içine giriyorum ve yükümü onun gergin amına boşaltıyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve orgazmım sonsuza dek uzadıkça tüm vücudum titriyor, sikim onun sıkı sıcağının içinde rahatça evinde ve her santimini tohumumla işaretlemek istiyor.

Sonunda onu yavaşça masaya geri koydum ve çektim.

"Siktir, bu iyiydi," diyorum, eşofmanımı hâlâ sert olan sikimin üzerinden çekmeden önce başparmağımı burnunun üzerinden geçiriyorum. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Sanırım bir duş daha almanın zamanı gelmiş olabilir," diyorum sırıtarak.

Gözlerini çabucak kaçırıyor.

"Aslında gideceğim," diyor, bacaklarını serbest bırakmam için göğsümü itiyor. Değişim aniden oldu ama duvarlarının ne zaman yıkıldığını anlamaya alıştım. Her zaman kendini en savunmasız hissettiği zaman, özellikle de kendisiyle ilgili savunmasız bir şeyi ortaya çıkardıktan sonra.

Sertleştim. "Hayır."

"Gitmek zorundayım. Bellamy'nin yarın bana ihtiyacı olacak ve kızlar nerede olduğumu merak edecekler. Bu sorulara benden daha fazla cevap vermek zorunda kalmamı istemezsin."

O haklı.

Yine de gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Tristan," diyor, bir kez daha iterek. "Gitmek zorundayım."

Bu kez ben bir adım geri çekiliyorum ve o masadan aşağı atlıyor, şortunu ve iç çamaşırını kapıp giyiyor. Odanın içinde ayakkabılarını ve telefonunu almakla meşgulken sessizce onu izliyorum.

Her şeyi aldığında arkasını dönüyor ve sanki yeni tanışmışız ve beş dakikadan daha kısa bir süre önce sikimi ona sokmamışım gibi garip bir şekilde el sallıyor.

"Tamam, hoşça kal," diyor ve kapıya doğru

yöneliyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kaşlarını çatarak arkasını döner. "Sana söyledim, ben-"

"Gecenin bir yarısı eve yürüyerek gidemezsin. Seni ben bırakırım."

"Uber'e binebilirim, sorun değil."

Göğsümden öfkeli bir hırıltı yükseliyor. "Sen de bir yabancıyla arabaya binmeyeceksin."

"Sorun değil, Tristan. Bunu benim için yapmana gerek yok."

"Bunu kendim için yapıyorum," diyorum aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Yeni sikilmişsin ve öyle görünüyorsun. Üzerinde neredeyse hiç kıyafet yok ve döllerim kalçandan aşağı akıyor. O kapıdan çıkıp gecenin karanlığına tek başına gitmene izin verirsem bir saniye bile huzur bulamam."

Bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Takıldığın kişilere karşı hep böyle korumacı mısın?"

Ona hayır demek istiyorum, çünkü daha önce aynı kadınla hiç iki kez yatmadım ve açıkçası, onları becerdikten sonra onlara ne olduğunu hiç umursamadım.

"Bensiz hiçbir yere gitmene izin vermiyorum, Nera. Ya yatağıma girip sarılacaksın ya da arabama binip seni eve götürmeme izin vereceksin. Hangisi olacak?"

Ses tonumun kesinliği karşısında ofluyor. Arabanın anahtarlarını kapının yanındaki kancaya astığım yerden alıp bana doğru fırlatıyor.

O ön kapıyı açıp dışarı çıkarken ben de onları havada kapıyorum.

"Dikkatli ol," diyorum, dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken arkasından sesleniyorum. "Seni sikip atmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Sırıtışım genişliyor, çünkü sözlerim ona yolda bir adım attırıyor. Araba.

"Doyumsuzsun." "Evet."

Etrafında dönüyor. "Tartışmayacak mısın?"

"Tartışacak ne var ki?" Arabanın kapısını arkamdan kapatarak soruyorum. yola çıkarken. "Seni becermeyi düşünmediğim tek zaman, seni *becerdiğim* zamandır. İşte tam da bu yüzden kendini potansiyel bir tehlikeye atmana izin vermiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Bana hiçbir şey olmazdı."

"Olmayabilir. Ama ya olsaydı?" Ona karanlık bir bakış fırlatıyorum. Sonraki kelimelerim yumuşak. "O zaman kendimle nasıl yaşardım?"

Elim kalçasına iniyor ve pencereden dışarı bakmadan önce uzun bir süre elime bakıyor.

"Tamam," diyor. Eli daha önce olduğu gibi benimkinin üzerine uzanıyor, parmakları avucumun altına girerek onu tutuyor. Bunu yaparken bana bakmıyor, sanki bu küçük kırılganlık kırıntısını kabul etmek istemiyormuş gibi.

The Pen'in otoparkına girip onun binasının önüne park ediyorum. İnmek için hemen hareket etmedi.

İlerleme var.

Ensesinden tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum. Yorgun, korumasız gözleri benimkilerle buluşuyor ve aramızdaki çekim beni çağırıyor. Tam ağzımı onunkine yaklaştırmak üzereyken aradaki mesafeyi kapatıp benimkini alıyor.

Yüksek sesle inliyorum, tatmin olmuş bir şekilde ve eli çenemi kavramak için geçici olarak uzanıyor. Emniyet kemerini çözüyorum ve ona daha iyi erişebilmek için kucağıma çekiyorum. Haftalardır ayrıymışız gibi öpüşürken ellerim saçlarına dolanıyor.

Sonunda ağır ağır nefes alarak uzaklaşıyor. Gözleri buğulu ve neredeyse yumuşak bir şekilde bana bakıyor.

Yaptığı her küçük şeyin, onu bende tutmak istememe neden olduğunu biliyor mu? Herhangi bir fikri var mı?

"Yarın tekrar gel," diyorum. Şaşırtıcı bir şekilde başını sallıyor. "Gece kalamam."

Dişlerim hayal kırıklığı içinde birbirine çarpıyor. Dört ay önce bana bir kız yatağımda uyumayı reddettiğinde sinirleneceğimi söyleseydiniz, size odadan gülerek çıkardım. Şimdi, bu benim en büyük, en umutsuz fantezime dönüşüyor.

"O zaman seni eve bırakayım."

Tekrar başını sallıyor, artık bana karşı koymuyor. "Tamam."

Arabamın kapısını açmadan önce onu son bir kez dudağından ve bir kez de burnundan öpüyorum. Bacaklarını iki yanımdan çözüyor ve inip kapıyı arkasından kapatıyor.

"İyi uykular güzel kız ve arkadaşlarınla geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Sen farkına bile varmadan senin için geri döneceğim."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Nera

Ertesi gün tekrar gittim.

Ve bir sonraki.

Ve gözümü kırpıp üç hafta geçene kadar bir sonraki. Akşamları arkadaşlarımla geçirdiğim ve onlar uyuduktan sonra Tristan'a gitmek için gizlice kaçtığım üç hafta.

Üç hafta boyunca beni her gün, her şekilde, ben boşalmak için yalvarana kadar becerdi. Sözüne sadık, asla doymuyor. Beni asla iki kereden az sikmiyor, sanki beni tekrar becermeden önce bir ya da iki saatten fazla dayanamıyor.

Üç hafta boyunca her akşam bana yemek pişirdi. İkinci gece geldiğimde, en az on poşet dolusu alışveriş yapmış ve mutfakta onları yerleştirmekle meşguldü.

O çekici elleriyle her yemeği pişirmesini izliyorum, ortaya çıkan yanıyla büyüleniyorum. Elinde bıçak olduğunda bambaşka bir insana dönüşüyor, gerçek tutkusu o kadar görünür ki inkar edilemez.

Sınıfta onu hiç görmediğim kadar odaklanmış durumda ve benim için yaptığı yemekleri beğeneceğimi düşündüğü için tabağa koyarken onu eğilmiş, alnı konsantrasyon içinde kırışmış görmek kalbimin etrafındaki buzları ısıtıyor.

Ev yapımı zhoug içinde sous vide domuz bonfilesinden yuzu bal soslu çıtır ton balığı tostadalarına kadar her şey lezzetli yemek üstüne lezzetli yemek.

Beni yemek yerken izliyor ve ilk başta bunun bir şeyden şüphelendiği için olduğunu düşünüyorum. Ama sonra anlıyorum ki, sadece tepkimi görmek için bekliyor.

Sanırım gergin bile olabilir, omuzları kaskatı, nefes alış verişi sığ, ilk lokmayı almamı izlerken elleri bir çay havlusuyla oynuyor. Kendimi yemek isterken ve tadını çıkarmaya izin verirken buluyorum çünkü ona bu yeni yemeğin favorim olduğunu söylediğimde dudaklarının kıvrılma şeklini seviyorum.

Her seferinde söylüyorum ve her seferinde ciddiyim.

Bana bunun her gün daha iyi yemekler yapmaya devam etmesi gerektiği anlamına geldiğini, kayamayacağını söylüyor. Farkında olmadan ona ihtiyacı olan eğitimi veriyormuşum.

Yanıt olarak kalbimde bir sıcaklık fırtınası kopuyor.

Çok yetenekli ve sevdiği şeyi yaparken kendini çok adıyor. Eskrimle ilgili benim de onun gibi aynı dürtüyü, aynı kör saplantıyı fark ediyorum ve bu beni ona daha yakın hissettiriyor.

Tehlikeli derecede yakın. Olmak istediğimden çok daha yakın. Kendimi daha fazla eğilmekten alıkoymak ve bunun yerine kendimi geri çekmek çaba gerektiriyor. Ona çıkmadığımızı hatırlattığımda, ağzımı ya da burnumu öpüyor, "tamam bebeğim" diyerek beni yatıştırıyor ve her ne yapıyorsa ona geri dönüyor.

Eve, yatağıma döndüğüm ve içten içe keşke bende kalsaydı dediğim üç hafta. Herkes gibi o da beni hayal kırıklığına uğratacağı için ona fazla yaklaşmamakla doğru şeyi yaptığıma kendimi ikna etmekle geçen üç hafta.

Sabırlı biri, beni kalmam için zorlamıyor ya da her gece evime geri götürmek için ısrar etmenin ötesinde beni başka bir şekilde zorlamıyor.

Kalmamamın başka bir nedeni daha var.

Sırrımı ondan saklamak işkence gibi. Ses benim için geldiğinde

- Her zamankinden daha yüksek sesle ve daha fazla kendini azarlayarak çünkü belki de pençelerinden kaçmak için bir şansa ulaşmaya başladığımı hissedebilir - dönecek hiçbir yerim yok.

Evi çok küçük, o fark etmeden orada temizlik yapamam. Ses, hemen itaat etmediğim için öfkeli. Gürleyen tonu zihnimi parçalıyor, onunla yaptığım konuşmayı zar zor sürdürebilene kadar dikkatimi ona çekiyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve oradan çıkıp eve gidene kadar diken üstündeyim. Orada, banyoya koşuyorum, ses yol boyunca bana bağırıyor

Orada.

Onu neden yedin?

Şişman domuz.

İğrençsin.

Rezalet. Ailen için bir utanç.

Kendime kızgınım, çığlık atıyorum, üzgünüm, depresyondayım. Hem zihnimden hem de bedenimden nefret ediyorum. Bana kilo aldıracağını bile bile onun yaptığı o yemeği nasıl yiyebildim?

Bugün biftekli lazanya vardı. Yarınki üç saatlik antrenmanım için enerjiye ihtiyacım olduğunu, yemeğin yakıt olduğunu söyledi.

Beş para etmezsin.

Dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı boğazıma sokuyorum.

Çirkin, aptal, kırık.

Başarısızlık.

Kusmuk boğazımdan uçup suya karışıyor. Bir kısmı koltuğun beyazına sıçrıyor ve beni dehşete düşürüyor.

Asit boğazımı yakıyor. Başım dönüyor. Titriyorum.

Midem asi bir şekilde dönüyor. Mutsuz.

Koltuğu fırçalarım. Kusmuk gittikten çok sonra bile fırçalıyorum. Çılgınca fırçalıyorum, göremediğim pislikleri temizliyorum. Orada olduğunu bildiğim pisliği.

Kanıt yok.

Ne kadar kusurlu olduğuma dair bir kanıt yok. Sifon.

Girdap.

Kaotik su, tıpkı beynimdeki kaos gibi. Burası görünmez bir savaş alanı ve ben de günlük kazazedelerden biriyim.

Leke gitti, tıpkı yemek gibi.

Çok aptalsın.

Hiçbir şekilde kendini kontrol edemiyorsun. Bir hayvandan farkın yok.

Ayağa kalktım ve tökezledim.

Zayıf.

Bacaklarım titriyor, titriyorum, aynada kendime bakıyorum.

İğrenç.

Küçümseme. İlgisizlik.

Elimin tersiyle dudaklarımı siliyorum ve ağzıma biraz su alıp gargara yapıyorum.

Hayatım pahasına lavaboya tutunuyorum.

Başım dönüyor.

Buna değmeyecek bile. Eğer onu hemen atmazsam, ondan kurtulamam, gerçekten.

Ağırlığından kurtuluyorum ama zarar çoktan verildi. Kaloriler emildi.

Ailenin söylediği her şey doğru.

Kalçalarımın gerildiğini, karnımdaki yağların büyüdüğünü, kendimi kontrol edemememin yansımalarını hissedebiliyorum.

Utanç verici.

Derin, yakıcı bir utanç.

Hissettiğim tek şey bu.

Yaşamayı bile hak etmiyorsun.

Işıkları kapattım ve sesin beni tekrar pençesine aldığını bilerek yatağa girdim.

Geceler en kötüsü. Onu bastırmak için dış dünyanın gürültüsünün rahatlığına bile sahip değilim. Hayır, uykunun hiçliği olan kaçış için yalvarana kadar bana bağırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve yarın uyanıp aynı şeyleri tekrar yapacağımı bilerek, kendimden nefret etme düşüncelerinin beni derin bir uykuya sürüklemesine izin veriyorum.

***

"Nera! Buraya gel."

"Evet Koç," diyorum Krav'ın durduğu yere doğru koşarak. Dün gece eve geldikten sonra iyi uyuyamadım, bu yüzden bu antrenmanda biraz yavaş hareket ediyorum.

Bu, antrenmanımın son saati ve diğer herkes dışarı çıktığı için tek başımıza geçirdiğimiz zaman.

Krav'ın bana yumuşak davranacağını umuyordum ama o tüm seansı acı verici hale getirmeye niyetli görünüyor. Beni yaklaşırken gördüğünde bakışlarında sadizm parlıyor.

Bocalıyorum, gözlerim dehşetle açılıyor ama elinde ne tuttuğunu fark ettiğimde yüz ifademi hemen gizliyorum.

Bir ölçek.

"Nerede olduğunuzu görme vakti geldi," diye öğüt verdi, sesinin tonu aksanıyla birleştiğinde kulağa tamamen acımasız geliyordu.

Onunla savaşmanın bir faydası yok. O sadece emirlere itaat ediyor. Babamın mı annemin mi, emin değilim. Hiç fark etmez. Bugün kalbimde korkunun özgürce yaşadığı günlerden biri. Bu antrenmanın geri kalanı, hatta önümüzdeki birkaç hafta, tamamen bu tartının nasıl geçeceğine bağlı.

Onu yere bırakıyor ve ben de nefesimi tutarak üzerine basıyorum. Tristan'dan eve döndüğümde banyoda yaptığım şeyin yemeğimi dengelemiş olmasını umuyorum.

Rakamlar dönüp dolaşıyor ve sonunda sabitleniyor. Son ağırlığı gördüğümde damarlarımdaki kan donuyor.

Birkaç hafta önce beni son kez tarttığından beri yarım kilo aldım. Babamla birlikte benim için belirledikleri hedeflere ulaşabilmem için bu kadar kilo vermem gerekiyordu.

Başımı kaldırıp gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum. Üzerindeki kutup girdabını hissedebiliyorken olmaz.

"Bunu ciddiye almıyorsun."

Ses tonu dehşet verici ve gerçekten acı çekeceğimi biliyorum. Kendimi zihnimde bu gibi uygulamalar için gittiğim o yere gömmek için savaşıyorum.

"Hayır, Koç."

Tartışmanın anlamı yok, bu sadece durumu daha
da kötüleştirir. "İki yüz şınav."

Tereddüt etmeden yere düşüyorum ve başlıyorum. Etrafımda yavaşça yürüyor, ayakları uğursuz bir şekilde görüş alanımda kalıyor. Boğazım gerginlikle doluyor ama onu itiyorum. Saniyeler sonra belime soğuk bir ağırlığın eklendiğini hissediyorum.

"Ne-"

"Devam et," diye emrediyor.

Kollarım yabancı cismin ağırlığı altında titriyor ve daha kırk şınav çektim. Kaslarım çığlık atarken güçlükle aşağı iniyor ve yukarı çıkıyorum.

"Dikkatin dağınıktı. Odaklanmadın. Antrenmanlara yorgun geliyorsun ve çalışmaya hazır değilsin. Senin ümitsiz vaka olduğunu düşünmeye başladım."

Bu doğru değil. Tamam, Tristan'da geçirdiğim zaman yüzünden son zamanlarda daha yorgunum, ama ortaya çıktığımda, ortaya çıkıyorum. Bu temelsiz, haksız bir suçlama ve o da bunu biliyor.

Ama bu neyin adil olduğuyla
ilgili değil. Güçle ilgili.
Bu kontrolle ilgili.
Ve bu durumda, ikisine de sahip değilim.

Sırtıma ikinci bir ağırlığın eklendiğini hissettiğimde yirmi tanesini daha atlatmıştım.

"Bağlılık eksikliğin devam ederse, baban daha fazla... *uygulamalı* yöntemler kullanmama izin verdi. Sen biraz disiplin öğrenene kadar bunlar geçerli olacak."

Yüksek sesle inliyorum, acı dayanılmaz. Vücudumdaki her sinir serbest bırakılmak için çığlık atıyor, sahip olduğum her şeyi vererek bir kez daha iterken durmam için bana yalvarıyor.

İlk ikisinden daha ağır olan üçüncü bir ağırlık eklenir.

Kendimi daha fazla tutamayarak altında yere yığılıyorum.

Duramıyorum.

Elini at kuyruğuma doluyor ve çekerek başımı geriye doğru itiyor. Acı içinde çığlık atıyorum ama beni takip etmeye zorluyor. Vücudumu yukarı kaldırmak için mücadele ederken beni saçlarımdan tutuyor.

"Bitirene kadar durmayacaksın. *Devam et. Sikişmeye. Devam et.*"

Bağlantımı koparıyorum, zihnim parçalanıyor.

Şınavları bitirdiğimi hatırlamıyorum, tıpkı sonrasında gelen ve her biri bir diğerinden daha acı verici olan dört egzersizi hatırlamadığım gibi.

Tek bildiğim, sonunda nazik ya da onaylayıcı bir söz söylemeden çekip gittiğinde, beni şiddetli bir acı içinde yere yığılmış halde bıraktığı.

Kollarımdaki bağlar o kadar kötü zonkluyor ki iki dirseğimi de bükemiyorum. Bu dayanılmaz bir şey. Sırt üstü yuvarlanırken siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor, ortaya çıkan morluklar yerle temas ettiğinde inliyorum. "Göbeğimi güçlendirmek" bahanesiyle bench press yaparken karın kaslarıma vurduğu yumruklardan dolayı ağrıyan karnım, titrek bir nefesle acıyor.

Soyunma odasına sürünerek gitmeyeceğim. Bana bunu
yapmasına izin vermeyeceğim. Ayakta durmam gerek.
Yapabileceğimi
biliyorum.
Ben güçlüyüm.

Oturmaya çalıştığımda çığlık atıyorum ve hemen geri düşüyorum. Nefesim sanki yarı maraton koşmuşum gibi çalışıyor. Tekrar denediğimde büyük cam parçaları tüm vücudumu parçalıyormuş gibi hissediyorum ama bu sefer oturma pozisyonuna g e ç i y o r u m .

Sonra ayağa kalkıyorum ve soyunma odasına doğru hafifçe topallayarak ilerlediğim için gurur duyuyorum. İlerlemem yavaş, her adım bana pahalıya mal oluyor.

Bu şimdiye kadarki en kötü ceza eğitim seansıydı. Geçmişte de olmuştu ama hiç bu kadar kötü olmamıştı. Hiçbir zaman beni incitmek, ruhumun hala sağlam kalan birkaç parçasını boyun eğdirmek gibi açık bir niyetle yapılmamıştı.

Tam kapının dışındayken bir el ağzımı kapatıyor ve biri beni kadınlar soyunma odasına itiyor.

Bir an için Tristan olduğunu düşündüm.

Her şeyin yanlış olduğunu fark etmem yarım saniyelik bir muhakeme hatasından ibaret.

Sırtıma bastıran aynı büyük el ya da geniş omuzlar değil. Bana dokunduğunda vücuduma yayılan aynı sıcaklık değil.

Döndürüldüğümde ve bir el boynuma dolandığında, kalbim göğüs kafesimin duvarlarına çarparken gerçek korku içime çarpıyor.

Rex.

Okulun ilk günlerinden beri beni sadece iki kez rahatsız etti ve sonuncusu haftalar önceydi. Doğrusu, onu unutmuştum ve bu beni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemişti.

Benimle kapı arasında duruyor ve eliyle beni duvara yapıştırıyor. Bakışlarım onunkilerle çarpıştığında alarm zilleri çalıyor ve gözlerindeki şiddetli parıltıyı yakalıyorum.

"Bırak beni," diye hırlayarak ona karşı koyuyorum.

Ama şu anda o kadar güçsüzüm ki, elimi boğazıma doladığı elimi örtecek kadar bile enerji toplayamıyorum. Parmaklarına zayıfça yapışıyorum ve o da beni bir sinekmişim gibi uzaklaştırıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen? Bırak beni, *şimdi.*"

"Sabırlı olmaktan yoruldum, Nera," diye fısıldıyor, kokuşmuş nefesi yüzüme çarpıyor. Kalbim vahşi bir ritimle atıyor. Tristan kadar büyük olmayabilir ama benden çok daha büyük ve daha da yaklaştığında bu korkunç gerçeğin farkına varıyorum. Bana dokunamasın diye yüzümü yana yatırıp duvara bastırıyorum ama beni tuzağa düşürdü. İniltimi tutuyorum. "Tekrar bir araya geliyoruz. Bunun mantıklı olduğunu biliyorsun, özellikle de ikimizin ailesi de bunu isterken, bu yüzden karşı koymayı bırak." Diğer eliyle yanağımda iz bırakıyor. Göğsünü başarısızca itiyorum, itişlerim zayıf girişimlerden öteye geçmiyor. Dehşet kalbimden süzülüyor

Kıpırdamayacağını anladığımda da damarlarıma giriyor. "Bunu neden bu kadar büyüttüğünü bile anlamıyorum. Senin frijit amcığına katlanmak zorunda olan benim. Bu arada, sen *beni* elde ettin. Bana teşekkür etmelisin."

Öfke bir an için gücümü topluyor ve onu itiyorum. Sadece bir adım geri çekildi ama bu onu benden uzaklaştırmaya yetti.

"Evet, sadece gevşek aletini ve bir kadını tatmin edememeni alıyorum, ne şanslıyım," diye çıkışıyorum, öfkeli ve aptalca.

Bana tokat

attı. Sertçe.

Geldiğini görmedim. Ben daha onun bana vurduğunu anlamadan kulağımdaki çınlama patlıyor ve yere düşüyorum.

Ona bakarken yaşadığım şok beni donduruyor.

Saçlarım yüzümde ve bana doğru yürürken kısmen engellenmiş görüşümden onun korkunç görüntülerini görüyorum. Adrenalin kaslarımdaki acıyı geçici olarak susturuyor, vücudum artık tek bir görevi olduğunu hissediyor.

Hayatta kal.

Ondan uzaklaşmak için bir tür insanüstü güç bularak kollarımın üzerinde geriye doğru sürünüyorum ama doğru yöne gitmiyorum. Soyunma odasının derinliklerine ve güvenlikten daha da uzağa gidiyorum.

Her zaman olduğundan şüphelendiğim gerçek kişiyi nihayet ortaya çıkarırken gözleri sadist bir şiddetle parlıyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Daha ileri gitmeden önce yaptıklarının aptalca olduğunu fark etmesini umarak kuşkuyla soruyorum.

Ama o çok ileri gitti, bunu görebiliyorum.

Ayağa kalkmak için gücümün son kalıntılarını kullanıyorum, ayakta kalmak için duvara tutunuyorum.

"Krav'ı ve onun 'eller üzerinde' yaklaşımını gördüm. Eğitiminde işe yaramış gibi görünüyordu, bu yüzden mantıklı düşünmeni sağlamak için işe yarayacağını düşünüyorum." Üzerime abandı ve ceketini çıkardı. Kollarını ön kollarına kadar kıvırıyor ve gerçek bir dehşete kapılıyorum. Bana zarar verecek. "Eğer bunu isteyerek yapmayacaksan, seni zorlamakta bir sorun görmüyorum. Hatta bundan çok daha fazla zevk bile alabilirim."

Bana doğru hamle yaptı ve ben çığlık attım. İçimdeki zayıflığı dışarı atmaya zorlamasından nefret ediyorum ama dehşet beni ele geçiriyor.

Bana tekrar tokat attığında çığlık atıyorum ve vücudunu benimkiyle ö r t t ü ğ ü n d e , elleri beni hissettiğinde çığlık atıyorum. Boğazımda safra yükseliyor ve

ortaya çıkmakla tehdit ediyor. Umarım öyle olur. Umarım korkudan üzerine kusarım ve benden o kadar iğrenir ki çekip gider.

Benim öyle bir şansım yok.

Bileğimi öyle acı verici bir şekilde kavrayıp büküyor ki gözlerimde yıldızlar patlıyor. Açı tamamen yanlış ve acı dirseğime vuruyor. Kopacak diye korkuyorum.

"Bunun senin kılıç elin olduğunu biliyorum, Nera."

Sesi buz gibi, tehdidinin anlamı açık. Hayatımda hissettiğim en soğuk korku ciğerlerimi donduruyor ve beni boğuyor. Bunu bana yapmaz.

Bu olmaz.

"Kolum olmaz." Ona karşı çırpınıyorum ama o daha da büküyor. Dudaklarımdan acı dolu bir inilti dökülüyor.

"Olimpiyatlara elveda de, sürtük." Genişçe gülümsüyor, tüm kötülüğü ortaya çıkmış ve gururlu. "Bu seni hizaya getirmeli."

Tutuşunu daha da sıkılaştırıp baskıyı artırırken gözleri çılgın bir sadizmle parlıyor.

Bir saniye önce üzerimdeydi, sonra gitti. Odanın öbür ucuna fırladı ve vücudu gürültüyle yakındaki duvara çarptı.

Gözlerimi onun durduğu yöne doğru kırpıştırıyorum, beynim az önce olanları algılayamıyor.

Tristan onun yerinde belirdi. İri vücudu sahnenin üzerinde beliriyor, beni duvara yaslayarak cüceleştiriyor. Yüzü korkunç bir şekilde buruşmuş, yüz hatlarına damgasını vuran ifade sıradan bir gözlemciyi korkutacak kadar karanlık bir şekilde çarpıtılmış.

Bu beni neredeyse rahatlatıyor.

İşte geldi, benim intikam meleğim. Beni

kurtarmaya geldi.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Tristan

Kadınların soyunma odasından gelen çığlıkları duyunca hiç düşünmeden içeri koştum.

Ama oraya koşup Nera'yı duvara yaslanmış halde görmeyi hiç ama *hiç* beklemiyordum.

Tüm vücudunun kendisini rehin tutan adamın arkasına saklandığını, kollarının adamı kurtarmak için çırpındığını görmeyi hiç beklemiyordu.

Otuz ömür yaşasam bile, onu kapana kısılmış ve tehlikede bulduğumda kalbimi parçalayan ve nefes borumu ezen duyguyu tarif edecek doğru kelimeleri bulmak için yeterli zaman olmayacağını biliyorum.

Yarım kalp atışı için kısa devre yapıyorum.

Tekrar çığlık attığında sanki biri üzerimde defibrilatör kullanıyormuş gibi hayata geri dönüyorum.

Çiğ korku, öfke ve yakında ölecek olan bu adamın boğazını çıplak kafamla parçalamak için hayvani bir ihtiyaçla birleşerek içime çarpıyor.

Çok küçük ve savunmasız görünüyor ve bu pislik herifin elleri onun üzerinde.

Bayılıyorum. Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle Rex'i ondan koparıp bir kenara fırlatıyorum ve sonunda ona gözümü dikiyorum.

Duvara yaslanmış, Rex'in yüzükoyun yatan bedenine bakıyor. Vücudunun titremesi dışında şok onu olduğu yerde donduruyor. Kolları

Gözlerini dikmiş bana bakarken etrafını korumaya çalışıyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Gözlerim kolunun doğal olmayan bir şekilde bileğinin üzerinde duruşuna odaklanıyor. Ön kolunun yarısına kadar, sanki eli çıplak parıltısının üzerindeymiş gibi. İçeri girdiğimde ne yaptığını göremiyordum, sadece onu kıstırmıştı. Bu bile başlı başına beni kızdırmaya yetmişti, ama şimdi kadının durumunu gerçekten anlıyorum.

Arka planda inliyor ama ben ona doğru yürüyüp bileğini nazikçe kaldırırken kulaklarımdaki çınlama sesinden onu zar zor duyuyorum.

Deri benekli ve çürümeye başlamış.

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerim yüzüne kayıyor. Yüz hatlarına damgalanmış dehşet dolu bakışa. Yanağındaki koyu kırmızı lekeye. Boynunun etrafındaki çiçek açan pembe çizgiye.

Saldırıya uğramış yüzüne bakarken az önce karşılaştığım şeyin dehşeti yavaş yavaş içime işliyor. Onun morarmış ve incinmiş görüntüleri annemle ilgili çok benzer anılarla kesişiyor. Zihnimde kör edici bir hızla yanıp sönüyorlar.

Çınlama daha da artıyor, görüşüm tehlikeli bir şekilde onun üzerinde tünelleniyor. "Sana vurdu mu?"

Sesim tanınmaz halde ve o irkiliyor. Şu anda onu teselli edebilmek istiyorum ama yapamıyorum. Sesim tamamen delirmiş, tonum çıldırmış gibi ve bu da şu anda akıl sağlığım üzerindeki zayıf hakimiyetimi yansıtıyor. İçimden fışkırmak üzere olan şiddetli patlamaya karşı kendimi zor tutuyorum. Patlamak üzereyim.

Yavaşça başını sallıyor, sanki hâlâ olayı sindirmeye çalışıyormuş gibi. "Bana tokat attı- *Tristan, hayır*!"

Sözlerini söylediğinde artık çok geçtir.

Daha yeni ayağa kalkmıştı ki ona doğru atıldım, omzumu şiddetle karnına sapladım ve onu tekrar yere yapıştırdım.

Yumruğum çenesine çarpıyor. Yüzü mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yana doğru uçtu.

İnliyor ve yüzünü geri çeviriyor, ben de ona tekrar vuruyorum. Ve tekrar.

Ve *tekrar*.

Nera'yı korumak için duyduğum ilkel ihtiyaç beni ele geçirirken yumruğum alışık olmadığım bir şiddetle iniyor.

"Tristan, lütfen," diye seslendiğini duyuyorum arkamdan.

"Senin yarı boyunda," diye hırlıyorum Rex'in yüzüne birkaç santim kala. Yüzünü benden çevirirken alt dudağı titreyerek siniyor. Onu acımasızca sarsıyorum, öfkemi yüzüne kükrüyorum. "*Senin yarı boyunda*. Kadınlara vurmayı seviyor musun, seni iğrenç pislik?"

Kafasını yere çarpıp tekrar yumrukladım.

"Lütfen dur. Lütfen." Daha küçük ellerin omuzlarımı çektiğini hissederken uzaktan duyuyorum. Yapabileceği hiçbir şey yok, orada olduğunu zar zor fark ediyorum, öfkemden kör olmuş durumdayım.

Ellerimi Rex'in boynuna koyup sıkarken yüzü periferilerime iniyor.

"Bu nasıl bir his, otuzbirci?" Tükürdüm, öfkeyle. "Seni böyle öldüreceğim. Hayatını söndürerek ve ellerini onun boğazına doladığın için boynunu ikiye ayırarak."

"*Tristan,*" diye yalvarıyor Nera şimdi. Sesi çaresiz. Yalvarıyor. Rex'i yere yatırdığım yerin yanına çömeliyor ve sırf bana ulaşabilmek için onu Rex'e birkaç santim yaklaşmaya zorlamaktan nefret ediyorum. "*Lütfen*. Lütfen bırak onu, sana yalvarıyorum." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve vahşi gözlerimi korkmuş gözleriyle buluşturmaya zorluyor.

Gözlerindeki dehşet dolu bakışı görmek beni tekrar gerçekliğe döndürüyor.

"Bu yüzden başının belaya girmesini istemiyorum, girerse kendimi affetmem. O buna değmez, lütfen bırak gitsin, tamam mı?" Sesi ikna ediciydi, sözlerini vurgulamak için dudakları benimkilere doğru iniyordu. "Benim için." Yüzümü okşuyor ve saldırıya uğrayan kendisi olduğu halde beni sakinleştirmek zorunda kaldığına inanamıyorum. "Benim için gitmesine izin ver. Onun yerine beni eve götür."

Kelimeleri söylediği anda onu serbest bırakıyorum.

Ayağa kalkarken ona uzanıp göğsüme bastırıyorum, ellerimle başının arkasını ve sırtının alt kısmını kavrıyorum.

Yavaşça rahatladığını hissediyorum. Kolları belime dolanıyor ve sırtımda açılıyor. Çırpınan kalp atışlarıma karşı onu tutuyorum, çılgın organa iyi olduğuna, güvende olduğuna dair güvence veriyorum.

Kıvrımlarını vücudumda hissetmek hoşuma gidiyordu.

Dakikalar sonra gelseydim ne olacağını düşünmemeye çalışıyordum.

Eğer onu aramaya hiç gelmeseydim.

"Teşekkür ederim," diyor, sözcükler göğsümde boğuklaşıyor.

Başını geriye çekiyorum, saçlarını yüzünden uzaklaştırıp benimkiyle buluşması için yukarı kaldırıyorum. Bir yaprak gibi titriyor ve yeni bir şiddet dalgası içimi kaplıyor, bir çıkış talep ediyor.

"Buraya nasıl geldin?"

Alnına uzun bir öpücük bırakıyorum, gözlerim kapanırken onu kendime doğru tutuyorum. Kalp atışlarımı daha yeni kontrol altına alıyorum.

"Antrenmanını bitirmiş ve saatler önce evime gelmiş olmalıydın. Endişelendim."

Bana karşı titriyor ve ağlıyor olabileceğini düşünüyorum. Yüzüne baktığımda yanakları kuru ama gözlerindeki ışık kaybolmuş.

Onu korumak için ilkel bir ihtiyaç devreye giriyor. Rex arkamızda baygın ama onu buradan çıkarmalıyım.

Onu kollarıma aldığımda bana karşı koymuyor. Sanki oraya aitmiş gibi göğsüme yerleşiyor, azalan adrenalin yerini geçici olarak koruduğu derin yorgunluğa bırakırken gözleri kapanıyor.

RCA'nın koridorlarında sinsice ilerliyorum. Cuma akşamı saat dokuzu geçtiği için kimse yok ama bin öğrenci de olsa umurumda değil. Şu anda hiçbir şey onu güvenli bir yere götürmemi engelleyemez.

Daha arabaya varmadan uyudu. Eğer onu evime götürmek için bu kadar çaresiz olmasaydım, orada oturur ve onu kucaklardım.

Evime gidiyorum ve kucağımda o varken ön merdivenleri koşarak çıkıyorum. Kapıyı açmak için zaman ayırmak yerine beni yavaşlatmaması için kendi kapımı tekmelemekten kendimi fiziksel olarak alıkoymam gerekiyor.

İçerideyken, ısıtmayı birkaç derece artırıyorum çünkü evimi genellikle tuttuğum sıcaklıkta her zaman üşüdüğünü biliyorum ve tuvalete gidiyorum.

Uyandı ama yüzüme bakarken ifadesi neredeyse katatonikti. Onu tamamen giyinik bir şekilde sıcak suyun altına yerleştiriyorum ve arkasına geçiyorum.

Ona katıldığımda arkasını dönüyor ve kollarını boynuma doluyor, yüzümü aşağı indiriyor ve ağzını ağzıma sıkıştırıyor. Beni sahiplenirken iddialı ve tüm kan kafamdan doğruca sikime akıyor.

Ama belini ve sırtını kavrayıp onu kendime yasladığımda ve o irkildiğinde, ağzımı aniden onunkinden ayırıyorum.

Bana temkinli bir bakış atıyor. Gözleri sırlarla dolu ve her birinin kanını akıtmak istiyorum.

Antrenman üstünü tutup başının üzerinden çekiyorum.

Omuzlarında ve sırtında devasa, benekli morluklar ortaya çıktığında yeni bir korku içime saplanıyor. Henüz yeni oluşuyorlar ama şimdiden kırmızı, mor ve görünüşe bakılırsa inanılmaz derecede acı veriyorlar. Kulaklarımda kükreme sesleri duyarken midemde hastalıklı, ekşi bir his çalkalanıyor.

Üzerlerinde hafifçe geziniyorum, kanım donuyor. Damarlarımda donduğunu hissediyorum, intikam ihtiyacı görüşümü tünelleştiriyor.

"Ne kadar geç kaldım?" Fısıldıyorum, gördüğüm çürükler yüzünden acı çekiyorum. "Ben gelmeden önce seninle ne kadar zaman geçirdi?"

En kötüsünü hayal ediyorum, onu koruyamadığım için içim içimi kemiriyor.

"Bunlar ondan değil."

Gözlerim yerinden fırladı. Tehlikeli, dengesiz bir kaynama noktasında tuttuğum öfke, azgın bir volkandan çıkan lav gibi patlıyor.

"Bunu sana kim yaptı?" Homurdanıyorum.

"Önemli değil," diyor, boynumu kavrıyor ve beni tekrar kendisine doğru çekiyor. Elimi çenesine koyarak onu durduruyorum.

"Şu anda benden sır saklama bebeğim, kendimi kaybetmek üzereyim. Sana kimin dokunduğunu söyle."

Gözleri dudaklarıma kayıyor. Cevap vermeden önce dişlerimin etrafında öfkeyle nasıl gerildiklerine bakıyor.

"Babam eğitimimde bir yöntem değişikliğine gitme zamanının geldiğini düşündü," diyor. Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Koç Krav bu emirleri yerine getirdi. Bu özel morluklar, iki lastiğin etrafına bantlar bağlayıp diğer ucunu omuzlarımdan birine bağladığı zamandan kalma. Onları spor salonunun etrafında on tur çekmemi istedi."

Gördüğüm manzara karşısında şok olup geri çekiliyorum. "Neden ona izin verdin? Neden bunu yapmayı reddetmedin?"

Sözcükler suçlayıcı geliyor ve hemen pişman oluyorum.

Nera bana doğru dönüyor, yüzü gergin.

Birden sinirlendi, daha önce hissettiği tüm öfke ve çaresizliği bana diktiği bir bakışa kanalize etti. Ona doğru uzandım ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"O kadar kolay değil ve bunu sen de biliyorsun," diye tersliyor. "Sana nedenini *söyledim.* Beni yargılayamazsın ya da kabul etmekten başka seçeneğim olmayan şeyler için beni suçlayamazsın. Onlarla yaşamak zorunda olan benim, sen değilsin."

Nera beni itiyor, duştan çıkabilmek için beni yolundan çekmeye çalışıyor. Yolunu kestim.

Hiçbir yere gitmiyor.

"Anladığını sanıyordum," diye haykırıyor ve beni tekrar itiyor. Yumrukları göğsüme iniyor, yakıcı öfkesinin ve süregelen korkusunun temsilcileri. "Belli ki yanılmışım. Anlamıyorsun ve sana bir daha kendimi açıklamayacağım." Hareket etmediğimde, çabalarını yeniden arttırıyor. Küçük yumrukları hiçbir ağırlık taşımıyor. Gerçek bir saldırganlıktan çok göstermelik bir güçle göğsüme iniyorlar. "Çekil yolumdan," diyor dişlerini sıkarak.

Onu incittiğimi bilmek göğsümde büyük bir delik açıyor.
Bu niyet ettiğim son şeydi.

Omuzlarını tutuyorum ve kollarını bir anlığına yan tarafına kilitliyorum. Gitmesini engellemek için, beni fiziksel olarak ya da başka bir şekilde itmesini engellemek için.

"Dur," diyorum, sözcük boğazımdan kopup geliyor, çiğ ve yoğun bir duyguyla. "Özür dilerim. *Özür* dilerim. Kastettiğim bu değildi, aptalca, dikkatsizce bir yorumdu," diye tekrarlıyorum, ses tonumla kalması için ona yalvarıyorum. Tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Anlıyorum, gerçekten. Ben sadece... Ben- benim babam anneme vuruyor," diye itiraf ediyorum. Vücudu ellerimde gevşiyor, gözleri bu bilgi karşısında büyüyor. "Bu yüzden bu durumu iyi idare edemiyorum ve çok üzgünüm. Seni incinmiş görünce... Kendimi kaybettim. Annemin incindiğini gördüğüm ana geri döndüm. Beni durdurmasaydın sana dokunduğu için *onu öldürecektim,*" diye yemin ettim, kesik kesik nefes alarak. "Duyarsız olmak istemedim, sadece bir pislik gibi tepki verdim çünkü söz konusu sen olduğunda, özellikle de sen tehlikedeyken doğru düşünemiyorum. Beni affeder misin?"

Kaçmasından korkuyormuşum gibi yüzünü kavrıyorum. Gözleri beni derinliklerine çeken hüzünlü, mürekkep gibi, parlak siyah havuzlar.

Dudaklarına yumuşak, yalvaran bir öpücük konduruyorum. "Lütfen bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Parmakları belime dolanıyor, etimi kazıyor. Beni itmek yerine yaklaştırıyor.

Çenesini salladı ve içimi muazzam bir rahatlama kapladı.

"Annen için üzgünüm," diyor, ses tonunda gerçek bir keder yankılanıyor. "Bilmiyordum."

"Sana yardım etmek için orada olamadığım için üzgünüm." Sesim çatlıyor. "Geç kaldığım için özür dilerim."

"S o r u n değil," diyor sesi titreyerek. "Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok."

"Herkesin *birine* ihtiyacı vardır, Nera. Bana ihtiyaç duyman seni zayıf yapmaz," diye fısıldıyorum saçlarına. "Sana ihtiyacım olduğunu itiraf etmekten korkmuyorum."

Elimde titriyor, bana bakarken gözleri kanıyor ve yalvarıyor.

"Becer beni," diye yalvarıyor. "Acıyı sikip at. İhtiyacım olan şey bu."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Nera

Tristan'ın gözleri nadir görülen bir vahşilikle parlıyor. Ağzını benimkine bastırıyor ve nefesimi ve düşüncelerimi tek seferde çalıyor. Şu anda yaptığı gibi bana dokunduğunda ellerine odaklanmaktan başka bir şeye yer kalmıyor.

Açgözlü parmaklarıyla kıvrımlarımın üzerinde geziniyor, sanki doyamıyormuş gibi tutuyor ve okşuyor. Ağzını benimkinden sadece gömleğini kafasının üzerinden yırtacak kadar uzun süre ayırıyor ve sonra beni öpmeye geri dönüyor.

Şortumu ve tangamı çıkarıyor ve spor sütyenimi çekiştiriyor. Elleri dikkatli, sanki bana dokunmaktan korkuyor. Sanki bana biraz sert dokunsa milyonlarca küçük parçaya ayrılabilecek ince bir porselen parçasıymışım gibi.

Çok dikkatli, neredeyse emin değil. Boğazımı sıkmıyor ya da kıçımı avuçlamıyor, parmakları etime giriyor.

Benimle istediğini yapabilmek için beni evirip çevirmiyor ve bana emirler yağdırmıyor.

Dikkatli olmaktan nefret ediyorum. İstemiyorum.

"Bana dokunduğu yere dokun," diye nefes alıyorum ağzına karşı, ellerinden birini tutup boğazıma yerleştiriyorum. "Bana her zaman dokunduğun gibi dokun, Tristan. Bugünün bunu değiştirmesine izin verme. Bizi. Lütfen." Diğer elini tutup bacaklarımın arasına yerleştiriyorum. "Bana zayıfmışım gibi davranma."

Eli amımı sıkıca kavrıyor, diğer parmakları boğazıma dolanıyor ve beni yüzünün birkaç santim yakınına çekiyor.

"Zayıf mı?" diye hırlıyor, yüzü öfkeyle bükülürken keskin dişleri öne ve ortaya çıkıyor. "Sen tanıdığım en güçlü insansın. Tereddütlerimi ilgisizlik olarak algılama," diyor boğazıma dalmadan önce. Boynumun sütunundan kulağımın hemen altına kadar uzanan bir yolu emiyor ve ısırıyor. "Seni incitmek istemiyorum."

"O zaman yapma."

Beni tek koluyla kaldırıyor ve kalın sikinin üzerine oturtuyor. Ağzım yüksek bir çığlıkla açılıyor ve o da avucuyla sesi yakalayıp boğuyor. İçime girerken elinin içine doğru inliyorum.

Ağzı elinin yerini alıyor ama ben aniden bu samimiyetten bunalarak elimi ona doğru çeviriyorum. Çenemi kavrıyor ve beni tekrar ona doğru zorluyor. Bana başka seçenek bırakmıyor. Ağzı tekrar benimkini buluyor, dudaklarında aynı keskin ve tatlı burbon tadı. Çenemi tutuyor ve beni yerimde tutuyor.

"Bir daha kimse sana dokunmayacak, duydun mu beni? Asla." Söz veriyor. "Ciğerlerimde nefes varken olmaz."

İçgüdüsel vaatleri karşısında kanım ısınıyor. Sanki ben istesem en büyük korkularımı tek başına yenmeye hazırmış gibi konuşuyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, sesi duygusallıktan titreyerek.

"Beni kurtardığın için." Bir kez daha içime girdi. Sertçe.

Hazırlık yok, sonra gelecekler için nezaket yok, sadece umutsuzca ihtiyacı olan bir kadını beceren bir adam. Sert, hızlı ve iğrenç.

Beni inciten herkese karşı övgü ve fiziksel şiddet tehditleri mırıldanarak üzerime atılıyor. Tutunmak için yarı açık duş kapısına tutunuyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

Göğüslerimi avuçluyor, omuzlarımı ısırıyor ve amıma güç veriyor, bana olan ihtiyacı benimki kadar dengesiz ve şiddetli. İstediğim gibi acımı dindiriyor ve beni bir zevk yumağından başka bir şey olarak bırakmıyor.

Kaslarım acıyla kasılıyor, vücudumdaki inanılmaz acının ani bir hatırlatıcısı, ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Yaklaşan doruk noktasıyla savaşmaya çalışıyorum ama sanki acı onu daha güçlü kılıyor, daha etkili hale getiriyor.

Omuzlarını tırmalıyorum ve saçlarını yoluyorum. Alt dudağını ısırıyorum ve ağzımdaki kanı yalıyorum, içime girerken çılgınca inliyorum. Son bir kez daha iterken dudaklarımız birbirine çarpıyor, içimde o kadar derine iniyor ki onu rahmimde hissettiğime yemin edebilirim.

Birlikte geliyoruz, nefes nefese kalıyoruz ve birbirimize sarılırken birbirimizin ağzına inliyoruz. Sıcak döller amıma fışkırıyor, Tristan'ın aletinin etrafında kasılırken duvarlarımı kaplıyor.

Yavaşça beni yere yatırıyor. Beni havluma sarıyor, aynanın karşısına dikiyor ve saçımı fırçalarken diş fırçamı uzatıyor.

Orada dururken, onun evinde kendimden ne kadar çok parça bıraktığımı fark ediyorum.

Hayır, sola değil.

Satın aldığı ve beni burada bırakmaya zorladığı parçalar. O ilk geceden kalma leylak rengi havlu. Ertesi gün döndüğümde orada duran diş fırçası. Bir hafta sonra, onun evinden darmadağınık bir şekilde çıkamadığımdan şikâyet ettikten sonra sihirli bir şekilde ortaya çıkan saç fırçası. Saç bağları, yüz yıkama suyu ve ellerimdeki kabarcıklar için kullandığım krem. Onlardan bahsetmiştim ve yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladılar.

Ben onun alanındayım ve beni oraya o koydu. Bunun ne kadarının bilinçli bir seçim olduğunu bilmiyorum ama beni burada istiyor. Bunun farkına varmak içimin en yumuşak yerlerine dokunuyor.

Aynada ona bakıyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor. O soyunma odasında birbirimize ilk baktığımız zamanki manik parıltıya sahipler. Ona, beni kurtarmak için göklerden gelen bir tanrıymış gibi baktığım zamanki gibi.

Eli önümden dolanıp boğazımı kavrıyor ve bu sırada başımı geriye yatırıyor. Gözleri delici bir yoğunlukla yukarıdan benimkilere bakıyor.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye soruyor usulca. "Söyleyebilirsin, biliyorsun." Başparmağı nabız noktamın üzerinde daireler çiziyor. Her konuştuğunda nabzımın attığını hissediyor olmalı. "Canavarlarını teker teker öldüreceğim."

Beni bir kez öptü. Uzun, kalıcı bir öpücük, ağızlarımız birbirininkine derinlemesine bastırılmış ve hepsi bu. Bileğini kelepçeliyorum, o beni tutarken ben de onu tutuyorum ve dudaklarımı açgözlülükle onunkilere bastırıyorum.

Ona güvenmek, kendimi ona açmak istiyorum ama beynimin bozuk olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirim? Güzel bir dış görünüşüm var.

ama içi benimki kadar çirkin olan birini kurtarmak için hiç umut yok mu?

Başımı usulca sallıyorum ve Tristan da bana kapüşonlu bir bakışla karşılık veriyor. Gidiyor, odasından bir tişörtle dönüyor ve tişörtü başımdan aşağıya atıyor. Kumaş beni içine çekiyor, tişörtün alt kısmı uyluğumun ortasına kadar s a r k ı y o r . Çok rahat ve deterjan kokusunun ardında hafif de olsa hâlâ onun gibi kokuyor. Hiç çıkarmak istemiyorum.

Üzerinde sadece boxer'ı varken beni mutfağa çekti ve yemek yedirmek için masaya oturttu.

Bu sabah bana pancarla kürlenmiş gravlaks denediğini ve denemem için heyecanlandığını yazdı ama bu onun yaptığı bir şey değil.

Onun yerine, bir tencere ve birkaç malzeme çıkarmasını ve on beş dakika sonra bana şimdiye kadar gördüğüm en lezzetli görünen basit makarna ve peyniri servis etmesini izliyorum.

Tristan masanın benim tarafıma geldi ve ayağa kalkmamı işaret etti. Ayağa kalkıyorum ve o da benim yerime geçiyor. Elleriyle kalçalarımı kavrıyor ve beni tekrar üstüne çekiyor, böylece kucağına oturuyorum.

Çatalı almama izin vermek yerine kaldırıyor ve ben de ağzımı açıp dumanı tüten yemek lokmasının etrafına kapatıyorum. Hiçbir şey hakkında düşünmek zorunda kalmak istemiyorum, çatalımı ağzıma götürmek kadar önemsiz bir şey hakkında bile.

Bana verdiği yemeğe itiraz etme zahmetine girmiyorum. Yemek yemek istiyorum; fiziksel sağlığımın bir kısmını geri kazanmak için buna ihtiyacım var.

Arada bir ısırık alıyor ve çatalı tekrar dudaklarıma götürdüğünde, ağzıma almadan önce gözlerinin içine bakıyorum. Gözleri müstehcen bir şekilde ısınıyor, şehvet irislerini alevlendiriyor ve gördüklerinden sonra bile beni hala çekici bulduğu konusunda rahatlıyorum.

Ona kırık bir parçamı göstermem onu sonsuza dek uzaklaştırmadı.

Yemeğimi bitirdiğimde beni yatak odasına götürdü. Çarşafları geriye atıyor ve beni yatağa yatırıyor, yorganı üzerime çekiyor ve yatağın kenarına, yanıma oturuyor.

"Tristan, ben-"

"Şu anda eve gitmeyi aklından bile geçirme," diyor, saç tellerimi kulağımın arkasından hafifçe geriye doğru tarayarak. "Bunu duymak istemiyorum. Bu gece burada kalacaksın."

"Neden?"

Usulca iç geçiriyor. "Çünkü iyi olduğundan emin olmalıyım. Çünkü sana sarılarak uyumak istiyorum. Çünkü senin yanında uyanmak istiyorum. Sebeplerden istediğini seç. Her iki durumda da, geceyi benimle geçireceksin."

Gözlerim uykudan ağırlaşırken bile midemde kelebekler uçuşuyor, itiraz edemiyorum. Gerçek şu ki, yapabilsem bile, yapmazdım. Bu gece olmak istediğim başka bir yer yok.

Onun yatağında ve yanında huzur içinde uyuyabildiğim tek yer olduğunu düşünüyorum. Kendimi güvende hissettiğim tek yer orası.

"O zaman yatağın diğer tarafını istiyorum," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde.

Kıkırdıyor, sesi derin ve zengin. Onu güldürdüğümü bilmek karnıma sıcaklık yayıyor.

"Bu uzlaşmayla yaşayabilirim."

Yuvarlanıyorum ve o da yanıma geçip beni göğsüne yaslıyor. "Çok fazla yer kaplıyorsun," diye söyleniyorum. Kocaman vücudu
Onun tüm yanını ve benimkinin bir kısmını sarıyor ama daha çok güvende hissettiriyor. Özellikle de kolunun beni sarması ve avucunun kalçama yerleşmesi.

"İstersen üzerimde uyuyabilirsin."

"Kendi alanımı seviyorum," diyorum, arkamı dönüp yatağın kenarına gitmek için hamle yapıyorum.

"Çok kötü," diye cevap veriyor, kolunu kaldırıyor ve beni kolaylıkla göğsüne doğru yuvarlıyor. Bizi ters çeviriyor, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor ve göğsünün içine katlıyor, böylece ben onun büyük kaşığına küçük kaşık oluyorum.

Boğucu ve harika. Kucağında eriyip doğrudan uykuya dalarken onunla mücadele ediyormuş gibi bile yapamıyorum.

Dakikalar sonra Tristan kolunu dikkatlice çekip yataktan çıkıyor ve bu sırada beni uyandırıyor. Kapının önünde durup bana bakarken uyuyormuş gibi yapıyorum. Dışarı çıkmadan önce bakışlarının yüzümü okşadığını hissediyorum.

Ön kapının açılıp kapandığını ve ardından boğuk bir konuşma duyuyorum. Ne dediğini anlayamıyorum ama sanırım telefonla konuşuyor.

Birkaç dakika sonra tekrar içeri giriyor ve beni bıraktığı yerde olup olmadığımı görmek için kafasını içeri uzatıyor. Sanki onun haberi olmadan hareket etmişim gibi.

Eğiliyor, elleri vücudumun iki yanına iniyor. Alnıma sıcak bir öpücük konduruyor ve geri çekilerek odadan ve daireden bir kez daha ayrılıyor.

Geri dönüp yanıma yatmadan önce bu sefer saatlerce gitmişti. Tüm bu süre boyunca uyudum; sadece ne kadar süredir gittiğini biliyorum çünkü

Güneş ışığı panjurların arkasından içeri sızıyor. "Neredeydin?"

Sesimi duyunca gerildi. "Biraz temiz hava alıyorum."

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm. Tristan da aynısını yapıyor, kıçımı kavrıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bacağımı beline doluyor, kalçalarını ve sert sikini karnıma doğru itiyor. Eli kalçamda aşağı yukarı geziniyor ve kıçımın üzerine geliyor.

"Bana yalan söyleme."

Karanlıkta bile bakışları beni sabitliyor. "Halletmem gereken bir şey vardı."

Uzanıp yanağını avuçluyorum, başparmağımı elmacık kemiklerinin belirgin düzlemleri boyunca şefkatle fırçalıyorum. Korkmam gerektiğini bildiğim bir yoğunlukla bana bakarken gözleri yarıya kadar dalgalanıyor.

"Ne yaptın sen?" Yumuşakça sordum.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diyor ve beni daha da sıkı kavrayarak yüzüm göğsüne bastırırken çenesini başıma yaslıyor.

"Tristan..."

"Seni her zaman koruyacağım, bilmen gereken tek şey bu," diyor şiddetle. "Seni güvende tutmak için yapacağım şeylerden dolayı özür dilemeyeceğim."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Tristan

"Alo?" Telefonu açtığında kaba bir ses soruyor.

Küstahça, neredeyse kaba bir şekilde söyleniyor, sanki ona telefon ederek huzurunu bozmaya nasıl cüret edebilirim gibi.

Konuşmadan önce ön kapının arkamdan kapanmasını bekliyorum. Uyuyan Nera'yı yatak odamda bıraktım ve yanlışlıkla konuşmama kulak misafiri olmasını istemiyorum.

"Rogue? Novak," diyorum. "Tristan Novak."

Sessizlik ismimi karşılıyor. Rogue muhtemelen onu aradığım gerçeğine hazırlıksız yakalanmıştır.

Dönem başında tüm öğrencilerimin numaralarının bir kopyasını aldım. Kağıda baktım ve bir kenara koydum, iletişim bilgilerini telefonuma kaydetmedim. Sonunda izini bulana kadar kâğıdı eşyalarımın arasında aramak zorunda kaldım. Bu geceye kadar hiç kullanmam gerekmemişti.

Şimdiye kadar.

"Ne istiyorsun?" "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Sessizlik hattı bir kez daha kapatıyor ve o kadar uzun sürüyor ki, aramanın başarısız olduğunu ve bağlantıyı kaybettiğimi düşünmeye başlıyorum.

"Yanlış arama gibi görünmesin diye adımı söyledin," diye düşündü sonunda, "ama yine de bir delilik kontrolü yapma ihtiyacı hissediyorum... Farkında mısın?

Az önce aradığınız kişi
mi?" "Evet."
"Yani tamamen aklını kaçırmışsın."
Bunu bir soru değil de gerçekmiş gibi
söylüyor.
"Alternatif seçeneklerle dolup taşmıyorum." Daha
fazla sessizlik.
"Bakın," diyorum sinirli bir nefes vererek. "Başka bir seçeneğim olsaydı, bu aramayı yapmazdım. Bana yardım edebilir misin, edemez misin?"
"Bellamy bana ne yaptığını söyledi."
Kaşlarımı çatıyorum ama o bunu göremiyor. "Ne?"
"Kütüphanenin büyük açılışında," diye açıklıyor. "Ona göz kulak oldun, savunmasızken eve sağ salim dönmesini sağladın. Ona dokunmadın." Sesi gerginlikle titriyor. Bu geceden sonra, ses tonunda sezdiğim sahiplenme duygusunu her zamankinden daha iyi anlıyorum.
Eklemeden önce duraklıyor,
"Görünüşe göre sana bir iyilik borcum var."
Bellamy'ye haftalar önce yardım ettiğimde uzun vadede elde edebileceğim potansiyel faydaları düşünmemiştim ama şimdi bunları elde ettiğim için mutluyum.
"Kendimi biraz zor bir durumun içine soktum." "Ne
kadar yapışkan?"
"Siz RCA'nın yönetim kurulu başkanısınız, değil mi?"
Hem öğrenci hem de teknik olarak sorumlu olması aklımı karıştırıyor ama babası öldüğünde koltuk ona miras kaldı, yani patron o.
"Ah. Yani '*royally fucked up*' yapışkan mı?"
Burada çalışmamın sebebinin babası olduğunu söylesem nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. O ve ben ayrılmaz bir şekilde birbirimize bağlıyız ve onun bundan haberi yok.
Babası tüm bu öğretmenlik maskaralığının kurulmasına yardım etti ve şimdi Rogue'un da karıştığı bir kazada öldü.
Görünüşe göre, babası annesini öldürmüş. Bu tam da kendi ebeveynlerim için korktuğum son, özellikle de babalarımızın arkadaş olduğu ve boş zamanlarında eşlerini dövmek gibi sadist bir hobiyi paylaştıkları düşünüldüğünde. Babamın Robert Royal'in yaptıklarından ilham almasına ihtiyacım yok.
Umarım söz konusu adamın kalbine sıkılan bir kurşunla ölmüş olması, babamın hayal gücünün çok benzer daireler çizmesini engeller.
"Evet. Öyle misin, değil misin?" Tekrar ediyorum.

"Evet."

"Bir öğrencinin okuldan atılmasını ve..." Doğru kelimeleri düşünerek duraksıyorum. "...halledilmesi gerekiyor."

"Kim?"

"Rex Carrington."

Nefesinin altından ıslık çalıyor, sesi karanlık bir şekilde etkilenmiş.

"Onu kadınlar soyunma odasında baygın ve zar zor yaşarken buldular. Cenevre'deki bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde. Bununla bir ilgin var mı?"

Sessiz kalıyorum ve o gülüyor, sesi alaycı ve soğuk.

"Şok oldum. Hakkınızı vermeliyim, şiddet yanlısı bir psikopatı çok iyi saklıyorsunuz Prof. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim ve hiçbir şey beni kandıramaz."

"Bununla başa çıkabilir misin, çıkamaz mısın?"

"Tabii ki yapabilirim," diye homurdanıyor, bunu sormama bile sinirleniyor. "Bunu neden yaptın?"

Sesi hiç duymadığım kadar meraklı, sanki beni böyle bir şiddete iten şeyin ne olabileceğini merak ediyor.

"Dokunmaması gereken birine dokundu."

Aptal değil, eğer bu kişi Rex'le bağlantılıysa bunun bir öğrenci olması gerektiğini biliyor olmalı. Bu olasılığı ona açıklamam umurumda değil, bu Nera'nın güvende olduğundan emin olmaktan çok daha önemsiz.

Onu hâlâ hattın diğer ucunda hissediyorum. Sadece sessiz değil, kımıldamıyor da.

"Size ait olan biri mi?" "Evet."

"O zaman olmuş bilin."

Onun için bu kadar basit.

"Başka bir şey daha."

Tekrar gülüyor, gerçekten eğleniyor. "Şimdi

ne olacak?" "Bir adrese ihtiyacım var."

Şu anda onu görebilseydim, dudaklarında karanlık bir sırıtış

görürdüm. "Yarın o adreste başka bir ceset olacak mı?" "Hayır."

Duraklıyor.

"Bu *gece* o adreste başka bir ceset daha olacak mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse ölmeyecek."

Dilini dehşet içinde dişlerine vuruyor. "Kaçırılmış bir fırsat gibi görünüyor."

"Adres için sana borçlanacağım."

"Bana adını mesaj at."

Bunu yapıyorum ve telefonunun mesajımın bildirimiyle çaldığını duyuyorum. Okulun sisteminden ismimi ararken hoparlörü açmış olmalıyım. Yazdığını ve birkaç tuşa bastığını duyuyorum, beklerken elimdeki burbon şişesinden bir yudum alıyorum.

Sonunda konuştu. "33 Route de Chanivaz."

"Teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben tam telefonu kapatacakken araya giriyor. "O gece kütüphanede çuvalladım. Fena halde. Bellamy beni affettiği için şanslıyım. Fikrini değiştirmesini bekleyip duruyorum," diye itiraf ediyor ve beni şaşırtıyor. Konuşkan bir tip değil ve bu itiraf ağır geliyor. "Ona hiçbir şey olmamasını sağladın. Bu birkaç cesetten daha değerli, bu yüzden bana hiçbir şey borçlu değilsin." Telefonu tekrar kulağına götürüyor ve homurdanıyor, "Ama artık borcumu ödediğimi düşün. Ödeştik. İnsanlara bir şey borçlu olmayı sevmem."

Cevap beklemeden telefonu kapatıyor ve beni yansımamdan ve onun bana attığı karanlık bakıştan başka bir şeyle baş başa bırakıyor.

***

Evine gittiğimde benim için hazırlıklı değil.

Gecenin bir yarısı. Ziline agresif bir şekilde tekrar tekrar basıyorum. Kapının içinden çaldığını duyuyorum, tiz yankısı gecenin karanlığında ürkütücü.

Cevap vermekten başka çaresi kalmayana kadar tekrar tekrar sıkıştırıyorum ve o da cevap veriyor, aptal herif.

Kapı açılmadan önce koridorda bir ışık yanıp söner. Valeriy Kravtsov üzerinde flanel pantolon, kırmızı tişört ve gülünç derecede eski püskü bir bornozla orada durmaktadır.

Sopayı yükseklerden sallayıp, iğrenç ve şiddetli bir *gümbürtüyle kalçasının* ortasına indirdiğimde hâlâ gözündeki uykuyu siliyordu.

Gözlerinin akı patlıyor ve sıkışmış bir domuz gibi ciyaklıyor, uzuvları bir yığın halinde yere düşerken çığlıkları boş sokakta yankılanıyor. Sol bacağını umutsuzca tutarak etrafta yuvarlanırken ona doğru yaklaşıyorum.

Sopayı tekrar kaldırıp aynı noktaya indiriyorum, uyluk kemiğinin parçalandığını duyduğumda dudaklarımda neşeli bir gülümseme beliriyor.

Sanırım ben bile onunla birlikte birkaç parmağını da kırdı.

Doğruluyorum, sopayı geriye doğru atarak sağ omzuma yaslanmasını sağlıyorum. Hâlâ yanımda taşıdığım burbon şişesinden bir yudum alıyorum, kahverengi likörün boğazımı yakması dikkatimi dağıtıyor.

Hala çığlık atıyor.

Ne kadar işe

yaramaz.

Burada kimse yaşamıyor, kimse onun için gelmeyecek.

Hayır, tiz çığlıklarıyla başardığı tek şey migrenimi azdırmak oldu.

"Kapa çeneni," diye bağırıyorum, sesim korkunç derecede soğuk.

Tekrar çığlık atıyor ve sürünerek benden uzaklaşmaya çalışıyor. Kaçmasını engellemek için eline basıyorum ve yanına çömeliyorum. Ağırlığım altında parmaklarının çıtırdadığını duyuyorum ve bir kez daha ciyaklıyor.

"Genç kızları taciz etmediğiniz zaman o kadar da sert değilsiniz, değil mi?"

Korku gözlerini daha da açıyor, ta ki beyazlar gece yarısının siyahına karşı komik bir şekilde parlayana kadar. Titriyor, acıdan mı yoksa dehşetten mi, umurumda değil.

Yüzümün alt yarısını saran bir bandana, üst yarısını gizleyen bir beyzbol şapkası var. Hiç tanışmadık, RCA'da yollarımız bile kesişmedi ama asla çok dikkatli olamazsınız.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Gözleri vahşi ve çılgınca, göz çukurunun duvarlarında yuvarlanıyor. "Para mı? Param var, hem de çok. Kasamda, kodu yedi-iki-beş- ah!"

Topuğumu parmaklarına daha sert batırıp gereksiz saçmalıklarını susturduğumda çığlık atıyor.

"Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum, bunu yapabilir misin Val?"

Ona ilk ismiyle seslendiğimde korkudan titriyor ama başıyla onaylıyor. Gözyaşları ve sümük iğrenç bir şekilde yüzüne ve tişörtüne akıyor-

ama temizlemek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Güzel," diye övüyorum, sopayı sapkınca yüzünde ve göğsünde gezdiriyorum. "Nera Matsuoka."

"Ne olmuş ona?" Gıcırdıyor. "Ona ne
yaptın?" "Hiç-gggrglllg."

Sopayı çevirip saplı tarafını yalancı boğazına soktuğumda dişlerinin parçalarıyla boğuluyor. Umarım parçalar aşağı inerken ciğerlerini parçalar ve kendi kanının banyosunda boğulur.

"Yanlış cevap."

Normal, işlevsel yanım arka plana çekilirken ve sadizm kontrolü ele geçirirken kırmızı görüşümü körleştiriyor. Durmak, onu öldürmemek için kendimi ikna etmeye çalışıyorum, ama onu mümkün olan en acı verici şekilde bitirme ihtiyacıyla titriyorum.

"'Er faher...," sopanın etrafında tıkanıyor, ben de daha derine sokuyorum. "'Ease... s'op."

Sopayı çıkardım. Tükürüğünü ve diş parçalarını kendi kapısının eşiğine tükürüyor.

Bu adam hiç terbiyeli
değil. "Konuşmaya hazır
mısın?"

Başını sallıyor, gözyaşları
yüzünden dökülüyor. Zayıf,
sümüklü pislik.

Şişemden bir yudum daha alıyorum.

"Babası. Bana fazladan para ödedi."

"Ona zarar
vermek için
mi?" "Onu
kırmak için."

Sopa Kravtsov'un kasığına çarpıp en azından leğen kemiğini ve umarım onunla birlikte topallayan aletini kırana kadar tekrar hareket ettiğimin farkında bile değilim.

Rex ona ulaşmadan önce katlanmak zorunda kaldığı acının görüntüleri beynimde bir korku filmi gibi yanıp sönüyor.

Yumruklarım sıkılı. Ter alnımı çiziyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğüs kafesimi yarıp göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Sakinleş. *Sakinleşmem* gerek.

"Neden?"

"Bilmiyorum dostum. İstediği için mi?" Yüzü bana dönük bir şekilde top gibi kıvrılmıştı. Parçalanmış bacağı kırık bir ağaç dalı gibi altından uzanıyor. "Bir sebep söylemedi, sadece bu işi ciddiye almadığını hissedersem ona bir ders vermem gerektiğini söyledi."

Hiç mantıklı değil. Her gün, her gün birkaç saat antrenman yapıyor. Okulda ya da antrenmanda olmadığı zamanlarda rakiplerinin oyunlarını inceliyor. Bu işi daha fazla ciddiye alıyor olamaz.

"Neden ciddiye almadığını düşündünüz?" "Kilo
aldı."

Geri çekiliyorum. Bunun konuyla ne alakası *var*?

Yemek yeme konusundaki suskunluğunu düşünüyorum. Protein bar. Sandviç. Ona yaptığım tüm yemekleri.

Boyuna göre zayıf, hep öyle düşünmüşümdür. Kilo vermek için değil, kilo almak için yemesi gerekiyor. Zorlu antrenmanları bir kenara bırakın, vücudu normal bir gün boyunca kendini idame ettirecek enerjiye bile zor sahip olmalı.

"Ufak tefek," diyorum yüksek sesle, her şeyden çok kendime yaptığım bir gözlem.

"Yeterince küçük değil."

Çömeliyorum ve öldürülmüş çenesini yumruğumla eziyorum. "Bir kelime daha söyle, sana meydan okuyorum."

Başını şiddetle sallıyor, gözlerinin akları şişiyor. Yüzünü itiyorum, ayağa kalkarken artık kirli olan elimi cübbesine siliyorum.

Sanki işimizin bittiğini düşünüyormuş gibi gözlerinde rahatlama parlıyor. Bir ayağımı boğazına koyup gargara yapana kadar bastırıyorum.

Beynim son birkaç ayı gözden geçirirken orada kalıyorum. Yaklaşık bir hafta önce saatimi almak için yatak odama gittiğimde, duştan yeni çıkmış ve annesiyle telefonda konuşan Nera'yla karşılaştım.

Çok sessiz olmama rağmen içeri girdiğimi duymamış gibiydi. Ama belki de bunun nedeni annesinin ona yönelttiği azarlayıcı sözlere odaklanmış olmasıydı. Yatağımda ıslak saçlarıyla otururken, benim tişörtümü giyerken ne kadar güzel göründüğüne dikkatimi vermiştim ve annesinin sözleri on saniyelik bir gecikmeyle kulaklarıma dolmuştu. Sesi öfkeliydi ve ses tonu beni hemen ayağa kaldırmıştı.

"...900 kaloriden fazla olmasın. Tatil sezonundayız, ekstra dikkatli olmalısın. Babanız için önemli tatil etkinliklerimiz var, bir kez olsun kabul edilebilir göründüğünüzden emin olmak istersiniz..."

Arkadan, Nera'nın sırt kaslarının ne kadar sıkı olduğunu, omuzlarının ne kadar yükseğe ve kulaklarına yakın yerleştiğini görmüştüm. Bir elini yukarı kaldırdı ve tırnaklarının etrafındaki deriyi ısırmaya başladı.

Telefonu aldım ve Nera'yı dehşete düşürerek konuşmanın ortasında kapattım. Yüzü kızarmış ve telefona uzanmıştı ama ben telefonu yatağımın diğer tarafına fırlatmış, dizlerimin üzerine çökmüş ve dilimle dikkatini dağıtmıştım.

İşimiz bittiğinde ve Nera'ya telefon görüşmesinin ne hakkında olduğunu sorduğumda, bana el salladı ve onu eve götürmemi istedi.

Konuşmayı anne ve kızı arasındaki gergin bir an olarak geçiştirmiştim. Şimdi, kelimeler içimi kemiriyordu.

Yapbozun parçalarını yavaş yavaş bir araya getirmeye başlamıştım. Nera'nın bir zamanlar çok belirsiz olan o resmi her geçen gün biraz daha netleşiyordu.

Benim de onu koruma ihtiyacım vardı.

Kravtsov'un boğazına bastırıyorum, yüzünün derisi koyu bir domates kırmızısına dönüşüyor.

"Bir daha asla Nera'nın beş yüz metre yakınına yaklaşmayacaksın. Anladıysan başını salla."

Ayağım hala boğazını yere sabitlerken fiziksel olarak mümkün olduğu kadar başını sallıyor.

"Hiçbir şey değişmemiş gibi raporlarınızı babasına göndermeye devam edeceksiniz. Ona performansı, becerisi, adanmışlığı hakkında övgü dolu yorumlar yapacaksın. Gerekirse kilosundan bile bahsedeceksin," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ona daha önce onun gibi bir atlet görmediğini söyleyecek ve hiçbir şeyden şüphelenmemesini sağlayacaksın. Hâlâ benimle misin?"

Tekrar başını sallıyor.

"Güzel." Tekrar çömeliyorum, sopayı tehditkâr bir şekilde şakağına bastırıyorum. "Eğer babasının gerçeği bildiğini öğrenirsem. Yaşadığımız bu küçük teke tek olaydan birine bahsettiğini öğrenirsem. Tanrı korusun, Nera'yla herhangi bir şekilde temas kurduğunu öğrenirsem, ki senin iyiliğin için umarım asla öğrenmem," diyorum çılgın bir gülümsemeyle. "Bütün bu gece, senin için geri döndüğümde boğazına tıkacağım acı dolu yemeğe kıyasla eğlendirici bir yemek gibi görünecek." Sopayı kırık uyluk kemiğine acımasızca vuruyorum ve devam etmeden önce uzun saniyeler boyunca ulumasına izin veriyorum. "Ölüm için bana yalvarana kadar seni lime lime edeceğim ama ölmene izin vermeyeceğim. Seni en yakın hastaneye canlı olarak bırakacak kadar parçalarını bir araya getireceğim ve orada hayatının geri kalanını geçireceksin.

uzun ve doğal bir hayat yaşayacak. Bundan emin olacağım, Valeriy Kravtsov. Beni ve küçük arkadaşımı asla unutmaman için seni ziyaret edeceğim," diyorum sopayı avucumda tehditkâr bir şekilde zıplatarak.

Açıkça ağlıyor, korku onu kirletirken havada sidik kokusu var.

Ayağa kalktım, sonunda bitti. Şişeyi arkasındaki evin zeminine fırlatmadan önce bir içki daha alıyorum.

"Boktan bir gece geçir, Val. Arada bir omzunun üzerinden bak, izliyor olacağım."

Bir adım uzaklaştıktan sonra duraksıyorum ve tekrar ona bakıyorum, yere yığılmış ve kırılmış.

"Oh, her neyse. Yol için bir tane."

Sopayı son bir kez, keyifli bir şekilde indirip dizini parçalıyorum.

***

Eve gelir gelmez yatağa onun yanına kayıyorum, yokluğumun fark edilmeyeceğini umuyorum, ama o uyanık ve nerede olduğumu soruyor.

"Seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağım için özür dilemeyeceğim," diye yemin ediyorum, pişmanlık duymadan.

"Anlat bana."

Saçlarını okşuyorum, yanıt olarak kendi başımı sallıyorum. "Bu seni suç ortağı yapar. Kazanman gereken bir altın madalya var, bunu riske atamam," diye belirtiyorum.

"Hapisteyken beni güvende tutamazsın," diye cevap veriyor, yüzünü boynuma gömerken sesi yumuşak.

"Duruma göre değişir. Beni görmeye gelir misin?"

Nera boğazıma doğru mırıldanıyor, titreşimler doğrudan kalbime ısı dalgaları gönderiyor. "Sadece eş ziyareti yapmamıza izin verirlerse."

"Bunlara erişmek için seninle evlenmem gerektiğine

eminim." Bana dehşete düşmüş bir bakış attı.

"Ne yani, hapishane kocası istemiyor

musun?" "Hayır, teşekkür ederim."

"Peki," diye dramatik bir şekilde iç geçirdim. "O zaman kendimi eğlendirmek için şu sivil mektup arkadaşlığı şeylerinden birine kaydolmam gerekecek sanırım. Kendime bir arkadaş bulurum.

İçeride şeker bebek arayan çılgın bir puma."

"Hayır."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek "*hayır*"?"

Başını boynumun kıvrımından kaldırıyor ve çenemi sertçe ısırarak beni uyarıyor. "Eğer eski erkek arkadaşımı öldürdüğün için hapisteysen, bu konuda başka bir kadına yazamazsın."

Gözleri öfkeyle parlıyor, benim sahiplenici küçük şeyim. Kolumu onun etrafında sıkıyorum ve onu daha da yakına çekiyorum.

"O zaman bana yazar mısın?"

Yüzünü tekrar çenemin altına saklıyor.

"Eğer istersen."

Mırıldanıyorum, kalbim daha hızlı

atıyor. "Kirli şeyler mi?"

Ağzını kulağıma doğru eğiyor. "En kirlisi."

Vücudumu şiddetli bir ürperti kaplıyor ve sikim

sertleşiyor. "Gördün mü, ama bu bir sorun."

"Neden?"

"Çünkü bana mastürbasyon yapmam için küçük, iğrenç mektuplar yazarsan, o zaman kesinlikle seninle evlenmek zorunda kalırım."

Gülüyor, nefes nefese kıkırdamaları kulağımın kabuğuna çarparken göğsü benimkine çarparak titriyor.

"Bir hapishane düğünü," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, kelimeleri sersemlemiş. Sesi kesiliyor ve uykuya daldığını düşünüyorum, ama sonra tekrar konuşuyor, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "En azından turuncunun içinde iyi göründüğümü biliyoruz."

Yüzümde bir sırıtışla uykuya daldığıma eminim.

❃❃❃

Ertesi gün uyandığımda Nera artık kollarımda değildi ve yatak yanımda soğuktu. Hemen, tanışmamızın ertesi sabahı, aynı derecede soğuk bir yatak ve aynı derecede gitmiş bir kızla uyandığım çatı katına geri dönüyorum.

Tek kelime etmeden gittiğini fark ettiğimde beni ele geçiren panik anını sevmiyorum. *Tekrar*.

Oturup yorganı üzerimden atarken kalbim göğsümde sıkışıyor. Dün geceden kalma pantolonumu giyiyorum, bir çift ayakkabıya uzanıyorum ve onu bulup elime geçirdiğimde ne yapacağımı düşünürken gelişigüzel giyiyorum.

Onu ensesinden tutup buraya sürüklemek en iyi seçenek gibi görünüyor, yatak odamın kapısını öfkeyle açarken ruh halim kararmaya başlıyor.

Onu mutfağımda, benim kıyafetlerimi giymiş, buzdolabımın içindekileri incelerken bulduğumda aniden duruyorum, bir bacağının üzerinde dururken diğeri üçgen şeklinde bükülmüş, en iyi flamingo taklidini yapıyor.

Kapının açıldığını duyunca omzunun üzerinden bakıyor ve gözleri benimkileri buluyor.

"Merhaba."

"Merhaba," diyorum sıcak bir şekilde, onun kaldığını fark ettiğimde kalp atışlarım normal hızına iniyor.

Bakışları pantolonuma, hâlâ elimde tuttuğum tek ayakkabıma düşüyor. "Nereye gidiyorsun?"

Ayakkabıyı odanın bir köşesine fırlatıyorum ve halihazırda giydiğim ayakkabıyı aynı yöne doğru t e k m e l i y o r u m .

"Hiçbir yerde."

Nera ona ödünç verdiğim gömleğin eteklerini parmaklarının arasında endişeyle gezdiriyor. Yatıya kaldığı için garip ve emin değil.

Masanın etrafında ona doğru yürüyorum, kolumu beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor, sabahın ilk işinde onun tadına bakıyorum.

Geri çekiliyorum ve gözleri, içinde parıldayan o sevdiğim şehvet sarhoşu bakışla çırpınarak açılıyor.

"Günaydın."

"Günaydın," diyor küçük bir gülümsemeyle. Nefes alıyor ve bir nefes bırakıyor, omuzları gevşiyor. "Sana kahvaltı hazırlamak için erkenden kalktım ama beceremiyorum, o yüzden al bakalım." Dönüp tezgahtan bir şey alıyor ve bana uzatıyor. "Sana biraz mısır gevreği koydum. Bir şey değil."

Sırıtarak kaseyi elinden aldığımda yanaklarının derisi pembe bir renk alıyor. Bir elimle kaseyi tutarken kaşığı elime alıyorum ve bir ısırık alıyorum.

"Mmm," diye inliyorum, dramatik bir şekilde.

"Ne?"

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi mısır gevreği."

Kaşları düzeliyor ve gözlerinde neşe parıldıyor. "Oh,

öyle mi?"

"Bence bunun nedeni dökülme şekli. Herkes doğru şekilde dökemez, bilirsiniz, bu gerçek bir sanattır."

Kıkırdıyor, şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor. "Kapa çeneni."

"Hayır, cidden. Bu gerçek bir beceri." Sahte mikrofon taklidi y a p a r a k yumruğumu ağzına götürüyorum. "Söyle bize, tekniğin nedir?"

Beni şımartarak tekrar gülüyor. "Her şey bir bilek hareketinde."

Dudaklarımdan tahrik edici bir inilti çıkıyor.

"Bu hareketi daha sonra benim üzerimde denemelisin," diye fısıldıyorum imalı bir şekilde, aramızdaki mesafeyi kapatarak. Boştaki elimle ensesini kavrıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum.

Mısır gevreğinin şekerli tadı dilimi kaplıyor ve o da açgözlülükle ağzına a t ı y o r. Onu tek kolumla kaldırıp tezgâhın üzerine oturtuyorum, kaseyi yanına koyarken bir kolumla onu iki yanına sıkıştırıyorum.

Boğazından küçük bir ses çıkıyor, nefesli bir inilti ile muhtaç bir sızlanma arasında bir yerde. Parmaklarımı boynuna geçirip onu daha da yakınlaştırıyorum.

"Bu gece seni dışarı çıkaracağım," diye haber verdim. Dudaklarını geri almak için başımı eğiyorum ama omzuma bir el koyarak beni durduruyor.

Gözleri benimkileri sorguluyor ama bir şey söylemiyor.

"Bu iki odaya tıkılıp kalmaktan bıktım. Seni giyinip süslenebileceğin bir yere götürmek istiyorum." Boynuna sarılıyorum. "Yakalanma korkusu olmadan toplum içinde sana dokunabileceğim bir yere."

"Nereye?" Heyecandan nefes nefese kalmış bir sesle

soruyor. "Bir yer düşüneceğim."

"Tamam."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Tamam mı?"

Bir tür mücadele vermesini beklerdim. Bana her gün çıkmadığımızı hatırlatmayı seviyor. Gerekirse onu sikip boyun eğdirmeye hazırdım.

Gülüyor, kolları boynuma dolanıyor ve parmakları saçlarımı okşuyor. "Evet, tamam. Bir süredir dışarı çıkmadım."

Memnun bir şekilde gürlüyorum, yüzümü boynunun kıvrımına geri bırakıyorum. Boğazının sütununa sıcak öpücükler kondurup nefeslerimle onu gıdıkladığımda yine kıkırdıyor.

Bu sese, benimleyken dudaklarından dökülmeye başlayan kolaylığa ve sıklığa kafayı takmış durumdayım.

Gülmeyi hiç bırakmadığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapmaya takıntılı.

"Benim için güzel bir elbise giyer misin bebeğim?"

"Mhmm," nabız noktasını emdiğimde bana karşı lezzetli bir şekilde titriyor. "Ne renk?"

Bir sonraki sözlerimi kulağına üflemek için yüzümü yukarı kaldırıyorum. "Seni pembeler içinde istiyorum."

"Sadece bir tane pembe
elbisem var." "Çok iyi
hatırlıyorum."

"Yapardın, fermuarı yırttın. Henüz tamir ettirmedim." "Faturama
ekle," diye homurdanıyorum onun üzerindeyken
Yatağımda karnım. "Ve beni şaşırt."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 31

Nera

Tristan arabadan inmeme ve barın önündeki kaldırıma çıkmama yardım ediyor. Gözlerimde parlayan heyecanla ona bakmak için yüzümü yukarı çevirmeden önce bir saniye kapılara bakıyorum.

"Buraya mı gidiyoruz?"

Başını sallıyor, çıplak sırtımın küçük kısmına sıcak bir el koyuyor ve beni öndeki çift kapıya doğru götürüyor.

Burası bizim barımız.

Aylar önce tanıştığımız oteldeki aynı popüler yer
önce.

Kapıyı açıp beni içeri buyur etti ve hostes standına yönlendirdi.
Ortamla, barın diğer tarafında onunla karşılaştığım yerle ilgili anılar akın akın geliyor. Bizi onun çatı katına götüren o uzak taraftaki asansör bankı.

Arkamda duruyor, göğsü sırtıma yaslanmış, başı benim boyuma eğilmiş, birinin bize yerlerimizi göstermesini beklerken elleri rahatça kalçalarımda duruyor.

"Seni ilk gördüğüm yere götürmek istedim. Orada dururken, pembe elbisenle bana yaslanmışken ve dudaklarında o kirli kelimeler varken." Gözleri ağzıma düşüyor ve sonsuz derecede ısınıyor. "O geceyi çok düşünüyorum."

"Öyle mi?" Karnımda kelebekler uçuşurken soruyorum.

"Numaranı almadan gitmene izin vererek hata yaptım. Sonra sen sınıfıma geldin ve bana işkence ettin."

"İşkence ettiğimi söyleyemem-"

"Bana işkence etti," diye tekrarlıyor. "Özellikle de sana sahip olamayacağımı bilmek." Kıkırdıyor, sıcak sesi saçlarıma değiyor. "Uzun süre direnmedim, nasıl direnebilirdim ki?" Arkamdan boynuma sokuluyor ve kulağıma fısıldıyor: "Konu sen olunca hiç şansım olmadı."

Sözleri karşısında yüzüm kızarıyor ama aynı zamanda beni buraya getirerek aldığı riski de hatırlatıyor. "Burada olmanın güvenli olduğundan emin misin? Ya biri bizi görürse?"

Başımın üstüne bir öpücük bırakıyor. "Her şey yoluna girecek, endişelenme. o."

"Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" Bir hostes standa doğru yürüyerek soruyor. Onun

İsim etiketinde 'Cassandra' yazıyor. Beni görmezden geliyor ama Tristan'a göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor, saçlarını çapkınca kulağının arkasına sıkıştırıyor ve kirpiklerinin altından ona bakıyor.

Ütülenmiş ve özel dikim siyah bir takım elbise giymiş, inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor. Gözleri en berrak okyanusların renginde ve saçları ustaca dağılmış, kaba teller alnına gevşekçe düşüyor. Mükemmelliğiyle neredeyse uhrevi görünüyor, bu yüzden onun tepkisini anlıyorum - bugün hala ilk gece olduğum gibi ona hayranım.

Ama Cassandra birkaç yüz bin çentik atmazsa o güzel gülümsemesini kalıcı olarak kaybedecek.

"Novak'ın altında rezervasyonumuz var," diyor ona, bana bakıyor ve küçük bir gülümseme veriyor. Eli kalçamın etrafında sımsıkı kıvrılıyor.

Onun soyadı altında bir rezervasyonumuz olduğunu söylemesi damarlarımda kan dolaşmasına neden oluyor.

"Ah, evet," diye cevap veriyor, ağzı düz bir çizgi halinde inceliyor. "Görüyorum ki özel bir olayı kutluyoruz?"

"Ne?" Diyorum. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ama o kıza bakıyor.

"Evet, çok özel. Sonunda benimle bir randevuya çıkmayı kabul etmesini kutluyoruz."

"Aman Tanrım," diye inliyorum, kızarıyorum ve ev sahibesinin yargılayıcı bakışlarından kaçıyorum.

"Ne kadar güzel." Sanki başka bir şeymiş gibi söylüyor. "Bu taraftan," diye ekliyor, topuklarının üzerinde hızla dönerek.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldıyorum ona, peşinden giderken.

Tristan usulca kıkırdıyor, göğsü arkamda kabarıyor. "Bu önemli olayı kutlayabileceğimizi düşündüm."

Barı geçip bize ayrılan kabine doğru ilerlerken gözlerin *üzerimizde* olduğunu hissediyorum.

Elbise yüzünden.

Işığı yakaladığında pırıl pırıl parlayan mini metalik bir elbise giyiyorum. Tamamen sırtı açık ve çıplak kıçımın üstünü zar zor kapatıyor. Elbiseyi uyumlu sarkan küpeler ve aynı şekilde gümüş bantlı topuklu ayakkabılarla eşleştirdim. Barın az sayıda ama parıldayan ışıkları altında bir elmas gibi parlıyorum.

Elbise çok gösterişli ve Tristan'ın beğeneceğini umarak giydim.

Onunla buluşmak için dışarı çıktığımda, şehir arabasına yaslanmış telefonunu kontrol ediyordu.

Yukarı ve aşağı baktı, sonra boynundaki kasları incitmiş olması gereken hızlı bir iki adım attı. Doğruldu, eli kalbini tutmaya çalışır gibi göğsünün sol tarafına geldi. Beni izlerken kalın kalın yutkundu.

Onun için döndüm, çıplak sırtımı gösterirken omzumun üzerinden ona baktım.

Bakışları gece yarısına kadar kararmış, gözbebekleri buz mavisi irisleri artık görünmeyene kadar genişlemişti. Bana ulaşmak için adımlarını üçer üçer atıyordu, yüzümü kavrarken, belimi tutarken, kıçımı avuçlarken elleri yönlendirilmemiş bir arzuyla çılgına dönmüştü. Elinin uzanabildiği her yerimi avuçluyor, bir yandan da ne kadar seksi göründüğümü ve bütün gece başka erkeklerin beni arzulamasını izlemenin ona ne kadar acı vereceğini mırıldanıyordu.

Şimdi barı geçerken beni sahiplenerek kendisine doğru tutuyor. Beni sert vücuduna doğru bastırarak yanına yatırıyor. Elini karnımın alt kısmına koyuyor, parmakları amımın üst kısmına sürtünerek beni izleyen herkese onun olduğumu işaret ediyor.

"Bu sadece bir akşam yemeği, biliyorsun," diyorum, savunmasızlık korkum yine çirkin yüzünü gösteriyor. Birden rahatsız oluyorum, kendi tenimde, kendi kafamda huzursuz oluyorum. "Ciddi bir şey değil."

Bu geceyi mahvetmek istemiyorum ama uyarı işaretlerinin farkındayım.

Eli kalçamda sıkılaşıyor, ama sesi hafif kalıyor. Sarsılmaz.

"Tabii ki, sana sadece yemek ısmarlıyorum ve sonra seni beceriyorum. Hiç de randevu gibi değil."

Hostes durup bardan uzakta, restoran alanına doğru bir kabine el salladığında cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum.

"Burası rezerve ettiğiniz alan. Ayrıca koridorun hemen aşağısında ve sağda akşam için özel bir banyo da var" diyor ve işaret ediyor. "İşte menüleriniz. Birazdan size ücretsiz bir kadeh şampanya getireceğiz."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gözlerinden kaçmak için peçetemle oynuyorum.

Eli kalçamın üzerinde duruyor. Dudakları boynuma, çenemin kıvrımının hemen altına inerken başımı kaldırıyorum. Nabzım ağzının altında çırpınıyor ve homurdanıyor, boğazımdan dudaklarıma doğru ilerlerken çıkardığı ses tahrik edici.

"Çok güzelsin."

Kalbim ağrıyor.

Pisliğin teki olduğumda bile bana karşı nazik davranıyor. Onun gerçekten iyilerden biri olabileceğini bilmek içimde bir şeyleri parçalıyor.

Onu hak etmiyorum. Onun ilgisini ya da sabrını hak etmiyorum.

Bunların hiçbirini hak etmiyorum.

"İçeri girdiğimizde bu odadaki her erkek sana bakıyordu," diye fısıldıyor boğazıma doğru. "Sonra da bana, beni seçtiğin için nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorlardı."

Eli sahiplenici bir şekilde kalçamda ilerliyor, parmakları merkezime yaklaşıyor. Nefesim kesiliyor.

"Ev sahibesini bu kadar heyecanlandıran sendin."

"Hmm?" diye soruyor, yüzü hala boynumda, ağzı tenimi işaretliyor.

"Sana bakıyordu, seninle flört etmeye çalışıyordu. Onu görmedin mi?"

Parmakları yarığıma sürtünüyor, onu çıplak ve ıslak buluyor. Ne kadar sırılsıklam olduğumu hissettiğinde kulağıma mırıldanıyor.

"Sadece senin için gözlerim var."

Yüzünü ellerimin arasına alıp kendime doğru çekiyorum ve onu derinden öpüyorum. İnliyor ve kabinde üzerime doğru eğiliyor. Bir eli koruyucu bir şekilde kalçamın üzerinde duruyor ve elbisemin kalçalarıma kadar çıkmasını engelliyor. Diğeri kıçımı kavrıyor, kabaca sıkıyor ve okşuyor.

Tırnaklarımı başının ve boynunun arkasında gezdirdiğimde ağzımın içinde inliyor. Takım elbise ceketinin yakasından tutup onu tekrar çekiyorum-

"Affedersiniz?" Ses beni o andan koparıyor ve Tristan'ı itiyorum. Çok uzağa gitmiyor. "Merhaba. *Vay canına.*" Tristan ona uyarırcasına hırlıyor. "Şey, hayır yani, özür dilerim," diye ekliyor garson hızlıca, özür dileyerek. Elinde iki dolu şampanya kadehi tutuyor. "Bana bunun ilk randevu için olduğu söylenmişti." Duraksıyor, sanki yanlış bilgi almış gibi kaşlarını çatarak not defterine bakıyor. "İlk buluşma için *çok* rahat görünüyorsunuz."

"Randevuda değiliz," diye cevap veriyor Tristan. Gözlerimin içine baştan çıkarıcı, neredeyse küstahça bakıyor ve dudak parlatıcımın izlerini dudağının kenarından alıp yavaşça ağzına götürüyor. Bu hareket o kadar şehvetli ve cinsel gerilim yüklü ki ıslaklığın kalçamdan aşağıya ve altımdaki koltuğa damladığını hissediyorum. Gözlerimin ağzına kaydığını görünce bana ukalaca sırıtıyor. "Sadece yemek yiyordum."

Ona gözlerimi deviriyorum ve o da gülüyor, derin bir kıkırdama, omurgamdan aşağı bir zevk zıplaması gönderiyor.

"Bu daha da anlamsız. Ama, tamam!" diyor garson neşeyle ve flütleri önümüze koyup uzaklaşıyor.

Onun gidişini izlerken barın karşısında onları fark ettim.

Onlar.

Rogue, Rhys ve Phoenix.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 32

Nera

Cenevre'deki onca bar varken, içki içmek için burayı seçmek zorundaydılar. En az iki centilmen kulübüne aitler ve yine de buradalar, benden ve ikinci en büyük sırrımdan yirmi metreden daha az bir mesafede oturuyorlar. Yoksa o benim en büyük sırrım mı?

Onlardan uzak durmalıyım. Aramızda yarım oda var, muhtemelen buraya hiç bakmayacaklar.

Ama yine de baktığımda, yıkılmış bir Rhys görüyorum. Onun iyi olduğundan emin olmadan burada öylece oturamam. O ve Thayer birkaç hafta önce ayrıldılar ve bunu iyi karşılamadığını biliyorum. Küçük berbat grubumuzun şakacısını böyle perişan görmek çok zor. Hiç kendisi gibi görünmüyor.

"Tristan."

"Mmm?" Diyor, şampanyasından bir yudum alarak. Ses tonum üzerine bakışları benimkilere kayıyor ve hemen görüş alanımı takip ediyor.

Kime baktığımı görünce bir an duraksıyor. Fark edilmekten korkmuş gibi görünmesini bekliyordum ama hiç etkilenmedi. Gözlerindeki küçük bir kısılma dışında hiçbir tepki vermiyor.

Tepkisi beni şaşırttı.

"Gidip merhaba diyeceğim ve iyi olduğundan emin olacağım."

Tristan'ı Rhys ve Thayer hakkında haftalar önce bilgilendirdim, o yüzden durumu iyi biliyor.

Eli kalçamda sıkılaşıyor.

"Onun kendi arkadaşları var."

"Biliyorum ama şimdi onu gördüğüme göre, ne kadar sefil göründüğünü Thayer'a bildirmek zorundayım. Bu bir kız kuralı. Ayrıntıları isteyecektir, bu yüzden daha yakından bakmam gerek."

Homurdanıyor ve beni bırakıyor.

Kabinden kayarak çıktım ve ayağa kalktım. Daha bir adım atmıştım ki uzanıp elimi tuttu. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, kolum beni tuttuğu yerde arkama doğru uzanmış.

Kara kaşlarının altından bana buz gibi bir bakış atıyor.

"O elbisenin içinde *çok* dikkatli ol," diye uyarıyor.

Başımı sallayıp gülümsüyorum ve eli aşağı inerken bir parmağını benimkine doluyor, sonra tekrar yanına düşüyor.

Ona göz kırpıyorum ve kendi ukala sırıtışımı takınıyorum ve sonra ondan uzaklaştığım her adımda kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde bir o yana bir bu yana sallayarak yürüyorum. Metalik kumaş yukarı aşağı zıplayarak kıçımın hemen altındaki deriyle alay ediyor.

Arkamdan bir dizi yaratıcı küfür mırıldandığını duyuyorum.

Barın etrafından dolaşıp Rhys'in tezgâhın üzerine yarı yığılmış olduğu, Rogue ve Phoenix'in onunla sessizce konuştuğu yere gidiyorum.

Sırtına dokunuyorum ve döndüğünde gözleri hafifçe açılıyor. "Nasılsın Rhys?"

"İyi, o nasıl?"

"Bunu söylediğim için beni öldürebilir ama senin kadar iyi görünüyor."

Kendini sersemletecek kadar içmiyor ama kıvılcımı kaybolmuş durumda. Derslere ve antrenmanlara gidiyor, eve geliyor ve bizimle akşam yemeği yiyor ama aramızdaki şakalaşma azaldı.

O sadece *üzgün* ve ben de üzgün bir kız olarak bunu görmek zor. "Beni affetmesi için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Buna cevap verebilecek tek kişi o ve bence cevabı kendisi de bilmiyor. Ne olursa olsun, bence seni affedecektir."

"Öyle mi?"

"Evet," ellerimi kaldırdım. "Yine de tek başınasın, zaten çok fazla şey söyledim."

İlişkilerine karışmak istemiyorum, sadece doğru yönde dürtmek istiyorum.

Bu düşünce beynimden geçtiğinde, ne kadar çok şeyin değiştiğini fark etmek için bir an duruyorum. Birkaç ay önce, bırakın şimdi kendim yardım etmeye çalışmayı, muhtemelen hiçbir ilişkiye ikinci bir şansa değeceğini düşünecek kadar inanmazdım.

"Sorun değil, söylediğin için teşekkürler."

Telefonu çalıyor ve ekrana baktığında gözleri açılıyor. Yüzünde bir gülümseme belirir ve sarhoş halini unutarak ayağa fırlar. Neredeyse arkadaşlarını ve birkaç kişiyi daha yere serecekti ama Phoenix onu yakaladı.

"İyi misin, dostum?" Phoenix sorar.

"Evet, evet. Gitmem gerek, Thayer mesaj

attı."

Eşyalarını toplamasını izlerken gülümsüyorum, birdenbire ondan yayılan neşe odada hissediliyor.

"Nera."

Adımın sesine doğru dönüp Rogue'a bakıyorum.

"Evet?"

Gözleri uzaktaki bir şeye sabitlenmiş. Midem sıkışıyor. Hareket etmiyor, sadece dikkatle bakıyor.

"Bu düşündüğüm kişi mi?"

Onun sözleriyle hem Rhys'in hem de Phoenix'in bakışlarının yavaşça onun baktığı yere kaydığını izliyorum. Rhys'in gözleri açılırken Phoenix'in gözleri boş kalıyor.

Omzumun üstünden Tristan'ın kabinde oturduğu yere bakıyorum, siyah bakışları hararetle bana sabitlenmiş. Kim olduğunu inkâr etmenin ya da benimle birlikte değilmiş gibi davranmanın bir faydası yok. Hele ki bana doğru yönelttiği bölgesel bakışlar etrafımızdaki herhangi bir erkeğe beni becerdiğini açıkça belli ederken.

"Evet."

"Ateşle oynuyorsun," diyor Phoenix.

"Çok konuşuyorsun," diye tersliyorum onu. Altı kısa süre önce bize birlikte olduklarını, hatta nişanlandıklarını söyledi.

Endişelenmen gereken kendi şeridin var, demek istiyorum. Sonra Thornton'a Tristan ve benden bahsedebileceğini hatırlıyorum ve bu sözleri yutuyorum.

"Ne yaptığımı biliyorum." Hepsi en iyi arkadaşlarımla bir şekilde içli dışlı, bu da bu sırrı saklayacaklarından emin olduğum anlamına geliyor. "Hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

Başımı sallıyorum, aramızda bir anlayış geçiyor ve uzaklaşmaya gidiyorum. Kabinime dönmek için yolu yarılamıştım ki Rogue'un arkamdan seslendiğini duydum. Rhys'in gittiğini fark ederek dönüyorum ve onlara doğru birkaç adım atıyorum.

"Öyle mi?"

Çenesini Tristan'a doğru eğiyor. "Çizgiyi

aşarsa, bize haber ver."

Şaşkın bir gülümseme dudaklarımda yavaşça

yayılıyor. "Evet, eğer yaparsa ne yapacaksın?"

Phoenix öne doğru eğilip dirseklerini tezgâha dayıyor. Tehditkâr bir gülümsemeyle, "Senin için sorunu halledeceğim," diyor.

"Ew, şimdi bana duygusal davranmayın beyler, bu sizin kötü çocuk gizeminizi tamamen mahvediyor," diyorum alay ederek. Ama bir elimle uzanıp Rogue'un ön kolunu sıkıyorum. Bellamy'yle tekrar bir araya geldiklerinden beri psikotik eğilimlerini yumuşattı ve beni korumasından çok etkilendim. "Ama teşekkür ederim."

Tristan'ı bana dokunmadan önce hissediyorum, sıcak vücudu sırtıma bastırmadan ve iri elini kalçama koymadan önce bile beni çağırıyor. Sanırım uzaktan izlemekten sıkıldı.

Ona bakıyorum ve Rogue ile Phoenix'e çene işareti yaptığını görüyorum. Onlar da karşılık veriyor ve Rogue'un gözlerinde eğlenceye benzer bir şeyin parladığını görünce şok oluyorum.

"Neden daha fazla endişelenmiyorsun?" Beni masaya geri götürürken Tristan'a fısıldıyorum. "Bu konuda çıldıracağını düşünmüştüm. Neden bu kadar sakinsin?"

"Kimseye söylemezler," diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde.

Katılıyorum, ama bunu neden biliyor? Ben de ona

soruyorum. "Sadece bir önsezi," diyor gizemli bir

omuz silkmeyle.

Garsonumuz geri döndüğünde cevap vermekten kurtuluyorum, bu sefer iki garson eşliğinde dumanı tüten yemek tabakları taşıyorlar.

Tabaklar önümüze konurken, "Siz yokken paylaşmak için birkaç tabak sipariş ettim," diyor.

Sıcak sarımsaklı ekmek, pirzola, kızarmış enginar, patates püresi. Annemin ve beynimin bana yememi söylediği her şeyi.

Dün antrenmanda olanlardan sonra Koç Krav'la tekrar ters düşmeyi göze alamam. Pazartesi günü onunla antrenmana geri döneceğim ve eminim beni tekrar tartmak isteyecektir.

Korku ve endişe ciğerlerimi öyle sıkıyor ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Kendimi bundan nasıl kurtaracağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Gözlerim bir şeyler bulmak için restoranın içinde sinsice dolaşıyor. Bakışlarım bara takılıyor.

Dikkatini dağıtmak. Dikkatini dağıtmak iyidir.

Elimi kalçasına koyuyorum. Kendisine su doldurduğu yerden hararetli bakışları hemen benimkine sıçrıyor.

"Rol yapsak nasıl olur?" Diyorum. Sesim soluğum kesilmiş gibi çıkıyor, çünkü öyleyim. Stres ellerimi nemlendiriyor ve kalbimi hızlandırıyor. Yemek harika kokuyor ve çok açım ama yapamam. Yapamıyorum işte. "Nasıl tanıştığımızı yeniden canlandırabiliriz," diyorum imalı bir şekilde. Elimi kalçasından yukarı doğru kaydırıp sikini kavrıyorum.

Ağzından gırtlaktan bir inilti çıkıyor. Yüzlerimizi sadece birkaç santim ayırana kadar yaklaşıyor.

"Hiç sanmıyorum." Gözleri yavaşça ağzıma iniyor ve ciğerlerimde kalan oksijeni söndürüyor. "O elbiseyle benden uzakta ve yalnız oturmanı gerektirecek hiçbir oyun oynamıyorum."

Tristan sert, hayvansı bir öpücükle ağzımı almadan önce başparmağını burnumun ucunda hafifçe gezdiriyor. Geri çekildiğinde sertçe nefes alıyor ve karanlık, tehlikeli gözlerle beni süzüyordu.

"Yemeğini ye, gücüne ihtiyacın olacak."

Kaşıkları ve dilleri kapıyor ve tabağıma bir şeyler eklemeye başlıyor. Birkaç tanesini es geçmeye çalışıyorum ama bana her birinin besinsel faydalarını açıklıyor ya da "bu çok *lezzetli*" deyip yine de bir porsiyon veriyor.

"Ne için?"

"Üst kata."

Çok geçmeden tabağım yemekle doluyor ve tekrar önüme konuyor. Muhteşem görünüyor ve kokuyor. Ses çığlık çığlığa gelirken bile midem açlıkla homurdanıyor.

Sakın yemeyin. Sizin için kötüdür. Yersen senin gibi iğrenç olur.

Tabağının etrafında ittir.

Pazartesiyi düşün. Buna değip değmeyeceğini

düşün. Değmez.

Sadece kendini kontrol edemeyen biri bunu yemesine izin verir.

Bu ses KükrerYani yüksek sesle içinde benim Kafa, Ben sahip olmak Konsantre olmakta zorlanıyorum. Kendimi kaybediyorum.

"Bize bir oda ayarladın mı?"

Bana bakarken gözleri muziplikle parıldıyor.

"Geçen seferkinin aynısı," diyor ve bir parça sarımsaklı ekmek alıp dudaklarıma götürüyor. "Al, bunu dene."

Ağzımı açıp yemekten başka çarem yok. Boğazım kurudu ve yutkunmakta zorlanıyorum.

"Çok küstahsın," diyorum.

"Seni en az geçen seferki kadar boşaltacağıma söz verirsem kabul edersin diye düşündüm," diye cevap veriyor, dudaklarının kenarını kıvıran bir sırıtışla.

Bifteği deniyor ve usulca inliyor, bu ses midemin alt kısmına doğru şehvetli bir sızı yayıyor. Yemek hakkındaki hisleri, sevgisi, tutkusu ve kabullenişi beni çok kıskandırıyor. Ben de bunu istiyorum.

Umutsuzca.

Kendime otuz kırbaç vurmadan bir lokma ekmek yiyebilmek ya da kendimi selülit oluştuğuna ikna etmeden kızarmış enginardan biraz yiyebilmek.

Hemen tuvalete koşmadan biraz patates püresi yiyebilmek için.

Yemek onun için tadına varılması ve keyif alınması gereken bir şey. Benim içinse işkence.

"Bu uzun zamandır yediğim en iyi bifteklerden biri" diyor ve tabağıma birkaç parça ekliyor.

Donmuş bir şekilde bakıyorum. Çatalımı elime alamıyorum ama chimichurri'nin tabağıma sızma şekliyle büyüleniyorum. Burun deliklerime dolan kokularla hipnotize oluyorum.

Tristan konuşuyor, ben de cevap veriyorum ama ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Otomatik pilottayım. Bıçağım eti kesiyor, çatalım ağzıma götürüyor ve yiyorum. Teslim olmanın verdiği duygusal rahatlama ve doymanın verdiği fiziksel tatmin dışında hiçbir şey tatmıyorum.

Yiyorum, yiyorum ve yiyorum, kontrolüm çekilmiş bir ip gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Ne yediğimi ya da sevip sevmediğimi bilmiyorum, önemli değil - geçici olarak, içimdeki açık yarayı dolduruyor ve kendimi bütün hissetmemi sağlıyor.

Ama sonra farkına varırsın.

Ezici utanç.

Gülerek kendimi affettiriyorum. Sanırım Tristan arkamdan sesleniyor ama onu duymuyorum. Başım dönerken dengesiz bacaklarım beni karanlık bir koridordan banyoya doğru götürüyor. Topuklu ayakkabılarımla tökezlerken ellerim duvara tutunuyor.

Umutsuzluk göğsümü pençeliyor. Kendinden nefret, dokunaçlı, yapışkan parmaklarını beynimin etrafına sarıyor ve sıkıyor.

Karanlık bir kapıyı açıyorum ve banyo beni

bekliyor. Düşmanım.

Tahliyem.

Bir ayna, bir tezgah ve bir şezlongun bulunduğu açık bir alan var. Diğer tarafta iki lavabo ve tezgah. Dekor şık, modern ve havadar ve ben tüm kırılmışlığımla onu kirletmek üzereyim.

Tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, kabinin kapısı arkamdan kilitleniyor. Ellerim titriyor. Görüşüm onları zar zor görebildiğim kadar bulanıklaşıyor. Yemek yemenin bana verdiği geçici kontrol rahatlığı, beni içten içe tüketen, kendinden nefret eden bir karanlık çukuruna dönüşüyor.

Dışarı, dışarı çıkması

gerekiyor. Şişko*, çirkin,*

değersiz, kaltak.

Başımı ellerimle kavrıyor, şakaklarımdaki saçları koparıyorum. *Kapa çeneni, diye* bağırmak istiyorum o sese, *beni rahat bırak*.

Başkaları için takındığım mükemmel gülümsemenin ardında beynimde süren savaşı açıklamak o kadar zor ki. İki yanım, sadece kendim olarak tanıdığım bir yanım, durmaksızın savaşıyor. Kafamın içindeki ses giderek yükseliyor, ta ki kötü olan ses diğer her şeyi bastırana kadar.

O kazanır, her zaman kazanır. Güzel bir akşam yemeğinin ortasındayken bile.

Umutsuzluk ezici.

Kafamın içindeki görünmez bir canavar tarafından gerçek anlamda dizlerimin üzerine çöktürüldüğüm o klozete bakıyordum.

Eller jantı tutuyor. Parmaklar boğazımda. Kusmuk beyaz porseleni kirletiyor.

Bağımlılık yapan bir telaş. Boşluk güçtür.

Bir rahatlama hissi. Ağırlıksızlığın ardından utancın ezici ağırlığı.

Asla yeterince iyi olamayacaksın.

Neden

duramıyorum?

Yine kustum.

Sırtım tuvalet kabininin kenarına çarpıyor. Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. Baş dönmesi görüşümü bulanıklaştırıyor ve bilinçsizliğin çekici çağrısıyla savaşıyorum.

Devam et, annen gurur duyacak.

Kalbimin çarpıntısı beni korkutuyor. Ter alnımı çiziyor. Boğazım ağrıyor. Dişlerim ağrıyor. Sonrasında vücudum güçsüz düşüyor.

Kendimi toparlamam lazım.

Ne zaman bu kadar

kötüleşmesine izin verdim?

Tekrar yap. Tekrar yap.

Başarısızlık bir seçenek değildir.

Çığlık atmak istiyorum. O kadar yüksek sesle çığlık atmak istiyorum ki, ses geldiği yere, zihnimin karanlık dehlizlerine geri çekilsin ve bir daha asla çıkmasın.

Tembel, rezil, yer israfı.

Duygular boğazımı tıkıyor. Çok *yorgunum.* Bunu kendime yapmaya devam edemem.

Duramıyorum.

Oda yavaşça tekrar odaklanıyor. Yerdeyim, şakaklarımda boncuk boncuk ter var.

Ne kadar zamandır yokum bilmiyorum ama epeydir yokum. Tristan nerede olduğumu merak edecektir.

Oraya geri dönmeliyim. O gülümsemeyi tekrar takınmalı ve ona iyi olduğumu göstermeliyim.

Çantamda bir tüp diş macunu ve bir diş fırçası var, onlar olmadan hiçbir yere gitmem. Hızlı bir fırçalama ve mükemmellik kaplaması yerine sağlam bir şekilde geri dönecek.

Elimi ağzıma silerek kabinin kapısını açtım ve dışarı çıktım. Eşyalarım için çantamı karıştırıyorum. Sanırım nefes spreyim de var.

Çantamın içindekileri gelişigüzel bir şekilde tezgâhın üzerine boşaltıyorum. Titreyen ellerimle nefes tazeleyiciyi alıp ağzıma birkaç kez sıkıyorum. Diş fırçamı musluğun altına tutup ağzıma götürüyorum ve aynaya bakıyorum.

Kalbim yıkıcı bir şekilde, gıcırdayarak durdu.

Gözlerim yansımada Tristan'ınkilerle buluştuğunda tamamen kendi üzerine çöküyor ve yavaşça çöküyor gibi hissediyorum.

Destek için arkamdaki lavabo tezgahına tutunarak dönüyorum.

Gözleri aynada o kadar koyu ve yoğun ki mavinin tüm izleri kaybolmuş. Tek gördüğüm bana yöneltilmiş en siyah bakış.

İnkâr dudaklarımdan anında

dökülüyor. "Düşündüğün gibi

değil," diye yemin ediyorum.

Gözlerindeki bakış bana bundan kurtulamayacağımı söylüyor.

"Gerçekten mi? Çünkü az önce kendini kusturmuşsun gibi geliyor."

Kelimeler bir tokat ağırlığı taşıyor ve irkiliyorum. Bunlar bana daha önce hiç söylenmemişti ve ben de bunları duymaya hazır değilim.

Arkamı dönüp ondan uzaklaşıyorum. Titreyen ellerimi suyun altında gezdiriyor, soğukkanlılığımı korumaya çalışırken tepkimi ortaya koyuyorum.

"Kendimi iyi hissetmiyordum," diyorum sessizce, aynadaki bakışlarından kaçınarak. "Bunu bir an önce halletmeyi tercih ettim."

Dişlerimi fırçalıyorum, hâlâ gözlerimi kaçırıyorum. Hiçbir şey söylemiyor. Sessizlik odadaki havayı nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar sıkıştırıyor. Arkamda imkansız bir şekilde hareketsiz durduğunu, bana baktığını hissedebiliyorum.

Sonunda kırdı.

"Yalan
söylüyorsun."

Gözlerim onunla buluşmak ve onu tutmak için havalanıyor. Hiçbir şey belli etmiyor. Kırılgan kalbimde bir çatlak beliriyor, yavaş yavaş kötüleşen, düzinelerce küçük dokunaçlara dönüşen bir çatlak, sanki nefes alırsam kırılacakmış gibi hissettirene kadar.

Bana doğru bir adım attı.

Sonra bir adım daha.

"Bu kendini ilk kez kusturuşun değil, sadece ben ilk kez şahit oluyorum. Bunu bir süredir yapıyordun. Ne kadar zamandır, emin değilim ama bunun yeni bir gelişme olmadığını tahmin ediyorum."

"Dur."

"Sana takıntılı olmanın faydası seni izliyor olmam, Nera. Her zaman. Bazen tökezlediğini görüyorum, yüzeylere karşı kendini desteklediğini görüyorum. Acı çekiyorsun. Başın dönüyor. *Açsın*."

Sesi şakaklarıma çarpıyor. Kaba ya da eleştirel değil ama nefes alamıyorum, göremiyorum. Bir arada tuttuğum her şeyi çekiştiriyor, altındaki çirkinliğe bakabilmek için gevşetmeye çalışıyor. Buna hakkı yok.

"*Dur*."

Panik beni ele geçirdi. Beni böyle görmesini hiç istememiştim. Onun görmesini değil. Bunu anlamasını sağlayamam. Beni yargılamasına, ne kadar berbat durumda olduğuma dair dehşetine dayanamam.

Daha da kötüsü, benden iğrenmesi.

"Bu yüzden mi gece kalmıyorsun? Bu yüzden mi her yaklaşmaya çalıştığımda beni itiyorsun?"

Utanç ve dehşet içimi dolduruyor. Bu benim en kötü kabusum, ona karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettiğimden beri olmasından korktuğum her şey.

Her ne kadar onunla aramdaki duygusal mesafeyi korumaya çalışsam da, o yine de içime sızmayı başardı. Sırrımı keşfettiğini ve bu yüzden beni reddedeceğini bilmenin acısı, herhangi bir fiziksel yara ya da darbeden daha fazla canımı yakıyor.

Kendimi o kadar açıkta ve savunmasız hissediyorum ki bu beni tekrar hasta etmeye yetiyor.

Derinlere iniyorum, zihnimdeki o yeri arıyorum ve kendimi oraya gömmeye çalışıyorum, sanki içimde ölmüyormuşum gibi etrafıma soğuk bir soğukluk sarıyorum.

"Kalmıyorum ve seni uzaklaştırıyorum çünkü seninle bir ilişkiyle ilgilenmiyorum. Bunu sana defalarca söyledim ama dinlemiyorsun."

Bana derinliksiz bir yoğunlukla bakıyor ve ben buna

dayanamıyorum. Başka tarafa bakıyorum.

"Sana inanmıyorum," diye karşılık verir.

"Bence gitmelisin," diyorum arkamı dönerek.

"Hayır."

Çok basit.

Neden bunu bu kadar

zorlaştırıyor? "*Git* dedim."

Omuzlarım titriyor, tüm bedenim sarsılıyor, duygularımın girdabı bir deprem kadar yıkıcı bir şekilde içimde şiddetle dalgalanıyor. Yenilgiyle başımı eğiyorum ve ellerime bakıyorum. Destek için lavaboyu nasıl kavradıklarına, acıya karşı beni nasıl beyaz parmaklarıyla boğduklarına. Ojemin kırmızısı beyaz porselene karşı nasıl da kan gibi görünüyor.

Dik durmak inanılmaz zor. Tek yapmak istediğim yere yığılmak. Ellerim beni sabit tutuyor. Ben tamamen dağılmadan önce gitmesi gerekiyor.

Aramızda kalan mesafeyi kapattığını duyuyorum ve sonra elleri omuzlarımda ve beni çeviriyor.

Boğazımda hıçkırık gibi bir şey

düğümleniyor. Yutkunuyorum.

Onu sertçe ittim.

Ona ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok.

Gözleri göğsünde onu ittiğim yere düşüyor ama geriye doğru hareket etmiyor. Onun yerine bana uzanıyor, beni kendine çekiyor.

Tekrar itiyorum. Hala hareket etmediğinde, tekrar yapıyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Sanki içimdeki tüm karanlık enerji bir anda patlıyor. Ele geçirilmiş bir kadın gibi savaşıyorum, yıllarca içimde biriktirdiğim acı, öfke ve korku beni koruyan tek kişiye ayrım gözetmeksizin ve haksızca yöneliyor.

Ses en çok acıtacağını bildiği yere nişan alıyor ve ateş ediyor. Nefret dolu düşünceler piyango makinesindeki toplar gibi kafatasımın duvarlarına çarpıyor.

Seni reddetmeden önce onu
kendinden uzaklaştır. Zaten onu hiç
hak etmedin. "Sadece git!" Çığlık
atıyorum.

Ama bu tuğladan bir duvarla savaşmak gibi. Ona fırlattığım fiziksel ve duygusal tüm çirkinliklere katlanıyor ve geri adım atmıyor. Bir santim bile kımıldamıyor. Gözleri yüzüme dikilmiş ve çok şey görüyor. Sanki benim acım ona bir şekilde zarar veriyormuş gibi, gözlerinde eşleşen bir kaos dünyası var.

Sonunda, onu bir adım geri attıracak kadar güçlü bir şekilde itiyorum.

Ben daha gözümü kırpamadan bana geri döndü.

"Hayır," diye hırlıyor. Kolunu belime dolayarak ve elini enseme koyarak beni kendine kilitliyor. Kalbi kulağıma çarpıyor ama vücudu sıcak, büyük ve davetkâr.

Rahatlatıcı.

Neden *gitmediğini* anlamıyorum.

Duygu kabarcığı boğazımda yukarı doğru hareket ediyor ve ağzımdan ağlamaklı bir çığlık şeklinde çıkıyor.

"Dur, Tristan. Gitmeni istiyorum, şu anda buna ihtiyacım yok."

"Hayır," diye cevap veriyor, ağzı şimdi kulağıma dayanmış.

Savaşıyorum ama kaybediyorum. Benden daha büyük, daha uzun, daha güçlü ve beni sıkıca kendine doğru tutuyor. Bu kucaklamadan kurtulmamın tek yolu onun bana izin vermesi.

"Neden gitmiyorsun?" Tamamen yarılmış bir halde bağırıyorum. Kendimi çiğ, açıkta kalmış bir sinir gibi hissediyorum. "Bırak gideyim," diye yalvarıyorum. "Bırak gideyim..."

Sesim hıçkırıklara karışıyor.

Hayır.

Hayır, hayır, *hayır*.

"Asla," diye fısıldıyor. Beni kollarıyla sıkıca sarıyor.

Ne kadar mücadele edersem edeyim, gitmeme izin vermiyor. Beni tutuyor. Ve sonunda, ona karşı kazanamayacağımı, onun gitmeyeceğini anladığımda, sonunda bırakıyorum. Bacaklarım pes ediyor ve bedenim teslim oluyor, ona doğru düşüyorum ve o da benimkini tereddütsüzce yere kadar takip ediyor.

Beni terk etmiyor. Beni incitmiyor, beni azarlamıyor.
Sadece bana sarılıyor.

Sırtını banyo duvarından aşağı kaydırdığında göğsüne yapışmış durumdayım. Beni kucağına oturacak şekilde indiriyor, kalbine bastırıyor.

Saçlarımı okşuyor. Kulağıma sıcak güvenceler fısıldıyor. Sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyor. Geniş, sıcak avucuyla yanağımı nazikçe okşuyor ve eğilip bir damla gözyaşını ağzına götürüp yaladığında orada olduklarını fark ediyorum.

"Kendine ait parçaları benden saklamana gerek yok. Hepsini istiyorum, her bir parçanı. Ve Nera," diye fısıldıyor kulağıma, "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

Bir sonraki gözyaşı beni hazırlıksız yakalayıp şaşırtarak düşüyor. Ardından bir tane daha, sonra bir üçüncüsü, yüzüm sırılsıklam olana kadar. Yıllar sonra ilk kez ağlamak için kendime izin veriyorum. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı yağıyor ve beraberinde neredeyse sakatlayıcı bir duygusal rahatlama getiriyor.

Tristan her şey boyunca beni tuttu, bir kez bile tereddüt etmedi.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 33

Tristan

Asansörün kapıları açılıyor ve Nera hâlâ kollarımdayken çatı katına çıkıyorum.

Banyodan beri tek kelime etmedi. O usulca ağlarken bana sarılmış halde ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum. En az bir saat, yüzündeki her yeni gözyaşı içimde yeni bir misilleme öfkesini körükledi.

Onun acısını alıp kendime mal etmek istemiştim. Yapabildiğim en iyi şey gözyaşlarını yalamak, geçmişte neşesini tattığım gibi acısını da tatmaktı.

Oturduğumuz yerden kalkıp neredeyse körlemesine banyoya doğru yönelmesini izlediğimde anladım. Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ben de onu takip ettim.

Arkasından gizlice girdim ve kendini incitirken onu dinledim.

Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen öfke yumruklarımı bükmüştü. Ailesine öfke, ona böyle bir acı çektirdikleri için dünyaya öfke. Bunu daha önce göremediğim, onunla ilgilenmediğim için kendime öfke duyuyordum.

Aşağıda olanlardan ve sonunda doğruladığım şeyden sonra, ondan bir daha nasıl ayrı kalabileceğimi bilmiyorum. Hissettiğim koruyuculuk duygusu, ona olan kör karasevdamdan endişe duymaya başladığım öncesiyle kıyaslandığında sönük kalıyor.

Bu artık düpedüz bir saplantı haline geldi ve onu yere bırakıp serbest bıraktığımda, benden bir adım uzaklaştığında ona uzanmamak için kendimi fiziksel olarak dizginlemem gerekiyor.

Nera bana doğru dönüyor ve gözleri o kadar geniş ve üzgün ki kalbim acıyla sıkışıyor. Sadece bir bakışıyla beni mihrabına taptırıyor ve bunun farkında bile değil.

Utanç ve boyun eğmişlik gözlerinde ışıl ışıl yanıyor ama bakışlarımı karşılıyor. Gözyaşları yüzünü bir tuval gibi çiziyor ve çenesinin kıvrımlarından dökülüyor. Acı çekerken bile çok güzel.

"Kırılgan olmadığımı söylemiştin," diyor esprisiz bir kahkahayla. "Şimdi gerçekten ne kadar kırılgan olduğumu göreceksin."

"Sen kırılmadın."

"Bana bak," diye yalvarıyor, sesi bu çaresiz yalvarışta kırılıyor. Ellerini yenilgiyle havaya kaldırıyor, sonra gevşekçe yanlarına doğru bırakıyor.

"Öyleyim," diyorum, ses tonum çiğ. "Tek yaptığım sana bakmak."

Elini tuttum ve onu arkamdan yatak odasına çektim. Orada, onu boy aynasının önünde durduruyorum. Işıkları açıyorum ve elbisesini bir arada tutan boynundaki kopçayı açıyorum.

Elbisesinin önünü tutup önünü kapatırken dudaklarından küçük bir çığlık dökülüyor.

"Ne yapıyorsun?"

Çenemi elbisesine doğru eğiyorum. "Çıkar şunu."

Nera orada dururken çok kırılgan, çok genç görünüyor. Sırtı çukurlaşmış, daha önce bütün bir barı d i z e getiren elbiseyi artık kendinden emin bir şekilde giymiyor. Reddederek başını sallıyor, ben de kumaşı tutup kalçalarından çekerek üzerimden çıkarıyorum.

"Tristan!" Göğüslerini ve karnını kapatarak ağlıyor.

Kollarını tutup yanlarına doğru bastırıyorum, böylece aynanın önünde çıplak duruyor.

"Ne görüyorsun?" Talep ediyorum, sesim hırçın.

Uzaklara bakıyor ve gözlerini kapatıyor, kendine bakmayı reddediyor. "Ne görüyorsun, Nera? Güzel birini mi görüyorsun?"

Başını sallıyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Seviyorum," diyorum usulca. Dudaklarımı boynunun arkasına bastırıyorum. "Dünyanın ağırlığını taşıyan zayıf omuzlar görüyorum." Ağzımı sağ omzuna götürüp sırtının yuvarlak kenarını öpüyorum. "Tonlanmış görüyorum

Bu yaz altın madalya kazanacak kollar." Ellerim vücudunun kıvrımlarını okşuyor, vücudunu keşfetmeye devam ederken dudaklarımla birlikte aşağı doğru iniyor. Ben arkasında dizlerimin üzerine çökerken gözleri açılıyor ve aynada benimkileri buluyor.

"Herkesin dayanabileceğinden çok daha fazlasına dayanmanı sağlayan güçlü bir mide görüyorum. Seni hayatta istediğin her şeye taşıyacak güçlü kalçalar ve bacaklar görüyorum çünkü seni tanıdığım kadarıyla bir şeyi kafana koyduğunda her zaman başarıyorsun."

Bana bakarken gözlerinde sıvı birikiyor, bakışlarındaki kırılganlık beni iliklerimin en yumuşak yerinden vuruyor.

Ellerim kıçını avuçlamak için yukarı hareket ediyor, parmaklarım her dokunduğumda olduğu gibi açgözlülükle içeri giriyor.

"Bunun ötesinde, uyanık olduğum anların yarısını düşünerek geçirdiğim bir kıç, ne zaman yanımda olsan dokunmak istediğim kalçalar ve ağız sulandırıcı derecede dikkat dağıtıcı memeler görüyorum." Ayağa kalkıyorum, onu önüme doğru çekiyorum. "Vücudun mükemmel, Nera. Her yönden," diye hırlıyorum kulağına.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyor pürüzlü bir şekilde. "Bu kadar kırılmışken kendimi nasıl düzeltebilirim?"

"Düzeltilecek bir şey yok çünkü sen bozuk değilsin," diye cevap veriyorum, alnından öperek.

"Evet, öyleyim."

"Hayır bebeğim," diyorum, yüzünü kavrayıp bana bakması için yukarı kaldırıyorum. "Sana yeterince iyi olmadığın söylendiğinde buna inanmaya başlamadan önce sadece bu kadar çok kez söylenebilirsin."

Dudaklarına ateşli bir öpücük konduruyorum, temasla birlikte boğazımdan rahatlamış bir iç çekiş çıkıyor.

O kadar alçak sesle fısıldıyor ki sözlerini zar zor seçebiliyorum. "Belki de doğru olduğu içindir."

Bu sözleri söylerken bana bakmaya bile tahammülü yokmuş gibi gözleri kapalı. Ağzım sağ göz kapağına iniyor ve onu usulca öpüyorum. Başını yukarı doğru eğip diğer göz kapağına geçiyorum. Sonra burnunu. Yanaklarını. Çenesini.

Sonunda, ağzı.

"Hayır, değil." Dudaklarına kondurduğum öpücüğün duygularımın vahşetini yansıttığını biliyorum. "Keşke sen de kendini benim seni gördüğüm gibi görebilseydin. Hem için hem de dışın güzel."

"İçeride nasıl biri olduğumu görmüşken bunu nasıl söylersin? Çarpık, çirkin ve sefil olmaktan başka bir şey olma şansımı mahvetmeye niyetli." Başını öne eğdi. "Gecemizi mahvettim."

"Sen hiçbir şeyi mahvetmedin," diyorum çenesini bana doğru çevirerek. "Bu işe o duvarların arkasına geçmek, inatla karanlıkta tuttuğun yanlarını görmek isteyerek girdim." Yanağını okşayarak fısıldıyorum: "Bu gece tam olarak istediğimi aldım."

"Ve?" Diye soruyor. Nefesini tuttuğu belli oluyor. "Madem gördün, ne düşünüyorsun?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına atarak ona gülümsüyorum. "Sanırım seninle ilgili en sevdiğim şey aklın."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Bence güzel, güçlü, dirençli, rekabetçi ve akıllısın. Sana baktığımda nazik, kusurlu, insani, ilginç ve o kadar çekici birini görüyorum ki beni büyünün etkisi altına alıyor." Omuzlarını usulca iterek onu yatağa doğru yönlendiriyorum. Uyluklarının arkası şilteye çarpıyor ve oturuyor, gözleri hala benimkilere kilitlenmiş. "*Seni* görüyorum, Nera. Her zaman gördüm. Bu geceyle ilgili hiçbir şey bunu değiştirmez."

Onu sırt üstü yatmaya zorluyorum ve yüzüm tekrar onunkine gelene kadar vücudunun üzerinde sürünüyorum.

"Ama kimse seni incitemez bebeğim, sen de dahil," diye homurdanıyorum, ses tonum nazikten boğukluğa dönüşüyor. "Sana bu sözü verdim ve tutmaya niyetliyim. Bu yüzden, bir daha kendine zarar vermemeni sağlayacak bir oyun planı yapacağız."

Uzanıp iki elini saçlarıma gömüyor, yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor ve beni öpmek için aradaki mesafeyi kapatıyor. İçimden inliyorum, dudakları beni sarhoş ediyor. Tadı farklı, gözyaşlarının tuzu ona keskin bir tat veriyor ve bu da beni sadece onun ağzına sahip olmaya teşvik ediyor.

"Yarın. Yarın konuşacağız," diyorum nefes nefese, ağzından uzaklaşarak. "Önce vücudunu benim sevdiğim kadar sevmeyi öğrenmelisin."

Kendimi ondan ayırmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor ama yapıyorum. Ayakta durmak için doğruluyorum ve birkaç dengesiz adım atıyorum. Odanın köşesindeki sandalyeyi kapıp yatağa yaklaştırıyorum, içine çöküp bacaklarımı açarak oturuyorum. Ona bakarken gözlerim saplantılı bir şehvetle parlıyor.

"Ne?" Otururken kafası karışmış bir şekilde söylüyor.

Çıplaklığını gizlemek için bacak bacak üstüne atıyor.

"Vücuduna daha fazla güvenmelisin. Bacaklarını aç," diye emrediyorum. Kızarıyor, tereddüt ediyor ve sonunda teslim oluyor. Sağ bacağını sol bacağının yanına indirirken kalçaları hafifçe titriyor. "Şimdi kendine dokun."

Karanlık odada bile yanaklarında patlayan şiddetli kırmızı rengi görebiliyorum.

"Yapamam," diyor utanarak.

Ellerim ona uzanmamı engellemek için kolçakların kenarını kavrıyor. Sikim pantolonumun içinde acı verici bir şekilde sertleşmiş ve dikkat istiyor.

"Sana ne yapacağını söyleyeceğim," diyorum, şehvetle kalınlaşmış bir sesle. "Bacaklarını ayır ve bana amımı göster. Ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum."

Bir kez daha tereddüt ediyor. Ama pantolonumun üzerinden sikimi okşamak için elimi aşağı indirdiğimde yutkunuyor ve yatağın derinliklerine doğru geriye doğru kayıyor. Arkasına yaslanıyor, gözleri kapalı bacaklarının üzerinden benimkileri bulurken ağırlığı bir ön koluna dayanıyor. Yavaşça bacaklarını ayırıyor, bakışlarımız birbirininkinden hiç ayrılmıyor.

"Güzel," diyorum, şehvet tek heceyi anlaşılmaz hale getirene kadar çarpıtıyor. "Güzel. Şimdi elini bacaklarının arasına götür. Parmaklarını kıvrımlarında gezdir ve bana göster."

Yavaşça, söyleneni yapıyor. Gözlerim bacaklarının tepesine düşüyor ve kalınca yutkunuyorum. Eli, amının tepesine ulaşana kadar telaşsızca karnından aşağı iniyor. Parmakları kıvrımlarına doğru inmeden önce yarım an duraksıyor. Klitorisine temas ettiğinde sırtı kavisleniyor ve nefesi kesiliyor.

Parmaklarını çekip aramızda tuttuğunda, uyarılmışlığıyla parlıyorlar. Hayvani bir ses odada yankılanıyor ve benden geldiğini anlamam bir saniye sürüyor.

"Sırılsıklam," diye homurdandım. "Tıpkı olacağını bildiğim gibi. Şimdi iki parmağını içine sok."

Takım elbise ceketimi ve gömleğimi çıkarıp sandalyeye gömleksiz olarak oturuyorum. Pantolonumun fermuarını açıyorum ve parmaklarını dar amına daldırmasını izlerken zonklayan sikimi çıkarıyorum. Gözleri kafasının içine doğru dönüyor ve kapanıyor. Şehvetten çılgına dönmüş gibi görünüyor ve ben de karşılık olarak aletimi kabaca yumrukluyorum.

"Parmaklarınla kendini becer."

Nera'nın gözleri aletimi nasıl çalıştırdığımı fark edince açılıyor ve kararıyor, amını parmaklarken kendimi tatmin ederken elim neredeyse vahşi vuruşlarla aşağı yukarı hareket ediyor.

Dili dışarı çıkıyor ve üst dudağını yalıyor, bu hareket o kadar boğucu ki ucumdan döl sızıyor. Parmakları içinde hareket ediyor, kalçaları her hamleyi karşılamak için eğiliyor.

"Avucunu klitorisine bastır. Güzel, böyle. Şimdi sırt üstü uzan ve göğüslerinle oyna. Dilimin piercing'ine dokunduğunu, ağzımın sıkı meme uçlarına kapandığını hayal et. Seni parmaklarının değil de benim sikimin becerdiğini hayal et. Bacaklarını benim için ayırdığını, böylece vücudunu istediğim gibi alabileceğimi. Sert. Hızlı. *Sert.*"

"Tanrım, Tristan."

"Kendini beni düşünmekten alıkoy, Nera. Parmaklarına boşaldığında sana neler yapacağımı düşün."

"Oh, *lanet olsun*."

Yatağa yayılmış, saçları omuzlarına dökülmüş, sırtı şilteden kalkmış. El bacaklarının arasında kabaca hareket ediyor.

Burada kalmak, dilimi kıvrımlarına, parmaklarımı dar amına ve götüne gömmek yerine kendini orgazma ulaştırmasına izin vermek için harcadığım çaba başımı ağrıtıyor. Onun vücudu için açgözlüyüm ve bana ait olan bir orgazmı çalmasına izin vermek kolay bir iş değil.

Aletimi o kadar sert ve hızlı pompalıyorum ki derimi yıpratıyormuşum gibi hissediyorum. Doruk noktasına yaklaşmasını izlerken gözlerim kırpmadan ona takılıyor. Bacakları tekmeliyor, midesi çalışıyor, boştaki eli saçlarına vuruyor, yüzü zevkli bir acıyla bükülüyor.

O kadar güzel görünüyor ki.

"Benim için gel, bebeğim,"

diye emrediyorum.

Sözlerim doruk noktasının barajını şiddetli bir çekişle serbest bırakıyor. Dalgalar üzerine çökerken vücudu dengede asılı kalarak tamamen hareketsizleşiyor. Vücudu titreyerek yüksek sesle pantolon giyiyor.

Onun zevkine yenik düşmesini izlerken kendi kaslarım kilitleniyor, midem çöküyor. Üzerimdeki gücünün boyutu beni vuruyor ve yüksek bir inilti ile boşalmadan önce sadece birkaç kez daha yukarı ve aşağı pompalamak için zamanım var. Döl ipleri aletimden fırlıyor ve karnıma iniyor.

O bitkin bir halde yatağa düşerken ben nefes nefese kalıyorum. Sonunda yüzünü bana çevirdi, gözleri şehvetle kaplanmıştı ve orgazm sonrası

Mutluluk. Bakışları karnımdaki döl izlerine takılıyor, gözleri daha da kızarıyor.

Hâlâ sert olan sikimi bırakıyorum ve dik durmadan önce sallanıyor. Kollarımı tekrar kolçakların üzerine koyarak bacaklarımı daha da açtım.

"Ortalığı dağıtmışsın Nera," diyorum başımı karnıma eğerek. "Gel ve temizle."

Gözleri tahrik ve yaramazlık gibi bir şeyle parlıyor. Sesim bir oktav düşüyor, fısıldadığım emir boğucu bir şekilde çıkıyor.

"Dizlerinin üzerine çök."

Ayağa kalkıyor ve emredildiği gibi yatağın kenarından kayarak dizlerinin üzerine çökerken bana erotik bir bakış atıyor. Gözleri benimkilerde kalıyor, temastan asla vazgeçmiyor.

Bana doğru sürünüyor.

Kalbim güm güm atıyor, aletim yeniden sertleşiyor ve onun bana doğru sinsi bir panter gibi yaklaşmasını izliyorum.

Bu kıza o kadar takıntılıyım ki, bu noktada beni kurtaracak bir şey yok.

Kurtuluşum zaten bana doğru geliyor.

Nera bacaklarımın arasında durdu, dizlerini arkasında çaprazlayarak ayak bileklerine yerleşti. Kalçalarıma uzanıyor, ellerini kumaş kaplı tenimde gezdirerek belimi buluyor. Gözlerini benden ayırmadan eğilip dudaklarını aralıyor.

Dili dışarı çıkıp karnımın alt kısmındaki hassas deriyle temas ettiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor. Yukarı doğru yalayarak döllerimi ağzında topluyor. Yutkunurken inliyor, dilini sıcak etimin üzerinde bir kez daha gezdirmek için hemen geri geliyor. Bir elini şaftımın etrafına sarıyor, beni sıkıca sıkıyor ve bükme hareketleriyle uzunluğumu yukarı ve aşağı yumrukluyor. Karnımdaki ağzı ve sikimin üzerindeki elinin birleşimiyle tıslıyorum. Karın kaslarım ıslak dilinin altında kayıyor ve ensesini kavrıyorum, o beni temizlerken başını aşağıda tutuyorum.

"İyi kız," diye homurdanıyorum. "Mükemmel kız."

Alt dudağını silmek için başparmağını kaldırıyor ve işim bitiyor. Öne doğru atıldım, boynundaki tutuşumu kullanarak onu kendime doğru çektim ve ağzım onunkini kaptı.

Birkaç saniye sonra uzaklaşıyor, meraklı gözleri benimkileri buluyor.

"Neden seni her öptüğümde tadın burbon gibi geliyor?"

Omuzlarım tepki olarak sertleşti. Benim onunkini öğrendiğim gibi o da benim sırrımın kokusunu almış gibi görünüyor.

"Gerginliği alıyor."

Omuzlarımın eğimini okşayarak gerginliğimi yatıştırıyor. "Bunu senin için yapmama izin ver."

Dudaklarımdan ilkel bir hırıltı yükseliyor ve onu kollarımın arasına alıp bacaklarını iki yanıma yerleştiriyorum. Hâlâ onu öperken sikimi girişine doğru manevra ettirip içeri itiyorum, böylece şaşkın iniltisi ağzıma düşüyor. Açgözlülükle yutuyorum, keskin bir hamleyle içine giriyorum.

İki elim de boynuna dolanarak onu yerinde tutmaya çalışıyor. Başı geriye doğru düşüyor ve kendini dik tutmak için kollarıma tutunuyor.

"Bana bak," diye emrediyorum ve o da bakıyor. "Daha önce ne dediğimi hatırla. Gördüğünden hoşlanmayan bir adama benziyor muyum, Nera?" Ona duyduğum arzunun gücü yüzlerce küçük patlama sesi gibi etrafımızda çatırdarken soruyorum. Gözlerimin siyah olduğunu ve manik bir şehvetle parladığını biliyorum. "Vücuduna takıntılı değilmişim gibi seni beceriyor muyum?"

Onu öne doğru çekiyorum, böylece ağırlığı dizlerinin

üzerine düşüyor. "Cevap ver bana," diyorum kabaca.

"Hayır."

Cevabı, amına yaptığım hamlelerle kekelendi.

"Güzel. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim," diye hırlıyorum. Belini ellerimle kavrayarak, onu öfkeli bir tempoyla uzunluğumda yukarı ve aşağı yönlendiriyorum. "Bana binmene bayılıyorum bebeğim," diye nefes nefese övüyorum. "Seni becerme şeklimi ne kadar sevdiğini seviyorum. Seni sikimin üzerinde zıplarken ve itişlerimi kovalarken görmek çok ateşli. Çok muhtaçsın, benim için çok ateşlisin. En az benim senin için olduğum kadar."

Gözleri kapalı, ben tekrar tekrar içine girerken ağzı sessiz bir çığlıkla ayrılıyor. Ağzına iki parmağımı sokuyorum ve parmaklarım boğazına kaçana kadar boğazının derinliklerine itiyorum. Parmaklarımı çekip çıkarıyorum ve avucumla yanaklarını ayırıyorum, parmaklarım sıkı deliğini hissedene kadar kıçının vadisinden aşağı kayıyor.

Bir parmağımla bastırıp tamamen içine soktuğumda gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Aman... Tanrım. Siktir, *siktir,* bu iyi hissettiriyor," diye pantolonunu indiriyor.

İlk parmağımın yanına ikinci bir parmak daha ekliyorum, amındaki sikimle birlikte götüne pompalıyorum. Sıkı oturduğu için yüzünü buruşturuyor, ben de öne doğru eğiliyorum.

ve sert meme ucunu ağzıma aldım.

"Öyle mi? Her parçan bana ait, Nera. Amın, götün, göğüslerin, ağzın, aklın. Hepsini istiyorum ve hepsini alıyorum."

Titriyor, amının duvarları sikimin etrafında çırpınırken tüyleri diken diken oluyor. Sözlerim, parmaklarım ve sikim onu boşaltırken dudaklarından küçük, soluk soluğa nefesler dökülüyor. Ayrılıyor ve sonra öne doğru düşüyor, orgazmdan inerken seğiriyor.

Son bir kez kabaca kıçına sokuyorum ve amı tepki olarak sıkılıyor, sikimi sıkı kıvrımlarında boğuyor. Yüksek bir kükremeyle boşalıyorum, bu sefer sıcak tohumumu içine döküyorum.

Başını çeviriyor ve dudakları dudaklarımı buluyor ve uzun dakikalar boyunca öpüşüyoruz, uzunluğum hala onun içinde gömülü. Sonunda onu kollarıma alıp yatağa yatırıyorum, ıslak bir havlu alıp nazikçe temizliyorum.

Yanına yattığımda bana doğru kıvrılıyor ve bacağını benimkinin üzerine atıyor. İlk kez yatakta bedenimin rahatlığını açıkça arıyor ve ne yazık ki bu onun için artık onu asla bırakmayacağım anlamına geliyor. Onu kendime doğru çekiyorum, kolum etrafını sarıyor ve diğer bacağım hareket edemeyecek hale gelene kadar onunkinin üzerine iniyor.

Gece yanlış yönde bazı keskin dönüşler aldı ama olması gerektiği gibi, onun kollarımda olmasıyla sona erdi.

"Benimle mutlu olmak için çalışmak ister misin?" Burnuna dokunarak ona soruyorum. Bana bakmak için başını omzuma yaslıyor.

"Bunu birlikte yapabileceğim başka biri olduğunu bile sanmıyorum."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 34

Tristan

İki gün sonra, tiz bir zil sesiyle uyandım. Başımı kaldırıp yatak odama baktım. Nera gitmiş, antrenmana gidiyor. Kravtsov'la bir daha uğraşmak zorunda kalmayacağını anladığında tepkisinin ne olacağını merak ediyorum.

Dün gece yatağa girdiğimizde ne kadar gergin olduğunu fark ettim. Bunu asla kabul etmezdi ama onu geren şeyin onu tekrar görme korkusu ve beklentisi olduğunu biliyordum. Potansiyel olarak neredeyse ölümcül bir antrenmana daha sokulmak.

O sorunu çözmüştüm.

Dün de zamanımın büyük bir kısmını yemek yeme konusunda ona yardımcı olmak için elimden geleni yaparak geçirdim. Gerçek şu ki, biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı, ben de bunu önerdim, ancak sorunu bildiğim şekilde ele aldım - ona bugün yanında götürebileceği yemekler hazırlayarak, tüm malzemelerin iyi proteinler veya sağlıklı yağlar olduğunu, her ikisinin de antrenmanını beslemek için ihtiyaç duyacağı enerji kaynakları olduğunu açıkladım.

Biraz çekingen de olsa kabul etmişti, ancak ek kas ağırlığı kazanmanın sadece atletik yeteneklerini güçlendireceğini açıkladığımda yumuşamıştı.

Beslenme genel rejiminin bir parçası olmadıysa, eski tarz antrenörler tarafından eğitildiği açık. Kağıt üzerinde bu antrenörler başarılı sonuçlar vermiş olsa da, yöntemlerin kendileri arzulanan pek bir şey bırakmıyor.

Bu madalyayı doğru şekilde kazanmasına yardım etmeye kararlıyım ve bunu ona da söyledim. Ona söz verdiğimde beni o kadar tutkuyla öpmüştü ki, farklı bir antrenman için onu gece boyunca ayakta tutmak zorunda kalmıştım.

Telefonum tekrar çalıyor ve ona uzanıp halsiz bir şekilde cevap veriyorum. "Alo?"

"Tristan Novak'la mı görüşüyorum?" Tanımadığım bir ses soruyor.

Başıma kan hücum ederken inleyerek doğruluyorum. "Konuşuyorum."

Yatağımın başucundaki çalar saate bakıyorum. Sabahın yedisi. Bir telefon görüşmesi için suç saati.

"Adım Luca Marchesani, *Sambour*'un şefi ve sahibiyim." "Kim olduğunuzu biliyorum," diyorum temkinli bir şekilde.

Bilmediğim şey ise beni neden aradığı. Kariyerini uzaktan takip ettim, yeteneklerinden ve yaratıcılığından ilham aldım ve hayranı olduğumu söylemek hafif kalır. Bu numarayı nasıl bulduğu ve neden aradığı beni aşıyor.

Bilincimin yerinde olup olmadığını ya da bunun şimdiye kadar gördüğüm en iyi rüya olup olmadığını anlamak için kendimi tokatlama dürtüsüne direniyorum.

"Harika, tüm gariplikler ortadan kalktı. O zaman neden aradığımı biliyorsun?"

"Korkarım ki hayır. Hâlâ bu konuşmanın gerçekten olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Bu numarayı nereden buldunuz?"

Kıkırdıyor. "Yeterince makul. Dinle, bir arkadaşım bana senin için bir portföy gönderdi. Konseptini oluşturduğun ve pişirdiğin yemeklerin fotoğrafları. Çok etkilendiğimi söylemeliyim. Resmi bir eğitim almadın, doğru mu?"

"Doğru," diye cevap veriyorum, bu konuşmada hala bir adım geride ve ayakları yerden kesilmiş hissediyorum.

"O zaman daha da etkilendim. Bu sabah gelebilir misin?"

Yataktan kalktım ve gergin enerjimi kontrol edemeyerek volta atıyorum. "Ne için?"

"Bir deneme. Neler yapabileceğini görmek istiyorum. Anladığım kadarıyla kendini adadığın tam zamanlı bir işin var ama yemek pişirmek bir tutku. Bunu görmezden gelemezsiniz, özellikle de doğal yeteneğiniz varsa. Gel ve bana neler yapabildiğini göster. Eğer ilgilenirsen sana ne önerebileceğimi konuşabiliriz."

"Bu bir şaka mı?"

Şimdi açıkça gülüyor. "Hayır."

"Portfolyomu sana kim gönderdi?" Gerçek bir portföyüm yok, bu yüzden ona bilgilerimi kim gönderdiyse, rastgele birkaç fotoğrafı bir araya getirip göndermiş olmalı. Ama neden?

"Eğer evde kalacaksanız bu sorunun bir önemi yok. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bunu düşünmek için bir dakikamı bile ayırmadım. "Bir saat içinde orada olacağım."

Tam bir saat sonra karanlık restorana girip mutfağa doğru yürüyorum. Birkaç saat daha açılmayacağı için etrafta dolaşan ve geceye hazırlanan personelden eser yok.

Arka tarafta Luca olduğunu tahmin ettiğim kişiyi tamamen siyah bir şef kıyafeti içinde yemek hazırlarken buluyorum. Bir baş aşçının hazırlık aşçısına teslim etmek yerine kendi hazırlığını yaptığını görmek nadirdir ve bu onun karakterini yansıtıyor gibi görünüyor. Adanın karşısında başka bir bıçak seti ve bir kesme tahtası var.

İçeri girdiğimi duyunca başını kaldırdı ve bana baktı. "Novak?"

"Tristan," diye düzeltiyorum. İstediğim son şey sahte kimliğimle ilişkilendirilmek.

bununla.

Ellerini belindeki önlüğe siliyor ve bana doğru yürüyüp beni okşuyor.

"Ben Luca." Dönüp kesme tahtasını işaret ediyor. "Neden oraya çıkıp hazırlanmama yardım etmiyorsun? Bıçak çalışmanı görmek istiyorum."

Setin içinden maket bıçağını alıp başparmağımı bilenmiş kenarında gezdiriyorum. Bunlar birinci sınıf ve şeflerimizin kullandıklarına benziyor. erişimim vardı.

Luca bana bir soğan ve iki salatalık uzatıyor ve ben de onun dikkatli bakışları altında sessizce doğramaya başlıyorum. İşim bittiğinde kesme tahtasını aramızda öne doğru itiyorum.

Başını sallıyor ve çenesini kaselerin ve birkaç malzemenin yerleştirildiği başka bir istasyona doğru uzatıyor.

"Fransız anne soslarını biliyor musun?"

"Evet. Velouté benim uzmanlık alanım değil."

Tekrar başını sallıyor. "Tamam, devam et ve bana bir beşamel ve bir hollandaise yap."

Diğer istasyona geçerken saf adrenalin ve heyecan beni elektriklendiriyor. Bu iki sosu çivilesem bile sonucun ne olacağını bilmediğim için umutlarımı azaltmaya çalışıyorum. Ama bu sabah, RCA'da dört ay boyunca öğretmenlik yaptığımdan daha fazla heyecanlandım.

İşim bittiğinde Luca eğiliyor ve kaşığın arkasını beşamele daldırıyor. Tadına bakıyor, ikinci kez bakmadan önce düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Sonra hollandaise'e geçiyor.

Sonunda kaşığını bırakıp bana bakıyor ve bir kez daha, bu kez daha kararlı bir şekilde başını sallıyor. Bu baş sallama benden memnun bir sırıtış çıkarıyor.

"Hiç de fena değil. Ham bir yeteneğin var, hem de çok fazla, eğer kimsenin yanında eğitim almadan bu kadarını yapabiliyorsan. Denemeni istediğim bir şey daha var - hiç taze makarna yaptın mı?"

Sırıtışım genişliyor. "Birkaç kez."

"Bana biraz yap, ne tür istersen." Başını sağa doğru eğiyor ve gözlerim hareketi takip ediyor. "Kiler şu tarafta."

İçeri girdim ve yumurta sarısı ravioli için ihtiyacım olan tüm malzemelerle geri döndüm. Babamın beni yakaladığı o meşum günde şefimiz bana bunu yapmayı öğretiyordu, bu yüzden şimdi, bu koşullarda bunu yapmanın şiirsel bir adaleti var.

Luca dürüst bir değerlendirmeyle gözlerini bana dikiyor. O konuşurken ben de dolgu için malzemeleri doğruyorum.

"Kendinize olan güveniniz de bir başka özelliğiniz. Yemek pişirirken ortaya çıkıyor. Ama herkesin bir tür eğitime ihtiyacı vardır Tristan, senin de öyle. Özellikle de temel teknikleri öğrenmen için - bu, yeteneklerini kendine has bir tarza dönüştürmene yardımcı olacaktır."

Ona baktım. "Bu eğitimi sen mi teklif ediyorsun?"

"Bana güzel bir makarna yap da konuşalım."

Homurdanıyorum ve doğradığım fesleğenlere odaklanıyorum. Ben mutfakta sürekli hareket halindeyken konuşuyoruz ve bu arkadaşlıktan gerçekten keyif alıyorum. Luca'nın şakacı biri olduğunu söyleyebilirim, ama aynı zamanda işinde bir dahi olduğu da açık. Benden sadece birkaç yaş büyük ve içinde durduğumuz dört duvar onun dehasının bir kanıtı.

"Ee," diye başlıyor sohbetimizdeki doğal bir durgunluk sırasında, "Nera bekar mı?"

Elim hareketimin en üst noktasında aniden donuyor.

Sorusu içeri sızarken saniyeler akıp gidiyor.

Bir saat tik tak eder. Su kaynıyor. Göz kapağım seğiriyor. Kan basıncım tehlikeli bir şekilde yükseliyor.

Bu, hayatımda en hazırlıksız yakalandığım anlar listesinde üst sıralarda yer alıyor ve fiziksel tepkim de bunu yansıtıyor. Bıçağımın sapını sıkıca kavrıyorum.

Neden onun adını biliyor ki?

Yavaşça başımı kaldırıp ona bakıyorum, ensemdeki tüyler sanki yakınlarda bir yırtıcı olduğunu haber vermek i s t e r c e s i n e diken diken oluyor.

Luca'nın gözleri sıkıca kavradığım elime kayıyor ve tepkimi onaylarcasına başını bana doğru eğerek kolayca kıkırdıyor.

"Mesaj açık ve net bir şekilde alındı, dostum," diyor ve geri çekilir gibi ellerini kaldırıyor. "Anladım."

Omurgamı çelikleştirerek doğruluyorum.

Beni buraya kız arkadaşıma asılmak için mi getirdi?

Bunu yaparsa bıçak kullanma becerimin ne kadar iyi olduğunu öğrenecek.

"Öyle mi?" Sıkıca kenetlenmiş çenemin arasından kelimeleri bir şekilde çıkarmayı başararak soruyorum.

"Eğer senin kızınsa, evet."

"Öyle."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyor, ellerini zararsız bir hareketle havaya kaldırarak. "Merak etme, sadece bir teoriyi test ediyordum. Hipotezimin doğru olduğunu gördüğüme sevindim."

Çenem gergin bir şekilde gerildi, dişlerim sıkıldı. Adamdan hoşlanmaya başlamıştım ama çenesini kapatmazsa bu yeni bağ kısa ömürlü olacak.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Aradığında, *profesörü olan* sizinle tanışmam için neden bu kadar ısrarcı olduğunu merak ediyordum. Nedeni artık çok açık. Merak etmeyin, sırrınız benimle güvende."

Şaşkınlık öfkeyle çarpışıyor, onu kolayca yolumdan itiyorum. Kaşlarım kalkıyor, saç çizgime yaklaşıyor.

"Dur bakalım. Bana Nera'yı nereden tanıdığını söyle." Gözlerimi ona diktim. "Seni o mu aradı?"

"O... bir arkadaş." Duraksıyor ve ekliyor: "Arkadaşım demekte tereddüt ediyorum çünkü tam bir şeffaflıkla söylüyorum, ona çıkma teklif ettim. Hayır, *sakin ol,*" diye ekliyor bıçağımı metalik mutfak adasına vurduğumda alaycı bir gülümsemeyle. "Sana söylüyorum çünkü belli ki ona sırılsıklam aşıksın ve eğer birlikte çalışacaksak birbirimize güvenmemiz gerekiyor."

"Bu konuda yeterince kötü bir başlangıç yaptın," diye hırlıyorum kabaca.

"Bu aylar önce Eylül ayında oldu ve beni ne kadar çabuk susturduğuna bakılırsa endişelenecek bir şey yok. Benimle ilgilenmiyor.

ve bu senin sayende olmalı. Yani, bana bir baksana," diyor sırıtarak. "Beni yatağa götürmeye kim evet demez ki?"

"Ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi iyi düşün Luca."

Açıkça gülüyor, bir eli karnına iniyor. Bıçağı alıp ona doğrultuyorum.

"Bunu sen olduğunda hatırlayacağım..."

"Evet? Cümleni bitir," diye kışkırtıyor. "Ben olduğumda kim ne?" Çenemi tutup cevap vermediğimde bok yiyici sırıtışı daha da büyüyor. "Evet, çok derindesin, ben bile seninle beş dakikalık bir konuşmadan bunu anlayabiliyorum. Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?"

"Seni ilgilendirmez. Seni neden aradığını söyle."

"Çok açık değil mi? Seni işe almamı istedi," diyor kollarını kavuşturup arkasındaki tezgâha yaslanarak. "Öyleyim, bu arada, mükemmelsin. Seni bana yollamakta haklıydı."

"Bunu o mu ayarladı?" Şaşkınlıkla sordum. Ona karşı itiraf ettiği ilgiye o kadar odaklanmıştım ki, söylediği diğer şeyi fark etmemiştim bile.

"Evet. Aradı ve seni işe almazsam hata yapacağıma yemin etti. Ben kabul edene kadar telefonu kapatmadı ve sonra da gizlilik yemini etti." Tekrar duraklıyor. "Açık olmak gerekirse, gerçekten yetenekli olduğunu düşünmeseydim seninle tanışmayı kabul etmezdim, son birkaç saatimi burada çalışmanı izleyerek geçirmezdim bile. Portföyün her şeyi anlatıyor, bu yüzden buradasın. Sadece önüme koydu."

Farkına vardığımda göğsüme sıcaklık doluyor. Ben ona tutkusunda nasıl yardım ettiysem, o da bana yardım ediyor.

Sinsi kız.

Her ne kadar bu işte duyguları yokmuş gibi davranmayı sevse de, bu küçük gizli manevra bunun aksini kanıtlıyor.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Nera

Arabamdan indim ve arka taraftaki bagajın etrafında döndüm. Üzerine eğilmiş, aldığım eşyaları kollarımda toplarken arkamdan biri uzanıyor ve beni irkiltiyor. Daha arkamı dönmeden sıcak bedeni tanıyorum.

"Bütün bunlar da ne?" Tristan kollarımdaki eşyaları ve omzumdaki çantayı alıp dirseğiyle bagajı kapatarak soruyor.

Dairesine doğru ilerlerken bilinçli bir şekilde etrafıma bakıyorum. Her zaman birileri tarafından fark edilmekten korkuyorum. Evi kampüsün hemen dışında ama diğer öğrencilerin oradan geçiyor olma ihtimalini ortadan kaldırmayacak kadar yakın.

Çantaları küçük mutfak masasının üzerine bırakıyor ve ben de eşyaları çıkarmaya başlıyorum.

"Bunlar çiçek mi?" diye soruyor. Bir elini belime koyuyor ve eğilip dudaklarıma bir öpücük bırakıyor. "Ayrıca merhaba. Bugün seni özledim."

Onu son gördüğümden beri neredeyse hiç durmadan onu düşündüğümü itiraf etmek yerine "Sadece sekiz saat oldu," diye cevap veriyorum.

"Ve o ilk dakikadan itibaren seni özledim."

Tenim mutlu bir şekilde ısınıyor. Kelimelerle arası çok iyi.

Bir vazo çıkarıp mutfak lavabosuna doğru yürüyorum, içine su dolduruyorum ve çiçek aranjmanına başlıyorum.

"Birkaç dekoratif şey aldım. Fazla bir şey değil, sadece evinizi biraz daha ev gibi hissettirecek birkaç küçük parça." Dönüp ona bitmiş buketi gösteriyorum. "Umarım sakıncası yoktur."

Çantanın içine bakıyor ve rulo haline getirilmiş birkaç poster çıkardığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Onları açıyor ve sessizce bakıyor.

"Bunları nereden aldın?"

"Onları ben tasarladım ve sonra da bastırdım."

Başını yana çevirip bana baktı.

"Ne?"

"Evet." Antrenmandan sonra iPad'imle sandalyeme kıvrılmış ve çizim yapmıştım. İlham gelmişti ve birkaç vuruştan sonra kendimi yaptığım şeye kaptırmıştım. Ne olduğunu anlamadan önce, duvarlarında iyi duracağını düşündüğüm birkaç soyut post-modern grafik yaratmıştım. "Eğer beğenmezsen, sorun değil. Onları asmak zorunda değilsin, sadece sana vermek istedim."

Elini enseme doluyor ve beni kendine doğru çekerek yan tarafına doğru kıvırıyor.

"Onları çok seviyorum. Teşekkür ederim, bebeğim."

Dudaklarıma hızlı ama yoğun bir öpücük

bırakıyor. Ona gülümsüyorum. "Bir şey

değil."

"Luca'ya yaptıklarınız için de teşekkür ederim."

Donup kalıyorum, cahil numarası yapıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bütün günümü *Sambour'*da onun tarafından sınanarak geçirdim. Bunu senin ayarladığını biliyorum."

"Ona sana söylememesini söyledim!"

Oteldeki duygusal gecemizin ertesi sabahı odadan gizlice çıkıp Luca'yı aradım. Başından beri Tristan'ın benim için pişirdiği yemeklerin fotoğraflarını çekiyordum, bu yüzden onu ikna etmeye çalışırken Luca'ya canlı olarak mesaj attım. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde yanımda olan Tristan'ın kapıdan içeri girmesine yardım etmek en azından benim yapabileceğim bir şeydi.

"Bilmem gerektiğini düşündü." Gözlerini bana dikti. "Ayrıca sana çıkma teklif ettiğini de bilmem gerektiğini düşündü."

İnledim ve el sallayarak onu uzaklaştırdım. "Bu aylar önceydi ve ben onu reddettim."

"Çünkü sen kimseyle çıkmıyorsun," diyor bana sırıtarak. "Yine de onu benim yüzümden reddettiğini düşünüyor gibiydi."

Bir an düşündüm. Bir inkâr beklediğinden eminim ama ona bir inkâr veremeyeceğimi anlıyorum. "O zamanlar elde edilmesi zoru oynuyordun. Sanırım umut besliyordum."

Tristan mırlamaya çok yakın bir ses çıkarıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Seni kaybetmemek için zamanında aklımın başıma gelmesine sevindim." Dudaklarıma kalıcı bir öpücük konduruyor. "Yine de inan bana, bu kadar kolay gitmene izin vermezdim."

Midemde kelebekler uçuşuyor ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Bir şeyler için savaşmadığını sanıyordum?" Ona alaycı bir şekilde hatırlatıyorum.

Başparmağını sevdiği gibi burnumun üzerinde hafifçe gezdiriyor, sonra parmaklarını çenemin altına yerleşene kadar yanağımda gezdiriyor. Bakışlarında şiddetli bir yoğunluk yanıyor.

"Senin için yapardım," diye fısıldıyor. "Gerekirse hayatımın her günü senin için savaşırım."

Kelebekler patlıyor, ben doyana kadar vücudumdaki tüm boş alanı kaplıyorlar. Mutluluk tenimden o kadar güçlü bir şekilde sızıyor ki parıldamadığıma şaşırıyorum.

"Luca ile nasıl gitti?"

Cevap verdiğinde gülümsüyor ve kalbim kabarıyor.

"Başardım. Onunla çalışmamı istiyor ve benim programıma göre esnek davranacak. Dönem boyunca sadece geceleri birkaç saat çalışacağım ama önümüzdeki haftadan itibaren Noel tatilinde tam gün çalışacağım."

Ciyaklayarak ayağa fırlıyorum ve kendimi onun kollarına atıyorum.

"Vay anasını, bu harika bir haber! Senin adına çok sevindim. Hak ediyorsun o."

Mutlu bir şekilde gülüyor ve beni yere bırakmadan önce etrafımda döndürüyor, Yüzümü tutup beni öptü.

"Bu fırsat gerçekten birinin bana verdiği en güzel hediye, teşekkür ederim." Gözleri vücuduma kayıyor ve dudağını ısırıyor. "Şimdi kıyafetlerini çıkar ve sana ne kadar minnettar olduğumu göstermeme izin ver."

Kollarından kurtulup geri çekiliyorum, kapüşonumun fermuarını çekiyorum ve spor sütyenimi ortaya çıkarmak için aşağı indiriyorum. Bana doğru bir adım atıyor ve onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Son bir şey daha" diyorum. "Görünüşe göre Koç Krav istifa etmiş. Yardımcı koçlardan biri görevi devralacak. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Bugün antrenmana gitmeye korkuyordum ve onu bir daha görmek ya da onunla uğraşmak zorunda kalmayacağımı duyduğumda hissettiğim rahatlama muazzamdı.

Gözleri memnuniyetle parlıyor.

"Seni suçlamıyorum, unuttun mu?"

Kalp atışlarım inanılmaz derecede hızlandı.

Onun bu işle bir ilgisi olduğunu biliyordum. Şeytanlarımı öldüreceğini söyledi ve öldürdü de, teker teker. Ona buna ihtiyacı olmadığını, benim için kendini riske atmaması gerektiğini söylemek istiyorum ama nefesimi boşa harcamış olacağımı biliyorum.

Onun yerine sütyenimi tutup başımın üzerinden çekiyorum. "Evet, şef," diyorum ona imalı bir bakış fırlatarak.

Gözbebekleri tepki olarak büyüyor, gözleri obsidyen rengine dönüyor ve bana doğru ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Seni çok sert becereceğim. Umarım hazırsındır."

***

Babam tatillerde Hong Kong'da bulunmamı zorunlu kılıyor, ben de üç gün sonra ayrılıyorum.

Tristan ve ben haftalardır bir günden fazla ayrı kalmadık, bu yüzden veda etmek çok zor. Düşündüğümden daha zor. Neden kendimi buna hazırlamadığımı ya da kış tatilinin bizi nasıl etkileyeceğini düşünmediğimi bilmiyorum. Belki de bilerek görmezden geliyordum.

Vedalaşmamızı kısa ve tatlı tutmaya çalışıyorum ama tabii ki reddediyor. Beni Cenevre'deki havaalanına götürüyor, valizlerimi alıyor ve ben check-in yaparken benimle birlikte sırada bekliyor. Sosyal medya hesaplarında gezinirken kolu omzumda gevşekçe sallanıyor.

Böyle olmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyor.

Son birkaç yıldır eve gitmekten korkuyordum, ama her zaman kendimi buna alıştırdım. Şimdi ise ev, yöneldiğim değil, geride bıraktığım bir yermiş gibi geliyor.

Tristan ve ben *bu konuşmayı* yapmadık, bu yüzden onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Hâlâ onunla çıkmayacağım konusunda şaka yapıyor ama artık sessiz kalıyorum.

ne zaman yapsa. O zamandan beri bunu fark etmedi veya benden daha fazla olmamı istemedi, bu yüzden belki de her şeyin bu şekilde olmasından memnun.

Beni önemsediğini biliyorum ama benimle bir gelecek görüyor mu bilmiyorum. Kariyeri ve tanışma şeklimizle ilgili yaftalamalar yüzünden bu imkansız ve karmaşık geliyor. Toplum içinde ne zaman birlikte olabileceğimizi bilmiyorum.

Bunu isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum. Duvarlarımı yavaş yavaş yıkıyorum ve kendimi bu fikre açıyorum.

"Orada kendini neden strese sokuyorsun?" Beni döngüsel düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. Kafamı telefondan kaldırmadan söylüyor bunu, sanki zihnimin döndüğünü *hissediyormuş gibi.* "Düşüncelerinin fazla mesai yaptığını görebiliyorum."

"Hiçbir şey."

Tezgâha çıktık ve belgelerimi teslim ettim.

"Baban için endişeleniyorsan, endişelenme. Sana doğru en ufak bir nefes verirse bana haber ver. Oraya uçar ve seni kendim alırım."

Gülümsüyorum, o bavulumu taşıma bandına yerleştirirken ben de pasaportumu geri alıyorum.

"Hayır, eminim iyi olacaktır. Zaten çok fazla etrafta olacağından şüpheliyim, o büyük bir aile adamı değil. Ben daha çok Jude ile takılacağım."

"O zaman neden endişeleniyorsun?" Güvenliğe doğru yürürken kolunu tekrar omuzlarıma dolayarak soruyor.

"Önemli bir şey değil, ciddiyim. Sadece uçakta kafamı dağıtmak için yapacağım bir şey," diye yalan söylüyorum.

Ayrı yollara gideceğimiz güvenlik kontrol noktasının önünde duruyoruz ve boğazımda bir top var.

"Tamam bebeğim," diyor beni öperek.

Bir süre önce fark ettim ki haftalardır bana 'jailbait' demiyor. Yumuşak konuştuğunda "güzel kız", gözleri şehvetle yandığında "bebeğim" oluyorum.

Sık sık yaptığı gibi başparmağını burnumun üzerinde nazik bir okşamayla gezdiriyor. Ona şakacı bir şekilde vuruyorum.

"Neden hep böyle yapıyorsun?" Homurdanıyorum ama yüzümde bir gülümseme var.

yüz.

Kolları beni sarıyor, elleri belime geliyor.

ve beni kendine daha sıkı çekiyor. Ağır gözleri bana bakıyor

Başparmağını tekrar burnumun üzerinde gezdirirken göz kapaklarını indirdi, dokunuşu şefkatliydi.

"Küçük güzellik izlerimi kontrol etmeyi seviyorum. Burnunun üzerinde yayılmış beş küçük iz var. Ve burada," diyor, onları tek tek izleyerek. "Ve burası. Onlar benim favorim," diye mırıldanıyor ve burnumun ucunu usulca öpüyor. "Onları özleyeceğim."

Dudaklarım aralanıyor ama duygularım göğsümde kabarıp beni boğarken hiçbir kelime çıkmıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor, insanlar etrafımızda dolanırken ona bakmam için yüzümü yukarı kaldırıyor. Havaalanı tıklım tıklım, iptal edilen ve ertelenen uçuşlar tatil kargaşasına katkıda bulunuyor, ama sanki yalnızmışız gibi hissediyorum. Biz ayakta durup birbirimize bakarken, insanlar yanımızdan sanki warp hızıyla geçiyor.

"İki hafta içinde dönecek misin?" O soruyor.

"İki hafta ve beş gün. Neredeyse üç hafta."

Mutsuzca inliyor ve alnını benimkine dayıyor. "Beni her
gün ara," diyor.

"İstemiyorsan yapmak zorunda
değiliz-" "Her gün."

Başımı
sallıyorum,
nutkum tutuluyor.
"Yapacağım," diye
söz veriyorum.

Ağzı yakıcı bir öpücükle benimkine çarpıyor ve sonra kayboluyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 36

Nera

Noel tatili dayanılmaz bir şey. Her gün bir hafta sürmüş gibi geçiyor ve son gecem geldiğinde kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

Babama aşırı maruz kalmaktan kaçınmayı başardım çünkü bana Koç Krav'dan övgü dolu raporlar aldığını söyledi. Bana söylediğinde tepkimi gizlemek zorundayım. Bu manevranın arkasında da Tristan'ın olduğunu varsayıyorum. Mesafe olarak ayrı olduğumuzda bile, beni koruması hala tam olarak yürürlükte.

Bu ona karşı olan hislerimi on kat daha güçlendiriyor, tabii bu mümkünse. Ona beni daha önce hiç kimseye vermediğim şekilde incitme gücü verdim ve bu beni dehşete düşürüyor.

Nihayet İsviçre'ye döndüğümde kardeşim de benimle birlikte olacak. Dönemin başlaması için Hong Kong'a dönmeden önce Aubonne'da benim evimde iki hafta geçirecek. İndiğimiz gece, kendimi endişeyle onu ve arkadaşlarımı bırakıp Tristan'la buluşmaya gitmek için saniyeleri sayarken buluyorum.

Onun iri bedenini, derin kahkahasını, sıcak dokunuşunu özlüyorum. Zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacakmış gibi bacağımı düzensiz bir şekilde zıplatıyorum ve Thayer'ın bana endişeli bir bakış attığını görüyorum. Tristan'a mesaj attım ve ona Aubonne'a döndüğümü, şu anda arkadaşlarımla meşgul olduğumu ama uzaklaşmaya çalıştığımı söyledim.

Henüz ondan haber almadım.

Evine gidersem orada olur diye düşündüm.

Kızlarla tekrar görüştüğüm için çok mutluyum. Yılbaşı gecesi için gittiğimiz Paris'te pek konuşamadık ve birbirimize anlatacak çok şeyimiz var - Rhys ve Thayer yeniden bir araya geldiler ve her zamankinden daha mutlular, Phoenix ve Six ise birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar ve herkesin mutlu son olmasını umduğu bir sona doğru yelken açıyorlar.

İlişki çayları dumanı üstünde, ama herkes nihayet yattığında ve ben gizlice dışarı çıkabildiğimde çok rahatlıyorum.

Çıkarken alıştığım gibi duvarlara sarılıyorum ve daireden çıkıyorum. Birkaç saniye sonra binadan çıkıp geceye karışıyorum. Dışarısı zifiri karanlık, sadece iki lamba direği kaldırımlara cılız ışıklar saçıyor. Zemini bir kar tabakası kaplıyor ve soğuk havada çam ağaçlarının ve baharatların kokusu yanıyor.

Merdivenlerden koşarak iniyorum, buz gibi soğuk nefeslerim yüzümün önünde dalgalanıyor. Sağa dönüp arabama doğru ilerlerken bir el dirseğime dolanıyor ve beni geriye, karanlığa doğru çekiyor.

Başka bir el ağzımı kapatıp çığlığımı susturduğunda kalbim boğazıma kaçıyor. Tek bir ses bile çıkaramıyorum. Binanın soğuk ve sert tarafına doğru itildiğimde adrenalin ve korku tavan yapıyor.

Gecenin karanlığı gözümü kör ettiği için bana doğru yaklaşana kadar iri cüsseyi göremiyorum.

O zaman nefesim kesiliyor ve hızla serbest kalıyor, oksijen açgözlülükle ciğerlerime geri süzülüyor.

Eller kalçalarıma iniyor ve sonra bir baş bana doğru eğiliyor, sahibi ay ışığının bir parçasıyla kısmen aydınlanıyor. Kalbim baş döndürücü bir şekilde çarpıyor. Konuştuğunda sesi çakıllı bir yol gibi sert ve derin, sanki puro içiyormuş gibi. Tahrik edici ve baştan çıkarıcı ve beni daha da yakına çağırıyor.

"Selam, bebeğim."

Tristan'ın ağzı benimkine çarpmadan önce onun mırıltılı selamını ancak algılayabildim. Dudaklarımı ayırıyor ve dilini ağzımın içine sokuyor, benimkini arıyor ve onunla savaşıyor. Bu hoş bir öpücük değil, saplantılı ve şiddetli ve çoğu psikiyatristin bunu yıkıcı olarak sınıflandıracağını biliyorum.

Beni ne kadar korusa da, yine de bir hayvan gibi beceriyor. Ve ben seviyorum o.

Ellerimi saçlarına sokuyorum - çok *uzamıştı* - ve başını kavrıyorum öpücüğü sahiplenmek için.

Sinirlenmiş ve tahrik olmuş bir şekilde inliyor. Kalın paltomu kalçalarımın üzerine itiyor, bacağımı beline kadar getiriyor ve kıçıma şaplak atıyor. Çok sert,

Uyarı tokadı bana kimin yetkili olduğunu hatırlatmak içindi. Kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor.

Keskin, düzensiz nefesler alarak geri çekiliyor. Bana bakarken bakışları şehvetle ağırlaşıyor, ukala sırıtışı yerinde duruyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, onun kollarına geri döndüğüm için serbest bırakılmak isteyen kafesteki bir kuş gibi.

"Bana ulaşmanı bekleyecek kadar sabrım yoktu, üzgünüm," diye homurdanıyor.

"Ben de seni çok özledim," diye itiraf ediyorum, yüzünü tutup tekrar benimkine yaklaştırarak.

Vücudu kucağımda eriyor, göğsü bir şekilde beni içine alıyor. Bir eli başımın arkasından dolanıp boynumu kavrıyor, diğeri çenemi tutuyor. Boş zamanlarında beni hareket ettiriyor, dudaklarıma saldırıyor ve üç hafta boyunca uzakta olmanın ölümcül günahı için beni cezalandırıyor.

"Bir daha bensiz gidemezsin," diye beni bilgilendiriyor.

"Bu nasıl işe yarayacak?" Sırıtıyorum, onu bu kadar etkilenmiş görmek beni rahatlatıyor.

Ben.

"Bir yere gitmek istersen seni götürürüm," diye cevap veriyor kısık sesle.

Tristan eşofmanımı ve iç çamaşırımı aşağıya doğru çekerek ayak bileklerim. Dondurucu hava vücuduma, savunmasız amıma çarpıyor ve başımı döndürüyor. Devasa vücudu bir anda tekrar benimkine yaslanıyor, ondan gelen sıcaklık yakmanın ötesinde, bana etrafımdaki soğuğu anında unutturuyor.

Kalın sikini girişime birkaç kez vuruyor. Başım şehvetle dönüyor, kendimi korumaya yönelik tüm mantıklı düşünceler kafamdan kayboluyor. Yakalanmayı ya da babamın ne yapacağını düşünmüyorum, kariyerinin mahvolmasını düşünmüyorum. Sadece *hissediyorum*.

Ağzını benimkinden ayırıyor ve nefes alırken alnını benimkine dayıyor. Yavaşça içeri itiyor, duvarlarımı ayırıyor.

"İçine girdiğimde çıkardığın o sevimli küçük sesleri duymama izin ver. Onları bana ver, kendini tutma. Onları çok uzun zamandır benden saklıyorsun."

Keskin bir nefesle tıslıyorum.

İçime girmeye devam edip beni tamamen gererken nefes nefese kalıyorum. Kaşlarım kırışıyor ve sonunda içimde dibe vurduğunda miyavlıyorum.

Açgözlü, çılgın gözler yüzüme sabitlenmiş, dudaklarımdan dökülen her sesi takip ediyor.

Alışmam için bana zaman vermiyor. Geri çekiliyor ve kabaca sokuyor. Hızı çılgınca ve kontrol dışı, taşakları her yukarı vuruşta kıçıma çarpıyor. Bütün mahalleyi uyandırmamak için çığlıklarımı bastırmaya çalışıyorum. Onun yerine bozuk iniltiler olarak çıkıyorlar.

"Tatilin iyi geçti mi?" Ağzımı törpülüyor, kalçalarının her hamlesinde yüzüme sıcak nefesler çarpıyor.

Her gün konuşuyoruz, bu sorunun cevabını biliyor. Başımı tekrar tekrar "hayır" anlamında ileri geri sallıyorum, şu anda kelimeleri oluşturamıyorum.

Sahiplenme duygusu gözlerine akıyor ve gözleri eriyor.

"Güzel," diye öğüt veriyor.

Kollarımı boynuna dolayarak kendimi binanın yanından kaldırıyorum ve tamamen kollarına bırakıyorum. Ben titriyorum ve onun sikinin daha da derinlerine gömüldüğümde içten içe inliyor.

"Yaptın mı?" Kulağına doğru fısıldıyorum. Ona o kadar sıkı sarılmışım ki, her acımasız hamlesinde yüzüm yanağına çarpıyor.

"Lanet olsun, hayır,"
diye homurdanıyor.

"Neden?" Nefes nefese
soruyorum.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor, bir kolu beni tutarken diğer eli saçlarımı yumrukluyor. Saç tellerimi yavaşça yumruğunun etrafına doluyor ve sonra sertçe çekiştiriyor. Boynum geriye gidiyor, boğazım ona açılıyor. Yarı düşük göz kapaklarının altından ona bakıyorum.

"İltifat için balık avlıyoruz, değil mi?" Karanlık bir şekilde mırıldanıyor. Kalçaları daha yavaş, daha şehvetli bir tempoya bürünüyor. Geriye doğru eğiliyor ve beni akıl sağlığımın bıçak sırtında kalmasına neden olan zarif vuruşlarla ileri doğru itiyor.

"Hiç de değil," diye nefes nefese kaldım.

"Sana ne söylememi istiyorsun? Seni özlediğim için korkunç olduğunu mu?" İtişlerine aniden bir son vererek talep ediyor. Zifiri karanlıkta yakışıklı yüzünü zar zor seçebiliyorum ama gözlerinin parladığını görüyorum.

"Özlemediysen
özlemedim." "Seni
özlemedim."

İrkiliyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum. Köpek dişlerinin derimi parçaladığını hissedene kadar boynumu ısırıyor. Bağırıyorum ve titriyorum, tepki olarak amımdan ıslaklık fışkırıyor.

"Ailemi ve arkadaşlarımı özledim. Seni *özledim,*" diyor, kulağımın

kabuğuna doğru haykırarak. "Sabahları kokunu özleyerek ve dokunuşuna ihtiyaç duyarak uyandım, her odada seni aradım

Her yanından geçtiğimde seni kanepemde gömleğimin içinde kıvrılmış hayal ediyordum. Hatta her duş aldığımda şampuanını kokladım. *Sambour'*da olmam gerekirken bile seni düşünmeden edemiyordum Nera. Sanırım geri döndüğün için benden daha mutlu olan tek kişi Luca çünkü bu tekrar odaklanabileceğim anlamına geliyor."

Her sert sözüyle içime giriyor, beni çılgına çeviriyor.

"On dokuz gündür düşündüğüm tek şey sen ve senin - *benim* - o beş küçük güzellik işaretim."

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, aldığım zevk çok fazla. "Gecenin bir yarısı uyandım," diye haykırmayı başarıyorum sikinin üzerinde zıplarken. "Birçok gece. Çoğu gece. Kendime dokunarak uyandım, rüyamda üstümde sen olduğunu gördüm." Nefes nefese kaldım. "Orada olmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığı içinde ağlardım."

Gözleri kararmadan önce memnuniyetle parlıyor. Ağzını benimkine yaklaştırırken elini ceketinin cebine sokuyor. Tristan amıma bir şey bastırmadan önce havada bir tıkırtı, ardından bir vızıltı sesi duyuyorum. Titreşimler vibe'dan ve doğrudan savunmasız klitorisimden geçiyor.

İlk zevk patlaması içimden geçerken sırtım kavisleniyor ve çığlık atıyorum. Ayaklarım yere düşüyor ve tökezliyorum, neredeyse kendimi ondan kurtarıyorum. O bir adım bile atmıyor. Beni binanın yan tarafına bastırıyor, kendini içimde derinlere itiyor ve vibratörünü tekrar amıma yerleştiriyor.

Tekrar çığlık attığımda avucunu ağzıma kapatıyor.

"Şşş, bebeğim, beni tutuklatacaksın."

Çığlıklarım devam ediyor ama eli tarafından boğuluyor. Uzun ve sert bir şekilde boşalıyorum, amım spazm geçiriyor ve onun uzunluğunun etrafında kenetleniyor. Beni sikmeye devam ediyor, parçalanışımı izlerken bakışları şehvetle parlıyor.

Artık ayakta zor durana kadar beni bir orgazmdan diğerine itiyor. Eğer onun kalın, sert boyuna takılı olmasaydım, yerde bir su birikintisi içinde olurdum.

Son bir karışık çığlıkla boşalıyorum, amım acı noktasına kadar sarsılıyor. Sonunda mırıldandığı bir "*sikeyim "i* bırakıyor, kasları kilitleniyor ve sonra içimde ılık dölün sarsıldığını, duvarlarımı kapladığını hissediyorum.

Nefes nefese kalmış.

"Evet, sensiz tatilim berbat geçti ve döndüğün için mutluyum," diyor ve benden ayrılıp dudaklarıma derin bir öpücük konduruyor.

Ona gülümsüyorum. Eşofmanımı ve külotumu yukarı çekiyor ve beni iki kez daha siktiği eve götürüyor.

Ona tekrar yakın olmanın coşkusunu yaşıyorum. Onunlayken mutluluk bana çok kolay geliyormuş meğer.

Yeniden bir araya gelişimiz tam anlamıyla aşk romanlarını andırıyor - büyülü ve mükemmel. Bu yüzden bir haftadan biraz fazla bir süre sonra onu başka bir kadınla gördüğümde, bunun şok edici acısı beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

***

O öğleden sonra Rogue, Rhys ve Phoenix kız arkadaşlarını yemeğe götürmek için bizim daireye geliyorlar. Benim de gelmemde ısrar ettiler ve son zamanlarda yapmaya eğilimli olduğum gibi akşam yemeklerini yedinci kez yediler.

Tristan'ı görmenin gerektirdiği gizlilik, birçok geceyi bu tür yemeklerde figüran olarak geçirmem anlamına geliyor. Her zaman eğleniyorum, ama bu bana ağırlık vermeye başladı. Arkadaşlarımla onun hakkında konuşabilmek, toplum içinde onunla birlikte görünmek istiyorum.

Yine de nerede durduğunu bilmiyorum. İzin verilseydi birlikte görünmek ister miydi yoksa bu düzenleme onun için mükemmel çalışıyor mu?

Yemekten sonra shotlarıyla ünlü bir bara gidiyoruz. Kızlarla birlikte içkilerimizi yudumluyor ve erkeklerin dikkatli bakışları altında barda çalan 2000'lerin müziği eşliğinde dans ediyoruz. Sonunda dışarı çıktığımızda Phoenix sarhoş bir Sixtine taşıyordu. Kulağına müstehcen şeyler fısıldarken dudaklarından derin, mutlu bir kahkaha dökülüyor. Bellamy ve Thayer ileride, yüksek sesle şarkı söyleyip kıkırdıyorlar.

Bellamy aniden eğilir ve yakındaki bir çöp kutusuna kusar. Rogue sokağın karşısındadır ve saçlarını tutmaktadır, ona yardım ederken yatıştırıcı bir el sırtında daireler çizmektedir.

Onu biraz yalnız bırakmak için birkaç adım ötede duruyorum ve yakındaki bir restoranın penceresinden boş boş bakıyorum.

İşte o zaman onu gördüm.

Bir hostes tarafından masaya götürülüyor. Onu görünce nabzım heyecanla yükseliyor. Mükemmel dikilmiş siyah elbisesi içinde günah kadar yakışıklı görünüyor.

Keskin hatlara sahip ceketi, aynı koyulukta bir eşarbı ve dağınık saçları. Pencereden dışarı bakıp beni görmesini beklerken yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Dönüp ona sarılana kadar onu fark etmiyorum. Kollarını boynuna doluyor, tanıdık bir kucaklamayla başını çenesinin altına sıkıştırıyor. Elleri adamın sırtına dolanıyor ve onu kavrıyor.

Boğazımda mide bulandırıcı bir şekilde safra yükseliyor.

Gerçekten bir araba kazası izlemek gibi. Her şey sanki zaman yavaşlıyormuş gibi gerçekleşiyor. İzlemeye devam etmek ne kadar acı verici olursa olsun, gözümün önünde gerçekleşen yıkımdan başka bir yere bakamıyorum.

Tristan onu serbest bırakır ve sandalyesini çeker. Ceketini alıp garsona verir ve oturduktan sonra sandalyesini itmesine yardım eder.

Sarışın ve güzel. Uzun boylu, ince, zarif yüz hatları, muhteşem mavi gözleri ve ona yönelttiği çarpıcı bir gülümsemesi var.

Mutlu, karmaşık olmayan, kesinlikle duygusal olarak ulaşılabilir. Olmadığım her şey.

Garson masalarına gelir ve ona biraz şarap doldurur. Şarabı kadehinde evirip çevirir ve bir yudum almadan önce koklar.

Randevusu var. Başka biriyle.

Herkesin içinde.

Ceketini alıyor, sandalyesini taşımasına yardım ediyor ve ona *dokunuyorum*. Şiddetli bir kusma dürtüsü beni boğazımdan yakaladığında arkamı dönüyorum. Mide bulantısı bunaltıcı ve neredeyse dizlerimi çökertecek kadar şiddetli ama Rhys hemen yanımda.

Tökezlediğimde dirseğimi tutuyor, yüzümün beyazlığı karşısında kaşları çatılıyor. Omzumun üzerinden restoranda meydana gelen araba kazasına bakıyor, gözleri beni neyin üzmüş olabileceğini araştırıyor. Gözleri Tristan ve sevgilisine takıldığında yüz hatları öfkeyle yumuşuyor, bakışları sertleşiyor.

"Yanında kim var?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, sesim çıkmıyor.

Rhys birkaç saniye sessizce ona bakar. "Onu öldürmemi mi istiyorsun?" diye sorar sonunda.

Her nasılsa, bu göğsümden tek bir kıkırdama çıkarmayı başarıyor. Çıktığında daha çok hıçkırık gibi geliyor.

"Hayır, yine de teklifin için teşekkürler." Can çekişen kalp atışlarımı sakinleştirmeye, tüm vücuduma yayılıp beni ele geçirmeden önce acıyı bastırmaya çalışıyorum.

Bu benim hatam.

Ona çıkmadığımızı söyleyen bendim. Onu kendimden uzaklaştırdım. Sonunda beni dinlediği için kendimi suçlayacak kimsem yok.

"Biz asla özel olmadık," dediğimi duyuyorum. Ama öyleydik. En azından ben öyleydim.

Ben de öyle sanıyordum.

Başkalarıyla görüştüğünü düşünseydim ona asla bu şekilde açılmazdım.

Telefonumu çıkardım ve birkaç cevapsız mesajım olduğunu gördüm. Onu.

Bu gece geç saatlere kadar boş olamayacağım**.**

Gece yarısına doğru gelir misin?

Donmuş şok, alev alev yanan öfkeye dönüşür. O ile dışarı çıkacaktı Muhtemelen onu öpüp dokunacak, sonra da eve gelip beni becerecek. Ne zamandır bu çifte hayatı yaşıyor? Ne zamandır beni aptal yerine koyuyor?

Ben uzaklaşırken öfke gözyaşları görüşümü bulandırıyor. Karanlık, harcanmamış enerji kollarımda ve bacaklarımda dalgalanıyor. Kendimi kaybetmeden önce arkadaşlarımla arama mesafe koymalıyım.

"Hey, nereye gidiyorsun?" Rhys arkamdan koşarak sesleniyor.

"Bilmiyorum ama yalnız kalmaya ihtiyacım var. Git Thayer'la ilgilen, ben iyi olacağım."

Omzunun üzerinden hâlâ Bellamy'ye yardım eden kız arkadaşına bakıyor. Bana doğru dönüyor.

"Dikkatli ol," diyor. "Sana bir şey olursa beni öldürür."

Başımı sallıyorum ve gecenin içine doğru yürüyorum, önce yürüyorum, sonra koşuyorum, daha hızlı ve daha hızlı, sonunda Cenevre'nin karanlık sokaklarında son hızla koşuyorum, gözyaşlarım yanaklarımın kenarlarından rüzgara doğru akıyor.

İçimden böyle bir duyguyu çıkarmayı başardığı için kızgınım. Göğsümdeki ağrı zonkluyor, boğazım hıçkırıklara takılmadan nefes almamı zorlaştıran zonklayıcı bir ağrı.

Sonunda duruyorum, avuç içim soğuk bir taş duvara dayanmış, ciğerlerime hava çekmek için mücadele ederken üst tarafım belimden bükülmüş.

İhaneti yüzünden yıkıldım. Beni inciten diğer herkes gibi olduğu apaçık ortadayken bana farklı olduğunu düşündürdüğü için ondan nefret ediyorum. Hâlâ nefes nefese başımı kaldırıyorum ve nerede olduğumu fark ettiğimde yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor.

Bilmeden koştuğum yere.

Otelimize.

Daha fazla acı içime işlerken gözlerim kapanıyor. Onu itiyorum, kalbime ulaşmasını engellemeye çalışıyorum. Bu çaba çok yorucu. Elbette buraya geldim. İhanetinden yeni kurtulmuşken, Tristan'ın beni hayatımda hiç olmadığım kadar güvende hissettirdiği bir yere gelmenin ironisi gözümden kaçmıyor.

Lobiye sendeleyerek giriyorum ve başımı öne eğerek resepsiyona doğru yürüyorum. Siyah AmEx'imi tezgâhın üzerine koyarken çatı katı süiti için mırıldanarak bir istekte bulunuyorum. Birkaç dakika sonra bana aynı şekilde siyah bir anahtar kart veriliyor ve asansörle en üst kata çıkmam söyleniyor.

Tristan'la ilk öpüştüğümüz asansördeyken ona mesaj attım ve ilişkimizi sonsuza dek bitirdim.

Ben: Hayır, ben bittim. Aramızdaki bu şey bitti.

Ben**:** Seninle ders dışında bir daha konuşmak istemiyorum. Umarım profesyonelce devam edebilirsin.

Telefonumu kapatmadan önce mesajların teslim edildi olarak işaretlendiğinden emin oluyorum.

Aynı anda çatı katının kapıları açıldı ve içeri girdim.

Doğruca yatak odasına gidiyorum ve kendimi yatağın üzerine bırakıyorum. Pahalı elbisemi çıkarmıyorum. Yorganı geri çekip altına giriyorum. Yorganı çenemin altına kadar çekerek üzerime örtüyorum ve gözyaşları ve kötü rüyalarla dolu bir uykuya dalıyorum.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 37

Tristan

Anahtarımı ön kapıya yerleştirirken arkamdan biri "İzini bulmak zor bir adamsın Tristan," diye sesleniyor.

"Sik beni," diye sıçradım, önce irkildim, sonra sesime şaşırdım.

Hemen tanıdım. Sahibinin şu anda arkamda duruyor olması mümkün değil.

Arkamı döndüğümde Tess'in yüzünde kocaman bir sırıtışla orada durduğunu *görüyorum.*

"Vay anasını," diye bağırarak merdivenlerden aşağı atlıyor ve ona sarılıyorum. Heyecanımdan neredeyse onu yere düşürüyordum ve düşmeden önce onu yakalamak zorunda kaldım. Mutlu kahkahası göğsümde boğuklaşıyor ama onu kol mesafesine ittiğimde dudaklarından fışkırıyor. "Burada ne halt ediyorsun? Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Burada olduğuna inanamıyorum. Nera'yla tanışmadan hemen önce telefonda konuştuğumuz o geceden beri onu ne gördüm ne de aylardır konuştum. Babamın benim için koyduğu kuralların çoğunu çiğnemiştim ama onunla ya da annemle konuşamayacağımı söyleyen kuralı çiğnememiştim. Burnunun dibinde gerçekleştiği için öğrenmesinden ve onları cezalandırmasının hızlı ve acımasız olmasından korkuyordum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyor hala gülerek.

"Cidden, burada ne yapıyorsun? Neden riske girdin? Zalim nerede olduğunu sanıyor? Annem nasıl?" Ona hızlıca sorular yöneltiyorum.

Beni durdurmak istercesine elini kaldırdı.

"Yemeğe gidelim ve konuşalım. Sorularına o zaman cevap veririm, tamam mı?"

Kahretsin, bu gece Nera ile buluşmam gerekiyordu. Onu Tess'le tanıştırmayı çok istiyorum - çok iyi anlaşacaklarını biliyorum - ama yapamıyorum. Nera'yla geleceğimizi düşünmeme izin vermiyorum, her gün ne yaptığımızın ötesini değil, çünkü bu ona yalan söylediğim gerçeğini kabul etmek anlamına gelir. Birlikte olduğumuz her gün ona yalan söylediğimi.

O yanımda olmadan ilerlemenin bir yolu yok, sadece onu sonsuza dek kaybetme riskine girmeden kendimi şu anki çıkmazdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

Ona mesaj atıp bu gece buluşmayı öneriyorum, sonra telefonumu ceketimin cebine geri koyuyorum.

"Dur tahmin edeyim, İtalyan yemeği mi isteyeceksin?" Ona sordum.

"Tabii ki."

"O zaman harika bir yer biliyorum, arayıp rezervasyon yaptıracağım."

Cenevre'de ve Aubonne'daki meraklı gözlerden uzakta. Nera'dan sakladığım bir şey daha olduğu için suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama şu anda çok derindeyim.

"Burada olduğuna inanamıyorum, Tessticles," diyorum, başını dirseğime kilitleyip saçlarını karıştırarak.

"Sana bu lakap hakkında ne demiştim? Mırıldanıyor ve kaburgalarıma doğru yasadışı bir dirsek hareketi fırlatıyor.

İnliyorum ve belimden bükülüyorum, nefesim ciğerlerimden keskin bir şekilde çıkıyor. Ama yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Kız kardeşimle yeniden bir araya gelmek çok güzel.

***

Birkaç saat sonra, Cenevre'deki en sevdiğim İtalyan mekânı olan *Tartucci'de* onun sandalyesini çekiyorum. Karşısına oturdum ve ikimize de biraz

Luca'yla olan yeni işimi anlatırken şarap içiyor.

Tatillerde yaptığım üç haftalık yoğun eğitim, becerilerimi geliştirmemde kritik bir rol oynadı. Sadece bu süre zarfında bıçak becerilerimde, tariflerimin yaratıcılığında ve son yemeklerin sunumunda gözle görülür gelişmeler yaşadım.

Tess, babamızın zorunlu hapis cezasını yerine getirmeye paralel olarak bunu sürdürebildiğimi duyunca çok heyecanlandı. Yemek pişirmenin benim için ne kadar önemli olduğunu Nera hariç herkesten çok o anlıyor.

Ona anlatmayı bitirdiğimde, mezelerimizi yerken sohbetimizde bir durgunluk oluyor.

"Peki, milyon dolarlık soru," diyor ellerini açarak. "Bekârlık nasıl gidiyor?"

Ona üstü kapalı bir bakış fırlatıyorum, cevap vermek yerine bardağımı alıp bir yudum alıyorum.

Başını sallıyor ve tabağına bakıyor. "Tristan..."

"Düşündüğünüz gibi değil."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Öyle değil

mi?" "Hayır."

İnkâr ederken sesimin tonuyla ilgili bir şey dikkatini çekiyor. Gözlerimin içine bakıyor, yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için beni didik didik ediyor. Yalan söylemediğimden emin olunca sandalyesine geri oturuyor, kaşları şaşkınlıkla kalkarken elleri kucağına düşüyor.

"Gerçekten mi? Bu özel mi?"

"Evet."

Kahretsin, sonunda Nera'ya olan hislerimin bir parçasını birine itiraf etmek iyi hissettiriyor.

Tess öne doğru eğiliyor, gözleri heyecanla parlıyor ve çenesini avucuna dayıyor. "Bana ondan bahset."

Ben de öyle yaptım. Ona nasıl tanıştığımızı anlatıyorum, daha müstehcen detayları atlayarak ve onun gerçek kimliğini nasıl öğrendiğimi. Öğrencim olduğunu söylediğimde yüzü kızarıyor ama Nera'nın gerçek kimliğimi bilmediğini itiraf ettiğimde yüzü bembeyaz oluyor.

"Tristan, ne yapıyorsun? Eğer onu önemsiyorsan, ona gerçeği söylemek zorundasın! Bu er ya da geç yüzüne patlayacak ve onu gerçekten inciteceksin. Öğrendikten sonra seninle bir daha konuşmadığında *kendini de* inciteceksin."

"Yapamam, Tess. Henüz yapamam. Bana daha yeni yeni açılmaya ve güvenmeye başladı. Şimdi söylersem kapıyı çarparak kapatır ve bana bir daha asla güvenmez."

"İnan *bana,* bunu senden öğrenmesi gerekiyor. Ne kadar kızarsa kızsın, başka birinden öğrenirse ne kadar öfkeleneceğinin yanında solda sıfır kalır. Bunu bana yaparsan seni gerçek anlamda ateşe verecek birinden duy."

Yemeği bitirirken derin düşüncelere dalmıştım. Hesabı ödüyor ve dışarı çıkıyoruz ki ona annemle ya da kendisiyle ilgili tek bir soru bile sormadığımı fark ediyorum.

"Nasılsın? Annem nasıl? Babam onu yalnız mı bırakıyor?"

Kaldırımda duruyoruz, buz gibi nefeslerimiz etrafımızda uzun bulutlar oluşturuyor. Ayaklarını sürüyerek uzaklara bakıyor, bu açık bir kaypaklık işareti.

"Aslında bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum. "Bu sabah buraya gelmeden önce onu görmedin mi?"

Cevap vermeden önce gözlerinde suçluluk gibi bir şey parlıyor. "Uzun hikâye ama hayır. Görmedim. Onu görmedim-"

Yanımızda büyük bir gölge hareket ediyor, gece gibi siyah ve kaygan. Üzerimize gelene kadar tehlikenin yakın olduğuna dair hiçbir önsezim yok.

Şimdiye kadar gördüğüm en korkutucu adam, devasa vücudunu saran pahalı siyah takımıyla daha da tehditkâr hale geldi, gölgelerin örtüsünden çıkıp Tess'in arkasında belirdi.

Arkasını döner ve boğazından şok olmuş bir nefes çıkar. Yüzü düşüyor, korku yüz hatlarına işlerken gözleri alarmla açılıyor.

Kız kaçmak için hamle yapamadan onu yakalar.

Bir eli boğazını kavrıyor. Onu göğsüne doğru çekmek için kullanırken, diğeri üst kolunun etrafını sıkıca sarar ve onu kendisine karşı sabit tutar.

Karanlık, uçucu enerji ondan dalgalar halinde dökülüyor. Latin kökenli olduğunu ima eden bronz renkli bir teni, siyah saçları ve yüzünde aynı derecede siyah bir ifade var. Karanlık, karmaşık dövmeler yakasının üstünden, boynundan ve çenesinin altından yılan gibi uzanıyor.

Sadece gözleri altın renginde ve kız kardeşimi neredeyse dengesiz bir sahiplenmeyle incelerken parlıyorlar. Onu gördüğünden beri gözlerini kırpmadı.

Tess. Ona sanki onu canlı canlı tüketecek ve geride hiçbir şey bırakmayacakmış gibi bakıyor.

Yüzündeki o ifade beni harekete geçirdi ve müdahale etmek için bir adım öne çıktım.

Hemen kollarımdan tutulup geri çekildim. Tamamen siyah takım elbiseli iki adam beni zapt ederek müdahale etmemi engelliyor. Kol kılıflarında silahlar parlıyor ama onları kullanmak için hiçbir hamle yapmıyorlar.

Beni tanımıyorlar, bakışları Tess'i esir tutan iri yarı adama çevrilmiş, vücutları her an saldırmaya hazırmış gibi gergin. Sadece liderlerine bakan erkekler gibi ona uyum sağlamış **durumdalar**.

Belli ki patron o ve emirleri ondan alıyorlar. Koruyorlar *Onu*.

Söz konusu adam öne doğru eğilir. Uzun bir mesafe eğilmek zorunda Kız kardeşimin yüzüne yaklaşmak için.

"Seni buldum," diye tehlikeli bir şekilde gıcırdıyor. Sesi uğursuz, ölümün kişileşmiş sesi gibi, kelimelerindeki tehdit hiçbir şekilde bastırılmamış.

Tess keskin bir nefes aldığında gözleri açlıkla parlıyor, bakışları dudaklarına iniyor. Tess adamın elinde titriyor ama ona karşı koymuyor.

"Sen de kimsin lan?" Beni tutan korumaların dengesini bozmak için ağırlığımı öne doğru atıyorum ama nafile. "Çekin o lanet ellerinizi onun üzerinden," diye alay ediyorum.

Beklenmedik bir şekilde, cevap veren Tess'tir.

"Tristan, sorun yok," sesi titrek ama korkulu değil. Gözlerini adamınkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor. Adamın bakışları çoktan kızın yüzüne sabitlenmişti ama gözleri sonunda kızınkilerle birleştiğinde uğursuzca parlıyordu.

Çenesini meydan okurcasına ona doğru kaldırır ve "Bırakın kardeşim git."

Tehdit ondan sızıyor ve hepimizi sarıyor. Her kimse, o Çok tehlikeli, bu çok açık. Bizden ya da özellikle Tess'ten ne istediğini bilemiyorum çünkü ilgisinin orada olduğu çok açık. Onun gibi birini nereden tanıdığından bile emin değilim. Her ne işle uğraşıyorsa, bahse girerim ki yasal olmaktan çok uzaktır.

Adam bir şey söylemeyince, "Bırak onu, ben de seninle geleyim," der. Üst dudağı bir hırıltıya dönüşür. "Ne olursa olsun seni götüreceğim."

"Kendi *isteğimle* gideceğim."

Göğsünden bir gümbürtü geliyor. Gözlerini ondan ayırmadan başını neredeyse belli belirsiz bana doğru eğiyor.

Hemen serbest bırakıldım.

İki serseri bir adım öne çıkarak, adama doğru hamle yapmam ihtimaline karşı aramıza girdiler.

Siyah bir Rolls Royce sessizce bizim hizamıza kadar geliyor ve adamın yanında duruyor. Bunun onun aracı olduğundan ve kız kardeşimi de yanında götürmek istediğinden hiç şüphem yok.

"Seni kaçırmaya çalışan bir yabancıyla bırakmayacağım."

"O... o bir yabancı değil," diye itiraf ediyor, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaydırıyor.

Polisi gizlice aramam gerekebilir diye telefonumu cebimden çıkarıyorum. Yüzünü çevirdiğimde Nera'dan iki mesaj geldiğini görüyorum. Ekran kilidini açıp mesajları okuyorum, sözlerini duyunca midem hemen bulanıyor.

Bu sırada adam elini Tess'in boğazının önünden çekip boynunun arkasını kontrol etmek için kavrıyor. Gözlerinin içine bakması için başını geriye doğru zorluyor.

"Ona kim olduğumu söyle," diye emrediyor, keskin dişlerini göstererek sırıtıyor. Soğuk ve duygusuz bir sırıtış ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Artık dikkatimi zar zor topluyorum, kız kardeşim için duyduğum endişe, Nera'nın benimle olan ilişkisini bitirme girişiminin kulaklarımda yarattığı uğultu tarafından bastırılıyor. Öfke kanı beynime hücum ettirirken başım dönüyor.

Vücudum onu bulma ve ilişkimizi bitirebileceği yönündeki yanlış varsayımını düzeltme ihtiyacıyla seğiriyor.

"O..." Tess başlar, yüzü hâlâ adama dönüktür. Adam gözlerinde vahşi bir parıltıyla onu izliyor, bakışları Tess'in ağzına kilitlenmiş. Adam Tess'in konuşmasını beklerken karanlık bir sahiplenme duygusu yayılıyor. Kızın dudakları aralandığında öne doğru eğiliyor, sanki kızın karşısında donup kalmış gibi. "O..."

"Söyle ona," diye hırlıyor, kelimeler tehditkâr bir emirden çok baştan çıkarıcı bir okşayış.

Yutkunuyor.

Göz kırpıyor.

Ve sonunda, konuşur.

"O benim nişanlım."

***

Otoyolda ölümcül bir araba kazasının beni bir sonraki hayata götürmesini ister gibi sürüyorum ama umurumda değil. Telefonum elimde ve Nera'yı beşinci kez aramayı deniyorum.

Yine doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor.

Dişlerim o kadar sert gıcırdıyor ki, duyulabilir bir ses çıkarmamalarına şaşırıyorum.

"Nera," diye homurdandım. "Aç şu telefonu. İlişkimiz bitmedi, duydun mu beni? Şimdi seni almaya geliyorum ve konuşacağız." Onun mesajlarını düşündükçe telefonu sıkıca kavrıyorum. Hafızama kazınmışlar; gözümü her kırpışımda onları görüyorum. "O zaman bunu bitirmeye çalıştığın için seni cezalandıracağım."

Telefonu kapatıyorum ve telefonumu yolcu koltuğuna öyle bir fırlatıyorum ki sekiyor, kapıya çarpıyor ve tekrar koltuğa düşüyor. Göğsümdeki çaresizlik hissi neredeyse felç edici. Daha hızlı süremiyorum, ondan cevap alamıyorum, nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Avucumu defalarca tekerleğin tepesine vurdum. Öfkemi boşaltmak ve acı dışında bir duygu hissetmemi sağlamak dışında hiçbir amaca hizmet etmiyor.

Neden aniden her şeyi bitirmeye çalıştığına dair hiçbir fikrim yok. Pencereden dışarı bakarken elimi çenemde gezdiriyorum. Sırrımı öğrenmiş olma ihtimalini düşünmeme izin veremem. Zaten öğrenmesine imkân yok.

Hiç bu kadar yakın olmamıştık ve o tatilden döndüğünden beri her şey daha da iyi oldu. Birlikte geçirebildiğimiz her anı birlikte geçiriyoruz ve istediğim kadar olmasa da bizim durumumuzda mümkün olan bu. Ona yemek yapıyorum, dizi izliyoruz, bazen dışarı çıkıyoruz.

Acaba bu beni uzaklaştırdığı zamanlardan biri mi? Bağlanma korkusu ayrılık öncesinden beri uykudaydı ama belki de şimdi geri gelmiştir.

Eğer öyleyse, daha önce her seferinde yaptığım gibi çabucak halledeceğim. Benden kaçamayacak, bu kadar basit.

Telefonumu elime alıyorum, bu sırada yanlışlıkla yan şeride geçiyorum.

Ben: Neredesin?

Ben: Konuş benimle.

Ben: Lütfen.

Ekranı izliyorum, yanlışlıkla hız sınırının altına düşüyorum ve diğer sürücüler tarafından korna çalınıp küfür yiyorum. Mesajlar teslim edildi olarak işaretlenmiyor. Telefonu kapalı olmalı.

The Pen'in otoparkına döndüğümde başım eğik bir şekilde penceremden dışarıya, Nera'nın binasının üçüncü katına bakıyorum. Işıklar tamamen kapalı ama saat geç. Uyuyor olabilir.

Park ettim ve karanlıkta arabadan indim. Penceresini görene kadar binasının arka tarafına doğru süzüldüm. İçeriden ışık da gelmiyordu. Etrafımdaki zemine baktım. Kullanabileceğim biraz çakıl var. Bir avuç dolusu alıp penceresine fırlatmaya başladım.

Cevap yok.

Eğer beni görmezden geliyorsa, hayatının tokadını yiyecek.

Daha büyük bir taş alıp fırlatıyorum ve pencere camına tam isabet ettiriyorum. Gürültülü bir çatlama sesi çıkarıyor ama cam merhameten kırılmıyor.

Işık da yanmıyor. Evde

değil.

Endişe beni nefes borumdan yakaladı ve sıktı. Arabama doğru yürüyüp telefonumu bir kez daha kontrol ediyorum. Hâlâ bildirim yok. Karnımdaki huzursuzluk hissi neredeyse midemi bulandırıyor.

Arabaya döndüğümde, gözlerim kapıya takılmış, Nera'nın dönüşünü izliyor ve bekliyorum. Isıtıcıyı açıyorum ve koltuğumda arkama yaslanıp rahatlıyorum. Bir süre sonra gözlerim dalmaya başlıyor ama uykunun çağrısına karşı koyuyorum. Onu özlemeyeceğim.

Gece boyunca orada oturuyorum, ta ki motoru kapatmak zorunda kalana ve kendimi sıcak tutmak için sahip olduğum tek ısı kendi bedenimden gelen ısı olana kadar.

Eve hiç gelmiyor.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 38

Nera

Bütün hafta sonu otelde kaldım.

İsteyerek yapmadım. Tristan ve benimle ilgili mutlu anılarla işkence gördüğüm hafif bir uykuya dalıyorum, her hatırlatma kalbimde yeni bir bıçak yarası açıyor. Ertesi gün geç saatlerde uyandığımda, kalkıp dünyayla yüzleşecek gücüm yok. Kalp kırıklığımı oda arkadaşlarımdan saklayamayacağım ve bunu onlara açıklayamayacağım.

Bu yüzden kalıyorum. Umutsuzluk beni ele geçiriyor ve yaşayan, nefes alan bir kabuktan başka bir şey bırakmıyor. Ertesi geceyi uykusuzluk ve sessiz ağlama nöbetleri arasında gidip gelerek geçiriyorum.

Beni gerçekten önemseyebileceğini düşünmekle aptallık ettim. Kendi ailem beni koşulsuz sevemezken, rastgele bir adamın sevmesini nasıl bekleyebilirdim ki, özellikle de onun kadar iç çirkinliğimi görmüş, aylardır rutin olarak kendimden uzaklaştırdığım birinin.

En kötüsü de bunun için onu suçlayamayacağımı bilmem. Onu içeri almayı reddeden bendim. Her zaman yaptığım gibi bu işi de yüzüme gözüme *bulaştırdım.*

Ve onu içeri almış olsaydım bile, geri dönüşü olmayan korkunç bir durumdayız. Kartlarda bizim için mutlu bir son yok.

Hissettiğim öfke ve acı suçluluk duygusunu bastırıyor ama çok az. Ben ilişkimizi bitirdikten sonra ona dokunduğunu ve muhtemelen geceyi onunla geçirdiğini bilmek

midemi bulandırıyor. Yakın zamanda bir şey yemiş olsaydım kusardım.

Pazar öğleden sonra, nihayet kendimi yataktan dışarı attım. Telefonumu tekrar açtığımda düzinelerce cevapsız arama ve yüzden fazla mesajla karşılaşıyorum. Hiçbirini kontrol etmedim. Henüz yeni gerçekliğime geri dönmeye hazır değilim.

Bir Uber çağırıyorum ve otelin merdivenlerinde onu bekliyorum. Dışarısı kasvetli ve gri, içimde hissettiklerimin mükemmel bir yansıması. Yolcu koltuğuna oturuyorum ve The Pen'e dönüş yolu boyunca camdan dışarı sessizce bakıyorum. Boğazımda gözyaşlarımı tutmamı zorlaştıran bir kitle var, ama elimden geldiğince idare ediyorum.

Şoför park ediyor ve bana yardım etmek için bagaja doğru yürüyor. Eğilip sırt çantamı aldı ve bana doğru uzattı.

"Nera."

Omurgamdan aşağı buz damlıyor ve beni olduğum yerde donduruyor. Çantayı ondan almadığımda, şoför kafasını kaldırıp şaşkın şaşkın bakıyor.

Sesi sıvı altın gibi pürüzsüz, taş gibi otoriter tonu ensemi fiziksel bir dokunuş gibi sarıyor ve beni iradesine boyun eğdiriyor. Tek bir kelimeyle dizlerimi titretiyor ve onun için diz çökmeye hazır hale getiriyor.

Aramızdaki bağlantı kontrolden çıktı; bir an için öfkemi

Onu.

Onun burada ne işi var?

Bununla uğraşmaya hazır değilim.

Yavaşça dönüyorum ve Tristan'la yüz yüze geliyorum. O da bana doğru yürüyordu. Birkaç şerit ötede arabasını park ettiği yerden.

Berbat görünüyor.

Gözleri çökmüş, cildi solgun. Saçları dağınık ve donuk görünüyor. Kıyafetleri kırış kırış. Benim hayal ettiğim gibi görünüyor, sanki kırk sekiz saattir uyumamış gibi.

Ve ona bakmak acıtıyor. Bıçağı aynı yaraya geri itiyor, kesiği daha derin ve daha pürüzlü hale getiriyor. İyileşmesi daha zor.

Arkamı dönmeye

gidiyorum.

"*Yapma,*" diye

tersliyor.

Gözlerim açılıyor ve onunkilerle buluşmak için geriye kayıyor. Ses tonundan anlaşıldığı gibi kızgın görünmüyor, perişan görünüyor. Gözlerindeki kaos öfkesi, benim gördüğüm acı ve kafa karışıklığından sadece biraz daha parlak.

Bakışları arkamdaki adama kayıyor, üst dudağı duyguyla seğiriyor. Tristan bana bakıyor, gözbebeklerinde kısa bir süreliğine acı parlıyor ve

Sorusunun her hecesinin etrafını saran dünyadaki endişe. "O kim lan?"

Hiçbir şey söylemiyorum, sessizce ona bakıyorum. İçim karmakarışık. Vücudum, aptal, *aptal* beynim, ikisi de bana ona doğru koşmamı ve kollarına atlamamı söylüyor, dün gece başka biriyle birlikte olduğunu bilmek midemi bulandırsa da. Tüm bunlara o sebep olmuşken benim kadar incinmiş görünme cüretini gösterdiği için öfkem içime işliyor.

"Ben sadece onun Uber şoförüyüm, dostum. Hepsi bu," diyor ve ellerini masumca kaldırıp geri çekiliyor. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Binamın ön kapısına doğru yürüyorum. Bu konuşmayı yapmayacağız. İlişkimizi neden bitirdiğimi anlayamıyorsa, bu onun suçu.

Yaptıkları için ona bir açıklama borçlu değilim.

Anahtarı kilide soktum ve kapıyı açmaya çalışıyordum ki, üstümden bir el çerçeveye indi ve kapıyı çarparak kapattı. İvme beni ve anahtarımı da beraberinde götürüyor ve kapıya doğru düşüyorum. Arkamı döndüğümde kendimi Tristan'ın kolları arasında cama yapışmış halde buluyorum.

Ben onun buz gibi bakışlarını üzerime çekerken etrafımızdaki sıcaklık elli derece düşüyor. Açık alandayız, kampüsteki en büyük öğrenci yurdunun ortasındayız ve beni kapana kıstırmış durumda. Bu anı uygunmuş gibi göstermenin hiçbir yolu yok. Bana bu şekilde yaklaşarak tüm kariyerini riske atıyor.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor. Sesi öfkesinin ağırlığı altında titriyor. "Aklımı kaçıracak kadar endişelendim."

"Bundan çok şüpheliyim," diyorum esprisiz bir kahkahayla. "Kenara çekil." "Bu da ne demek oluyor? Telefonunu hiç kontrol ettin mi? "Benimle olan ilişkini mesajla bitirmeye çalıştığından beri mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve göz teması kurmayı reddederek başka tarafa bakıyorum. "Kenara çekil," diye tekrarlıyorum, ses tonumu eşit tutarak.

"Sorularıma cevap ver, ben de vereyim."

"Eğer yapmazsan, çığlık atacağım. Bakalım tüm okul kaçarken beni burada ne kadar iyi tutabileceksin?"

Bana ters ters bakıyor ama geri adım atıyor. Kapıyı yırtıp içeri giriyorum ve asansör yerine merdivenlere yöneliyorum. Beni takip ederken ağır adımlarının arkamda yere çarptığını duyuyorum.

"Kiminle birlikteydin?" İlk sahanlığı temizlerken soruyor. Sesinde kıskandığında duyduğu o boş yankıyı duyuyorum.

Umarım beni boğduğu gibi onu da boğar.

Aramıza biraz mesafe koymayı umarak sonraki adımları ikişer ikişer atıyorum.

"Kimi istersem," diye karşılık veriyorum. "Beni takip etmeyi bırak."

Bir eli dirseğime dolandığında ve beni etrafında döndürdüğünde bana ne kadar kolay ayak uydurduğunu anlıyorum. Beni kendine doğru çekiyor, bana hançerler fırlatırken çenesi şiddetle çalışıyor.

"Bu şakayı komik bulmuyorum."

"Bu iyi, çünkü komik değildi."

Kolumu onun elinden kurtarıyorum ve merdivenleri koşarak çıkıyorum. İkinci sahanlığı geçip üçüncüye doğru döndüğümde yüzüne bakıyorum. Onu bıraktığım yerden kıpırdamamıştı ama yüzü beni takip etmek için yukarı doğru eğilmişti. Ağzı düzleşmiş, gözleri bana dikilmişti.

Durmadım, üçüncü kata doğru koştum. Daireme girdiğimde ondan korunmuş olacağım. Kızlar evde, onların onu görmesini riske atmaz. Beni bu kadar takip etmesine şaşırdım.

Acaba sarışın bir yerlerde onu mu bekliyor, nerede olduğunu mu merak ediyor? Ondan nefret ediyorum.

"Nera," diye arkamdan öfkeyle seslendiğini duyuyorum, adımı söyleme biçiminde açık bir uyarı var.

Üçüncü katın sahanlığında dönüp duruyorum, aniden öfkeyle doluyorum.

"Ben bekârım Tristan, ne yaptığımı ya da *kiminle* yaptığımı sorgulayamazsın." Son birkaç basamağı yavaşça tırmanıyor, gözlerindeki bakış düpedüz öldürücü. Hava hepimizin ortak öfkesiyle dolu, ama onunki gök gürültülü, uğursuz bir enerji. "Yine mi geldin?"

Soru klinik bir şekilde soruluyor, her kelime bıçak sırtında söyleniyor. Yutkunuyorum ve dönmeye gidiyorum ama beni tutup geri çekiyor.

"Soruyu farklı bir şekilde soracağım," diyor ve sesi beni dehşete düşürüyor. Deliliğin sınırlarında geziniyor. "Özel olmadığımızı mı düşünüyorsun?"

"Bu doğru."

"*Bekar* olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet."

Tristan'ın gözleri kapanıyor ve boğazından alçak bir hırıltı çıkıyor. Beni derinden sarsan öfkeli bir kükremeye dönüşene kadar büyüyor. Onu yakmışım gibi beni bırakmadan önce ön kolumu sıkıyor. Başını ellerinin arasına alıyor ve ellerini şiddetle yüzünde gezdiriyor.

Tekrar görüş alanına girdiklerinde gözleri bana kayıyor ve bana doğru bir adım atıyor.

Koridorumda geriye doğru tökezliyorum. "Bu düşünceyle mi hareket ettin?"

Yutkunuyorum ve gözleri tekrar yüzüme gelmeden önce boğazıma düşüyor. Konuştuğunda sesi daha yumuşak tonda ama kelimelerindeki uyarı, hissedebildiğim bir şiddetle çınlıyor.

"Bugün bir hayat kurtar, bebeğim. Bana birlikte olduğumuzdan beri kimsenin sana dokunmasına izin vermediğini söyle."

Kalbime bir bıçak daha saplandı, bu sefer bana duyduğu sevgi şeklinde.

Bebeğim.

Çok sahiplenici bir şekilde söylüyor, sesi derin ve iddialı. Bana böyle seslenmesine bayılıyorum. Bunu her söylediğinde sevgi dolu bir okşayışla birlikte şiddetli bir sahiplenme vaadi gibi geliyor.

Bunu söylediğini bir daha asla duyamayacağım. Bunun farkına varmak göğsümün derinliklerinden bir hıçkırık çıkarıyor.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak ondan uzaklaşıyorum. Ortaya çıktıkları kadar çabuk yok olmalarını umarak.

"Bana öyle deme," diye çıkıştım, sesim titriyordu. "Sana işimizin bittiğini söylemiştim. Buraya gelmen hiçbir şeyi değiştirmiyor. Neden geldiğini bile anlamıyorum."

Gözyaşlarım gözlerimde birikiyor ve alt kapağımı geçip yüzümden aşağı akıyor. Yıllarca ağlamamışken şimdi duramıyor gibi görünmem delilik. Her şey onunla bağlantılı, iyi, kötü, dayanılmaz derecede acı verici.

Gözyaşlarımı görünce yüzü düşüyor ve bana doğru uzanıyor ama ben ondan uzaklaşıyorum.

"Lütfen bir kez olsun beni dinle ve sana söylediğimde git."

Yanağımdaki gözyaşlarını silerek dönüyorum ve nihayet aramıza mesafe koyabildiğim için mutlu bir şekilde dairemin kapısına kadar koşuyorum.

Benim öyle bir şansım yok.

"Benden kaçmayı bıraktığında bunu yapacağım," diye gürlüyor. "Kelimenin tam anlamıyla *ve* mecazi anlamda."

Peşimden koridora fırlayışını izliyorum, vücudu bir şekilde alanı cüceleştiriyor. Doğru anahtarı bulana kadar anahtarlığımla oynuyorum ve kilide sokuyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum ve hemen arkamı dönüp kapıyı itiyorum.

"Nera?" Six'in arkamdan sorduğunu duyuyorum. Sesi irkilmiş geliyor, muhtemelen tüm hafta sonu boyunca ortalıkta görünmedikten sonra odaya dalıvermemden dolayı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun Thayer ve Bellamy ile oturduğunu görüyorum, üçü de bana şaşkınlık ölçeğinde değişen ifadelerle bakıyorlar.

"Neden ağlıyorsun?" Thayer soruyor, endişesi onu ayağa kaldırıyor.

Tristan'ın kolunun kapanmadan önce kapıyı yakaladığını hissettiğimde hâlâ onlara bakıyordum.

Sonra kapıyı itip açıyor ve içeri dalıyor.

Ağzım şok içinde düşüyor, gözyaşlarım yerini bir anlığına inançsızlığa bırakıyor.

Daireyi ya da içindeki insanları görmüyor, kızgın ve öfkeli bakışları sadece ve sadece bana kilitleniyor.

"Profesör Novak?" Bellamy'nin arkamdan seslendiğini duyuyorum. Sesinde tam bir kafa karışıklığı var.

Onu duyup duymadığını bile bilmiyorum.

"Sana çok kızgınım Nera ve benden kaçarak durumu kendin için daha da kötüleştiriyorsun."

"Tristan, ben-"

"'*Tristan*?'" Thayer ve Bellamy hep bir ağızdan sözümü kesiyorlar.

Kalbim öyle çılgınca atıyor ki, zar zor nefes alabiliyorum. Sanki hiperventilasyon geçiriyor gibiyim. Hazır olmadığım bir zamanda Tristan'ı görmeye zorlanmam, ihanetin tazeliğini korurken onunla kavga etmem ve dünyalarımın beklenmedik bir şekilde ve herkesin gözü önünde çarpışıp birbirine girmesi beni nefes nefese bırakıyor.

"Ona neden Tristan diyorsun?" Six şok içinde sorar.

Onlara bakmadan dirseğimden tutuyor ve beni yatak odama doğru çekiyor. Kapıyı arkamızdan çarparak kapatmadan önce Thayer'ın sesini duyuyorum.

"Bekle, o adam mı? Gary *o* mu?"

Ve sonra sadece ikimiz kaldık, benim için kaçış yok.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye homurdanıyor, bana doğru bir adım atarak. "Nerede olduğunu, kiminle olduğunu, neden bekâr olduğunu düşündüğünü ya da neden beni terk etmeye çalıştığını sormak. Ama son kırk iki saatimi arabamda, dondurucu soğukta uyuyarak ve senin eve gelmeni bekleyerek geçirdiğim için oradan başlayacağım. *Neredeydin* lan sen?"

Bu yüzden bu kadar berbat görünüyor. Bunca zamandır beni mi bekliyordu? Anlamıyorum ama bu beni yatıştırmıyor.

"Nerede olduğumu bilmek mi istiyorsun?" Onunla alay ederek söylüyorum.

"Evet, sana belki yüz kez mesaj attığımı düşünürsek, bu harika olurdu," diye cevap veriyor, sözlerinden ağır bir alaycılık damlıyor.

"Otelimizin çatı katına kapandım, *tek başıma,* son iki gündür senin için hüngür hüngür ağlıyordum!"

Geri çekiliyor, yüzündeki ifade saf bir şaşkınlık. Masumiyet numarasına devam etmesindense, gerekirse zorla yüzündeki ifadeyi silmek istiyorum.

"Ne oluyor lan?" diye haykırır.

"*Neden*?" Gözlerimi devirerek alay ediyorum.

"Eğer hiçbir şey yapmamış gibi davranacaksan, beni neden konuşmaya zorladığını bilmiyorum. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok."

Kollarımı dirseğimin hemen üstünden tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Nera. Sıfır. Belli ki seni kızdıracak bir şey yapmışım ama ne yaptığımı bilmiyorsam özür dileyip durumu düzeltemem."

"Hiçbir *özür* yaptığın şeyi düzeltmeyecek," diye tükürdüm. Yüzü kızardı ve ben de öldürmek için atladım.

"Seni *gördüm. Tartucci'*de, onunla birlikte. O her kimse. Ben olmayan bir kız. Uzun boylu, sarışın, güzel. Muhteşem bir gülümseme. Muhtemelen karmaşık olmayan, kafası karışık olmayan ve sana karşı açık olmakta ve duygularını ifade etmekte sorun yaşamayan biri." Sesim hıçkırıklara karıştığında kendime lanet ediyorum. "Yaşına uygun ve kolunda gururla sergileyebileceğin biri. Kısacası, mükemmel kadın. Anlıyorum, en kötüsü de bu," diyorum, gözyaşlarım yeniden ortaya çıkıyor. "Birinin isteyebileceği her şey onda var, o yüzden tabii ki onu istiyorsun."

Başını sallayarak kabaca nefes veriyor. "Nera..."

Beni kendine doğru çekiyor, eli yanağımı okşamak için hareket ediyor. Yüzümü yana çeviriyorum, bana dokunmasını istemiyorum.

"Bu senin için en kolay kısım olmalı," diye haykırıyorum. "Onunla birlikte olmalısın, burada olmamalısın ama buradasın. Neden sürekli geri geliyorsun? Sana gitmeni söylediğim halde neden kalmaya devam ediyorsun?"

Çenemi kavrıyor ve beni ateşli gözlerine bakmaya zorluyor.

"Çünkü seni seviyorum, işte bu yüzden," diye haykırıyor. "Sana *aşığım." Daha* yumuşak bir sesle ekliyor: "Şimdiye kadar bu senin için nasıl acı verici bir şekilde açık değil?"

Ağzım açık, onu alkışlamaya hazırım ama sözleri karşısında dilimde tüy bitti. Sözlerini düşünürken sessizlik bitmek bilmeyen saniyeler boyunca uzuyor.

"Bunu bana söyleyemezsin-"

"Beni birlikte gördüğün kadın. Sarışın olan mı? O Tess."

"Onun lanet olası adını bilmek istemiyorum," diye tısladım, öfkeyle. İtip kakarak Onu.

Ağzım beynimden bağımsız çalışıyor, kaslarım da
Sanki bir insanın söyleyebileceği en önemli kelimeler değilmiş gibi gelişigüzel sarf ettiği kelimelerle meşgul.

"Nera, ben *Tess*. Kız kardeşim. Sana bahsettiğim kişi."

Düşüncemin ortasında bir plak çiziği gibi duraklıyorum. Sanki öfkenin sisi anında buharlaşıyor ve yerini rasyonel düşünceye bırakıyor. Son birkaç aydır bana onun hakkında çok şey anlattı, en iyi arkadaşı ve en güvenilir danışmanı olduğunu söyledi.

Tristan gözlerimin arkasındaki çarkların çalıştığını görüyor ve telefonunu çıkarıyor. Sıra sıra fotoğraflar arasında gezinip birini seçiyor ve telefonu bana doğru çeviriyor. Bir sarışının yanında gençken çekilmiş bir fotoğrafı.

Restorandakinin aynısı.

Kaydırıyor ve başka bir fotoğraf çıkıyor, bu sefer daha da gençken onunla plajda çekilmiş.

Rahatlama, öfke, incinme ve acının tüm ana organlarımın üzerine boğucu bir şekilde bastırdığı imkansız ağırlığı kaldırıyor ve anında serotonin ve umut salınımı sağlıyor.

"Dün gece birdenbire bana sürpriz yaptı. Sizi dün tanıştıracaktım ama... nişanlısı Cuma gecesi bizi yarıda kesti ve onu İngiltere'ye geri götürdü- biliyor musunuz, bu uzun bir hikaye. Önemli değil. Önemli olan onun benim kız kardeşim olması ve senin arkandan görüştüğüm başka bir kadın olmaması."

Kalbim her kelimede çarpıyor ama o devam ediyor.

"Aramızdaki şey *gerçek*. Sen benim için sadece bir kaçamak *değildin.* Senin için her şeyimi ortaya koyuyorum. Sana sahip olmak için. Çünkü seni ne aklımdan ne de kalbimden çıkarabiliyorum. En kötüsü de seni sevmenin getireceği tüm sonuçların farkındayım ama kendimi

bir gram bile kendini koruma duygusu yok. Bana ne olacağı umurumda değil çünkü alternatifi - senin ve benim birlikte olmadığımız bir dünya - yaşamak bir yana, düşünmeye bile değmez."

Yüzümü tutuyor, gözlerimin içine sıcak kanlı bir şekilde bakarken neredeyse acı verecek şekilde ellerinin arasında sıkıyor.

"Seni başka bir adamla arabadan inerken görmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Canımı acıtıyor," diye haykırıyor, yüzümden birkaç santim uzakta. Elimi tutuyor ve kalbinin üzerinde kenetliyor. Kalbi çılgınca, çılgınca atıyor ve o acının kalıntılarını hissedebildiğime eminim. "Zihinsel *ve* fiziksel olarak. Sanki kalbimin içine Burç Halife büyüklüğünde bir hançer gömülmüş gibi. Düşünebildiğim tek şey bu, hissedebildiğim tek şey bu çünkü her *nefes alışımda acıyor*. Beni anlıyor musun? Seni onunla görmekten, seni benden başka biriyle hayal etmekten fiziksel acı çekiyorum. Bir dahaki sefere başka biriyle ilgilendiğimi düşündüğünde bunu bir düşün," diyor ve geri çekilip düzensiz bir elini saçlarında gezdiriyor. Geri dönüyor ve bana doğru yürüyor. "Benim siyah beyaz bir dünyam var ve sen onun sadece renkli kısımlarından sorumlusun, Nera. Renklerimden vazgeçmeye niyetim yok."

Yüzümü tekrar kavrıyor ve saçlarımı manik bir şekilde yüzümden uzaklaştırıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Buna inanmak zorundasın. Güvenmek zorundasın

Ben. Ben senin baban değilim, annen değilim. Ben Tristan'ım. Bu odada *senin* için bulunuyorum. İlişkimizi arkadaşlarına açıkladım ve senin için kariyerimi tehlikeye attım. Sabahları *seni düşünerek* uyanıyorum. Var olan her şekilde seninim ve eğer yeni yollar icat ederlerse, o yollarla da senin olacağım."

Şok beni donduruyor. Nasıl sevileceğini bilmeyen ve ilk sorun işaretinde bunu reddeden parçalarımdan nefret ediyorum. Kendimi sürekli sabote etmek çok yorucu ve aniden dünyadan bıkmış hissediyorum. Her zaman savaşmaktan yoruldum.

"Beni uzaklaştırmaya çalışmakla o kadar meşgulsün ki burada olduğumu bile göremiyorsun. Ben *buradayım,* Nera. Hiçbir yere gitmiyorum." Derin bir nefes alarak alnını benimkine yaslıyor. "Lütfen beni itmeyi bırak." diye fısıldıyor.

Orada dururken sessizce ağlıyorum. Gözyaşlarımın kaynağı benim için bir gizem. Kırbaçlanma, rahatlama ve mutluluğun baş döndürücü hissinin bir karışımı.

"Beni seviyor musun?"

Başını sallıyor. "Sana aşığım. Seninle ilgili her şeye. Her günümü seninle geçirirken başka birine bakacağımı nasıl düşünebildin anlamıyorum.

Uyandığım her an seni düşünüyorum ve uyuduğum her an seni hayal ediyorum. Buraya öğretmenlik yapmaya geldiğimde olacağını düşündüğüm son şey buydu, ama seninle tanışmak, seni tanımak, sana aşık olmak?" duraklıyor, düzensiz, duygusal bir nefes alıyor. Dudaklarımdan bir öpücük çalıyor. "Bu hayatımın macerası oldu. Seninle birlikteyken hissettiğim gibi bir mutluluk yaşayacağımı ne hayal edebilirdim ne de umabilirdim."

Ona tutunurken duygularım boğazımda düğümleniyor, bedenim pes ediyor. Sanki kalbimi koruyan son duvarları da bıraktığımda üzerimden fiziksel bir ağırlık kalkıyor ve ona doğru sarkıyorum. Beni geniş göğsüne yaslıyor, yüzüm boynunun kıvrımına yaslanıyor, kolları sırtımda bir bant gibi sarılıyor.

Aklımdan bir sürü kelime, bir sürü düşünce geçiyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Duygularımı ona ifade etmek kolay değil ve ona hemen verebildiğim tek şey uzun zamandır beklediğim bir onay.

"Biz çıkıyoruz."

Konuşmam bir duyuru ile soru arasında bir yerde, ama niyetle söyleniyor. Artık benim için aşikar olan bir şeyin teyidi.

Derinden gülüyor, ruh hali yükseliyor. Her kıkırdamasında göğsü kabarıyor, bu hareket yüzümün yan tarafını rahatlatıyor.

"Evet bebeğim, bir süredir. Sonunda anladığın için

teşekkürler." Gözlerim çırpınarak kapandı.

Bebeğim.

Yüzümü çeviriyor ve dudaklarını benimkilere doğru indiriyor. Dudaklarımızın ilk teması, bütün gün içeride mahsur kaldıktan sonra dışarıda güneşe adım atmak gibi hissettiriyor. Ağzını dudaklarıma bastırdığında içimdeki enerji zıplıyor ve mutlu bir şekilde inliyorum.

Sadece iki gün oldu ama bir ömür gibi geldi.

Dudaklarımı ayırdığımda, yüksek sesle inliyor. Dili içeri giriyor, benimkini arıyor. Beni duvara doğru itiyor, eli başımın yanına geliyor.

Onu daha yakına çekmek için uzanıyorum ama o başını kaldırıyor. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında şehvetten başım dönüyor ve kendimi toparlamam bir dakikamı alıyor.

"Bunu bir daha asla yapamazsın," diye homurdanıyor, eli boğazımın ön kısmına dolanıyor. "Ortadan kaybol. Senden haber alamadığımda neredeyse aklımı kaybediyordum. Bir dahaki sefere bana kızdığında, bana mesaj at, bana ne

Bok gibiyim, nerede olduğunu söyle ve bana iyi olduğunu söyle. Artık kaçmak yok."

Başımı sallıyorum ve o da boğazımı hafifçe sıkıyor. Uyarırcasına.

"Tamam," dedim. "Ama karşılığında bana bir söz vermelisin."

"Ne olursa."

"Kalbimi kırma. Bunun için seni affetmeyeceğim. Beni sevdiklerine söz verenler tarafından hayal kırıklığına uğratıldım ve ihanete uğradım. Beni incittiler. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Bunu bana yapma. Eğer beni kendine aşık edersen, bunu kabul et. Eğer kalbimi sana vermemi istiyorsan, onu korumalısın."

Gözleri kararıyor, dudaklarının kenarında bir sırıtma beliriyor. Eli ensemde dolaşıp ensemi avuçluyor.

"O zaten benim, Nera, ve asla geri vermeyeceğim."

Yıkıcı bir öpücükle ağzımı kendi ağzına bastırıyor. Bu iffetli olmanın tam tersi. Diğer eli belime giriyor ve beni sert aletine doğru bastırıyor ama öpücüğün kendisi yavaş. Kışkırtıcı ve dayanılmaz derecede baştan çıkarıcı. Dili benimkiyle kıvrılıyor ve ağzını dolgun alt dudağımın etrafında kapatmadan önce dudaklarımı yalıyor.

Bana dokunduğunda, vücudumda farklı türde bir elektrik zıplıyor. Bu an o kadar baş döndürücü, o kadar güçlü ve şarjlı ki, etrafımda hissedebiliyorum, bir gök gürültüsünden önce bir şimşek çakması gibi bizi birlikte yakıyor. Vücuduma her dokunuşu, dudakları boynumda, eli kalçamda ya da parmakları amımın üzerinde geziniyor, her bir dokunuşu beni kendimden geçiriyor.

Bir anlık dalgınlıkla otele rahat kıyafetler getirtmiştim. Eşofman altımı yırttı, iç çamaşırımı çıkardı ve sonra orada, amıma doğru bastırdı ve giriş talep etti.

İçeri itmesini bekliyorum ama onun yerine bir kez daha ağzımı buluyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma, sonra onları şefkatli bir öpücüğe boğuyor. Yavaşça içeri itmeye başlıyor.

Çıkardığım nefesli iniltiyi yutuyor ve içime dalıyor. Kahretsin, onun içimde olması ve bir kez daha bana doğru bastırılması iyi hissettiriyor. Olmak istediğim başka bir yer yok.

Gömleğinin yakasından tutup başının üzerinden çekiştirerek çıkarmaya başlıyorum. Gözlerim onun çıplak göğsüne takıldığında saf tahrik parlıyor. O kadar kalın ve mükemmel ki, tam bir *erkek*. Ve bir şekilde *beni* seviyor.

Tırnaklarım sırtına batıyor, onu daha da yaklaştırmak için pençeliyorum. Beni duvara yasladı, bacaklarımı beline doladı ve içime girmeye başladı.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye ağzıma doğru nefes alıyor ve cümleyi bir hamleyle noktalıyor. "Akıllı." *İtiş*. "Güzel." *İtme.* "Geveze." *İt.* "*Benim."*

Onun hararetli ve sahiplenici sözleri karşısında gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Duvarlarımın, savunmasızlık korkumun ve kendi güvensizliğimin onun beni sevdiği gerçeğini görmemi engellemesine izin verdim. Bunların nihayet yıkılıp gitmesiyle geriye kalan tek şey sevgi oldu. Şimdi bunu açıkça görüyorum. Aylardır yanımda, benimle ilgileniyor, benimle savaşıyor, beni *kurtarıyor.*

İçime girerken yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Bana bakıyor, önce gözlerime, sonra güzellik izlerime, sonra ağzıma ve tekrar gözlerime. Ağzını aralıyor, her hamlede dudaklarından küçük bir çaba sesi dökülüyor.

Okyanus rengindeki berrak gözlerinin derinliklerine bakarak yüzünü yaklaştırıyorum ve kendi iddiamı ortaya koyuyorum.

"*Benim.*"

Parlak irisleri yanıt olarak koyulaşıyor, göz bebekleri
büyüyor. "Senin."

Tepki olarak alt karnımda ıslaklık birikiyor, amım onun kalın uzunluğunun etrafında kenetleniyor.

Çok aptalca davrandım. Neredeyse parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verecektim. Fırtınalı derin denizin ortasında bir cankurtaran salı bulan ve güvende olmak için ona tutunan biri gibi, şimdi ona canımı kurtarmak için tutunuyorum.

Ve kelimeler ağzımdan döküldüğünde, itiraf etmenin, hatta gururla ilan etmenin düşündüğümden çok daha kolay olduğunu fark ediyorum.

"Tristan?"

"Evet, bebeğim?" diye cevap veriyor, gözleri konsantrasyon içinde kapalı. Başparmağı klitorisimi buluyor ve ona sürtünerek beni çılgına çeviriyor.

Yüzünün yan tarafını usulca
okşuyorum. "Ben de seni
seviyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Dişlerini birbirine geçirirken bile vahşi ve çılgınca benimkileri buluyorlar.

"Taşaklarım içindeyken bana bunu söyleme."

Gülüyorum, daha sıkı tutunuyorum. "Neden?"

"Çünkü beni boşaltacaksın."

Bizi döndürüyor ve beni yatırdığı yatağa doğru yürüyor, hala içime gömülüyken üstümde sürünüyor.

"Yani seni sevdiğimi söylememeli miyim?" Ona takılarak söylüyorum.

"Hayır, söylemeni istiyorum, lanet olsun, söylemene *ihtiyacım var.* Beni dinleyen herkese söyle, hatta tüm dünyaya söyle ki benim olduğunu bilsinler. Sadece beş dakika bekle," diye homurdanıyor, bacağımı omzunun üzerinden kaldırırken alnı kırışıyor ve itişlerinin açısını değiştiriyor.

Zevk vücudumdaki her atomu aydınlatıyor ve ben de karşılık olarak ona doğru eğiliyorum.

"Yapamam," dedim, "sana nasıl hissettiğimi söylemek için bir saniye daha bekleyemem. I
Seni *seviyorum*."

Küfür ediyor ve sonra ağzı benimkine çarpıyor. Başparmağı klitorisimle oynarken beni öpüyor ve itiş gücü beni gittikçe kenara yaklaştırıyor.

"Tekrar."

"Sana sağlıksız, tehlikeli ve tamamen aşığım, bebeğim." Gözleri ağzımı yakıyor, sanki söylediğim her kelimeyi alıyor ve zihnine kilitliyor. Onun benim için kullandığı sevecen ifadeyi ben de kullandığımda düpedüz kavruluyorlar. "Çok uzun zamandır öyleydim, sadece bunu kendime itiraf edemiyordum. Başıma gelen en iyi şeyin başından beri orada durduğunu görmek için geçmiş deneyimlerimin üstesinden gelemedim. Bana kendime inanmayı, kendime karşı nazik olmayı öğrettin. Bana gerçekten nasıl yaşayacağımı ve bundan nasıl keyif alacağımı öğrettin. Beni yanardöner bir şekilde mutlu ediyorsun. Gerçek şu ki, artık sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Umarım asla öğrenmek zorunda kalmam. Geleceğin ne getireceğini ya da koşullarımızın gerçekliğini nasıl yönlendireceğimizi bilmiyorum ama bu benim için önemli değil. Önemli olan tek şey seninle olacağımı ve bunu birlikte çözeceğimizi bilmek."

Bana bakarken gözleri saf bir saplantıyla parlıyor. Ağzımı kendi ağzıyla bulmadan önce burnunu benimkine sürtüyor. Ağırlığını tamamen üzerime veriyor, vücudu sıcaklığı ve şefkatiyle beni boğuyor.

Kulağını bulup fısıldıyorum: "Hayatımda verdiğim en iyi karar o barda sana yaklaşmaktı."

"Hayatımda verdiğim en iyi karar, sen çekip gitmeye çalıştığında peşinden gitmekti."

Kıkırdıyorum ve içime cezalandırıcı bir şekilde giriyor. Kulağıma karşı homurdanırken ağzım fısıltılı bir 'o' ile ayrılıyor, "Komik değil. Neredeyse kaçırıyordum

o küçük oyun yüzünden hayatımın aşkını kaybettim."

Yanaklarım pembe pembe kızarıyor ve ağzını kendime doğru çekiyorum. Ritmini artırıyor ve ben de ona doğru eğilerek itişine itişle karşılık veriyorum. O içime girerken ağızlarımız birbirine kenetleniyor.

Sonra klitorisimi çimdikliyor ve tüm vücuduma yayılan bir ürperti gönderiyor. Amım onun etrafında spazm geçirirken kasları kilitleniyor. Birleşik orgazmlarımızın patlayıcılığı beni şaşırtıyor ve tek yapabildiğim beni altına alırken ona tutunmak.

Dakikalarca orada uzandık, nefesimizi tuttuk ve birbirimize bakarken usulca güldük, yeni ve baş döndürücü bir şekilde aşık olan genç insanların kahkahaları. Göğsümde ve zihnimde sonsuza dek saklayacağımı umduğum bir hafiflik var.

Sonunda, yatak odamın kapısının çalınmasıyla irkildik.

"Yatak odanızdan gelen bazı sesler duyduk, uh, buna güçlü bir anlaşma diyelim-" Bellamy kapının diğer tarafından başlar.

"Oturma odasından duyduk!" Thayer araya giriyor, heyecanlı sesi sert ahşapta net bir şekilde çınlıyor. "Tamamen bunun için tebrikler, Nera. Kapının arkasından sana bir başparmak işareti yapıyorum, göremediğini biliyorum."

Bellamy'nin ona "Odaklan," diye fısıldadığını duyuyoruz.

"Bellamy'nin söylemeye çalıştığı şey, siz barışmışsınız gibi görünüyor, o yüzden içeri girebilir miyiz?" Six sözü devralıyor. "Neler olduğunu öğrenmek için *sabırsızlanıyoruz."*

"Şahsen ben de Menkul Kıymetler belgemin süresinin uzatılması konusunu görüşmek istiyorum-"

"*Thayer*!"

***

OceanofPDF.com

Bölüm 39

Tristan

Dün Nera'ya gerçeği söylemeliydim.

Bu yüzden ilişkimizi bitirdiğini sanıyordum. Ne yaptığımı bildiğini bağırarak söylediğinde, ortaya çıktığımdan emindim. Onun yerine Tess'le yediğim yemeği yanlış anladığını fark ettiğimdeki rahatlama yıkıcıydı.

Bu, her şeyi ortaya dökmek ve ilişkimizin temelindeki yalanı itiraf etmek için bir fırsattı ve ben bunu yapamazdım. Kırk sekiz saatlik bir cehennem deneyiminden yeni çıkmışken ve bunu yaparsam onsuz daha çok gün geçireceğimi biliyorken olmazdı.

Bencilceydi ama benim kalmasını sağlamak için yalandan çok daha fazlasını yapmaya hazırdım.

Yakında ona söyleyeceğim, resmi ilişkimizi kurduğumuzda. Onu gerçekten ne kadar sevdiğimi anladığında. O zaman beni terk edemeyecek.

"Peki, sen sapık mısın?"

Hem ses hem de soru beni irkiltiyor ve düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Sıramdan döndüğümde Sixtine, Thayer ve Bellamy'yi sınıfımın kapısında buluyorum.

Konuşan Bellamy'ydi. Thayer arkalarından kapıyı kapatırken o ve Altı odaya girerler.

"Pardon?" Şaşkınlıkla sordum.

Six kollarını kavuşturmuş ve gözlerini bana dikmiş bir şekilde masamın önünde duruyor. Bellamy kalçasını masama yaslamış, yüzünde şüpheci bir ifade var.

"Bu yıl RCA'ya mükemmel elmacık kemiklerin ve mesleğini küçümsediğin belli olan karamsar ve gizemli bir şekilde geldin, yani bu ne demek oluyor? Önceki okulundan kirli bir skandal yüzünden falan mı ayrılmak zorunda kaldın?" Thayer, ön sıradaki bir masanın üstünde kayıtsızca oturmuş, ayakları altında mutlu bir şekilde sallanırken soruyor.

"Sorduğu *şey* şu, bu senin olayın mı?" Bellamy soruyor. "Genç kızlara asılmak, onlarla yatmak, onlarla ilişki yaşamak?"

Powerpuff Kızları tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi hissediyorum. Dün gece, kızlar arasında kapsamlı bir sorgulama yapılması gerektiğini biliyordum, bu yüzden üçü kapıyı çaldıktan sonra hemen oradan ayrıldım. Nera daha sonra yanıma geldiğinde, onu saatlerce İspanyol Engizisyonu tarzında sorguya çektiklerini söyledi. O geceki duygularımızın beyanı dışında hikayemizin her detayını anlattı.

Sanırım bir kısmı hala bunun doğru olduğuna, onu sevdiğime inanmakta tereddüt ediyor. Geçmişte de aynı gerçeklik o n u hayal kırıklığına uğratmıştı, o yüzden anlıyorum.

Bu sadece onu daha çok sevmemi sağlıyor.

Ve şimdi sorguya çekilme sırası bende gibi görünüyor.

"O bir kız değil," diye mırıldandım.

"Ama bu senin işin mi?" Altı sorar.

"Hayır."

Thayer başını yana eğip beni inceliyor ve "Sapık gibi görünmüyor" demeden önce bana sondalı bir bakış atıyor.

Bellamy arkadaşına bakmak için sadece başını çevirir.

"Sadece seksi olması, dev bir kırmızı bayrak olmadığı anlamına gelmez. Aslında, bu muhtemelen durumu daha da kötüleştirir." Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Sapığın teki olmalı."

"Ben sapık değilim."

Thayer beni göstererek, "Bu *tam da* bir sapığın söyleyeceği şey," diye haykırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, burnumun kenarını sıkıyorum ve sabır rezervlerimin derinliklerine iniyorum. Kapının bir kez daha açıldığını duyuyorum ve başımı kaldırıp Phoenix'e bakıyorum.

içeri girer. Önündeki manzaraya bakarken kaşlarını çatıyor ama nişanlısına doğru yürüyor, elleri onun beline dolanırken alnı düzeliyor.

"Vahşi kız," diye mırıldanıyor, ağzı kızın saçlarına düşüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Adam boynuna sokulup yüzünü kapattığında kıkırdıyor ve ağzına hızlı öpücükler konduruyor.

Thayer gözlerini devirir. "Şimdi olmaz, Phoenix. Onun dikkatini dağıtma, ilgilenmemiz gereken önemli arkadaş işlerimiz var."

Onaylarcasına mırıldanıyor ve onun yanındaki masaya oturuyor, Sixtine'i de yanına çekip bacaklarının arasına ve göğsüne yerleştiriyor.

"Nera ile olan ilişkisi hakkında onu sorguya mı çekiyorsun?" diye soruyor, telefonunu çıkararak. "Çocuklara söyleyeceğim."

Altı gözlerini kocaman açarak ona bakar. "Biliyor muydun?"

Phoenix telefonu bana doğru sallıyor. "Sınıfta geçirdiği zamanın yüzde seksenini onunla göz göze gelerek geçiriyor. Fark etmediğine şaşırdım." Siktir, fark ettim mi? Bu benim için yeni bir haber. Ona olan takıntımı açığa vurma konusunda daha dikkatli olmalıyım. "Kamçılandığını anlamak için görmen gereken tek şey bu. Nera onu parmağında oynatıyor," diye ekliyor, sanki aynı şey Six ile onun için söylenemezmiş gibi bana sırıtarak.

Sessiz kaldığımda Bellamy kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Hayır."

"Neden olmasın?" Thayer soruyor.

Yavaş, memnun bir sırıtış dudaklarımı
geriyor. "Tek bir yalan bile
duymadım."

Altı, Phoenix'e bakar.

"Neden bana ikisinden bahsetmedin?"

Omuz silkiyor. "Ne yaptığı umurumda değil." Elleri kadının kalçalarında sıkılaşıyor. "Sana yakın bir yerde olmadığı sürece."

Güzelce kızardı. "Şimdi düşünüyorum da, bunu senden duymak istemezdim. Hazır olduğunda bana söylemek Nera'ya kalmıştı." Tekrar ona bakıyor. "Başka sırlar da saklıyor musun?"

Sertleşiyor, ama bu konuşmanın amaçsızca sürmesini izlemekten bıktım.

"Bakın," diye araya girdim, birbiri ardına kızlara bakarak, "İstediğim son şey bir öğrenciyle yakalanmak, inanın bana. İstemediğimi mi sanıyorsunuz?

uzak durmak için? Başka biriyle çıkmak istemediğimi mi sanıyorsun? Yapamam," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Sınıfta onunla göz göze geliyorsam, her geceyi birlikte geçirmemize rağmen ona doyamadığım içindir. Onu seviyorum. Onu sevmemeyi denedim ama yapamıyorum. Daha da önemlisi, istemiyorum. Tek düşünebildiğim, herkesin içinde onun elini tutabileceğim ve çatılardan onun bana ait olduğunu haykırabileceğim gün."

Bellamy'nin ağzı düşerken Six'in gözleri yumuşar. Thayer'ın dudaklarında şaşkın ama memnun bir gülümseme belirir.

Rhys ve Rogue içeri dalınca kapı pat diye açıldı ve herkesin dikkati benden uzaklaştı.

"Bebeğim!" Thayer haykırarak masadan aşağı atlar ve Rhys'in bekleyen kollarına atlar.

Rogue'un delici bakışları oturduğum yerden kalkıp hâlâ masama yaslanmış olan Bellamy'ye yöneliyor. Onun gözleriyle karşılaştığında kendi gözleri mutlulukla parlıyor.

Ona doğru yürüyor ve sahiplenici bir elini kıçına koyuyor. "Çok yakın duruyorsun tatlım," diye mırıldanıyor.

Kollarını adamın boynuna doluyor ve kirpiklerinin altından ona tatlı tatlı bakıyor.

"Bölgeci olmaya gerek yok, bebeğim. Az önce bize Nera'ya aşık olduğunu söyledi."

Arka planda Thayer'la sanki birbirlerini iki dönem yerine iki yıldır görmemişler gibi ağır ağır öpüşen Rhys ağzını açıp ona bakıyor.

"Lanet olsun, iyi kısmı kaçırdık. Beni daha sonra bilgilendirir misin, aşkım?"

Başını sallıyor, adamın yüzüne uzanıyor ve ağzını tekrar onun.

"Hey," diyorum dikkatlerini çekmek için parmaklarımı şıklatarak. "Benim de Bu küçük aşıklar buluşmasının daha uzun sürmesini izlemek için yapacak çok şey var. Verdiğim cevaplardan tatmin olduysanız, gitmekte özgürsünüz."

"Onunla dalga geçmiyorsun değil mi?" Bellamy soruyor. "Hayır."

"Söz mü?" Thayer ekliyor, ses tonunda bir miktar uyarı var. "Evet."

Six başını sallıyor ve Phoenix'in bacaklarının arasından çıkıp bana doğru yürüyor ve hızlıca sarılıyor. Sinirli bir ses çıkardığını duyuyorum, bu yüzden kollarımı sıkıca yanımda tutuyorum.

"O zaman aileye hoş geldin Tristan," diyor gülmeden önce. "İlk adını söylemek çok garip."

"Siz ne yapıyorsunuz?"

Hep birlikte arkamızı döndüğümüzde Nera'nın kapıda durduğunu ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle hepimizi izlediğini görüyoruz. Antrenmana gidiyor olmalı çünkü üzerinde sevimli bir antrenman seti var ve ekipman çantasını omzuna asmış.

Onları işaret ediyorum. "Arkadaşların seninle olan niyetim hakkında beni sorguya çekiyor."

"İyi haber, Ner Bear, sapık olmadığı ortaya çıktı. Ona sorduk," diyor Thayer gururla.

Nera'nın yüzü o kadar komik ki gülmekten kendimi alamıyorum.

"Şey, tamam," diyor, nasıl cevap vereceğinden emin olamadan. Altı'ya doğru döner. "Peki, o nasıldı?"

Sixtine en yakın arkadaşına mutlulukla gülümsüyor. "Sınavı başarıyla geçti."

Bellamy, Rogue'un kollarında dönüyor, böylece Rogue kolunu göğsünün üst kısmına dolamış bir şekilde onun önünde duruyor.

"Şimdilik. O da ben de suç meraklısıyız," diyor başparmağını Thayer ile kendi arasında sallayarak. "*Law & Order'ın* her bölümünü izledim: *SVU'nun her bölümünü izledim,* tamam mı? Eğer senin bir pislik olduğunu düşünürsem Olivia Benson seni gelecek yıla bırakır. *Ya da* ona zarar verirsen."

"Anlaşıldı," diyorum başımı ciddi bir şekilde sallayarak. Nera'nın yüzüne dönüyorum, arkadaşlarıyla konuşuyor ama ona bakıyorum. "Şimdi lütfen git de kız arkadaşıma bugün onu ne kadar özlediğimi söyleyebileyim," diye mırıldanarak elimi ona doğru uzatıyorum.

Bana doğru yürüyor, gözlerini şehvetle yüzüme dikiyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Diğerlerinin kapıya doğru ilerlemeye başladığını duyduğumda onu kendime doğru kıvırıyorum.

Oturduğum yerden ona bakıyorum, bir kez olsun bu farklı manzaranın tadını çıkarıyorum. Sıcak elini yanağıma koyuyor ve beni usulca okşuyor.

"Şu uzatma hakkında..." Thayer'ın arka planda başladığını duyuyorum, sesi alaycı.

"Defol," diyorum umursamaz bir tavırla, gözlerim Nera'nınkilerden hiç ayrılmıyor. "Denemeye değer," diyor Thayer yüksek sesle gülerek.

Rhys bir kolunu omzuna doluyor ve onu kendine çekiyor. Bana buz gibi bir bakış atarken yüzündeki tüm şakacılık izleri kayboluyor. "Onunla konuşma şekline dikkat et, Novak."

Sadece Nera'nın duyabileceği şekilde fısıldıyorum.

"Onlara gitmelerini söyle ki bütün gün sana yapmayı düşündüğüm ahlaksız şeylere başlayabileyim."

Gözleri kararıyor ve dudaklarında heyecanlı bir gülümseme beliriyor. Arkadaşlarına doğru dönüyor ve eliyle kışkırtıcı bir hareket yapıyor.

"Şimdi erkek arkadaşımla iğrenç olma sırası bende, o yüzden size bir gösteri yapmadan önce dışarı çıkın."

Arkadaşları dışarı çıkarken kıkırdıyorlar ve benim gözlerim Rogue'unkilerle çakışıyor. Bana değerlendirici bir bakış atıyor, bakışları omurgamda bir ürperti yaratacak şekilde içime işliyor, sonra da çıkıp gidiyor.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 40

Nera

Daha önce Tristan'la aramızda iyi bir şeyler olduğunu düşünüyordum ama o birkaç günden sonra işler değişti.

Daha iyisi için.

Dış dünya için biz hâlâ bir sırız. Sınıfa gidiyorum ve Uluslararası İşletme dersimde başımı öne eğerek onun her zaman bana yönelttiği bakışlardan kaçıyorum. Sanki onu tanımıyormuşum gibi onunla konuşmadan çıkıyorum. Antrenmana gidiyorum. Eve gidiyorum. Ve döngü ertesi gün kendini tekrarlıyor.

Ama arkadaşlarımla, yakın çevremle güçlü bir ilişki içindeyiz. Artık gece geç saatlerde karanlıkta sadece onun evine gitmek zorunda değilim. Oyun gecelerine geliyor, kızları davet ediyor ve bize yemek pişiriyor, bara gidiyor ve erkeklerle içiyor.

Benimle kanepede kucaklaşıyor. Benimle birlikte banyomda duş alıyor ve banyodan çıktığımızda buharlı aynanın önünde beni gıdıklıyor. Sabahları bana kahvaltı hazırlıyor ve en sevdiğim fincanda kahve servis ediyor.

Kızların ona nasıl tepki vereceği konusunda ne kadar kaygı ve endişe duyduğumu fark ettiğimi sanmıyorum, ancak diğer çocuklarla olduğu gibi onu da benimsediler.

Şimdi bile, Thayer ile Dünya Kupası hakkında tartışmasını izlerken, kalbimin bir tür rahat sıcaklıkla şiştiğini hissediyorum.

ona teşekkür etmeye alışmıştım.

"Nasıl olur da İngiltere'yi desteklemezsin?"

Omuz silkiyor, ilgisiz bir şekilde. "İzlemesi heyecan verici değil. Hiçbir yetenekleri yok."

"Mantıksız davrandığında seninle konuşamam," diyor hışımla. Su şişemi doldurduğum mutfaktan gülüyorum.

"Şimdi Arjantin, Fransa, hatta Hırvatistan, bu adamların tarzı var."

Bellamy, "Kızım Six için Fransa'yı destekliyorum," diye ekliyor. Onu.

"*Allez les Bleus*!" Altı kişi mutlu bir şekilde bağırıyor.

Tristan Bellamy'ye küstah bir bakış atar. "Erkek arkadaşın İngiliz, Bellamy, Fransızları desteklemek büyük bir suçtur."

Ona sinsi bir gülümseme verir. "Merak etme, beni nasıl affettireceğimi biliyorum."

"Hepiniz ümitsiz vakasınız," diyor hayal kırıklığıyla başını sallayarak.

Ben mutfaktan izlerken iyi huylu bir şekilde şakalaşmaya ve didişmeye devam ediyorlar. Bir kaseye atıştırmalıkları doldururken onları dinlerken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Bulimia hala her gün mücadele ettiğim bir şey, ancak sesi daha sessiz, daha az mevcut ve baskıcı. Çoğu gün onu duymazdan gelebiliyor ve dikkatli yemeye, vücudumu besleyecek yiyecekler yemeye odaklanabiliyorum. Her geçen gün zihinsel yüküm biraz daha hafifliyor.

"Mutlu görünüyorsun."

Omzumun üzerinden, yanımda duran ve mutfak adasına yaslanmış olan Six'e bakıyorum.

"Gerçekten mi?"

Bakışlarımı tutarak başını sallıyor. "Evet."

Tristan'ın kanepede yarı oturup yarı yattığı, İngiltere maçını izlerken ellerini çılgınca hareket ettirdiği yere bakıyorum. Bakışlarımın ağırlığını hissediyor ve bana bakıyor, kalbimin çarpmasına neden olan ukala bir sırıtış atıyor. Yanında olmadığım zamanlarda da bana böyle sırıtıyor, ona ait olduğumu söylüyor. İşaret parmağını ağzına götürüp öpüyor, sonra burnuna birkaç kez vurmadan önce beni işaret ediyor. Bu şekilde uzaktan burnumu öpüyormuş gibi yapıyor.

Ona o kadar aşığım ki, bu beni şok ediyor. Olumlu bir duyguyu bu kadar güçlü, bu kadar içten hissedebileceğimi düşünmemiştim, ama o bunu benden kolayca çıkarıyor.

Geri dönüp Altı'ya bakıyorum. "Sanırım sonunda olabilirim."

Yanıma geliyor ve bana hızlıca sarılıyor, geri çekiliyor ama ellerini omuzlarımda tutuyor. "Çok sevindim. Daha önce zorlandığını fark etmediğim için özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Seni rahatsız etmek istemedim." Bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı.

"Nera..."

"Hayır, bundan daha fazlasıydı. Utanmıştım. Bir parçam hala utanıyor. Kağıt üzerinde her şeye sahibim, ayrıcalıklıyım, başarılıyım ve pek çok açıdan şanslıyım, pek çok kişiden daha şanslıyım. Hayatımda sahip olduğum her şeye rağmen son derece mutsuz olduğumu itiraf etmek bana çok bencilce geldi, anlıyor musunuz?"

Gözleri yumuşuyor ve kolumu hafifçe okşuyor. "Senin mücadelelerinin diğerlerinden farklı olması, onların geçerli olmadığı anlamına gelmez. Onları kendine saklaman ve sessizlik içinde mücadele etmen gerektiği anlamına da gelmez. Artık Tristan'a sahip olduğun için mutluyum ama bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için her zaman pişmanlık duyacağım."

Ona sarılma sırası bende. Ona olan sevgimin derinliğini anlatmak için öyle sıkı sarılıyorum ki, neredeyse onu kendime doğru ezeceğim.

"Bunu düşünmek için bir saniye daha harcama. Bunu senden saklayan bendim ve saklamakta da iyiydim."

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyor. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak geri çekiliyorum. "Şimdi seni böyle, gerçekten mutlu ve aşık görünce, bunu daha önce nasıl göremediğimi anlamıyorum. Aradaki fark gece ve gündüz gibi. Şu anda kelimenin tam anlamıyla parlıyorsun" diyor mutlulukla.

"Ona o kadar aşığım ki, bu beni korkutuyor." Başını salladı, anlıyordu.

Birini sevmenin ne kadar acı verici olabileceğini herkesten daha iyi biliyor.

"Anlıyorum. Ne olursa olsun, endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Buraya bakmadan bir dakikadan fazla duramaz. İyi birine aşık olmuşsun."

***

"Bugün iyi iş çıkardın, Nera. Ayak çalışması antrenmanlarında gerçekten çok iyiydin" diyor Koç Kelly.

Krav'ın 'istifa etmesinden' ve Koç Kelly'nin onun yerine geçmesinden bu yana birkaç ay geçti. Eskrim antrenmanım bu nedenle tamamen değişti. Kelly de Kravtsov kadar sonuç odaklı olsa da yöntemleri çok daha az aşırı.

Saf ağırlık kaldırma ve kardiyo antrenmanları kadar aktif toparlanma ve jimnastik tipi hareketlere de öncelik veriyor. Daha da önemlisi, daha iyi sporcular için pozitif takviyeye inanıyor ve sonuçları da açık. Her gün gelişmeleri görebiliyorum.

"Teşekkürler Koç," diyorum mutlulukla gülümseyerek.

"Yarın dinlen, Pazar günü antrenmanda görüşürüz."

"Kulağa hoş geliyor, iyi hafta sonları," diye cevap veriyorum ve çantamı alıp dışarı çıkıyorum.

Telefonumu kontrol ediyorum ve Tristan'dan hiç mesaj gelmediğini görüyorum. Kaşlarım hafifçe çatıldı. Bu çok garip. Genelde antrenman sonrası yüzümün kızarmasına neden olan müstehcen mesajlar atar.

Onu aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor.

Bu sabah evimden çıktığımızda -ben antrenmana, o çalışmaya- bana öğle yemeği pişirmek için daha sonra kendi evinde buluşmamızı söyledi.

Elleri hamura falan dalmış olmalı ve telefonunu kontrol etmiyor olmalı.

Onun evine giderken yerel bir marketten taze çiçekler alıyorum. Evin içinde gizlice çiçekleri sevdiğini ve ona ne tür sürprizler yapacağımı görmekten hoşlandığını biliyorum. Bugün, onun en sevdiği renklerde laleler seçtim.

Birkaç hafta önce dairemin anahtarlarını unutmuştum ve kızlar erkek arkadaşlarıyla birlikte olduğu için yanlışlıkla dışarıda kalmıştım. Tristan'ın evine gittiğimde, merdivenlerin başında durmuş beni bekliyordu. Elinde ön anahtarının bir kopyası vardı.

Elimi sıktı ve anahtarı nazikçe avucuma yerleştirdi, parmaklarımı tek kelime etmeden anahtarın etrafına kapattı.

İlişkimizde ileriye doğru bir adım daha, küçük bir adım ama yine de kalbimi heyecanla çarptıran bir adım.

Bugün o anahtarı kullanıyorum, Bellamy'den gelen bir mesajı yanıtlarken kendimi onun evine bırakıyorum. Dikkatim başka yerde ve ancak kapıyı arkamdan kapatıp arkamı döndüğümde dairenin durumunu fark ediyorum.

Kısmen yağmalanmış gibi görünüyor.

Gördüğüm manzara karşısında olduğum yerde donup kaldım. Yemek masasının içindekiler - bir ya da iki kupa, birkaç posta, birkaç kitap - yere yayılmış. Bir viski şişesi yanlarında paramparça duruyor, içeriği beyaz duvarlardan aşağı yavaşça damlıyor. Şok nefesimi kesiyor.

Bir şey bana kaçmamamı, daha da içeri girmemi söylüyor.

Belirsiz bir şekilde oturma odasına girdim. Kanepenin yanında yere yayılmış daha fazla kitap var. Kitaplığın dibinde küçük, değersiz bir dekoratif heykelcik kırılmış. Gözlerim beni yatak odasına götürene kadar yıkım yolunu takip ediyor. Çerçevenin hemen yanından bir bacak görünüyor. Yan tarafa kayıyorum, Tristan'ı tanıyana kadar yavaş yavaş vücudun daha fazla kısmını ortaya çıkarıyorum.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yatağının kenarına yaslanmış, başı öne eğik bacaklarının arasında, dirseklerini dizlerine dayamış oturuyor. Sağ elinde yarısı boş bir viski şişesi asılı.

"Tristan," diye fısıldıyorum, boğazımda bir yumak oluşuyor.

Başını kaldırıyor ve nefesim kesiliyor ama rahatlamıyorum. Bana bakışı lanetli. Sanki orada değilmişim gibi doğrudan bana bakıyor.

Çantamı bırakıyorum, paltomu çıkarıyorum ve ayakkabılarımı aceleyle tekmeliyorum, bu arada gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum. Ben yaklaşırken onun bakışları da beni terk etmiyor. Gözleri cam gibi ve cansız.

"Neyin var?" Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çökerken yüzünü avuçlayarak soruyorum. Vücudunu kontrol ediyorum ama iyi görünüyor, en azından fiziksel olarak. Ellerimi üzerinde gezdirirken bana boş boş bakıyor. "Ne oldu?"

Onu hiç böyle görmemiştim... çok, çok *boş*. Bana baksa da, gözlerinde sevmeye başladığım o olağan yoğunluk ya da neşeden eser yok. Sadece kendi kabuğuna çekilmiş.

"Ne oldu bebeğim?" Tekrar ediyorum, yüzünün her iki tarafını sert bir şekilde kucaklıyorum.

Etrafına, harap olmuş dairesine ölü gözlerle bakar. Sonsuzluk gibi gelen bir sessizlikten sonra, "Her şeyi berbat ettim," diye mırıldanır.

Demek dairesini mahveden oydu. Yüzünü omzuma yaslayıp onu kendime sıkıca sarıyorum. Ona sarılırken elim yüzünün yan tarafını okşuyor.

"Bunun için endişelenme, kolayca düzeltilebilir. Sen iyi misin?"

Geri çekiliyor, başı arkasındaki şilteye düşüyor, gözleri yarı açık kapakların arasından sarhoş bir şekilde bana bakıyor.

"Yapmaması gerekiyordu... Yapmadı."

Kelimeleri mırıldanıyor, sarhoşluğu takip etmeyi zorlaştırıyor. "Kimin ne yapmaması gerekiyordu?" Muhteşem bir şekilde dağılmış saçlarını alnından itiyorum, parmaklarımı yatıştırıcı bir şekilde saç tellerinde gezdiriyorum. "Konuş benimle."

"Sen gittikten sonra Tess bana mesaj attı. Görünüşe göre annemiz hastanedeymiş. Onu oraya babamız yatırmış."

Omurgamda bir ürperti geziniyor, ellerim vücudunun ortasında donuyor.

"Yani... ona zarar mı verdi?"

Başını sallıyor, bakışlarında sıkıntı açıkça görülüyor. "Göz çukurunu ve sol bileğini kırmış."

Dudaklarımdan çıkan dehşet dolu nefesi yutuyorum. Bu kadar perişan olmasına şaşmamalı. Kalbim ikisi için de acıyor. Hissetmiş olması gereken korkuyu ancak hayal edebilirim. Benim çektiğim çile onunkinin yanında sönük kalıyor ama korku şimdiden ölümcüldü. Vuruşlar durduktan çok sonra bile sizinle kalıyor.

Onun bunu yaşamak zorunda kaldığını, hastanede olduğunu, özellikle de çocuklarından birinin ondan bu kadar uzakta olduğunu düşünmek bile bana acı veriyor.

"Orada olmamalıydı- orada olmalıydım," diyor şiddetle, aniden sözünü kesip düşüncelerini değiştiriyor. "Orada olsaydım onu durdurabilirdim," diye aniden öfkelenerek ayağa fırlıyor ve dengemi kaybetmeme neden oluyor.

Yumuşak bir iniltiyle kıçımın üzerine düşüyorum, kuyruk sokumum yere değdiğinde yüzüm buruşuyor.

Çıkardığım acı dolu sesten sonra gözlerini bana dikti.

"Siktir. Siktir, özür dilerim," diyor, önümde çömeliyor ve kollarımı tutuyor. "Her şeyi mahvediyorum, özür dilerim." Sesi hafif manik, gözleri geniş ve çılgınca beni herhangi bir yara için incelerken.

"Hey," diyorum, bir elimle ensesini, diğer elimle sırtını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Hey," diye tekrarlayarak gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. "Ben tamamen iyiyim, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, tamam mı?"

Başını sallıyor ve kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ağzını benimkinin üzerine kapatıyor ve dudaklarındaki, dilindeki viskinin tadını alabiliyorum. Geçmişte birçok kez tattığım gibi.

belki de tadı böyle olmamalıydı. Bir bağımlılığı olduğunu sanmıyorum ama kesinlikle sağlıksız olduğunu düşündüğüm bir eğilimi var.

Elimi şişenin boynuna sararken gözlerimi yüzünden ayırmadan geri çekiliyorum. Beni sessizce izliyor ve şişeyi yavaşça elinden çekip aldığımda kıpırdamıyor.

"Annene olanlar senin suçun değil. Suçlu olan tek kişi baban." Şişeyi kapatıp yan tarafına doğru yuvarlıyorum. "Bu sorumluluğu kendine yükleyemezsin, bu haksızlık. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, şimdi yapabileceğin tek şey annenin yanında olmak." Yavaşça onu geriye itiyorum, böylece oturan o oluyor. Bir bacağımı onun iki yanına koyarak kucağına sürünüyorum ve çenesi boyunca yumuşak öpücükler kondurmaya başlıyorum. Bana izin veriyor, önderliğime direnmiyor ve elleriyle belimi kavrıyor. "Benimle ilgilenmek, benimle ilgilenmek ve iyi olduğumdan emin olmak senin için çok kolay. Görünüşe göre annen ve kız kardeşin için de aynısını yapıyorsun." Dudaklarımı kulağına bastırıyorum, sırtında ve omuzlarında yatıştırıcı daireler çiziyorum. "Aynı şefkat ve merhametten biraz da kendin için bulmalısın bebeğim. Hepsini bir kenara atamazsın."

"Güvende olacağını düşünmüştüm. Öyle olması gerekiyordu."

Tekrar tekrar söylüyor, ben ona sarılırken tenime karşı kelimeleri mırıldanıyor. Sonunda ayağa kalkıyor ve beni yatağa taşıyor. Beni yanına yatırıyor, kolu belime dolanıyor ve beni kendisine doğru bastırıyor.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 41

Tristan

Son birkaç aydır alkol alımım yavaş yavaş azaldı. İçki içmek artık düşündüğüm bir şey değildi çünkü Nera'nın yanındayken kendimi uyuşturmaya ihtiyacım yoktu.

*Sambour'*a sadece bir kez nefesimde likörle gitmiştim ve Luca şişeyi bir kenara bırakmamı sağlayacak bir tavsiyede bulunmuştu.

Bana şöyle demişti: "*Pek çok şef içki içer ve bunun pek çok farklı nedeni vardır. Sizi yargılamıyorum, sadece ayık olduğunuzda damak tadınızın çok daha keskin olduğunu bilmenizi istiyorum.*"

Haklıydı ve Nera yanımdayken o günden beri tek başıma içki içmemiştim.

Ama Tess ona ait olmayan bir numaradan bana ulaşıp babamızın ne yaptığını haber verdiğinde, zil zurna sarhoş olmanın verdiği duygusuz uçurumun rahatlığına ihtiyacım vardı.

Şimdi gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey Nera oluyor. Bana sarılmış, yüzünü göğsüme bastırmış ve mışıl mışıl uyuyor. İkimiz de hala dünkü kıyafetlerimizi giyiyoruz.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Tek hatırladığım, sarhoş bir uykuya dalarken bana sarıldığı.

Saç telleri yüzünün önüne düşmüştü. Onları fırçalayarak uzaklaştırıyorum ve nazikçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Kıpırdanıyor, yumuşak bir inilti çıkarıyor.

sikimi anında sertleştirdi. Gözleri fıldır fıldır açılıyor, o karanlık derinlikler beni çağırıyor.

"Seni hak edecek ne yaptım ki?" Yüksek sesle merak ediyorum.

Başını yukarı kaldırıp beni öpüyor ve bir eliyle yüzümü kavrıyor.

"Beni kurtardın," diye fısıldıyor. "Yaptığın şey buydu."

Başımı sallıyorum, alnımı onunkine yaslıyorum.

"Yanlış anladın," diye nefes alıyorum, "*Beni* kurtaran sendin." "Belki de bu yüzden o barda seni seçtim. Belki de b u yüzden öylece çekip gitmeme izin veremezdi. Belki de tanışmamız kaderimizde vardı." Çenemi tutuyor. "Birbirimizi kurtarmak için."

"Kader," diyorum sözlerini tercüme ederek.

Başını sallıyor ve beni tekrar öpüyor. Geri çekiliyor, ışıldayan gözleriyle bana gülümsüyor.

"Kader," diye kabul ediyor.

***

İki gün sonra Londra'ya dönmek için ayarlamalar yaptım. Babamı ve kurallarını sikeyim. Bir anlaşma yapmıştık ve o anlaşmaya sadık kalmadı. Sadece bu da değil, anneme olan kötü muamelesi de geçmişte olduğundan çok daha acımasızdı. Tess şu anda hastaneden eve döndüğünü, babamla paylaştığı ev olan o kötülük çukuruna geri döndüğünü söylüyor.

Eve dönüş amacım iki yönlü; birincisi onun iyi olduğundan emin olmak, ikincisi ise babamla yüzleşmek ve bu işe kesin olarak bir son vermek. Henüz bir stratejim ya da planım yok ama bildiğim tek şey geri döndüğümde Nera'ya gerçeği söyleyeceğim.

Ona aylar önce söylemeliydim, sadece onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordum.

"Bir an önce yola çıkmalısın," diyor Nera.

Başımı karnının üzerinde durduğu yerden kaldırıp ona bakıyorum. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Karanlık oturma odasında kanepede uzanıyoruz, tek ışık yaktığı Diptyque mumundan geliyor. Birkaç saattir buradayız.

saatlerce, rahatlayarak ve sessizce konuşarak, birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmadan.

Gülüyor, elini saçlarımda gezdiriyor. "Asla, ama uçağını kaçıracaksın."

"Dört saat sonra kalkıyor, zamanım var," diye cevap veriyorum, başımı tekrar karnına koyup gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi seni uzun süre görmeden önce en sevdiğim yerde son bir şekerleme yapmama izin ver."

"Üç günlüğüne gidiyorsun, Tristan." "Ve bundan

hiç memnun değilim."

Ben göremesem de gülümsediğini biliyorum.

"Döndüğünde burada olacağım."

Başımı yukarı kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum ve işaret parmağımla burnunu okşuyorum. "Sen daha iyisin."

O cevap veremeden dairesinin kapısı açılır ve arkadaşları içeri doluşur, onları erkek arkadaşları takip eder.

Hemen bir şeylerin ters gittiğini anladım. Kızların yüzünde kederli bir ifade var ve erkekler bana öldürücü bakışlar fırlatıyor.

Nera elleri saçlarımda donup kalıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Beni itiyor ve kapının yanında arkadaşlarına katılıyor. Six'in ellerini tutup "Sorun ne?" diye tekrarlarken sesinde endişe vardı. Anlat bana."

Sixtine'in gözleri omzunun üzerinden kayarak benimkilerle buluşuyor, irislerinde öfke parlıyor ve anlıyorum.

Oh, lanet olsun.

"Nera," diye başlıyorum, ona doğru bir adım atıyorum.

"Olduğun yerde kal, otuzbirci," diye ısırdı Rhys. "Rhys!"

Nera şok olmuş bir halde haykırır.

Rogue öne çıkıyor ve bedenini benimle onun arasına sokuyor. Bana buz gibi bir bakış fırlatırken arka planda yüzündeki şaşkınlığı görüyorum.

"Senin geçmişini araştırdım," diye anons ediyor, sesi öfke dolu.

"*Ne*?"

Dehşet içimi burkuyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Bu şekilde değil.

Bu şekilde öğrenmesini hiç istemedim. Durum üzerinde sahip olduğum tüm kontrolün parmaklarımın arasından çekildiğini hissedebiliyorum ve ona tutunmak için umutsuzca çabalıyorum.

"Nera," tekrar deniyorum. "Nera, bana bak."

Bakıyor ve bakışından benim adıma öfkelendiğini anlıyorum. Artık bana güvendiğine göre, benim tarafımdan o kadar kolay uzaklaşmayacaktır. Onun sadakati benim ihanetimle tam bir tezat oluşturuyor ve beni hainlerin en kötüsü gibi hissettiriyor.

"Bunu neden yaptın, Rogue? Onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmeye hakkın yok."

"Nera-"

"Hayır, bu iyi değil. Bunu bilmesi gerekiyor."

"Onu tanımıyoruz, Nera," diyor Rhys. "O bizden biri değil. Aranızdaki ilişki ciddileşince tabii ki onu araştırdık."

Rhys'e yaklaşıp göğsünü dürtüyor ve öfkeyle, "Zaten bir kardeşim var Rhys, üç taneye daha ihtiyacım yok," diyor.

Öğrenmek üzere olduğu şeyin onu inciteceğini bildiğim halde beni savunmasını izlerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Keşke zamanı beş dakika öncesine, onlar buraya gelmeden öncesine geri döndürebilseydim. Keşke o zaman bu şekilde, bir izleyici eşliğinde öğrenmesine izin vermek yerine ona karşı dürüst olacak cesareti bulabilseydim.

Bellamy ona yumuşak bir bakış atarak, "Söyleyeceklerini dinle Ner," diye nazikçe öneriyor.

"Nera, lütfen, seninle konuşmama izin ver," diyorum bir adım daha atarak.

Rogue bir elini uzatarak beni durduruyor. "Sana olduğun yerde kalmanı söyledi," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Nera odadaki herkese teker teker bakıyor, yavaşça yüz ifadelerini alıyor. Sonunda bakışları bana takıldığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Arkadaşlarının bariz endişesi yüz hatlarına şüpheyle kazınmış.

Sesi hafifçe titriyor. "Neler oluyor, Tristan?"

Sessizlik, sonsuza dek değişmeden önce son bir an için her şeyi olduğu gibi tutmaya yönelik umutsuz girişimimde uzuyor.

Bana tereddütsüz bakıyor ve ben bunu söyleyemediğimi

fark ediyorum. Sonunda, ben gerçekten bir korkağım.

Rogue benim yerime cevap veriyor, acımasızca öldürücü darbeyi

indiriyor. "Ona gerçek adının ne olduğunu sor."

Kelimeler sessizlikte patlıyor.

Duyurusunu takip eden olağanüstü sessizlikte bir toplu iğne düşüşünün sesini duyabilirsiniz. Herkes farklı ifadelerle bana bakıyor.

öfke.

Nera hariç herkes.

Hâlâ bana güvenmeyi, belki yanlış duyduğuna ya da Rogue'un yanlış konuştuğuna inanmayı seçiyor.

Gülüyor, ama bu gerginliği gidermek için hiçbir şey yapmıyor. Arkadaşlarından hiçbiri onunla birlikte gülmediğinde, ben hemen öfkemi ifade etmediğimde ya da bir şey söylemediğimde, dudaklarında hızlı bir ölüm gerçekleşiyor.

Sesi kısılıyor. Sonunda konuştuğunda kırılacak kadar zayıf geliyor.

"Neden bahsediyor, Tristan?"

Kan hücrelerime kadar içimdeki her şey duruyor. Ondan başka tarafa bakamıyorum, gözümü kırpamıyorum, konuşamıyorum. Söyleyecek o kadar çok şeyim var ki, hepsini ona daha önce söylemeliydim ama söylemedim ve şimdi nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Bir şey söyle," diye yalvarıyor, bana doğru bir adım atarak. "İnkar et. Ona yanlış bilgiye, yanlış kişiye sahip olduğunu söyle - daha da iyisi, *bana* sahip *olduğunu söyle*."

Ona dokunmam gerek. Sonunda ona gerçeği söylediğimde bir parçasına tutunmam gerekiyor, aksi takdirde onu sonsuza dek kaybedeceğim. Rogue'un etrafından dolanıyorum ve Nera'ya doğru yürüyüp ensesini avuçluyorum.

Bana yaslandı, rahatlamıştı.

Ona hatalı olduğunu söyleyeceğimi düşünüyor, bunu söyleyebilirim. Bana bakarken yüzü açık ve güven dolu ve şimdi onu incitmesi gereken kişi benim.

"Çok özür
dilerim."

İrkildi.

Ona vurmuşum gibi irkildi. Birçok yönden, bu bir darbe.

Yüzü yana dönüyor, gözleri çırpınarak kapanıyor. Acı yavaşça yüzüne kazınıyor, her bir yüz hatlarını dalgalandırıyor. Dağılmamak için mücadele ederken bile itirafımın etkisi altında yalpaladığını hissediyorum. İhanetimin neden olduğu ıstırabı en ön sıradan izliyorum.

Arkasında Six'in ağladığını görebiliyorum. Nera'dan gelen acı işte bu kadar ezici. Odanın içine sızıyor ve herkesin göğsüne işliyor ama hiçbiri benimki kadar güçlü değil. Bana o kadar güçlü vuruyor ki neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor.

"Adın Tristan değil mi?" sesi inançsız ve ihanetle karışık.

"Hayır, hayır, öyle," diyorum ona, ensesinden tutup bana bakmaya zorlayarak. "Ama benim soyadım Novak değil."

"Onunla ilgili her şey yalan, Nera," diyor Thayer.

"Bu doğru değil," diye homurdanıyorum.

Geri çekiliyor ve ben onu yakalamak için hamle yaptığımda Phoenix kolumu tutup kolayca arkamdan çeviriyor.

"Siktir!" Çığlık atıyorum.

"Kim o?" Nera hiç kimseye ve herkese aynı anda sormuyor.

Rogue telefonundan okuyor. "İronik bir şekilde, adı Tristan *Noble*. Alexander ve Bettina Noble'ın oğlu; Alexander, Tristan'a bir gün miras kalacak olan The Noble Group'un Yönetim Kurulu Başkanı ve CEO'su. Eminim duymuşsunuzdur?"

Nera umutsuzca başını sallar. "Medya holdingi. Yani ailesi öğretmen değil," diye ekliyor sesi titreyerek.

"Hayır," diye cevaplıyor Rogue. "Onlar milyarder."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 42

Nera

Bayılacakmışım gibi hissediyorum. Başım, Rogue'un üzerime yağdırdığı bilgilerin saldırısı altında zonkluyor. Kalbim kendini parçalara ayırıyormuş gibi hissediyor.

Tristan bana yalan söyledi. Adı, ailesi, kariyeri hakkında. *Her şey* hakkında.

Eğer bu konuda yalan söylemeye hazırsa, başka hangi konuda yalan söyledi? "Kız kardeşi var mı?" Kendi kendime sorduğumu duyuyorum.

Tristan bana doğru koşmaya çalışıyor ama Phoenix'in onu tutuşu hareket etmesini engelliyor. Acı dolu bir inilti çıkarıyor, omzu doğal olmayan bir şekilde bükülürken yüzünü buruşturuyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda perili ve duygularla öylesine ağır ki onlara bakmaya zor dayanıyorum. Anka'ya karşı savaşıyor, kükrüyor, boştaki kolu bana uzanıyor ve boşa çıkıyor. Çaresizlik yüz hatlarını büküyor ve çenesi kırılmaya hazır görünüyor. "Seni hiç aldatmadım, Nera."

Rogue'a bakıyorum. Başını salladığında, yıpranmış bir nefes boğazıma takılıyor ve dudaklarımdan dökülüyor. "Evet, bir kız kardeş. Tess."

Rahatlamış olmaktan nefret ediyorum. Hiç önemi yok. Tristan'a doğru dönüyorum.

"Açıkla kendini."

Aşırı tepki vermemek için her şeyi yapmam gerekiyor. İlk sorun işaretinde kaçmak yerine kalmayı tercih etmek.

Kalın kalın yutkunuyor, yüz ifadesi ıstırapla kırılmış. Gözleri yalvarıyor, anlamam için bana yalvarıyor.

"Her şeyi berbat ettim. Uzun zamandır sıçıp batırıyorum ve seni de bu pisliğe bulaştırdığım için çok üzgünüm, niyetim asla bu değildi. Sana her zaman doğruyu söylemek istemiştim," diye yemin ediyor.

"*Açıkla,*" diye tekrarlıyorum, bu sefer daha sert.

"Sana aramızdaki her şeyin gerçek olduğunu söyledim ve bunda ciddiydim. Sana bazı şeyler hakkında yalan söyledim ama önemli şeyler hakkında asla yalan söylemedim."

"Adının önemli olmadığını mı düşünüyorsun?" "Hayır-"

"Ailenin mesleği olduğu için öğretmenlik yapmak zorunda kaldığını söylemenin bir önemi olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Demek istediğim, seninleyken asla olduğum kişiden başkasıymışım gibi davranmadım!" Hararetle araya giriyor. "İçimde gerçekte kim olduğum, gerçekten ne istediğim konusunda dürüst olabilmek için bazı küçük yalanlar söylemek zorunda kaldım - anlamanı istediğim şey bu."

"Hiç yalan söylememeliydin."

"Başka seçeneğim yoktu," diye yalvarıyor. "Beni buraya babam zorladı. O dünyanın pisliği, sonsuz miktarda güce sahip şeytani bir piç. Hayatımın yarısını her fırsatta ona isyan ederek geçirdim ve tüm bunlar da bu yüzden başladı," diye açıklıyor. "Onu küçük düşürdüm ve misilleme olarak beni cezalandırmak, bana saygı ve alçakgönüllülüğü ve daha da önemlisi ona nasıl diz çökeceğimi öğretmek için beni buraya gönderdi." Kendisini serbest bırakan Phoenix'i silkeliyor. "Başka seçeneğim yoktu. Annemi tehdit etti. Bir yıl boyunca burada öğretmenlik yapmam ve onunla ya da kız kardeşimle konuşmamam gerekiyordu. Bekâr kalmam gerekiyordu," diye ekliyor bana bakarak. "Karşılığında ona vurmayı bırakacağına söz verdi. Bu yüzden kabul ettim." Ellerimi tutuyor ve göğsüne bastırıyor. "Geçen gün Tess bana mesaj attığında bu yüzden çok sinirlendim. Anlaşmamızı bozdu." Ses tonu yalvarırcasına devam ediyor: "Gördüğün gibi her konuda yalan söylemedim. Önemli olduğunda sana gerçeği söyledim."

"Bekar olman mı gerekiyordu?"

Beni bırakıyor ve çılgınca bir elini saçlarında gezdiriyor. "Hayatımın bir yılını çöpe attığımı sanıyordum. Senin için hazırlıksızdım. Sana karşı hazırlıksızdım.

Seninle tanışmayı, sana takıntılı olmayı, sana aşık olmayı bekliyordum. Tesadüfen birlikte uyurken seni aklımdan çıkarmaya çalıştım, seni unutmaya çalıştım ama yapamadım. Asla yalan söylemek ya da bu duruma düşmek istemedim. Bunu mazur görmüyorum. Aldığım kararları ben verdim ve hatalıyım. Bunun için çok üzgünüm. Ama aşık olmayı beklemiyordum. Gitmene izin vermeliydim ama yapamadım ve kesinlikle şimdi de yapmayacağım. Yaptığım her şey, söylediğim her yalan, senden vazgeçemediğim içindi. Kulağa saçmalık gibi geldiğini biliyorum ama gerçek bu."

Sadece ihaneti değil, yalanın ardında ortaya çıkan tüm gerçekleri düşündükçe bunalıyorum. Bedenim buna isyan ediyor. Ellerim titriyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve baş ağrım şakaklarıma vuruyor.

İçimdeki savaşa karşı savaşıyorum ve başımı sallayarak ona şu anda gerçekten önemli olan tek soruyu soruyorum.

"Plan neydi?"

Tepkisi bana onu hazırlıksız yakaladığımı söylüyor. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Ne?"

"Senden kaçmayı bırakmamı istedin Tristan, ben de bırakıyorum. Bu benim kalışım ve sana affedilmen için bir şans verişim. İçinde bulunduğun korkunç durumu anlayabiliyorum ve *eğer* soruma cevap verirsen bunu affedebilirim - *seni* affedebilirim," diyorum ona. "Beni sevdiğini söylüyorsun, o halde bizim için planının ne olduğunu söyle."

Sessizliğini koruyor ve sadece on dakika önce açtığı yara daha da büyüyor. Benim için her zaman rahatlatıcı ve güven verici sözleri olan adamdan gelen sessizlik. Kelimelerin yokluğunun, bana acımasızca savrulanlardan daha fazla canımı yakabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Neden sessizsiniz? *Planın neydi*?" Şimdi göğsünü iterek bağırıyorum. "Bana gerçek adını söyleyecek miydin? Bana gerçek hayatından bahsedecek miydin? Yıl sonunda Londra'ya döndüğünde ne olacaktı?" Artan öfkem yüzünden sesim titriyor.

"Ben... Ben o kadarını düşünmemiştim," diyor. "Ama bir yolunu bulacaktım, söz veriyorum."

"Ne zaman? Neredeyse Mart ayındayız, Ağustos'tan beri birlikte yatıyoruz. Beni terk etmen gerektiğini anlaman için bir yıl çıkmamızı mı bekleyecektin?" İncinme yerini mutlak öfkeye bırakıyor. "Ben sadece sen gerçek hayatına dönmeden önce seni eğlendirecek bir kaçamak mıydım?"

"Hayır!" diye bağırır, öfkelenmiştir.

"O zaman bana yalan söylerken bizi, geleceğimizi düşündüğünü kanıtla. İddia ettiğin gibi senin için her şey demek olduğumu kanıtla ve bana ilişkimiz için planının ne olduğunu *göster" diye* yalvarıyorum.

Gözlerimde biriken yaşlardan hiçbir şey göremiyorum. Hainliğinin derinliği beni şaşırtıyor ve kalbimi kırıyor. Tek bir damla gözyaşı kirpiklerimden yanağıma süzülüyor.

"Lütfen ağlama. Henüz bir çözümüm yok ama bulacağım. Bir yolunu bulacağım. ou-"

Gözlerim, sanki acı gerçekleri görmemek için kırılarak kapanıyor.
beni etkiliyor.

"Anladım," diyorum, içi boş bir şekilde. Az önce cam yutmuşum gibi hissediyorum. Sanki nefes alırsam cam ciğerlerimi parçalayacak ve beni içten dışa doğru parçalayacak. Hasar dışarıdan bakan gözler için görünmez, ama yine de geri döndürülemez bir şekilde yapılmış.

"Birlikte olacağız, Nera," diye yemin ediyor.

"Hayır, değiliz," diyorum ona, kategorik olarak. Arkamı dönüyorum ve arkamda itiş kakış sesleri duyuyorum. Çocukların onun bana uzanmasını engellediğini biliyorum.

"Nera-"

"Bu *tam da* bana yapacağını düşündüğüm şeydi," diyorum kırık bir sesle. İçimden mizahsız bir kahkaha patlıyor. "Hayır, sahte bir isim ve sahte bir kariyeri pek tahmin ettiğimi söyleyemem ama bu işte benim kadar ciddi olmadığını biliyordum."

Yüzümü ellerimin arasına alıp ağlıyorum. Küçük eller etrafımı sararken şiddetli, acı dolu hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Beni kendine doğru çekerken Altı'yı tanıyorum.

"Çekil *yolumdan, Phoenix,*" diye hırlıyor Tristan, arkadaşlarımı geçmeye çalışırken gözlerini umutsuzca bana dikmiş.

"Sana gitmeni söyledim," diye ağlıyorum, "Sana defalarca gitmen için bağırdım. Hiçbir sonuç olmadan, beni bu kadar incitmeden benden uzaklaşman için sana o kadar çok şans verdim ki" diyorum hıçkırıklar arasında, yüzüm gözyaşlarıyla kaplı. Bunu asla atlatamayacağım, o benim her parçamı tartışmasız bir şekilde paramparça etti. "Ve sen kalmayı seçtin. Bu yıl bittikten sonra burada olmak gibi bir planın yokken bana burada olmanla ilgili güzel bir konuşma yapmayı *seçtin.* Sana güvenmemi, sana aşık olmamı sağlamayı seçtin. Her şeyi yıkmak için beni inşa ettin."

"Çok özür dilerim. Seni böyle görmek, seni inciten kişinin ben olduğumu bilmek beni öldürüyor."

"Madem arkana dönüp beni herkesten çok incitecektin, neden kalbimle ilgilenmek, kırılan parçalarımı iyileştirmek için zaman harcadın?" Hıçkırıklara boğuluyorum, sesim kızgın kömürlerin üzerinden geçmiş gibi pürüzlü. "Bununla beni yok edeceğini biliyor olmalıydın."

"Çünkü seni asla incitmek istemedim! Tek yapmak istediğim seni korumaktı. Seni o kadar çok seviyorum ki. Beni affetmen için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Bana bazen seni en çok seven insanların seni en çok incitenler olduğunu söylemiştin. Yanılmışsın. Şimdi biliyorum ki birini seviyorsan onu incitmezsin." Kederle başımı sallıyorum. "*Aylarca* yalan söyleyebildiğine ve geleceğimiz için hiçbir plan yapmadan beni oyaladığına göre beni yeterince sevmiyorsun."

"Seni kaybetme düşüncesi midemi bulandırıyor, sakın bana seni yeterince sevmediğimi söyleme. Senin için *her şeyden* vazgeçerim."

"Ama sen yapmadın ve bu her şeyi açıklıyor," diye fısıldıyor ve üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Bu iş bitti, Tristan. Yaptığın şey için teşekkür ederim, beni gerçekten kurtardın. Şimdi kendimi kurtarmam gerekiyor."

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye yemin ediyor.

"Ben çoktan gittim, tutunabileceğin hiçbir şey yok. Sana kalbime dikkat etmeni, beni bu şekilde incitirsen seni affetmeyeceğimi söylemiştim ve bunda ciddiydim." Kızlarla birlikte odama doğru ilerliyorum ama eşiği geçmeden duruyorum. Arkamı dönüyorum ve onu son bir kez daha içime çekiyorum. Onu sınıfta görmek zorunda kalacağım ama bu, hâlâ benimken ona son kez bakışım olacak. Darmadağınık ve buruşuk, yüzü acı dolu bir kaş çatmayla bükülmüş, gözleri umutsuzca benimkileri arıyor, sanki sadece bakışlarının gücüyle beni kalmaya ikna edebilirmiş gibi. Ona bakmak acı veriyor ve ben baktıkça cam kırıkları kalbimin derinliklerine gömülüyor. "Hikâyemiz senin bana adın hakkında yalan söylemenle başlıyor ve bitiyor. Ne kadar şiirsel."

Arkamdan ismimi bağırıyor ama ben arkamı dönmüyorum. Yatak odamın kapısı arkamızdan kapanıyor ve ben hala onun çılgınca bana seslenişini duyuyorum.

Sonunda dizlerim tutmuyor ve yere düşüyorum ama Bellamy beni yere düşmeden yakalıyor. Ben ağlarken üçü de beni sessizce kucaklıyor, en çok ihtiyacım olan anda bana boyun eğmeyen güç sütunlarını ödünç veriyorlar.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 43

Tristan

Uçuş boyunca kendimi tutmaya çalıştım. İçimden patlamasına izin verirsem, uçak öfke ve korku patlamasına dayanacak kadar güçlü değil.

Nera haklı, bir planım olmalıydı. Yalanlarıma nasıl tepki vereceği konusunda o kadar endişeliydim ki, bundan sonra ne olacağına dair cevap vermememin onu en çok üzecek şey olup olmayacağını düşünmeyi hiç bırakmadım.

Dürüst olmak gerekirse, bunu ben de pek düşünmemiştim.

Haklıydı, kağıt üzerinde bizim için bir gelecek yoktu. Babam beni kendi seçtiği bir aileden biriyle evlendirecekti. Şirketin başına beni geçirecekti. Kağıt üzerinde, kısa ömürlü ve lanetli bir ilişkiden başka bir şey olmayacaktık.

Kağıt üzerinde.

Gerçekte, ilk buluşmamızda o mikroskobik metalik elbiseyi giyerek apartmandan çıktığı an, o kağıt geçersiz hale geldi. Ona mecazi bir alev makinesi tuttum, onu ve babamın benim için planladığı her şeyi onunla birlikte yaktım.

İşte o zaman onu sevdiğimi anladım.

O zararsız gün kadar erken bir zamanda, onu asla bırakmayacağımı, asla benden başkasının olmayacağını iliklerime kadar biliyordum.

Bir plan düşünmedim çünkü gerçek benim için apaçık ortadaydı: Artık onsuz ben diye bir şey yoktu, o kadar.

Ama şimdi bunun yeterli olmadığını anlıyorum. Sözlerimin hiçbir şey ifade etmediği kanıtlanmışken ondan sadece benim sözlerime güvenmesini bekleyemem. Onu seçtiğimi ona kanıtlamalıyım.

Bu lanet uçağa binmemin tek sebebi de buydu. Ondan uzak olmaktan nefret ediyorum, özellikle de şimdi, ama onu bu şekilde geri alacağım.

Clive'a selam vermeden ailemin evinin ön kapısından içeri daldım.

"Efendim! Bugün sizi beklemiyorduk," diye seslendiğini duyuyorum ama ben çoktan merdivenleri yarılamıştım.

Babamın ofisine girdiğimde, masasında oturuyor ve karşısında iş ortağı olduğunu tahmin ettiğim bir kişi var. Kapı duvara çarpıp menteşelerinde tehlikeli bir şekilde takırdayınca gözleri irileşiyor.

"Tristan, sen ne-"

"Defol git," diye bağırıyorum ortağına. Bana şöyle bir bakıyor, titreyen elleriyle çantasını kapıyor ve koşarak dışarı çıkıyor.

Babamla yüzleşmek için yavaşça arkamı dönmeden önce onun gidişini izliyorum. Ayakta duruyor, yumruklarını sıkmış ve masanın üzerine koymuş bana bakıyor. Boynundaki damarlar öfkeyle kordonlaşıyor ve benekli kırmızı tenine şiddetle yapışıyor. Dudakları yüzünde vahşi bir kesik şeklinde düzleşiyor. Gözleri kan çanağına dönmüş, kırmızı beyazı boğuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırıyor, ağzından tükürükler saçılıyor. Masasına yaklaştım ve yüzüne baktım.

"Bunu bitirmeye geldim."

Bana gülerek alay ediyor. "Neyin sonu? Gidecek hiçbir yerin yok, kalmaktan ve sana söyleneni yapmaktan başka yapacak hiçbir şeyin yok."

Masanın etrafından dolanıyorum ve onu yakasından tutuyorum. Gözleri komik bir şekilde açılıyor, korku irislerinde parlıyor. Daha önce ona hiç el kaldırmamıştım ve bu ani çarpışma aramızdaki yeni güç dinamiğini ortaya çıkardı. Fiziksel olarak ondan ne kadar güçlü olduğumu anladığında gerçek zamanlı olarak değiştiğini hissediyorum.

Omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor ve ellerimde ne kadar zayıf olduğunu fark ediyorum. O sadece bir insan, kafamda kurduğum canavar değil. Bu özgürleştirici, bileklerimden düşen prangalar gibi ve onu sallıyorum.

"Tess bana anneme ne yaptığını gösterdi, seni bok parçası. Senin bu cezanı kabul etmemin tek sebebi

onu incitmek için." Yüzüne birkaç santim mesafede hırlıyorum. "Sözünü tutamayacağını bilmeliydim, o psikotik dürtülerine bir yıl boyunca karşı koyamayacağını bilmeliydim." Bana karşı mücadele ediyor, bir haşarat gibi kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor ama ben kararlı duruyorum. "Bunu ona nasıl yapabildin? Senden daha güçsüz birine vurmak seni nasıl rahatlatıyor, ha?" Yüzüne birkaç santim mesafede hırlıyorum.

Korkak hiçbir şey söylemiyor.

"Benden bu kadar *baba,*" diyorum ve onu bir itişle serbest bırakıyorum. Geriye doğru sendeliyor ve kendini masasının üzerinde yakalıyor. "Her şeyden vazgeçiyorum. Paradan, evlerden, şirketten, hatta lanet olası ismimden bile. Hiçbirini istemiyorum. Buraya yüzüne bakmaya ve planının geri teptiğini söylemeye geldim. Artık beni tehdit edemez ya da zorlayamazsın."

Dışarı çıkmak için topuklarımın üzerinde döndüm, ama o peşimdeydi. Ona sırtımı dönmemem gerektiğini bilmeliydim.

Üzerime atlıyor, vahşi elleri boynuma uzanıyor.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tıslıyor. "Beni sınarsan annene çok daha kötüsünü yapabilirim, Tristan." Şiddet dolu ses tonuyla omurgamdan aşağı buzlar süzülüyor. "Onu bir gecede yok edebilirim, inan bana."

Korku göğsümü tırmalıyor ve şiddete dönüşüyor. Dönüp çenesine bir sağ kroşe indiriyorum. Zavallı bir kemik yığını halinde yere yuvarlanıyor ve ben de onun üzerinde durup nefes nefese kalıyor, onu oracıkta öldürmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bir parçam kendi şiddet ihtiyacımdan korkuyor, ama bunun ne olduğunu biliyorum - onun gibi zarar verme arzusu değil, koruma arzusu.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor küçük bir ses arkamdan. Döndüğümde annemin kapıda durduğunu görüyorum.

Ufak tefek ve çelimsiz görünüyor, onu altı ay önce son gördüğümden daha küçük. Zaman ve babam ona iyi davranmamış. Kolundaki askı ve gözündeki kocaman morluk da yardımcı olmuyor. Önündeki şok edici manzaraya bakarken korkmuş bir hayvan gibi titriyor.

"Anne," diyorum, ona doğru yürüyorum ve bileğini incitmemeye dikkat ederek onu kocaman bir kucakla sarıyorum. Geri çekildiğimde başparmağımı göz çukurunda hafifçe gezdirerek oradaki korkunç morluğun izini sürüyorum. "Seni korumak için burada olamadığım için üzgünüm."

"Önemli bir şey değil."

"Değil, anne." Diğer elini şefkatle avucumun içine alıyorum ve ona yalvaran bir bakış atıyorum. "Bir gün seni öldürecek, bunu biliyorsun değil mi?" I

dönüp yerden kalkmaya çalışan ve gömleğinin koluyla çenesindeki kanı silen adamı işaret etti. "En iyi arkadaşı Robert Royal'i duydun mu? Karısını öldürdü. Eğer onu terk etmezsen *Alexander da* sana aynısını yapacak."

"Tristan, ben... Keşke yapabilseydim," diye kekeliyor ve fısıltıyla ekliyor, "Keşke yeterince cesur olsaydım."

"*Öylesin* anne. Tess'in ne kadar cesur olduğuna, dünyayı nasıl korkusuzca fethettiğine, ne kadar nazik olduğuna bak, bunları kesinlikle ondan almamış," diyorum babama ters ters bakarak. "Bunu senden aldı. Bunu yapabilirsin anne, yapmalısın. Lütfen... Kaldığın için seni gömmek zorunda kalmak istemiyorum," diye yalvarıyorum, sesim yalvarıyor.

"Bettina, çocuğu dinleme-"

"Ben çocuk değilim," diye hırlayarak ona doğru bir adım atıyorum. Refleks olarak siniyor. Anneme bakıyorum, ona nasıl ulaşacağımı arıyorum. "Ben çocuk değilim anne. Ben aşık bir adamım."

Daha önce bakışlarında umutsuzluk varken, şimdi sözlerimle parlıyorlar. Sanki tüm vücudu benim açıklamamla canlanıyor.

"Aşık mı?"

"Evet," diyorum, ellerini bir kez daha tutarak. "Onun adı Nera ve o... o her şeyim anne. Onsuz yaşayamam ve yaşamayacağım da. Onu seçmek dünyadaki en kolay karar, tabii konu sen değilsen. Tüm bunlardan kolayca vazgeçebilirim, hiçbirine ihtiyacım yok, ama seni burada tehlikede bırakamam. Onu terk etmelisin. Bunu kendin için yapmayacaksan, benim için yap. Yap ki hayatımın aşkıyla birlikte olabileyim."

Gözlerinde daha önce görmediğim sert bir bakış var.

"Bana ondan bahsedecek misin?" Ellerimi ilk kez sıkarak soruyor.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 44

Nera

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve sonra Bellamy yatak odama giriyor. Elinde bir Starbucks bardağı vardı ve bana uzattı.

"Chai latte, en sevdiğin," diyor ve masamdaki sandalyeye çöküp yatağımda oturduğum yerden bana bakıyor. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim."

İyi değilim. Kendimi yürüyen, nefes alan, açıkta kalmış bir sinir gibi hissediyorum. Her şey beni aşındırıyor ve tarifsiz acılara neden oluyor. Birkaç ay önce hissettiğim umutsuzluğu ve kopukluğu özlüyorum. Mutluluğu bilmediğim, bir anda elimden alınabileceğini bilmediğim zamanları özlüyorum.

"Ondan haber aldın mı?" diye sorar.

"Hayır."

Çocuklar iki gün önce Tristan'ı dışarı attıklarından beri ondan haber alamıyorum. Böylesi daha iyi. Kalbimi paramparça ettiği hızla eşleşecek temiz bir mola. Artık hayatıma devam edebilirim. Zaten onun acınası bahanelerini duymak istemiyorum.

"Şu anda acıttığını biliyorum ama zamanla daha

kolay olacak." "Sen öyle diyorsan."

Daha kötüsü olamazdı. Onu bir daha asla görmek istemediğimi söylerken bile onu tüm varlığımla özlüyorum.

Ondan bu tür bir ihaneti hiç beklemiyordum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım buna bir anlam veremiyorum.

Ve denedim.

Son iki geceyi uyanık yatarak, son birkaç aydır birlikte geçirdiğimiz her anı yeniden yaşayarak kendimi cezalandırarak, umutsuzca benimle oynadığını gösteren kaçırmış olabileceğim bir ipucu bulmaya çalışarak geçirdim.

Hiçbir şey yok.

Yalanlarının gerçekliğini ortaya çıkaracak hiçbir şey yok.

Şimdi yalnız kaldım ve böyle hissediyorum, birinin bir gün gelip daha önce hiç kimsenin ulaşamadığı bir yerinize kalıcı bir iz bırakmasının ve bunu siz onu çıkaramadan yapmasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyorum.

Sonra Sixtine odama daldı, gözleri benimkileri buldu.

"Duydun mu? Tristan gitmiş."

"Evet, annesini görmek için Londra'ya geri döndü. Ailevi bir acil durum."

Bunu bildiğim için nefret ediyorum. İyi geçip geçmediğini, annesinin iyi olup olmadığını merak ederek bu kadar çok zaman geçirmiş olmaktan nefret ediyorum.

Six yatakta yanıma oturdu ve elimi tuttu.

"Hayır," diyor. "O *gitti*. Dün istifa etti. Yöneticilerden birinin Thornton'un çok kızgın olduğunu ve yılı tamamlamak için umutsuzca yerine birini aradığını söylediğini duydum." Daha yumuşak bir sesle, "O geri gelmeyecek, Nera." diye ekliyor.

Uzaklara, pencereye doğru bakıyorum, yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunan gözyaşlarımı kırpıştırıyorum. Bu haber yeni bir darbe değil, bir rahatlama olarak gelmeli, ama beni kırılgan bir kamışa çarpan bir kasırga gibi vuruyor.

Beni incitmesine izin vermeye devam ettiğim için kendimde hayal kırıklığına uğradım. Belli ki onun ihanetinden hiçbir şey öğrenmemişim.

"Böylesi daha iyi," diyorum bu kez yüksek sesle. Sesim çok fazla titremeden bunu çıkarmayı başardığımda mutlu oluyorum.

Park yerine bakıyorum ve bir parçam her zaman beni beklediği yerde arabasını arıyor. Orası boş ve ölümcül görünümlü buzla kaplı.

İlişkimizin sonu için bir metafor gibi geliyor.

"Böylesi daha iyi," diye bir mantra gibi bir kez daha tekrarladığımı duyuyorum. Kendime bunu yeterince söyletirsem, sonunda buna inanmaya başlayacağımı fark ediyorum.

Her şeyin ne kadar hızlı bir şekilde mükemmel bir resimden tam bir yıkıma dönüştüğüne hala inanamıyorum. O gecenin etkisinden hala kurtulamamış gibiyim.

Kollarım arkamdan dolanıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Çok üzgünüm, Nera."

***

"Hey Nera, bir saniye buraya gelir misin?" Koç Kelly beni çağırıyor.

Ona bakıyorum. Bir kez daha düştükten sonra minderde sırtüstü yatıyorum. Bugün antrenmanda berbattım, tamamen odaklanmamış ve özensizdim.

Ağırlıkları düşürdüm, vuruşları kaçırdım ve sayamayacağım kadar çok kez kendi ayaklarıma takıldım. Bu kafa yapısıyla kendim ve başkaları için tehlikeliyim ama bundan kurtulamıyorum.

"Evet, Koç?" Koşarak yanına gittim. "Evine git."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. Hemen midemde bir korku kabarıyor.

Başarısızlık bir seçenek değildir.

Bu anda kendimi kaybetmeye şartlanmıştım ve yaklaşan olumsuz duyguların farkındaydım. Koç Kelly bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı ki omzuma rahatlatıcı bir el koyarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve bana bakan nazik gözlerle karşılaşıyorum.

"Kimse her gün ya da her antrenmanda mükemmel değildir. Kötü bir gün geçiriyorsanız, olur böyle şeyler. Eve gidin ve dinlenin."

Reddederek başımı salladım. "Hayır, Koç. Antrenman yapmamayı göze alamam. Düşmeme izin veremem."

Birkaç kez cesaretlendirici bir şekilde omzuma vurarak beni susturdu. "Ben ciddiyim. Öğleden sonra rahatla, şu anda senin için en iyisi bu. Yarın koşmaya hazır bir şekilde geri gel, tamam mı?"

Ona kararsız bir bakış attım. "Emin misin?"

"Eminim."

Sözsüzce başımı salladım ve soyunma odasına yöneldim. Koç Kelly yönetiminde yeni bir rejim var ve ben hâlâ daha gevşek yaklaşıma alışmaya çalışıyorum.

temkinli davranıyorum. Önceden insanlara kolay kolay güvenmezdim, şimdi daha da az güveniyorum.

Ama gerçek şu ki, kafamı boşaltmak için bir güne ihtiyacım var.

Belki arazide yürüyüşe çıkarım ya da bir kafede kitap okurum. Tristan'ın bana yaşadığımı hissettirecek bir şeyler yapmamı söylediği anı aklıma geldikçe bu fikir şekilleniyor. Düşüncelerimi toparlamak için başımı sallıyorum, eşyalarımı topluyorum ve dışarı çıkıyorum.

Onun hayatımdaki varlığını sürekli hatırlatmadan ilerlemek çok imkansız geliyor. Kendime hala taze ve ham olduğunu, onu görmeden zaman geçtikçe, sonunda kötü bir anıdan başka bir şey olmayacağını söylemek zorundayım.

Peki ya bir parçam tek kelime etmeden gittiği için incinmişse? Ayrıldık, bana hiçbir şey borçlu değil. Aslında, onun gitmesi tam da ihtiyacım olan şey. Sabır ve mesafe onu unutmamı sağlayacak.

"Nera."

Bir an için onun sesini hayal ettiğimi düşündüm. Son birkaç gündür bunu düşünmek için o kadar çok zaman harcadım ki, bir kez daha kafamda canlandırdığımı varsaymak çok da abartılı görünmüyor.

Ama sonra başımı kaldırdım ve karşımda durmuş, savaş meydanından eve döndükten sonra aşkını ilk kez gören bir asker gibi bana bakıyordu.

İzlerimde duruyorum. Boğazım

kuruyor. Kar yağıyor.

Kalın, kabarık, neredeyse yumuşak görünümlü pullar etrafımızda süzülüyor, yavaşça yere doğru ilerliyor. Ona bakarak geçirdiğim her saniye hava daha da sığlaşıyor, ta ki nefes almamı sağlayacak kadar bile kalmayana kadar.

Yanakları rüzgârdan kızarmış, sanki bir süredir karda duruyormuş gibi. Hava ne kadar soğuk olursa olsun, gözleri bana değdiği her yerde sıcaklık saçıyor.

Bedenim haince kükreyerek karşılık veriyor.

"Geri dönmeyeceğini sanıyordum," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor. Ben.

Söylemem gereken şey bu değil. Onun gelişi ve gidişi benim için önemli değil. artık. Olmamalılar.

Kaşları çatılıyor, sanki geri dönmeme düşüncesi onun için anlaşılmaz bir şeymiş gibi. İleriye doğru adım atıyor, kar zarifçe ayrılıyor

sanki ona cevap veriyormuş gibi.

"Bunu sana kim söyledi?" diye soruyor, boğuk bir sesle.

Omuz silkiyorum ve başka tarafa bakıyorum. Bir adım daha atıyor ve bakışlarının yüzümün yan tarafını ısıttığını hissediyorum.

"İstifa ediyorum," diye açıkladı.

"Umurumda değil," diye yalan söylüyorum. Sessizce, umduğum kadar soğukkanlı ve tarafsız görünmeyi başardığım gerçeğinin tadını çıkarıyorum.

Ses tonumun onu caydırmasına izin vermiyor.

"Öğretmenlik bir saçmalıktan başka bir şey değildi. Ben değildim. Bu kadar uzun süre dayanmamın tek nedeni seni her gün görebilmemdi." Alay ediyorum ama o devam ediyor, bana doğru bir adım daha atıyor. "Londra'da kalmam gerekenden daha uzun süre kaldım çünkü annemi yeni evine yerleştiriyordum." İstemesem de gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve tekrar onunkilerle buluşuyor. "Babamı terk etti. Sonunda yaptı. Meğer tek yapmam gereken ona, eğer yapmazsa sevdiğim kızı sonsuza dek kaybedeceğimi söylememmiş. Ondan sonra akşam olmadan evden çıktı," diyor kolay bir sırıtışla, sanki bu kadar basitmiş gibi.

Kalbim göğsümde ağrıyor, kırılgan ve içi boş.

"Güvende olduğu için mutluyum, bir daha asla zarar görmeyeceği için mutluyum. Gerçekten sevindim. Ama beni çoktan kaybettin, Tristan."

Bir adım daha atıyor, ben konuşmamışım gibi devam ediyor.

"Babama istemediğimi söyledim. Hiçbirini. Ne parayı ne de şirketi. Bu yüzden işim kesildi, işsizim ve şu anda evsizim. İstifa ettiğimde kaldığım yeri bırakmak zorunda kaldım."

Yan tarafa bakıyorum, onun küçük dairesini hayal ediyorum. Hiçbir şeyin bize dokunamayacağı ya da bizi kıramayacağı kendi sığınağımızı.

Sadece o ve ben, kendi yarattığımız bir

dünyada. Gitti artık.

Posterlerim, aldığım ve onun hiç istemediği ıvır zıvırlarla birlikte muhtemelen çöpe gitti. Bana buranın onun evi olmadığını söyledi ama ben aptalca bir şekilde onu dinlemedim.

Onunla yüzleşmek için geri dönüyorum, öfkem içime

işliyor. "Bunu bana neden söylüyorsun?" diye çıkıştım.

Birden üstüme çıkıyor ve yüzümü iri elleriyle kavrıyor, başparmağı tenimde yumuşak daireler çiziyor. Sıcak nefesi donmuş yanaklarıma çarpana kadar bana yaklaşıyor.

"Çünkü bir planım var," diye sertçe nefes alıyor. "Bizim için."

Beklediğim, bana bir hafta önce söylemesi gereken sözler.

Şimdi kendilerini boş, değersiz hissediyorlar.

Gülüyorum, mizahsızca. "Bunun için çok az, çok geç."

"Öyle söyleme," diye yalvarıyor, beni kendisine, ağzına doğru çeviriyor.

Yüzümü tuttuğu yerden çekip geri çekiliyorum, saçlarım kardan kayganlaşırken bile öfkem beni sıcak tutuyor.

"Buraya gelip, her ne planladıysan onu ortaya koyacağını ve benim de seni affedeceğimi mi sandın? Bu mudur yani?"

Çenesi seğiriyor. "En azından beni dinlersin diye düşünmüştüm."

Acı acı sırıtıyorum ve başımı sallıyorum. "Sana bunu borçlu değilim, Tristan. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Altı ay boyunca bana yalan söylediğinde benden bir şey alma hakkını kaybettin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona ters ters bakıyorum. "Bitti mi? Söylemen gereken her şeyi söyledin mi?"

"Yakınından bile geçmiyor," diye homurdanıyor.

"O zaman kelimeleri bul ve onları değerlendir. Bu son konuşmamız - bunu ikimiz için de bir kapanış olarak düşün. Senden uzaklaşmam gerekiyor ve bu da seni bir daha asla görmeyeceğim anlamına geliyor."

Söylerken kelimeler canımı yakıyor. Onun adına mı yoksa kendim adına mı konuşuyorum bilmiyorum ama her iki durumda da hayatıma devam edecek gücü bulmam gerektiğini biliyorum.

Gözleri benimkilere dikilmişti, karanlık ve baştan çıkarıcıydı. "Seni seviyorum." "Dur," diyorum, gözlerimi kapatıp yüzümü başka yöne çevirerek. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyor, daha yüksek sesle.

"Tristan!"

"*Seni seviyorum amına koyayım*. Bu bir son değil, bu bir kapanış değil. Bu sadece bir başlangıç ve bunu görmeni sağlayacağım."

Bu sözleri her söylediğinde nabzım atıyor, sanki hayatımı ve vücudumdaki nefesimi kontrol edebiliyormuş gibi.

"Geçen hafta acı içindeydim, Nera. Sensiz yaşamaya dayanamıyorum. Beni affetmen için sana *yalvarıyorum.* Hayatımın geri kalanını seni nasıl incittiğimi telafi etmek için harcayacağım, söz veriyorum."

Yüzüm dönüyor, damarlarımda taze bir öfke kabarıyor.

"Beni bu şekilde incittiğin için seni affedeceğimi düşünüyorsan benim hakkımda tek bir şey bile öğrenmemişsin. Yalvarmak hakkında mı konuşmak istiyorsun? Kalbimi kırmaman için sana yalvaran *bendim.* İhtiyacın olan tüm uyarıları aldın, ama onları dikkate almamayı seçtin. Şimdi bununla yaşamak zorundasın.

eylemlerinin sonuçları. Aileme katlanmak zorundayım ama seni hayatımdan çıkarabilirim."

Sadece bu kelimeleri söylemek bile acı verici. Göğsümü yırtıyor, hayati organlarımı parçalıyor, ta ki içim dilim dilim doğranmış gibi hissedene kadar. Tehdidimi gerçekten gerçekleştirme düşüncesi beni öldürüyor, ama yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum.

Tristan aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni tekrar yakalamasını bekliyorum. Eğer yaparsa onu silkelemeye hazırım. Bunun yerine önümde duruyor ve uzun saniyeler boyunca bana bakıyor. Yakından bakınca ne kadar berbat göründüğünü görebiliyorum. Cildi gri ve kül rengi, sanki günlerdir hiç uyumamış gibi. Gözleri acıdan yaşarmış ve alt kapaklarının altında derin oluklar oluşmuş. Ağzının iki yanında mutsuz çizgiler yüzünü işaretliyor.

Yavaşça bacaklarını büküyor ve ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çökene kadar kendini yere indiriyor. Yalvaran bir pozisyona yerleşirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Elbise pantolonu on santimetre derinliğinde kar içinde ve dizlerinin ıslak ve donmuş olduğunu biliyorum.

Bana bakarken bakışlarında bir kaos fırtınası kopuyor. O kadar acı çekmiş görünüyor ki, şüphesiz hissettiği fiziksel acıyı fark etmiyor gibi görünüyor.

"Lütfen."

Kelime bir silah sesi gibi

yankılanıyor. Basit bir yalvarış.

Kalbimin buzlarının birazcık bile çözülmesine izin vermiyorum.

Yine de cevap verirken gözlerinin içine bakacak gücü kendimde bulamıyorum. Sesim titriyor ama kendime güveniyorum.

"İstediğin kadar sor, yalvar, yakar, dizlerinin üstüne çök, umurumda değil. Cevap hep aynı olacak" diyorum. "Hayır."

Etrafından dolaşıp arabama doğru yürüyorum ve onu orada dizlerinin üzerinde bırakıyorum. Arkamda, ayağa kalkıp peşimden yürüdüğünü duyuyorum, adımları karda gürültüyle çıtırdıyor.

"Git artık Tristan," diye sesleniyorum

sinirli bir şekilde. "Gidiyorum."

"Güzel."

"Hayır, yani İsviçre'den ayrılıyorum."

Kalbim aniden pili bitmiş gibi duruyor.

Dönüp önümde duruyor, tekrar görüş alanıma girdiğinde gözlerimiz çarpışıyor. Bu tam olarak istediğim şey, istediğim şey.

Ona yapmasını söylediğim şeyi zaten yaptığını sanıyordum, öyleyse neden içimdeki her şey bu ne *cüret diye* bağırıyor?

Tepkimi anladığında yüzü yumuşuyor, rahatlıyor. Geçilmez maskenin ardında gerçekte ne hissettiğimi görememesi için yüz hatlarımı taş gibi sertleştiriyorum.

Ve ne hissediyorum, emin değilim. Öfke, rahatlama, acı, kızgınlık, çaresizlik, kalp kırıklığı. Her şey ve hiçbir şey, hepsi aynı anda.

"Lyon'da üç aylık yoğun bir aşçılık stajı yapıyorum. Yarı restoran deneyimi, yarı Fransa'nın en prestijli enstitüsünde eğitim. Bu Pazartesi, 1 Mart'ta başlıyorum."

Tüm öfke ve kızgınlığın ardında onun için gerçek bir mutluluk var. Her zaman konuştuğumuz gibi hayallerini gerçekleştiriyor.

"Tebrikler," diyorum içtenlikle.

İçimde, göğsümdeki yırtık inanılmaz derecede derin, ölümcül bir darbe. Sonunda yine güzel sözler ve daha da güzel yalanlarla doluydu. Dakikalar önce dizlerinin üzerine çökmüş, onu affetmem için bana yalvarıyordu ve başından beri ülkeyi terk edeceğini biliyordu. Onu affedecek kadar aptal olsam bile kalmayacaktı. Bir insanın beni daha kaç kez incitmesine izin verebilirim?

Kalan son nezaket kırıntımı da bulup ekliyorum: "Hoşça kal Tristan. Umarım her zaman hayalini kurduğunuz hayatı yaşarsınız."

Bir kez daha yanından geçip arabamın kapısına uzanıyorum ama o dönüp kolumu tutuyor.

Elektrik her zaman olduğu gibi vücuduma çarpıyor ama bu kez kederle birlikte geliyor. Kaybettiklerimiz ve olabilecekler için keder.

"Söz konusu ben olunca o kelimeyi lügatından çıkar, Nera." Başparmağı bileğimin açıkta kalan derisini okşuyor. "Aramızda veda diye bir şey yok. Sana daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim. Bana inanman için gereken buysa, hayatımın sonuna k a d a r her gün söyleyeceğim - seni seviyorum ve seni asla terk etmeyeceğim."

OceanofPDF.com

Bölüm 45

Tristan

Mart ayında.

Nera apartmandan çıkıyor, Thayer, Bellamy ve Sixtine de onu yakından takip ediyor. Dörtlü, tam olarak anlayamadığım bir şey hakkında heyecanla sohbet ediyor.

Nera'ya bakmakla meşgulüm.

Birkaç gün aradan sonra onu tekrar görmek ruhuma huzur veriyor. Onda doğuştan gelen bir hüzün var, onunla ilk tanıştığımda taşıdığından farklı değil. Şimdi daha derin görünüyor ve bunun tek sorumlusunun ben olduğumu bilmek göğsüme bir bıçak saplama isteği uyandırıyor.

Onu çölün yağmuru özlediği gibi özlüyorum. İçimde bir kuraklık var ve sanki içten içe büzüşüp kuruyormuşum gibi hissediyorum. Her nefes acı verici, her adım acı verici.

Antrenmandan çıkarken onu köşeye sıkıştırdığımdan beri konuşmadık ve o zamandan beri neredeyse hiç uyumadım. Sözleri beynimde dönüp duruyor, benimle alay ediyor ve beni asla affetmeyeceği ihtimaliyle beni dehşete düşürüyor.

Kararlı ve hareketsiz görünüyordu ama buna izin veremem.

Ne pahasına olursa olsun beni affetmesini sağlayacağım.

Ne yapmam gerektiğinin önemi yok.

Arabamdan inip ona doğru yürüyorum. Ben daha uzaktayken kafasını kaldırıp bakan ilk kişi o oluyor, sanki yakınına geldiğimi hissediyor. Gözleri keskinleşiyor ve yüz hatları sanki kendini savaşa hazırlıyormuş gibi gerginleşiyor.

Arkadaşlarının bakışları onunkileri takip ederek bana yöneliyor, beni gördüklerinde dudaklarından dökülen kelimeler aniden sönüyor.

"Senin Fransa'da olman gerekmiyor muydu?" Nera, konuyla hiç ilgilenmiyormuş gibi tonunu bozmadan soruyor.

Eğer onu bu kadar iyi tanımasaydım, gözlerinin kenarlarının numara yaparken olduğu gibi kırıştığını fark etmeseydim, o zaman etkilenmemiş rolüne kanardım.

"Öyleydim, daha yeni döndüm." "Ne için döndün?"

"Sana yemek getirmek için," diyorum elimdeki çantayı ona doğru uzatarak. "Bu kadar geç kaldığım için üzgünüm, sınıra yakın yerlerde trafik berbattı."

Dört çift göz bana bakarken açıklamamı sessizlik karşılıyor. Kimse çantaya uzanmak için bir hamle yapmıyor, hepsi sözlerim karşısında şok olmuş durumda.

Nera gördüğüm tek kişi, nefeslerini saydığım tek kişi. Onun bedenini kendi bedenimden daha iyi tanıyorum, son altı ay boyunca onu inceledim ve her santimetresine taptım.

Ben konuştuktan sonra nefesini kaçırdı. Belki de her şeye rağmen benim için umut vardır.

Thayer'ın kaşları kalkıyor ve bana bakmadan önce Nera'ya geniş gözlü bir bakış fırlatıyor. "Fransa'dan İsviçre'ye sadece ona yemek götürmek için mi geldiğini söylüyorsun?"

"Yarın için kahvaltı ve öğle yemeği de var," diyorum, sadece Nera'ya bakarak. "Sevdiğin sebzeli mücveri yaptım." Haftada en az iki ya da üç kez onun için yapmamı isterdi.

Kabul edeceğini umuyorum. Yanına yaklaşmasına izin vereceği tek parçam yemeklerimse, kabul edeceğim. Onu tekrar kollarıma alana kadar sadece benim yemeğimi yediğini düşünerek hayatta kalacağım.

Six, "Bu her iki yönde de iki buçuk saatlik bir yolculuk demek," diye belirtiyor.

"Farkındayım," diyorum ve Nera'nın merdivenlerde durduğu yere doğru yürüyorum. Bana bakıyor, ifadesi boş, hiçbir şey belli etmiyor. "Benimle akşam yemeği ye," diye fısıldıyorum.

Başını başka yöne çevirir. "Hayır. Fransa'ya geri dön Tristan, burada

vaktini boşa harcıyorsun."

O uzaklaşmadan bileğini kavrıyorum ve çantanın sapını avucuna yerleştirip parmaklarını çantanın etrafına kapatıyorum.

"Yemeği al, Nera. Senin için yaptım."

Bana bakmadan çantayı merdivenlere bırakıyor.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diyor, sesi üzgün, sanki ben gelmeden önce bir yerden çıkmıyormuş gibi binaya geri dönmeden önce.

Gidişini izliyorum, göğsümdeki yara parçalanıyor. Geçmişte yaptığım gibi peşinden koşmayı, beni affetmesini sağlamayı çok istiyorum ama bunun farklı olduğunu biliyorum. O zorlanamaz. Bana geri dönme kararını kendisi vermeli.

Benim için ne kadar doğal olmasa da, kendimi dizginlemek ne kadar zor olsa da, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Onu almak ve elimde tutmak için beni çağıran ilkel ihtiyacı boğmalı ve söndürmeliyim. Göğsümde bir delik açıyor ama yumruklarımı sıkıp direniyorum ve onun yerine arkadaşlarına dönüyorum.

İki yanımda durmuş, sessizce beni izliyorlar. Benimle ne yapacaklarından emin görünmüyorlar, yüzleri hala kızgın ve şüpheli.

"Ona sabaha kadar gitmeyeceğimi söyle. Fikrini değiştirirse arabamda olacağım. Gecenin kaçı olduğu önemli değil; onu bekliyor olacağım."

Bellamy bana "O gelmeyecek," dedi. "Sorun

değil. O kadar kolay caydırılamam."

Çantayı alıp bana en yakın duran Six'e uzatıyorum. "Benim için ona göz kulak olur musun?" diye sordum. "Kendi başının çaresine baktığından emin ol."

Başını sallayıp elimden alıyor ve Thayer'la birlikte Nera'yı içeri kadar takip ediyor.

Bellamy kalıyor, bana sert bir bakış atıyor.

"Büyük açılış gecesi bana neden yardım ettin?" diye soruyor. "Beni tanımıyordun ve aslında tehlikede değildim."

Bu konuda hiç konuşmadık. Nera ile ilişkim ortaya çıktıktan sonra bu konuyu açmadığında, bayılmış olabileceğini ve o geceyi hatırlayamadığını düşündüm.

"Nera'nın arkadaşı olduğunu

biliyordum." "Bunu onun için mi

yaptın?"

"Evet."

Başını yana eğiyor, bir şeyler arıyor. "Neden?"

Ellerimi cebime sıkıştırıp gökyüzüne bakıyorum. Aubonne'da olmanın güzelliği kirliliğin neredeyse hiç olmaması. Yıldızlar parlıyor

Geceleri parlak ve güzel.

"O zamanlar bile tek düşünebildiğim oydu. Sana bir şey olursa ya da sana zarar gelmesine izin verme riskini alırsam bunun onu inciteceğini biliyordum. Güvende olduğundan emin olmalıydım."

"Tüm bunları onun herhangi bir şekilde incinmesini istemediğin için yaptın ve tüm bu süre boyunca ona kim olduğun konusunda yalan mı söyledin?"

Tam olarak doğru değil ama yine de dişlerimi sıkıp

"Evet" diyorum. "Sen bir aptalsın."

"Evet."

Bu onun sırıtmasına neden oldu. Bir şeye karar vermiş gibi düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Umarım hepimizin yanıldığını kanıtlarsın," diyor sonunda, topuklarının üzerinde dönüp içeri girmeden önce.

Arabama biniyorum ve söz verdiğim gibi bekliyorum ama Nera aşağı inmiyor ve ondan haber alamıyorum.

Gece yarısı civarında, arka koltuktaki penceremden onun dairesine doğru bakarken odasında bir gölgenin hareket ettiğini gördüm. Vücudunun ana hatlarını nerede olsa tanırım, hiçbir parçası tanınmaz halde olsa bile.

Bu o.

Kendi penceresinin önünde durmuş, park yerine bakıyor.

Arabadan inmek için acele ederken bacaklarımı açmayı unutuyorum ve çıkarken ayaklarıma takılıyorum. Neyse ki yüz üstü düşmeden önce kendimi düzeltiyorum.

Üzerimde kazağımdan başka bir şey yok ama soğuğu hissetmiyorum bile. Yüzüm ona doğru dönük, umutsuzca aramızda bir bağ kurmaya çalışıyorum. Selamlamak için elimi kaldırıyorum.

Kıpırdıyor ve yüzü kitaplığındaki küçük bir lambanın ışığıyla aydınlanıyor.

Bir şey karnımı şiddetle çekiştiriyor ve neredeyse sarhoş gibi sendeleyerek ona doğru gidiyorum. Zaman durduğunda nefesim kesiliyor ve kalbim sıkışıyor. Birbirimize bakıyoruz.

Onu ne kadar çok sevdiğimi itiraf etmek için dudaklarımı ayırıyorum. Beni buradan duyamaz ama anlayacağını biliyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden elleri havaya kalkıyor ve bileğinin iki hızlı hareketiyle perdeleri kapatıyor. Göründüğü kadar hızlı bir şekilde gözümün önünden kayboluyor ve beni dudaklarımda söylenmemiş tapınma sözcükleriyle fiziksel ve mecazi soğukta bırakıyor.

***

Nisan başında.

Cama vuran muştaların sesi beni acımasızca uyandırıyor. İnleyerek sersemlemiş göz kapağımı açtığımda Rhys ile göz göze geliyorum. Yarı beline kadar eğilmiş, arka koltuğun camından bana bakıyor, eleştirel bakışları arabamın içinde dolaştıktan sonra tekrar bana dönüyor.

"Uyan ve parla, uyuyan güzel," diye bağırıyor, sabahın bu saati için fazla yüksek sesle. Sözlerini elini pencereme vurarak noktalıyor ve beni gerçekten uyandırıyor.

"Ne istiyorsun lan?" Mırıldanıyorum, doğrulup uyku tulumumun fermuarını açıyorum.

"Sassy," diye sesleniyor arabanın diğer tarafından tanıdık bir ses. "Bu sabah yatağın ters tarafından kalkmış olmalısın diyeceğim ama belli ki bu şu anda yüklendiğin bir sorun değil. Uyku tulumu dün gece çok mu sıkı geldi?" Rogue soruyor.

Ona bakıyorum ve sonra omzumun üzerinden Phoenix'i arka camımdan görüyorum. Boğazımdan acı dolu bir inilti kopuyor ve ani bir istekle kendimi uyku tulumumun içinde mumyalayıp onları tamamen görmezden geliyorum.

Orta parmağımı Rogue'a doğru çeviriyorum ve vurgulamak için pencere camına vuruyorum. Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve elindeki iki kahve fincanından birini kayıtsızca ağzına götürüyor.

Kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissetmeye en çok bu kadar yaklaşacağımı tahmin ediyorum ve bundan nefret ediyorum. Ayakkabılarımı ve kazağımı giyip arka koltuğun kapısına doğru tırmanıyorum ve kapıyı açıyorum.

"Arkadaşlığınızdan duyduğum hoşnutsuzluğu neye borçluyum?" diye sordum. "Yine seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmaya mı geldin?"

Kendimi açıklamama fırsat vermeden beni Nera'ya ifşa ettiklerinden beri hiçbirini görmedim.

"Bizi suçlama, Nera sana aşık oldu. Temiz olduğundan emin olmaktan başka seçeneğimiz yoktu," diyor Phoenix kollarını kavuşturup kayıtsızca arabaya yaslanarak.

Rhys arabanın bu tarafında bize katılmak için yürüdü ve şöyle açıkladı: "Biz kendi çocuklarımıza bakarız. Sahip olduğumuz tek aile onlar."

Yaptıkları için onları suçlayamam. Hem beni bu belaya bulaştıran benim yalanlarım, benim eylemsizliğim olduğu için, hem de sevdiklerinizi ve onların da sevdiklerini korumaya yönelik ilkel ihtiyacı anladığım için.

Rogue konuşuyor, yüzü ifadesiz ama sözleri bir şekilde ateşli, "Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum," diyor ve bir kez başını sallıyor. "Annen için."

Aramızda bir anlayış geçiyor ama ikimiz de kabul etmiyoruz.

o.

"Peki, ne istiyorsunuz?" Üçüne de bakarak talep ediyorum.

"Kızlar bize ne yaptığınızı anlattı ve biz de görmek istedik.
kendimiz." Phoenix arabama ve içindeki düzeneğe değerlendirici gözlerle bakıyor. "Yaşayacak bir yerin bile var mı?"

"Ona bakıyorsun."

Bakışlarını bana çeviriyor ve bilmesem neredeyse etkilenmiş gibi göründüğünü söyleyebilirim.

"Her gece mi?" diye soruyor ve Rogue'dan ikinci fincan kahveyi alıp bana uzatıyor.

Bir sınavı geçmiş gibi hissediyorum. Sixtine'i geri almak için yaptıklarını bildiğimden, onun onayının Nera konusunda ilerleme kaydettiğim anlamına gelmesini umuyorum.

Başımı sallayarak alıyorum. "Her gece."

Lyon'daki aşçılık enstitüsündeki ilk günümün üzerinden dört hafta geçti. Aynı akşam Aubonne'a dönüp Nera'nın benimle konuşmasını sağlamaya çalışmamın üzerinden de dört hafta geçti.

O zamandan beri her gece geri

geldim. Otuz iki gece.

Otuz iki sabah benimle konuşmadan uyandın.

Her gün öğleden sonraki derslerim saat yedi civarında bitiyor. İstasyonumu temizleyip toparlıyorum, arabama biniyorum ve iki buçuk saatlik yolu Aubonne'a gidiyorum. Yanıma her zaman onun için yaptığım yemekleri alırım. Genellikle

Öğrendiğim yeni tarifler ve onun en sevdiği tariflerin bir karışımını, beni affetmesini sağlamak umuduyla.

Her gün Aubonne'a dönüş yolculuğum hep aynı. The Pen'in otoparkında, Nera'nın penceresinin hemen altında her zaman yaptığım yere park ediyorum. Kapısının zilini çalıyorum ve aşağı inip yiyecekleri almasını heyecanla bekliyorum.

Her gün, binanın merdiven basamaklarından inen çoraplı ayakları gördüğümde kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Onun arkadaşlarından biri olduğunu fark ettiğimde rahatlamak yerine dehşete kapılıyorum.

Onun için kapıya geliyorlar. O

asla gelmez.

O gecelerden biri bile değil.

Onu görememek duygusal bir işkence. Onun da aynı şekilde etkilenmediğini bilmek daha da kötü. Onu kaybediyormuşum, ne kadar sıkı tutunmaya çalışsam da parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum.

"Kendine iyi bakıyor mu?" Kızlara soruyorum.

İlk başta sadece başlarını sallar, yiyecekleri alır ve tek kelime etmeden üst kata geri dönerler. Zamanla yumuşuyorlar. Bana küçük gülümsemeler atmaya, sorularıma cevap vermeye, günümün nasıl geçtiğini ya da programımın nasıl gittiğini sormaya başlıyorlar.

Dün, Sixtine bana çabucak sarıldı bile.

Sanırım benim için üzülüyorlar.

Nera olmadan solup gidiyorum ve bu fiziksel olarak kendini gösteriyor. Zamanın zonklayan acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmayacağını biliyordum ama daha da kötüleştirmesini de beklemiyordum. Onsuz geçen her gün sanki sonsuz bir unutuşun derinliklerine düşüyormuşum gibi geliyor.

Merdivenlerden inecek kişinin o olmasını bekleyerek yaşıyorum.

Bu arada, arkadaşlarının yanından geçip merdivenleri üçer üçer çıkarak dairesine girme ve onu odasından çıkarıp bir daha çıkmamak üzere hayatıma geri sokma isteğine direniyorum.

Her gün, arkadaşları yemeği evlerine götürdükten sonra arabama geri dönüyorum. Orada olup olmadığını görmek için her zaman Nera'nın penceresine bir bakış atıyorum, ama asla orada olmuyor.

Her gün arabamda uyuyorum. Arka koltuğu sürekli aşağıda tutuyorum, aracın o bölümü artık benim yatak odam olarak belirlendi. Yastıklı bir mat, uyku tulumu ve çok soğuk geceler için bir ısıtıcı alarak mümkün olduğunca yaşanabilir hale getirmek için elimden geleni yaptım.

Bana verdiği çerçeveli posterleri bile arka camlara yaslayıp süslüyorum.

"O şey açıkken bile geceleri üşümüyor musun?" Rhys başıyla ısıtıcıyı göstererek soruyor.

Keşke bilseydi. Boyum 1.80, hiçbir ısıtıcı sıfırın altında bir Mart kış gecesinde tüm vücudumu ısıtacak kadar büyük değil.

"Birkaç kez ayak parmağımı kaybedebileceğimi düşündüm."

Birkaç kereden fazla, gece boyunca el ve ayaklarım acı verecek kadar dondu. Sabah olduğunda, soyunma odalarına gizlice girip ayak parmaklarımı ılık suda bekleterek kan akışını ve hisleri yeniden kazanmam gerekiyordu.

Rogue bana kaşlarını çattı. "Ve bu seni caydırmadı mı?"

"Ondan sadece bir tane var. Ayak parmaklarını kaybetmeyi göze alabilirim, ama onu alamam." Dudaklarının köşesi mizahla kalkıyor ama şaka yapmıyorum.

Neyse ki hava sıcaklıkları artmaya başladı, bu yüzden çok yakında burada olduğum her gece donma riskiyle karşı karşıya kalmayacağım.

Her gün şafak vakti alarmım çaldığında sürücü koltuğuna geçip Lyon'a doğru yola çıkıyorum ve her seferinde Nera'nın penceresine son bir kez bakıp onu bir önceki gece kadar boş buluyorum.

Her gün, okul tesislerinde hızlı bir duş almak ve sabah vardiyam için restorana gitmek için tam zamanında geri dönüyorum. Sonra öğleden sonra dersler ve Aubonne'a geri dönüş.

Her gün, hiç aksatmadan tekrar tekrar yapıyorum.

"Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?" Rhys sorar.

Restorandaki mesailerim sayesinde, istesem küçük bir evin kirasını karşılayabilecek kadar para kazanıyorum. Ama günlerimi başka bir ülkede geçirirken geceleri ona yakın olamama düşüncesine katlanamıyorum.

Bir yatağa sahip olmanın neyi değiştireceğini bilmiyorum zaten. Haftalardır uyumuyorum ve bunun nedeni arabamda uyumam değil.

Çünkü o bana sokulmadan, yüzü boynuma gömülmeden ve yumuşak nefesleri tenime ritmik bir şekilde düşmeden uyuyamıyorum.

Omuz silkiyorum, cevap o kadar açık ki neden sorduğunu bile bilmiyorum. "Ne kadar sürerse."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 46

Nera

Nisan sonu.

Bellamy aşağıdan getirdiği poşeti açarak, "Görünüşe göre akşam yemeğinde taco var kızlar," diyor. "Ve sonra Nera yarınki kahvaltın..." diyor şeffaf kapların içindekileri inceleyerek, "bir çeşit gece yulafı, belki yaban mersinli. Öğle yemeği de nefis görünen bir makarna salatası."

"Oraya kaç tane taco koydu?" Thayer koltuktan kalkarak sorar.

Bellamy nefesinin altında usulca sayıyor. "Çantada sekiz tortilla var."

Thayer heyecanla, "Evet," diye cevap veriyor. "Bu adamı seviyorum. Eğer onu affetmezsen, Nera, Tristan'ı kendi evime götürmek zorunda kalabilirim."

Tristan neredeyse iki aydır her gün, her gece Aubonne'a geri dönüyor ve el yapımı yiyecekler teslim ediyor.

O ilk geceden sonra, çabucak pes edeceğini düşünmüştüm. En fazla bir hafta, belki on gün dayanır diye düşünmüştüm. Hâlâ bunu yapıyor olmasını hiç beklemiyordum, özellikle de onu görmeyi kategorik olarak reddettiğimden beri.

Sanırım son birkaç haftadır sadece bir kişi için, yani benim için akşam yemeği yerine kızlara yetecek kadar yemek yapmaya başlamasının bir nedeni de bu.

aynı zamanda. Arkadaşlarıma kur yaparak onların da kendisini affetmesini sağlamaya çalışıyor ama umurlarında değil gibi görünüyor.

Belli ki işe yarıyor.

Six, "Bunu erkek arkadaşının yanında bir daha tekrarlamak istemeyebilirsin," diye cevap vererek mutfak adasının etrafında onlara katılıyor.

"Benim için endişelenme," diyor kaşlarını arsız bir sırıtışla sallayarak, "Rhys hak iddia etmeyi seviyor," diye mırıldanıyor, ses tonu o kadar mutlu bir aşkla dolu ki midem sıkışıyor.

Kitabımı kapattım ve koltuktan kalkıp onlara doğru yürüdüm. "Bugün sana ne dedi Bellamy?" diye soruyorum. Keşke güçlü olsaydım
Beni geri alma çabalarına karşı bağışıklığım varmış gibi davranacak kadar, ama değilim. Sorumu mesafeli bir tonda sormaya çalışıyorum ama onunla ilgili herhangi bir bilgi kırıntısı için çaresizim.

"Bana her zaman yaptığı gibi kendine iyi bakıp bakmadığını sordu. Ben de öyle olduğunu söyledim. Sonra da seni sevdiğini söylememi ve sana bunu vermemi istedi," diyor ve bana küçük beyaz bir zarf uzatıyor.

Kalbim boğazıma düğümleniyor. Aldırış etmemeye çalışsam da, açgözlü parmaklarımla ona uzanıyorum ve yırtıp açıyorum.

İçinde polaroid bir fotoğrafımız var.

Başparmağımı resmin üzerinde gezdirirken acı göğsümden aşağı süzülüyor. Tam olarak ne zaman çekildiğini hatırlıyorum.

Onun dairesinde, bir gece seks yaptıktan sonra. Onun kazağını giymişim ve kanepenin önünde bacaklarının arasına oturmuş, dilimi şakacı bir şekilde kameraya doğru uzatıyorum. Kolları bana sarılmış, beni sıkıca tutuyor, eli çenemi kavrıyor ve dudakları yüzümün yan tarafına bastırıyor. Ağzı yarı kapalı olsa bile mutlu gülümsemesi seçilebiliyor.

Çeviriyorum ve arkasında yazılı bir not buluyorum.

Seni son gördüğümden beri bu fotoğrafı arabamın arka koltuğuna iliştirdim. Her gece uyumadan önce ona bakıyorum, sana tekrar böyle sarılmama izin vereceğin zamanın hayalini kuruyorum. Zamana ve mesafeye rağmen sana ne kadar takıntılı olduğumu asla unutmaman için bu fotoğrafa sahip olmanı istiyorum.

Sana ne kadar aşığım.

Seni çok özledim.

Boğazımda bir yumru oluşuyor, beni boğuyor.

Sıradan bir gece olmadığını biliyorum. Bu, birbirimize aşık olduğumuzu itiraf ettiğimiz gece çekildi.

Keşke unutabilsem ama yapamıyorum. Zaman acımı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Aksine, acıdan daha rahatsız edici bir zonklama ağrısına dönüşüyor.

Elimde tuttuğum fotoğrafla topuklarımın üzerinde dönüp yatak odama doğru ilerliyorum.

"Taco ister misin?" Six arkamdan sesleniyor.

"Sonra," diye cevap veriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Işıklar kapalı ve ben onları açmıyorum. Pencere her gece olduğu gibi beni çağırıyor. O ilk geceden bu yana geçen haftalar boyunca beni ona bakarken hiç yakalamadı. Ona yaklaşıp bakmak için her zaman gecenin geç saatlerine kadar beklerim.

Her gece yapıyorum.

Genellikle uyku tulumunun bir köşesi dışında bir şey görmüyorum. Ama şanslı olduğum gecelerde, aşağı bakarım ve uykusunda yuvarlandığını görürüm. Yüzü yana dönük olur ve pencereden görünür.

Yanımda uyurken göründüğünün aksine, uykusunda azap çekiyor gibi görünüyor. Yüz hatları rahatlamanın tam tersi, kaşları aşağı doğru bastırılmış, gözleri kırışmış, ağzı düz bir çizgi halinde, sanki kabuslar görüyormuş gibi.

Yine de ona bakıyorum. Bazen bir saat kadar. Penceremin önündeki okuma bankında oturmuş, yüzümü avucumun içine almış, sadece ona bakıyorum.

Onun yüzünü görebildiğim geceler, rahat uyuduğum tek geceler oluyor. Onu görmeden geçirdiğim günlerde, ilaç bekleyen bir keş gibi halsiz ve gergin oluyorum.

Bazen onu cezalandırdığımdan daha çok kendimi cezalandırıyormuşum gibi geliyor. Umarım bu, işlerin düzelmeden önce daha da kötüye gittiği kısımdır. Birkaç hafta, belki de en fazla bir ay içinde onun kötü bir anıdan başka bir şey olmayacağı bir sonraki aşamaya geçmek için ayrılığın bu kısmına katlanmak zorundayım.

Ama bu gece, o uyuyana kadar kendimi tutamıyorum. Şimdi bakma ihtiyacı derimi tırmalıyor ve teslim olmam için bana yalvarıyor. Özdenetimim sekiz haftadır çok sağlam; bu gece yalpalayıp biraz erken baksam da sorun değil.

Derin bir nefes alarak pencereme doğru yürüyorum ve aşağı bakıyorum.

Gözlerim gözlerimle çarpıştığında hava ciğerlerimden şiddetle boşalıyor. onun.

Kalbim beklenmedik bir darbeyle duracak gibi oldu.

Onu. Dışarıda, penceremin hemen altında duruyor, bekliyor ve geleceğimi biliyormuş gibi bana bakıyor.

Elimdeki telefon çalınca irkildim. Tristan'ın adı ekranımda yanıp sönüyor.

Son iki aydır bana yüzlerce kez mesaj attı ama hiç cevap vermedim. İlk kez direncimi ve aramalarımı aşmaya çalışıyor.

Tekrar ona baktığımda kendi telefonunu kulağına götürdüğünü görüyorum. Belirsizlik beni dondururken adrenalin damarlarımda dolaşıyor. Arama sesli mesaja düşene kadar telefonun çalmasına izin veriyorum.

Tristan telefonu sadece ekranına bir kez dokunacak kadar indiriyor ve sonra telefonum tekrar çalıyor.

Bana bakarken gözleri kararlı, çenesi sabit. Onu engelleyebilirdim, engellemeliydim ama o ve benim hikâyemde, yapmam gereken şeyleri hiçbir zaman yapamadım.

"Ne?" Toparlanıyorum.

Cevap olarak kurt gibi sırıtması midemin sıkışmasına neden oluyor.

"Merhaba bebeğim. Uzun zaman oldu."

Gözlerim kapandı, kalbim sıkıştı. Sesinin yıkıcı gücünü hafife almışım. Ne kadar savunma geliştirmiş olursam olayım, altı kelimeyle onları paramparça ediyor.

"Bir şey söyle," diye kışkırtıyor. "O güzel sesini duymaya ihtiyacım var."

Bunu hâlâ nasıl yapıyor? Beni geri almak için bu kadar çaresizse, neden en başta beni elinde tutmak için gerekeni yapmadı?

"Neden vazgeçmiyorsun? İki aydır seni görmeyi reddediyorum, bu sana seninle hiçbir şey yapmak istemediğimi anlatmalı."

Sanki bu onu bana yaklaştıracakmış gibi öne doğru adım atıyor.

"Vazgeçmeyeceğim çünkü sensiz yaşamayı reddediyorum, bu kadar basit." Pencereye arkamı dönüyorum ama sesi hattan geliyor, çılgın ve tedirgin.

"Yapma," diye yalvarıyor, yüzünü buruşturarak. "Lütfen. Bana sadece beş dakika verin. Beş dakikanızı ayırın ve gideyim."

"Fransa'ya geri mi döneceksin?"

Bu düşünce neden midemi bulandırıyor bilmiyorum.

"Hayır," çenesi gerilir. "Ama seni bu gece yalnız bırakacağım," diye açıklıyor. "Beş dakika. Lütfen."

Bir süre daha onu düşünüyorum, yüzüm ona dönük ama bedenim uzakta. Ona baktığımda hâlâ çok kızgınım. İhanet, öğrendiğim günkü kadar taze bir şekilde göğsümde çınlıyor. Yine de kendimi pencereden uzaklaşmaya zorlayamıyorum.

"İki dakika."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor, dudaklarını geren rahat bir gülümseme amımı sıkıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve karnımın alt kısmında uyarılma hissi uyandırıyor. "Sen nasılsın? Kendine iyi bakıyor musun?"

Gözleri, sanki cevabı kendisi değerlendirmek istiyormuş gibi, vücudumun üç kat aşağıdan görebildiği kısımlarını hevesle tarıyor.

"Evet, biliyorum."

Gerçekten de öyle. Onu ne kadar özlesem de, yaşattığı acı ne kadar gerçek bir yıkıma neden olsa da, bunun beni yıkmasına izin vermedim.

Hâlâ birlikteyken görüşmeye başladığım yemek terapisti yeme bozukluğumun temel nedenlerini anlamama yardımcı oldu. O sesin çirkin kafasını kaldırdığını hissettiğimde kullanabileceğim başa çıkma mekanizmalarını öğretti.

Yemekle sağlıklı bir ilişki kurmaya giden yol uzun ve sonu henüz belli değil ama... Daha iyiye gidiyorum.

İhtiyacım olan kiloyu biraz aldım. Tartıdaki rakamlar beni korkutsa ve sorunu hemen çözmek için tuvalete koşmak istememe neden olsa da, vücudumda gördüğüm değişikliklerin daha iyi olduğunu inkar edemem. Zihinsel sis, baş dönmesi ve kemiklere kadar işleyen güçsüzlük geride kaldı. Şimdi cildim sağlıkla pembeleşti, saçlarım hiç görmediğim kadar parlak ve eskrimim hiç olmadığı kadar iyi.

Terapist ayrıca ebeveynlerimle aramda sınırlar koymam gerektiğini anlamama yardımcı oldu. Babam için bu, onunla ilişkimi kesmek anlamına geliyordu.

Tamamen. Asla yöntemlerini değiştirmeyecek ya da bana yönelik çeşitli tacizlerini durdurmayacaktı. Bu ilişki telafi edilemezdi ve denemek bile istemediğimi fark ettim.

Onunla ilişkimi kestiğim gün annemle duygusal bir telefon görüşmesi yaptım. Telefonu açtığında telaşlıydı, sesi tiz ve endişeliydi.

"Babana ne dediğini duydum. Aklını mı kaçırdın sen? Onu hemen aramalı ve özür dilemelisin. Eğer af dilersen, bu olanları unutmayı tercih edebilir."

O daha cümlesini bitirmeden, yıllarca bastırılmış duyguların serbest kalmasıyla aniden boğulan gözlerimde farkında olmadan yaşlar birikmişti.

"Neden beni koruyamadın anne?" Sesimdeki titremeyi gizleyerek sormuştum. "Ondan ve diğer her şeyden."

"Ben yaptım! Kimsenin seni eleştiremeyeceğinden emin oldum."

"Hayır, sen zorba oldun. Başka bir zorbaya olanak sağladın ve beni neredeyse kırana kadar yerin dibine sokmasına izin verdin. Belki başlangıçta niyetin iyiydi ama kendi travmanın seni kör etmesine izin verdin ve bunun için beni cezalandırdın." Sonraki kelimelerde sesim kesiliyor. "Neden benimle gurur duymuyorsun?"

Ne aradığımdan emin değildim - belki bir onay, belki de bir kapanış. Cevaplar, kesinlikle.

"Tabii ki öyleyim!"

"O zaman neden bana söyleyemiyorsun?" Diğer hatta beni sessizlik karşıladı.

"Nazik bir söz için sana yalvarmak zorunda kalmamalıyım. Tüm kusurlarımı sıralamakta sorun yaşamıyorsun - bende kurtarıcı bir nitelik bulmak gerçekten bu kadar zor mu?"

"Oh, sevgilim," diyor. "Hayır."

"Kendimi kusturuyorum anne. On beş yaşımdan beri neredeyse her yemekten sonra."

Terapistim bu konuşmaya hazırlanmama yardımcı oldu ama bunu yapmam için bana güç veren Tristan'dı. İlişkimiz dağılmadan önce, kararlılıkla yanımda olan, en büyük şampiyonum ve kendimden şüphe duyduğum her şeyin katili oydu. O olmasaydı kendimi iyileştirmek için bu adımları atacak gücü bulabileceğimden şüpheliyim.

Milyonlarca kez daha iyisini hak ettiğimi kesinlikle bilemezdim.

"Çok üzgünüm," diye boğuk bir sesle konuştu, şimdi sessizce ağlıyordu. "Bunu senin için asla istemedim, sadece incinmeni istemedim."

"Dünyanın bana nasıl zarar verebileceği konusunda endişelenmekle o kadar meşguldün ki, bana zarar verenin *kendin olduğunu* hiç fark etmedin" diyorum. "İşler değişti anne ve artık benimle konuşma şeklini, beni küçümseme yöntemlerini kabul etmeyeceğim. O yüzden bir seçeneğin var. Ya söylediklerimi anlar ve değişirsin ya da değişmezsin ve babam gibi yollarımız ayrılır. Bunu düşün ve kararını bana bildir."

"Bunu düşünmeme gerek yok tatlım, elbette değişeceğim. Bir gecede mükemmel olur mu bilmiyorum ama deneyeceğim."

Sözlerinin verdiği rahatlama beni yıkmıştı. Büyük bir parçam o gün her iki ebeveynimi de kaybedeceğime gerçekten inanmıştı.

Her şeyin sihirli bir şekilde daha iyi olacağını düşünecek kadar saf değilim, ancak değişen niyetlerle yetinebilir ve mutlu olabiliri m .

Ve şimdiye kadar ilerleme yavaş ama belirgin oldu.

Tristan'ın bunu duyduğunda çok *heyecanlanacağını,* kendimle ilgilendiğimi ve hatta umduğundan daha fazlasını yaptığımı bildiğini biliyorum ama ona söylemiyorum. Ben onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken onu kendime çekmenin bir faydası yok.

"Bu harika," diyor. "Dışarısı oldukça karanlık, o yüzden pek bir şey göremiyorum ama gerçekten iyi görünüyorsun."

Kalbim tekrar sıkışıyor, bana iltifat ettiği için mutluyum.

"Belki de bir süredir konuşmadığımız içindir," diye atıldım, beni nasıl incittiğine dair kendi küçük intikamımı almak istiyordum.

Yüzünü buruşturuyor ama bunun onu caydırmasına izin vermiyor.

"Hayır, bu olamaz. Sen her zaman göz kamaştırıcıydın," diyor kolayca. "Öte yandan, bugünlerde bok gibi görünmemin nedeni kesinlikle ayrılığımız."

Bu kadar uzaktan yüz ifadelerini anlamak zor ama ben bile ne kadar yorgun göründüğünü görebiliyorum. Uzun saatler boyunca çalışmak, başka bir ülkeye gitmek ve haftalarca arabasında uyumak kolay olmasa gerek.

Ama yine de kimse ondan bunu yapmasını istemedi.

Ona söylemek istediğim milyonlarca şey olmasına rağmen sessiz kalıyorum. Benimle konuşmak isteyen oydu, konuşmayı *o yapabilirdi.*

Bana hayatındaki tek iyi şeymişim gibi bakıyor, gözleri hüzünle kaplı ama bana parlıyor.

"Daha ne kadar köpek kulübesinde kalacağım, bebeğim?"

"Sonsuza kadar."

Yanıt olarak kıkırdıyor, kendine güveni tam.

"Sence bu komik mi?"

"Özellikle değil, hayır."

"O zaman neden gülüyorsun?" "Çünkü

hiçbir yere gitmiyorum."

Onun sözlerinden hem rahatsız oldum hem de tahrik oldum.

"Bana kendini sevmeyi sen öğrettin, Tristan. *Sevdiğim* pek çok şeyden biri de bu," diyorum, sürç-i lisanımı düzelterek, "seninle birlikte olmak. Sen gözlerimi açana kadar benim kendimde göremediğim bir şeyi sen bende gördün." Telefonda beni dinlerkenki yoğunluğunu hissedebiliyorum, gözleri binaya doğru hızlıca kaymak dışında benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bir an için bana ulaşmak için cepheyi tırmanmayı düşündüğünden eminim. "Ama aynı zamanda bu yüzden seni geri alamam. Çünkü artık bana yaptıklarından daha iyisini hak ettiğimi biliyorum."

"Öyle," diye kabul ediyor, şiddetle. "Yaparsın amına koyayım. Ve bunu yapabilecek kişinin hâlâ ben olduğumu sana kanıtlayacağım."

Başımı üzüntüyle sallıyorum. "Zamanını boşa harcamayı bırakmalısın."

"Bu benim kullanma zamanım Nera, onunla ne yapacağımı ben seçerim. Ve bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor - benim için seçenekler seninle birlikte olmak ya da ölüm. Çünkü açıkçası içinde sen olmayan bir hayat yaşamaya değer bir hayat değildir."

Kendi düşüncelerimi o kadar net yansıtıyor ki, sanki zihnime doğrudan bir hattı varmış gibi. Onun yokluğunda mutluluğu yakalamak için mücadele ediyorum. Buna karşılık, onunla birlikteyken çok kolay geliyor.

Bu arama bir hataydı. Tek yaptığı bana onu ne kadar sevdiğimi, beynim affetmemesi gerektiğini bilse de kalbimin onu affetmek için ne kadar can attığını hatırlatmak oldu.

"İki dakikan doldu Tristan," diyorum.

"Gece için senden ayrılmadan önce son bir şey daha. Sonsuza kadar köpek kulübesinde kalacağımı söylediğinde neden güldüğümü biliyor musun?" Gözleri aşağıdan benimkileri delip geçiyor ve boğazım kuruyor. "Çünkü seninle geçireceğim iki dakika için bile sonsuza kadar bekleyebilirim."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 47

Nera

Mayıs'ta.

Yıl Mayıs ayına girerken ve final sınavları yaklaşırken, çalışmaya ve kendimi antrenmana adamaya odaklanıyorum. Bu zihnimi meşgul ediyor, böylece düşüncelerim Tristan'a kaymıyor.

Bu, önümüzdeki ay yapılacak Olimpiyatlardan önceki son hamle, bu yüzden ya yap ya öl zamanı gibi hissediyorum. Sürekli odaklanmamın karşılığını alıyorum ve her zamankinden daha iyi oynuyorum. Neredeyse dört aydır hiçbir müsabakayı kaybetmedim ve oyunlara giderken favorilerden biriyim. Fransızların takımlarında da birkaç uluslararası şampiyon var, bu yüzden önümde oldukça zorlu bir yol var ama kendime güveniyorum.

Günlerimi sınıfta ya da antrenman tesisinde geçirdiğim için arkadaşlarımı görmeye çok az zamanım oluyor. Beni özlediklerini biliyorum, ben de onları özlüyorum ama programımda fazla boşluk yok.

Bu yüzden bu akşam kütüphanede beni pusuya düşürdüler ve onlarla kulübe gitmeyi kabul edene kadar gitmeyi reddettiler.

Sonunda pes etmeden önce otuz dakika kadar tereddüt etmiştim. Aylarca süren kalp kırıklığı ve kalp acısından sonra eğlenceli, sorumluluk gerektirmeyen bir gece ihtimali kulağa çok cazip geliyordu.

Bu yüzden Bellamy'nin bana seksi bir kıyafet giydirmesine izin verdim, Sixtine makyajımı yaparken kıpırdamadan oturdum ve Thayer'ın benim için doldurduğu içkileri mutlulukla aldım. Sonunda

Cenevre'de Vega adında yeni bir kulübe gittik ve bize servis edilen her alkolü aşırıya kaçarak içtik.

Dans ettik, güldük ve tutulan ellerden kaçtık. Her ne kadar eğlenceli olsa da, dans pistinde kalçalarımı sallarken ve mutlu bir şekilde kıkırdarken, saçlarım çabadan şakaklarıma kayarken, Tristan'ın düşünceleri beni bunalttı.

O an ne kadar eğleniyor olursam olayım, aklım hep ona kaymanın bir yolunu buluyor. Sanki elimde olmadan her deneyimimi o yanımda olsaydı nasıl olurdu diye karşılaştırıyorum.

Ve tek düşünebildiğim, bu gece kapımızın zilini çalacağı zaman kimsenin cevap vermeyeceğiydi.

Daha önce hiç cevap vermemiştik.

Muhtemelen nerede olduğumuzu merak ederdi. Güzel.

Başka biriyle çıkmaya başladığımda nasıl olacağını bilmesi gerekiyordu. O zaman penceremin önünde uyumayı bırakmak zorunda kalacaktı.

Hayatıma devam etme düşüncesi biraz midemi bulandırdı ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

Artık bunu gerçeğe dönüştürmem gerekiyordu.

Bu gece birkaç çocuğa gülümsedim ama bana doğru bir adım attıkları anda cesaretim söndü. Yeni biriyle flört etmek zorunda kalma düşüncesi, yeni birini öpmek ve dokunmaktan bahsetmiyorum bile, beni korkutuyordu.

Sanırım henüz hazır değildim ama gerçekten hayatıma devam edebilmek için yakında hazır olmam gerektiğini biliyordum.

Bütün gece boyunca beynimde langırt oynayan bu düşünceler, eve dönüş yolculuğum boyunca beni rahatsız etti. The Pen'in otoparkına geri dönene kadar zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorum.

"Yatağıma sokulmak için sabırsızlanıyorum!" Siyah arabadan indiğimizde Thayer sarhoşça şarkı söylüyor.

"Şşşt!" Six aceleyle fısıldıyor, yüzünü buruşturuyor ve etrafına bakınıyor. "Bütün kompleksi uyandıracaksın."

En yakın arkadaşı kadar sarhoş olan Bellamy kolunu omuzlarıma dolayarak hepimizin çok iyi tanıdığı bir cipi işaret etti ve yüksek sesle, "Tristan'a iyi geceler diyelim mi? Dün gece onu göremediğimiz için kendimi kötü hissediyorum."

Arkadaşlarım, Tristan'ın cazibe saldırısının onlar üzerinde işe yaradığı gerçeğini görmezden geliyorlar. Bana onu affetmemi söylemediler.

asla - ama artık ayrıldıktan hemen sonra olduğu gibi buzlanmadı.

Bu gece kendi direncimin biraz sarsıldığını hissettiğim ilk gece. Çünkü şimdiye kadar ondan iyice uzaklaşmış olmalıydım. Ne de olsa aylar geçti.

Bunun yerine, onu her zamanki gibi tehlikeli bir şekilde yakın hissediyorum.

"Günaydın demek daha doğru," diye karşılık veriyor Thayer. "Saat kaç? En az sabahın üçü, değil mi?" diye mırıldanıyor. "Çok güzel bir gece geçirdik," diye mırıldanıyor mutlu bir şekilde.

Hiçbirimiz ona cevap veremeden Tristan'ın cipinin kapısı açıldı. Hepimiz onun gelmesini beklerken zaman durmuş gibi hissediyoruz. Ve on saniye geçmeden, geldi.

Ayakları asfalta çarpıyor, ardından uzun bacakları geliyor ve sonunda kendini arabadan dışarı atıyor.

Üzerinde eşofman var ve başka bir şey yok. Şehvet beni boğazımdan yakaladı ve sıktı.

Kalçalarından aşağıya sarkıyor, belinin altında kaybolan derin V kaslarını ve karmaşık dövmelerin altında dalgalanan kaslı bir göğsü ortaya çıkarıyor.

Uykulu bir şekilde bana gülümsüyor, beni gördüğü için çok mutlu. Saçları sevimli bir şekilde dağılmış, sıcak ve davetkâr görünüyor. Ona doğru koşmak ve kolları beni sararken ve başı benimkine yaslanırken yüzümü göğsüne gömmek istiyorum. Bir kez daha onun olmanın tam korumasını hissetmek istiyorum.

"Aman..." Bellamy yanımdan, ona b a k a r k e n ağzı bir karış açık, diyor. Thayer arka planda inanmaz bir şekilde gözlerini ovuşturuyor.

"Hey," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım, aniden sinirlenmiştim. "Başka tarafa bak."

Sırıtışından anladığım kadarıyla bu yorumu B'ye nefesimin altında mırıldanmış olsam da yine de duymuş.

O anlık muhakeme hatasını yakaladığı için kızgınım. Bu benim açımdan yersiz bir sahiplenme. O artık benim değil.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Üzgünüm," diyor bana özür dileyen bir bakış fırlatarak. "Ama Tanrım, Nera. Nasıl oldu da bu kadar uzun süre dayanabildin?"

Ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Çünkü orada ö y l e c e durmuş ona bakarken, vücudumdaki tahrik duygusu tavan yapıyor. Belli ki işimizin bittiğine dair bir mesaj almamış. Boğazım kurudu ve kendimi dudaklarımı yeniden sulandırmak i ç i n y a l a r k e n buluyorum. Midemde kelebekler ve sinirler savaşıyor.

baskınlık ve amım kenetleniyor, bana tüm kötü şeyleri yapmak isteyen çekici adama kendimi atmam için yalvarıyor.

Onu arzuladığım için bir erkekten farkım yok.

Dar, payetli kıyafetimi fark ettiğinde ifadesi kaşlarını çatıyor. Bakışlarını şehvetle tüm vücudumda gezdirdikten sonra tembelce kıvrımlarıma geri dönmesine izin veriyor.

"Kulüpte miydin?"

Başımı sallıyorum, dilim hala ağzımın çatısına yapışmış, konuşmamı imkansız kılıyor. Birkaç adım öne çıkıyor.

Yaklaştıkça gözlerinde kopan fırtınayı görebiliyorum. Çenesinin

sinirli duruşunu.

Omuzlarındaki gerginlik.

Aramızda on metreden az mesafe kaldığında durdu. Gözleri vücudumun tamamını tararken dili öfkeyle yanağının içiyle oynuyor. Bakışlarını yavaşça yukarı kaldırıp benimkilerle buluştuğunda, arzuyla öylesine kararmışlar ki neredeyse o anda havlu atıp teslim oluyorum.

"Çok seksi görünüyorsun," diye hırlıyor kabaca.

Sesi, zorlukla kontrol altına alınmış şehvet ve aylarca süren cinsel hayal kırıklığının birleşiminden oluşuyor. Sanırım ona bir işaret versem, beni burada herkesin içinde sikerdi.

Tam önüme gelene kadar yürüyor. Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, ciğerlerim yeterli oksijeni çekebilmek için fazla mesai yapıyor.

Bir parmağını alıp kolumda yavaşça gezdirirken dudaklarımdan kesik kesik nefesler çıkıyor. Hem tembel hem de baştan çıkarıcı, çılgınca ve alaycı. Gözlerimiz sözsüzce hareketi takip ediyor. Parmağı köprücük kemiğimde ve boğazımda dans ediyor, ta ki çenemin altında bir başkasıyla birleşene kadar. Çenemi kendisine doğru eğiyor ve beni bölgesel bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

"Bu gece kimsenin sana dokunmasına izin verdin mi?"

Sorusu, başımdan aşağıya dökülen bir kova buzlu su gibi, beni anlık transımdan çekip çıkarıyor.

Yüzümü onun elinden kurtarıyorum ve uzaklaşıyorum.

"Özel hayatım hakkında beni sorgulayamazsınız. O artık sana ait değil. Bu yüzden kime dokunduğum, kimi öptüğüm ya da kiminle seviştiğim seni ilgilendirmez."

Bellamy'nin elini tutuyorum ve ön kapıya doğru giderken onu arkamdan çekiyorum. Tristan'ın bir şey söylemesini ya da beni takip etmesini bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde

O yapmıyor. Omzumun üzerinden bakıp ona son bir kez bakmanın cazibesine karşı koyamıyorum.

Onu bıraktığım yerde donmuş halde duruyor. Üzerinden yayılan gerginlik hissedilebilir ve agresif. Onu izlediğimi fark edince gözlerini bana dikiyor ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayılıyor.

Gözlerindeki o ilkel bakışı daha önce de görmüştüm. Onu kızdırdığımı ve istediğini alana kadar durmayacağını biliyorum.

Daha sonra ondan birkaç mesaj aldım.

Seni en son kovaladığımda ne olduğunu hatırla**.**

Nasıl bittiğini hatırla**.**

Gary: Bunu bir düşün çünkü sonunda beni affetmeni sağladığımda, seni dar deliklerinin her birinde o kadar sert becereceğim ki, ormandaki o geceyi acemi sınıfı gibi gösterecek.

Beni zorlama**.**

İyi uykular bebeğim. Seni seviyorum.

Belgelenebilir.

Ve görünüşe göre ben de öyleyim, mesajlarını okurken amımın nasıl ıslandığına bakılırsa.

Çok bariz takıntılı eğilimleri göz önüne alındığında, kızlarla birlikte ertesi Cumartesi tekrar dışarı çıkmaya karar verdiğimizde, Tristan'ın biz geldikten otuz dakikadan kısa bir süre sonra VIP alanına girdiğini görünce kısmen şaşırdım.

OceanofPDF.com

Bölüm 48

Tristan

Mayıs'ta.

"Onun burada ne işi var?" Nera öfkeyle beni işaret ediyor ve hemen yanımda oturan Phoenix, Rhys ve Rogue'a bakıyor. "İçinizden hangi hain ispiyonladı?"

Teknik olarak Rhys yaptı. Bu gece Baroque'a gideceklerini bana haber veren oydu. Ama o olmadan da yolumu bulabilirdim.

Nera yakında hayatına devam edeceğini ima ettiğinden beri başka bir şey düşünmüyorum. Aslında ona hayatına devam etme fırsatı vermeyeceğimden nasıl emin olacağımı düşünmekten başka bir şey düşünmedim.

Yani, bir çeşit sapığa dönüştüm. Tess'in iş arkadaşına telefonunu hacklettim, böylece her an nerede olduğunu takip edebildim. Bundan utanmıyorum bile. Geçen hafta yaptığı gibi beni asla kışkırtmamalıydı. Evet, hazır olduğunda bana geri dönmesini istiyorum ama bu süre zarfında kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim.

Diğer çocuklar cevap vermeyince, sert bakışlarını bana çeviriyor.

"Burada ne işin var, Tristan?" diye tıslıyor.

"Onlar da aynı şey," diye cevap veriyorum, başparmağımla onları işaret ederek. "Peki bu ne?"

Phoenix yardımsever bir tavırla, gözlerini Altı'nın dans ettiği alana dikerek, "Eller serbest politikası uyguluyoruz," diye açıklıyor.

Nera alay ediyor.

"Ona gitmesini söyle," diye emrediyor kibirli bir şekilde. "Korkarım ben müdahale edemem."

Kollarını kavuşturup Rogue'a dik dik bakarak farklı bir taktik deniyor. "Geçmişini kontrol ettiğinde onu kazığa bağlayıp yakmaya hazırdın. Ne değişti?"

Rogue omuz silkerek, "Üç aydır sürünüyor, adama acımaya başlıyorum," diyor.

"Evet, öyle yaparsınız, değil mi Bay Nadiren Yüceltilmiş?" diye kızgınca çıkıştı. "Neden herhangi birinize sorma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Hepiniz en az birbiriniz kadar suçlusunuz. Bu, eski mahkumlara hüküm giymiş bir suçlunun şartlı tahliye edilmesi gerektiğini düşünüp düşünmediklerini sormak gibi bir şey."

Rogue'un gözleri ona dikiliyor ve ağzı bir karış açılıyor.

O bir şey söyleyemeden ayağımla sandalyesini iterek dikkatini bana çekiyorum.

"Dikkat et," diye uyarıyorum.

"*Sen,*" diyor Nera, elleri kalçalarında bana dönerek. Dar bir bodycon elbise giymiş, kilometrelerce uzunluğundaki bacaklarını bana ve buradaki diğer tüm sikiklere sergiliyor. "Seni görmek istemiyorum."

"Sorun değil, ben burada kalırım," diyorum kolayca. Topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor. Sesimin ipeksi tınısı onu olduğu yerde durduruyor. "Kimsenin sana dokunmasına izin vermediğin sürece."

Bana intikam vaat eden keskin bir bakış fırlattı.

"O zaman bu gece kendini büyük bir gösteriye hazırladın, Tristan," diyor ve kalabalığın içinde yutulana kadar benden geriye doğru yürüyor.

Sözleri göğsümü yumrukluyor. Arkasındaki misilleme niyetini ölçmek için zamanım yok çünkü birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıkıyor, ancak bu sefer kolları rastgele bir adamın boynuna sarılmış ve elleri...

Elleri kızın belinde.

Aynı anda sandalyemden kalkıp içkimi yere fırlatıyorum. Kalabalığı omuzlayarak geçiyorum, insanları bir bowling topunun kenara fırlattığı iğneler gibi yolumdan itiyorum.

Müzik değişir ve ışıklar değişir, dansçılar artık farklı bir ritimle zıplamaktadır.

Kalabalığın içinde bir an onu kaybettim.

Panik ve korumacılık göğsümü tırmalıyor, onu bir kez daha görüş alanıma almam için beni zorluyor. Nereye dönsem, onu gördüğümü sanıyorum.

Dönüyorum, çılgınca kalabalığı arıyorum, onu bulma ihtiyacından neredeyse başım dönüyor.

Sonunda, insan denizi kımıldadı ve parçalandı ve o karşımda belirdi. Bakışları üzerimde sabitlenmiş, kaşları *ne yapacaksın dercesine* kışkırtıcı bir şekilde kalkık.

Elleri hala onun üzerinde ve bu bende ölme isteği uyandırıyor.

Öfkeyle kükrememek için çenem seğiriyor. Kalabalığın arasından ona doğru ilerliyorum. Ellerim kollarına dolandığında, dudaklarımdan bir rahatlama patlaması fışkırıyor. Kollarımda inliyor ve kıvranıyor. Onu dans pistinden sürüklerken lanet bir ölüm perisi gibi çırpınmaya devam ediyor.

"Tristan, bırak beni, ne oluyor, dur! Hayır, bırak beni!" diye haykırdığında, ilerlememi engellemesinden bıkarak onu kalçalarından kavradım ve omzumun üzerinden fırlattım.

Müziğin çok yüksek olmadığı bir köşeyi dönene kadar VIP bölümünün bir koridorundan aşağı dönüyorum ve onu çok nazik olmayan bir şekilde yere bırakıyorum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Öfkeden tanınmayacak kadar yıpranmış bir sesle talep ediyorum. Onu duvara yaslarken ellerim başının iki yanına çarpıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye yankılanıyor öfkeyle. "Sadece-"

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?" Sözünü kestim, öfkem kanımı kaynatıyordu. "Başka biri sana dokunurken öylece durup izleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet, ben de tam olarak bunu yapmanızı bekliyorum! Müdahale etmeye hakkınız yok-"

"Her türlü hakka sahibim. Sen benimsin, bana

aitsin-" "Artık senin değilim!"

"*Evet, öylesin amına koyayım,*" diye kükrüyorum, kelimeler boğazımdan yırtılıyor. "Bana kızgın olabilirsin ve beni affetmen ne kadar sürerse sürsün ayrı kalabiliriz ama sen hâlâ *benimsin*. Çok ciddiyim Nera, hiçbir şey bunu değiştiremez."

Parmak uçlarına kalkıp yüzümden birkaç santim ötede konuşuyor.

"Ayrılığımız bunu değiştiriyor."

Eğilip yüzümü onunkine daha da yaklaştırıyorum. Bu kadar yakınken gözlerimdeki öfkeyi ve dudaklarımdaki hırıltıyı görebiliyor. O kadar öfkeliyim ki oksijeni güçlükle çekiyorum, nefesler bir kütle gibi göğsümde donuklaşıyor.

Ona bir söz verdiğimde ses tonum hiç duymadığı kadar buz gibi ve soğuk.

"Başka bir adama dokunursan onu *öldürürüm,* Nera,"

diye yemin ediyorum. Yutkunuyor ama çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor, gözleri parlıyor.

"Bir daha asla başkasına gitmeyeceğimden emin olma şansın vardı. - tek yapman gereken kalbimi kırmamaktı. Bu şansı kullanmadın; her şeyi bir kenara a t t ı n . "

Yumruklarım harcanmamış, manik bir enerjiyle sıkılıp gevşiyor. "Onu şimdi almak istiyorum," diye homurdanıyorum.

"Artık masada değil-"

Boğazını kavrıyorum ve ağzımı öfkeli, kıskanç ve hayvani bir öpücükle onunkine yapıştırarak onu susturuyorum. Sürpriz onu hazırlıksız yakaladı ve bir nefesle dudaklarını ayırdı. Dilimi açgözlülükle ağzına sokuyorum ve onu sırt üstü duvara çarpıyorum. Sabırsız ellerim kıvrımlarını kavrıyor, uzun zaman sonra parmaklarımın arasında hissetmekten zevk alıyorum.

Saldırı karşısında donup kalıyor, elleri iki yanına düşüyor. Ensesini kavrıyorum ve yüzünü kendime doğru çevirerek ağzına doğru derin derin inliyorum.

Neredeyse oracıkta boşalmama neden olacak küçük bir iç çekişle teslim olması için gereken tek şey bu. Dudakları uysallaşıyor ve ağzımı aramak için parmak uçlarına kalkıyor, elleri umutsuzca gömleğimi yumrukluyor. Dillerimiz şehvet ve kızgınlık dolu bir öfkeyle çarpışıyor. A r a m ı z d a k i sıcaklık kavruluyor, aylar süren uykunun ardından yeniden canlanıyor.

İnançsızlık başımı döndürüyor. Onun bu ani aşırı dozu kalbimi tamamen durdurabilir. Onu öylesine şiddetle kendime doğru tutuyorum ki, yarın üzerinde geçiş izlerimin kalacağını biliyorum.

İçime doğru eğiliyor, sert sikime sürtünüyor, elleri saçlarımı acımasızca çekiyor.

Dudaklarımdan ürpertici bir inilti dökülüyor.

Bu onun önce gerilmesine, sonra da ağzını benimkinden ayırmasına neden olan istenmeyen bir etkiye sahip. Ayrıldığımızda öne doğru

düşüyorum ve onu göğsümle duvar arasında sıkıştırıyorum. İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken başım, başının hemen üzerindeki koluma yaslanıyor.

Ona sahiptim. *Ona sahiptim* ve şimdi yine geri çekildi.

Kendini kollarımdan tam anlamıyla kurtarmasının verdiği acı neredeyse iki büklüm olmama neden oluyordu.

"Bu bir hataydı," diyor içi boş bir şekilde.

Göğsüm acıyla geriliyor.

Gözlerini aramaya çalışıyorum ama o başını yana çeviriyor. Bana bakmıyor.

Elleri göğsümü hafifçe itiyor, sanki onu bırakmamı ister gibi. "Beni

itmek zorunda kalacaksın," diyorum kısık sesle. "Elimde değil seni bırakacak gücü kendimde buluyorum."

Dediğini yapıyor, göğsümü hafif bir güçle itiyor. Arkamdaki koridor duvarına doğru tökezliyorum. Bu sırada o da gözlerini kapatıyor ve başını yukarı kaldırarak karşı duvara yaslıyor.

Aramızdaki cinsel kimyanın sönmesini beklerken sessizlik uzuyor. Hava öpüşmemizden dolayı hâlâ yoğun, etrafımızdaki gerginlik hissediliyor.

Onu tekrar kollarıma aldığımda çok çabuk ortaya çıkan rahatlama hızlı bir şekilde ölüyor ve yerini kan dolaşımıma zehir sızdıran açık bir yara alıyor.

Ya beni hiç affetmezse?

"Benden nefret mi ediyorsun?" Cevaptan korkarak fısıldıyorum. Cevabın ne olduğunu zaten biliyormuşum gibi hissetmekten korkuyorum.

Gözleri açıldı ve öfke bulmayı beklediğim yerde acı ve üzüntü buldum. Gözlerinde göğsümdeki yarayı yansıtan bir çatlak var ve bu beni mahvediyor.

"Keşke senden nefret etseydim, Tristan," diyor, yanağından aşağı tek bir damla yaş süzülüyor. Yüzü hareket etmiyor ve bunu kabul etmiyor. Acaba ağladığının farkında mı? "Senden nefret etmek çok hoş bir dikkat dağıtıcı olurdu. Belki o zaman öfkem söner ve hayatıma devam edip seni unutabilirdim. Ama bunun yerine, seni seviyorum. Ve bu aşkı öldürmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir şekilde sönmeyi *reddediyor.* Seni unutamıyorum, hayatıma devam edemiyorum ama seni affedemiyorum da. Araf'ta sıkışıp kaldım ve cehennemi özlüyorum. Peki, ne yapmam gerekiyor? Hayatımın sonuna kadar bana yalan söyleyen ve ihanet eden birini sevmeye mahkûm muyum?"

"Bana tekrar güvenmeyi seçebilirsin," diye ısrar ediyorum, koridorun benim tarafımdan onun tarafına geçerek. "Yapabileceğin şey bu."

"Geçen sefer seni içeri almayı seçtiğimde, bu saflığımın bedelini bana oldukça muhteşem bir şekilde ödetmiştin," diyor esprili bir şekilde gülerek. "Bunu bir daha neden yapayım ki?"

"Bir hata yaptım, Nera. Bir hata. Korkunç bir hata ve bu yüzden tüm öfkeni, kızgınlığını ve misillemeni hak ediyorum ama bu sana aşık olduğum gerçeğini ortadan kaldırmıyor ve asla bilerek seni incitmeyi amaçlamadım. Her gece uyanık yatıyorum, sen yanımda olmadan uyuyamıyorum. Kendime nasıl olduğunu, kendine iyi bakıp bakmadığını soruyorum. Beni düşünüp düşünmediğini, seninle birlikte olmayı deneyen bir erkek olup olmadığını. Başka birinin sana dokunduğunu her düşündüğümde göğsümü yumruklayan bir korku ve öfke var. Hem rüyalarıma hem de gerçeğe musallat oluyorsun. Sensiz *nefes alamıyormuşum* gibi hissediyorum. Artık Nera olmadan var olan bir Tristan yok. Ben de *bunu* anlamanı sağlamaya çalışıyorum. Bu benim için bir kaçamak, dikkat dağıtma ya da oyun değildi. Bu, *sen,* hayatımdaki en önemli şeysin." Yavaşça ona uzandım. Elimle yüzünü kavrıyorum, başparmağım burnundaki o sevimli küçük izleri buluyor ve yumuşakça üzerlerinde gezdiriyor. Koyu, boğucu gözleri tereddütsüz benimkilere bakıyor. "Sen gülümsersen, ben de gülümserim. Canın yanarsa, ben de yanarım. Sen ölürsen, ben de *ölürüm*. Anladın mı? İstesen de istemesen de günlerinin geri kalanında senin gölgen olacağım."

Gözlerini kapatıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor, farkında olmadan kucaklamamın rahatlığını arıyor.

"Seni affetmeye henüz hazır değilim," diye fısıldıyor.

Bu son kelimeye, açık okyanusun ortasında boğulmak üzere olan ve küçük bir şamandıra fırlatılmış bir adam gibi tutunuyorum.

Saçlarını hafifçe okşuyor, bir bağımlı gibi gizlice kokusunu içime çekiyorum. Vetiver ve vanilya notaları duyularıma çarpıyor ve kaslarımı gevşetiyor. Her yönden sarhoş edici.

"O zaman bana acı çektir. Bir gün bana geri döneceğini bildiğim sürece buna katlanabilirim," diye fısıldıyorum.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 49

Nera

Haziran'da.

"Öhöm," diyor Rhys yüksek sesle. "Görünüşe göre bugün hava çok güzel olacak."

Sixtine'in annesi Adélaïde kızararak, "Evet, kesinlikle," diye cevap veriyor.

Üçümüz Rogue, Bellamy ve Thayer'la birlikte koridorda durmuş, gelin odasından gelen sesleri duymazdan gelmek için elimizden geleni yapıyoruz.

Dakikalar önce Phoenix içeri daldı ve nişanlısıyla birlikte yürümeden önce onunla zaman geçirmeyi talep etti. 'Zaman' isterken ne demek istediğini hepimiz çok iyi biliyorduk ama duvarların herhangi bir garipliği ortadan kaldıracak kadar kalın olmasını umuyorduk.

Yanılmışız.

Tutkulu inlemeler bir kez daha koridora sızıyor.

"İngiltere'nin hava durumunu asla bilemezsiniz. Haziran ayında bile sağanak yağmur yağabilir!" Thayer daha da yüksek sesle ekliyor, erkek arkadaşının yardımına koşuyor.

"Ah, Tanrı aşkına," diyor Rogue bıkkınlıkla. "Hadi biraz uzaklaşalım da buna maruz kalmak zorunda kalmayalım."

Bellamy'nin elini tutuyor ve onu da yanında sürüklüyor. Geri kalanımız onu küçük yuvarlak bir pencerenin dışarı baktığı koridorun sonuna kadar takip ediyoruz.

bahçelerin üzerinde.

Bellamy dalgın dalgın konuklara bakar ve donakalır. "Nera,"

diyor.

"Öyle mi?" Dikkatim dağılmış bir halde soruyorum. Six'in otuz dakikadan kısa bir süre içinde hazır olması gerekiyor ve soyunma odasından gelen seslere bakılırsa, bir sürü makyaj rötuşuna ihtiyaç olacağını tahmin ediyorum.

Gözlerini kocaman açarak bana doğru dönüyor ve pencereden bir şeyi işaret ediyor.

"Tristan burada."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

Thayer'la aynı anda pencereye koşuyorum ve üçümüz küçük cam bölmeden bakabilmek için birbirimize kenetleniyoruz.

"Tabii ki burada," diyor Thayer, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. "Sen buradasın Nera, başka nerede olabilir ki?"

Üçümüz de ona bakıyoruz. Elinde bir kadehle insan kalabalığının arasında kendinden emin bir şekilde duruyor. Klasik bir smokin giyiyor ve buradan bile smokinin terzi elinden çıkma olduğunu söyleyebiliyorum. Kesim, omuzlarının genişliğini ve belinin sivrilen uzunluğunu vurguluyor.

Yanaklarımda ısı yükseliyor, hem kızarmış uyarılma hem de beni tek bir bakışla bu kadar ateşlendirebildiği için utanç duyuyorum.

"Ben... Ben şu anda bununla uğraşamam," diyorum telaşla. "Evlendirmem gereken bir en iyi arkadaşım var."

Gerçek şu ki, onu görmekten çekiniyorum. Son birkaç haftadır Olimpiyatlar öncesinde yarışmalar için seyahat ediyordum, bu yüzden birbirimizi göremedik.

Uzakta geçirdiğim zaman bana çok ihtiyacım olan bir bakış açısı kazandırdı. Uzun antrenman günlerinden sonra boş otel odalarına dönmek onu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Kendimi alışkanlıktan pencereden dışarı bakarken buldum ve sanki bir şekilde orada olmasını bekliyormuşum gibi hayal kırıklığıyla sakatlandım.

Değildi ama onu unutmamam için elinden geleni yaptı. Her gün odamda beni bekleyen yeni bir paket oluyordu. Nerede olduğumu nasıl bildiğinden emin değildim ama hangi şehirde ya da ülkede olursam olayım bu paketler hiç eksik olmazdı.

Başlarda sadece küçük biblolar ve notlar vardı ama dün beni bekleyen büyük bir kutu buldum. İçindekilerden şüphe duyarak yavaşça açtım ama

Sonunda tüm balonlu naylonları ve strafor fıstıkları aştığımda nefesim kesildi.

İçinde benim müsabakalarda kullandığım türden bir eskrim maskesi vardı. Geleneksel olarak maske, boyun ve boğazı kaplayan yastıklı koruyucu donanım dışında siyahtır. Bu maske, ağ kısmının altından yukarı doğru tırmanan beyaz alevlerle özelleştirilmişti ve tasarımda maskenin yaklaşık yarısını kaplıyordu. Kutuda dururken bile çok korkutucu görünüyordu, bu yüzden üzerinde nasıl görüneceğini ancak hayal edebilirdim.

Bunu öğrenmek için beklemedim ve aynada kendime bakarak hemen başıma geçirdim.

Çok havalı görünüyordum.

Kimsede böyle bir şey olmayacağını biliyordum ve beni anında tanınır hale getirecek olması hoşuma gidiyordu. Alevler kendimi güçlü hissettirdi ve bana ihtiyacım olan son güven kırıntılarını verdi.

Ayrıldığımızdan beri ilk kez, iletişimi başlatan ben oldum ve ona bir fotoğraf gönderdim.

Ben: [fotoğraf gönderir]
Ben: Bayıldım, teşekkür ederim

Tepkisi anında olmuştu.

Bir şey değil, bebeğim. Onun içinde kazanırken çok seksi görüneceksin.

Bana öylesine kör bir inancı var ki, bu onu daha çok sevmeme neden oluyor. Aylarca kendini bana her şekilde adadıktan sonra, niyetinden şüphe etmek gittikçe zorlaşıyor. Ona tekrar güvenmeyi ne kadar zor bulsam da, beni gerçekten sevdiğine dair tartışılmaz gerçeğin altında savunmalarım zayıflıyor.

Dün ne diyeceğimi bilemediğim için mesajına yanıt vermedim ve şimdi burada.

En iyi arkadaşımın düğününü basmak.

Onu görmem gerekecek - daha da karmaşık olanı, ondan ne istediğimi bulmam gerekecek - ve bu yüzden kendimi huzursuz hissediyorum.

Thayer, "Bir şeyler yapmazsak bu düğün ertelenecek," diyerek beni endişe sarmalımdan çekip çıkarıyor.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum ve gösteri zamanına ne kadar yakın olduğumuzu görünce koridora yöneliyorum. Kapıyı kibarca çalıyorum, neyse ki sesler artık bitmiş ve ikisinin de beni duyabilmesi için daha yakına eğiliyorum.

"İçeride her ne yapıyorsanız onu yapmak için dünya kadar vaktiniz olacak," diyorum. "Ama yirmi dakika içinde gitmemiz gereken bir düğün var ve siz de gelin ve damatsınız. Phoenix, Six'in gitmesine ve onu koridora çıkarmamıza izin vermeni istiyorum."

***

Tören çok güzel ve duygusaldı. Hem Phoenix hem de Sixtine ağlıyor ve ben de dahil olmak üzere arkadaşlarının ve ailelerinin sağlıklı bir kısmı da ağlıyor. O kadar mutlu ve aşık görünüyorlar ki onlardan başka bir yere bakmak mümkün değil.

Phoenix her zamanki gibi Six'e bakıyor ve ona sırılsıklam aşık olduğunu anlamamızın nasıl bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum. Belki de bakışları çok yoğun olduğu için saplantı ya da çılgınlıkla karıştırılabilir ama artık bunu tartışmanın bir anlamı yok.

Düğün ekibi resepsiyonun yapılacağı çimenlik alana doğru ilerlerken, Tristan'ın arkasından gizlice yaklaşıp kolunu tutuyorum.

Onu geri çektim, gitmesini engelledim.

Şimdiye kadar ondan uzak durmayı başarmış olsam da, tören sırasında Six'in yanında durduğum süre boyunca bakışlarının ağır sahipleniciliğini üzerimde hissettim. Bakışlarının yoğunluğu neredeyse kalıcı olarak tenimi yakmıştı ama ona bakmamakta direnmiştim.

Onu bir bakışla şapelin duvarına çarptığımda bana yırtıcı bir şekilde sırıtıyor.

"Yalnız kalmak istiyorsan tek yapman gereken sormaktı," diye takılıyor. "Sadece dört aydır bunun için yalvarıyorum."

"Bunu en iyi arkadaşımın düğününde yapamazsın," diye tısladım. "Benim olduğum yerde ortaya çıkmak bir şeydir, ama onun gününü mahvedemezsin."

"Bunun için endişelenmene gerek yok," diyor yanağımı okşamak için uzanırken.

Dokunuşundan uzaklaşıyorum.

"Nedenmiş o?" "Çünkü onu davet eden bendim."

İrkilerek arkamı döndüm ve Altı'ya baktım. Benim çıktığımı görmeyince geri dönmüş olmalı.

"Onu sen mi davet ettin?" Sözlerimi renklendiren bir kuşkuyla soruyorum.

"Başından beri Phoenix'in bana aşık olduğuna ikna olan sendin. Bu iyiliğine karşılık vermem gerektiğini düşündüm," diyor gülümseyerek. "Tristan seni seviyor Nera, az önce bu şapelde herkesin tanık olduğu türden bir aşk bu." Bana doğru yürüyor ve sıkıca sarılıyor, beni kollarının arasında tutuyor. Sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma fısıldıyor: "Ve sen de onu seviyorsun. Onun affedilmeye layık olup olmadığına sadece sen karar verebilirsin, ama tekrar incinme korkunun mutluluğuna engel olmasına izin verme. Onu affetmeye karar vermenin bir kumar olduğunu biliyorum, ancak diğer tarafta tam bir mutluluk vaadi bekliyorsa, neden bunun üzerine bahis oynamayasınız? Bu riski almış birinden dinleyin." Geri adım atıyor ve gözleri bir kez daha benimkileri bulmadan önce içinde bulunduğumuz güzel şapele bakıyor. "Sonunda benim için iyi oldu, sence de öyle değil mi?"

Bana göz kırpıyor, çenesini Tristan'a doğru eğiyor ve ben ona söyleyecek bir söz bulamadan çıkıp gidiyor.

Kendi düğün günündeki düşünceliliği beni derinden etkiledi ve tavsiyesine uymak istiyorum. Korkunç bir çıkıntının uçurumunda duruyormuşum gibi hissediyorum ve bir inanç sıçraması yapmam ve ona güvenmem ya da sonsuza dek uzaklaşmam gerekiyor.

Ayaklarım yere sağlam basıyor ama kendimi zıplamaya zorlayamıyorum.

Sıcak bir el belimi kavrıyor ve dikkatimi istiyor. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde Tristan'a dönüyorum ve o da yüzümdeki gevşek bir saç telini kulağımın arkasına doğru fırçalıyor.

"Sen orada dikilirken gözümü senden alamıyordum. Aldığın her nefes, dudaklarını çeken her gülümseme, hepsi beni hipnotize ediyordu," diye fısıldıyor yüzümü avuçlayarak. "Bir gün seninle evleneceğim, bunu biliyorsun değil mi? Her zaman konuştuğumuz gibi güzel, hapishane temalı bir düğün olacak."

Bu saçma düşünce karşısında boğazımda düğümlenen kahkahayı ya da her şeyin daha karmaşık ama yine de bir şekilde çok daha basit olduğu o geceyi anımsarken içimi kaplayan nostaljiyi durduramıyorum.

"Hiç durmayacak mısın?" Ben soruyorum.

Ne sorduğumu açıklamasına gerek yok. O biliyor.

"Hayır." Gülümsüyor. "Gittiğin her etkinliğe katılacağım. Her düğüne, mezuniyete, doğum günü partisine, gelin partisine, cinsiyet tanıtımına. Kahretsin, her cenazeye. Beni affetmen için gereken süre boyunca her birine."

"Bu seni meşgul eder," diyorum usulca.

"Sen olmazsan hayatımda yapmaya değer başka hiçbir şeyim yok."

***

OceanofPDF.com

Bölüm 50

Tristan

Haziran'da.

Nera'nın genç bir oğlanın kollarında dans pistinde dönmesini izlerken göz kapaklarım şiddetle seğiriyor. Adamın eli Nera'nın kalçasında ve Nera, adam onu odanın içinde döndürürken söylediği bir şeye gülüyor.

Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor ve yumruklarım sıkılıyor.

Kilisede beni itip kaktığından ve yaptığım şey için henüz yeterince acı çekmediğimi söylediğinden beri beni görmezden geliyor. Onun kindar tarafını görmek çok da ateşli olmamalıydı, özellikle de şimdi burada durup bunu kabul etmek zorunda olduğum için, ama öyleydi.

Mavi kokteyl elbisesi giymiş bir kadın yanıma yaklaşıyor ve bana nazlı, çapkın bir gülümseme veriyor. Göz ucuyla yaklaşmasını izliyorum, bakışlarım hala Nera'ya sabitlenmiş durumda.

"Merhaba," diye mırıldanıyor kadın gırtlaktan. "Ben Cecily."

"Benim bir kız arkadaşım var," diye ilgisiz ve küçümseyici bir şekilde havlayarak dans pistine daha yakın başka bir yüksek tepeye geçiyorum.

Nera'yı izlerken çenemdeki gerginlik donuk bir ağrıdan gerçek bir acıya dönüşüyor. Benim olmayan kollarda dönüp durmasına bakarken göğsümde bir şey tehlikeli bir şekilde gevşiyor.

Ona bana acı çektirebileceğini, buna katlanabileceğimi söyledim ve yanlışlıkla ona başka bir yalan söylediğimden endişelenmeye başladım. Eğer bana böyle ödetmeye niyetliyse, daha fazla dayanamayacağım.

"Sakin ol," diye sesleniyor sıkılmış bir ses yanımdan. "Düğünümde olay çıkarıp karımı üzersen, seni öldürmek zorunda kalırım," diye ekliyor Phoenix umursamaz bir tavırla. "Bunu yapmak zorunda kalmayı gerçekten istemiyorum, senden ve dramatik küçük gösterilerinden oldukça hoşlanmaya başladım."

"Dramatik hareketlerden bahseden birisin," diye çıkışıyorum ona. "Sixtine'i geri almaya çalışırken satın aldığın evin arazisinde durmuyor muyuz?"

Yüzünde karasevdalı ve son derece sahiplenici bir ifadeyle Six'e bakıyor. "Eğer çuvallarsan, sevgilini geri almak için ne gerekiyorsa yaparsın," diyor gözlerini kırpıştırıp bana bakarak. "Ve sonra bir daha asla çuvallamazsın."

"İnan bana, asla yapmayacağım."

Bana değerlendirici bir bakış attı. "Onsuz dört ay," diyor bana acıyan bir bakış atarak. "Ben o kadar uzun süre dayanamazdım. Bir ay sonra onu bir yere kapatır ve beni affetmesi için zorlardım."

"İnanın bana, günde birkaç kez bunu yapmayı düşünüyorum," diyorum ve ekliyorum, "özellikle de bu boku izlemek ve hiçbir şey söylememek zorunda kaldığımda." Nera'nın hâlâ dans ettiği yeri işaret ediyorum.

"O zaman neden yapmadın?"

"Çünkü tüm hayatını başkalarının ondan yapmasını istediği şeyleri yapması için zorbalık ve aşağılanmayla geçirdi. Ne kadar istesem de, onun istekleri yerine kendini dayatan başka bir kişi olmayacağım. Burada daha iyi içgüdülerime karşı savaşıyorum ama bana geri dönmeye kendisi karar vermeli."

Çenesini ona doğru eğiyor. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Şuna bak," diyorum iç çekerek.

"Neye bakıyorum ben?" diye soruyor, başını yana eğmiş, şaşkın. "Ona doğru hiç bakmamalısın," diye hırlayarak ona ters ters bakıyorum. "Ama önümüzdeki beş ya da daha fazla saat boyunca ona bakıyor olacağım. Dört aydır ilk kez uzun bir süre onunla aynı odada bulunmamın avantajını kullanacağım ve ona bakacağım. Yüzüne bakacağım. Gülümsemesini ve kahkahalarını izleyeceğim. Ne kadar güzel olduğunun tadını çıkaracağım.

öyle. O herifin suratına yumruk atmaya ve onu öpmeye direneceğim ve *sadece... bakacağım.*"

Bugün de rüya gibi görünüyor. Saçları ortadan ayrılmış ve şık bir ıslak görünümle şekillendirilmiş. Yerlere kadar uzanan, siyah bir elbise giyiyor; elbisenin yakası tatlı bir yaka ve korsesinde altın detaylar var. Mutlu ve sağlıklı görünüyor ve ona bakarken kalbimin çarptığını hissedebiliyorum, organım ona acil bir ihtiyaçla dolup taşıyor.

Başka birinin kollarında bile olsa ona bakınca midemdeki çukur bir anlığına yatışıyor. Bu, aylardır sahip olduğumdan daha fazlası.

"Affedersiniz," diye sesleniyor Phoenix, yanından geçen bir garsona işaret ederek. "İçkisinin bitmek üzere olduğunu gördüğünüz her an yeniden doldurmanızı istiyorum. Bardağının dibini görmesini hiç istemiyorum, anlaşıldı mı? " dedi beni göstererek. "Buna ihtiyacı olacak."

"Sadece maden suyu ve misket limonu," diyorum ve Phoenix bana meraklı bir kaş kaldırıyor. "Aylardır bir şey içmedim," diye açıklıyorum.

Anlayışla bir kez başını sallıyor.

"Aferin sana."

"Olur efendim," diye cevap veriyor garson, başını sallayıp

uzaklaşıyor. O gittikten sonra Phoenix omzuma vuruyor.

Gözleri sahiplenici bir şekilde Sixtine'e kayarken, "Bakış planında iyi şanslar," diyor. "Ben gidip yeni gelinimi bulacağım ve kirleteceğim."

Sonraki üç saat boyunca o masadan hiç kalkmadım. Nera'nın odada dolaşmasını, arkadaşlarıyla konuşmasını, yabancılara kendini tanıtmasını, beni ona ilk çeken ve o zamandan beri beni kendine bağlayan manyetik güç olmasını izliyorum. Onun benim olduğunu tüm dünyaya gösterebilmeyi her zamankinden daha çok istiyorum.

Gözlerimiz birden fazla kez buluşuyor, her buluştuğunda aramızda bir elektrik kıvılcımı canlanıyor. Bakışlarında her zamanki incinmiş ve ihanete uğramış ifadeyi görmediğimde göğsümde umut alevleniyor. Zamanla yumuşadı ve bana eskiden nasıl baktığını neredeyse hatırlıyorum.

Telefonum çaldı. Numarayı gördüğümde uzaklaşıyorum ve mekanın sessiz bir bölümüne gidiyorum.

"Bu Tristan," diye cevap veriyorum.

"Merhaba, Bay Noble. Ben Samantha, Meridian Bank'tan arıyorum. Sizi arayıp iyi haberi bizzat vermek istedim - resmi olarak onaylandınız! Ayrıntılara bakacak olursak, şöyle bir durumla karşı karşıyayız..."

OceanofPDF.com

Bölüm 51

Tristan

Haziran'da.

The Pen'e park ediyorum ve yüksek sesli bir iniltiyle arabadan iniyorum. Vücudum aylardır yatakta uyumamış olmanın etkilerini hissediyor ve keskin bir ağrı yan tarafıma vuruyor.

Arka koltuktan yiyecek torbasını kaptığım gibi Nera'nın apartmanına doğru ilerliyorum ve merdivenleri çıkarken yüzümü buruşturuyorum. Diğer kızların gözüne tekrar girdiğimden beri, Nera'nın hangi yemekleri tercih ettiği konusunda onlardan bilgi alıyorum. Onların tavsiyesi üzerine bugünkü çantamda en sevdiği yemeklerden bazıları var; kahvaltı için shakshuka, öğle yemeği için kekikli ve ballı tavuk ve bu akşamki yemek için bir poké kasesi.

Bu sabah evrak işlerini tamamlamak için bankayla erken bir toplantım vardı, bu yüzden dün geceki telefon görüşmemden sonra düğünden sıvıştım. Ayrılmadan önce Nera'ya veda etmek istedim ama ona baktığımda arkadaşlarıyla gülüyordu ve ben de rahatsız etmek istemedim.

Şimdi, keşke görseydim diyorum. Haftaya Olimpiyatlar var, onu bir daha ne zaman göreceğimden emin değilim.

Tam kapının zilini çalarken yağmur başlıyor, yanağıma ve vücuduma çarpan iri damlalar saniyeler içinde beni neredeyse sırılsıklam ediyor.

Harika.

Sırt ağrısı ve ıslak kıyafetler arasında, harika bir gece geçireceğim.

Bacaklar merdivenin tepesindeki köşeyi dönüyor, koridorun eğimli tavanı yüzünden bedenin geri kalanını göremiyorum. İnmeye başladıklarında ayaklar beliriyor ve duraklıyorum.

Sanırım vücudumdaki her atom da öyle, merdivenlerden inen o bacakların hipnotize ettiği gibi.

Çünkü o vücudu tanıyorum.

Nerede olsa tanırım.

Yine de bekliyorum, kımıldamadan, bir şekilde yanlış anlamış olabilirim diye. Ama sonra siyah saçlar ve güzel bir yüz beliriyor ve bu gerçekten o.

Makyajsız ve çok sevdiği H&M pijama takımıyla.

Kalp durduracak kadar, dünyayı sona erdirecek kadar güzel.

Beni

m.

Nera.

Onu görmenin şokunu atlatamadan kapıda belirdi.

Dört aydır ilk kez geliyor.

Kapı açıldığında ürpertici bir nefes alıyorum ve sonra o orada. Dokunabileceğim kadar yakınımda, bana kızgın olduğu için değil, onu köşeye sıkıştırdığım için değil, öyle olmayı *seçtiği için.*

"Tristan," diyor, sesinde endişe çınlıyor. "Tamamen sırılsıklam olmuşsun."

"Oh, kahretsin," diye cevap verdim, irkilerek. Yağmuru unutmuştum, gömleğimi ıslattığını hissetmemiştim, onu gördüğüm için dikkatim dağılmıştı.

Dışarı çıkıp yağmurda bana katılıyor. Kazağı ve şortuyla bu sağanakta onu izlemeye dayanamıyorum. Ya hastalanırsa?

"Bu yağmurdan kurtulsak iyi olacak," diyorum. "Biraz benim arabamda oturmak ister misin?"

Kendimi nefesimi tutmuş, onun cevabını beklerken buluyorum. Bana siktir olup gitmemi söyleyebilir, o zaman da bu gece hayatımın en kötü gecesi olmaya aday olur.

"Elbette."

Dudaklarımdan boğuk bir zafer sesi dökülüyor. Yakalıyor ve kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"İyi misin?"

"Evet, az kalsın yüksek sesle 'fuck yes' diye bağıracaktım ama bunu yapamadan yutkunmayı başardım."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. Elini tutuyorum ve arabaya doğru koşarak onu kendimle birlikte çekiyorum. Elini sıkıca

kavrıyorum, elinin elime rahatça oturmasının tadını çıkarıyorum.

Benim.

Kapısını açıyorum, içeri girmesini izliyorum ve arkasından kapatıp arabanın önünden koşarak sürücü tarafına geçiyorum. Sırt ağrımı bir anlığına unutarak koltuğa atlıyorum ve bunun sonucunda yüksek sesle küfrediyorum.

Arabayı çalıştırıp üzerimize biraz ısı üflerken gülüyor. Nispeten serin bir Haziran gecesi ve yağmur mevsim normallerinin dışında soğuk, o yüzden buna ihtiyacımız var.

"Bana iyi davran," diyorum boynuma masaj yaparak ve bir kez daha inleyerek. "Dört aydır otoparkınızda uyuyorum; sırtım paramparça oldu." Boynumu iki yana yatırıp geriyorum. "Bu sabah bir tava almak için eğildim ve yemin ederim omurlarımdan biri PEZ dispenseri gibi omurgamdan fırladı."

Nera'nın kaşları endişeyle düşüyor ve eli omuzlarıma masaj yapmak için uzanıyor. "Acı çektiğin için üzgünüm."

Eli üzerime indiği anda gözlerim kapanıyor. Tek bir dokunuşla, ayrıldığımız günden beri içimde kaotik bir şekilde zincirlerinden boşanmış ve tahribat yaratan bir şeyi sakinleştiriyor.

Aylardır istediğim, beklediğim şey buydu.

Gözlerimi yavaşça açtığımda onun da gözlerimin içine baktığını ve tepkime şaşırdığını görüyorum.

Sessizlik, camlara gürültüyle ve zorla inen yağmurun sesi dışında kesintisiz uzanıyor. Kolunu yavaşça geri çekip kucağına bırakıyor.

"Olma. Bunu hak ediyorum," diyorum.

Nera bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce uzun, sessiz bir an pencereden dışarı bakıyor. "Ya sana durmanı söyleseydim?"

Başımı salladım. "Sana yapmayacağımı
söylemiştim." "Acı içinde olsan bile mi?"
"Duygusal acı fiziksel acıdan üstündür." "Ne
demek istiyorsun?" diye soruyor, gözleri yüzümde
yumuşacık.

"Yani," diyorum, biraz daha yaklaşıp saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Şu anda arabamda benimle oturuyorsun. Bu sonuç biraz sırt ağrısı çekmeye değer."

Dudakları cevap olarak seğiriyor. "Tatlı
dilli." "Sadece senin için."

Uzaklara ve kucağına bakıyor.

"Öyle mi?" diye soruyor, eşofmanının yıpranmış kenarlarıyla gergin bir şekilde oynayarak. "Sadece benim için, yani."

Kumaşla oynarken vücudunda bir gerginlik var. Gözleri kayıyor, tekrar pencereden dışarı bakıyor. Gerçekten neyi merak ettiğini düşündüğümü anladığımda kafamda bir anlayış beliriyor.

"Bu bana başka biriyle birlikte olup olmadığımı sorma şeklin mi?"

İrkiliyor, bakışları uzaklara sabitleniyor. Yansıması bana gözlerinin çukurluğunu, dudaklarının mutsuz çizgisini gösteriyor.

Yani gerçekten sorduğu şey buydu.

Böyle bir ihtimali nasıl düşünebiliyor, aklım almıyor.

"Her gece tam olarak nerede uyuduğumu biliyorsun," diye belirtiyorum. Omuz silkiyor, şimdi tırnağını karıştırmaya devam ediyor.

"Fransız kadınları güzeldir."

"Öyle mi?" diye sordum. "Bilemem, onlara bakmıyorum." Hâlâ yüzüme bakmadığında, kucağında birleşmiş olan ellerine uzanıyorum ve onları kolayca avuçlarımın içine alıyorum. Ona dokunduğum yerde, iki güçlü mıknatısın bir araya gelmesi gibi, tenimin altında bir uğultu hissediliyor. Başparmağım elinin arkasında yumuşak daireler çizerken ikimiz de sessizce bakıyoruz. Sonunda fısıldıyorum: "Seni asla aldatmam, bunu sana söylemiştim. Yani hayır, başka biriyle birlikte olmadım."

Sonunda başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve hemen ardından yerini belirsizlik alıyor.

Sanki kendini kalp acısına hazırlıyor. "Ben...

bu aldatma olmaz. Biz ayrıldık."

Çenesini tutmak için uzanıyorum, başparmağım alt dudağında ağır ağır geziniyor. Ateşli gözlerim dolgun dudaklarının dokunuşum altında nasıl hareket ettiğini takip ediyor, bir dahaki sefere onları sikimin etrafına saracağımın hayalini kuruyorum.

Bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturuyorum. "Bana göre değiliz," diye mırıldanıyorum.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve başparmağımın üzerinde alaycı bir şekilde geziniyor. Göğsümün derinliklerinde cevap niteliğinde bir gümbürtü duyulduğunda kalın kalın yutkunuyor.

"Buna ne sebep oldu?" Kabaca soruyorum.

Koltuğunda huzursuzca kayıyor. "Ben Nolan'la dans ederken çıldırmadın, hiç müdahale etmedin ya da tepki vermedin, bu senin yapacağın bir şey *değil.*" Duraklıyor, başını avuçlarımdan dışarı çeviriyor. "Ayrıca bu kadının arkadaşlarıyla senin ne kadar seksi olduğun ve seni yatağına alacağı hakkında konuştuğunu duydum ve sonra arkamı döndüğümde gitmişti ve

Sen de öyleydin. Veda etmeden." Duraklıyor. "Hep veda ediyorsun." diye ekliyor. Sesi o kadar kuruntusuz, o kadar genç ki göğsümü delip geçiyor ve acı veren bir sızı bırakıyor. Boğazında bir kitle varmış gibi kalın kalın yutkunuyor. "Düşünmüştüm, gerçekten düşünmüştüm..."

"Onunla eve gittiğimi sandın."

Bu bir soru değil ama yine de cevaplıyor.

"Evet."

"Kıskanmıştın."

Nera başını sallıyor, hayır.

"Yıkılmıştım."

Göğsümde karanlık bir memnuniyet çiçek açıyor. Onun da beni benim onu sahiplendiğim kadar sahiplendiğini bilmek taze bir uyarılma yaratıyor.

Boynunun arkasını büyük avucumun içine alıyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum.

"Ona dokunmadığımı söylediğimde bana inanıyor musun? Ona bakmadığıma, senden başka kimsenin benim için bir şey ifade etmediğine?" Talep ediyorum. "Bana güveniyor musun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, gerçeği arıyor ama hemen ardından onaylarcasına başını sallıyor. "Evet."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, yanıt olarak yanaklarını boyayan pembe tonun tadını çıkarıyorum. "Gittiğimi fark ettin, ha? Beni özledin mi?"

"Belki biraz," diye yanıtlıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor.

Başımı koltuk başlığıma yaslıyorum, kısık gözlerle ona bakıyorum ve sırıtıyorum. Bakışları önce dudaklarıma, sonra da açık boğazıma düşerken hararetleniyor.

Zorlukla yutkunuyor.

Gerilim o kadar yoğun ki sikimden döl sızıyor. Pantolonumun içinde sertleşiyor, zonkluyor ve dikkat çekmeye can atıyor.

Gitmesini istemiyorum -aslında kalması çok gerekli gibi geliyor- ama o kaldıkça kendimi onu ön koltukta sikmekten alıkoymak daha da zorlaşıyor.

"Düğünde eğlenmene izin verdim çünkü o ben değilim," diye hırlıyorum kabaca.

"Ne demek istiyorsun?"

"İzlerken canım çok acıdı ve bir daha hiçbir şey yapmadan durmayacağım," diye homurdandım, "Ama buna katlandım çünkü istediğin tek kişinin ben olduğumu biliyorum ve bunu fark etmen gerekiyordu. Ne kadar çok

Bana sataşmak için gülümsediğin ya da dans ettiğin bu serseriler, senin sevdiğin benim."

"Seni seviyorum," diye itiraf ediyor, aylardır ilk kez söylüyor bunu. Yanıt olarak vücudumda güçlü bir ürperti yayılıyor. "Ama senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Neden bana Tristan Noble'ın kim olduğunu söylemiyorsun? Yalanın arkasındaki adam kim?" diye sorar. "Aşık olduğum adama benziyor mu?"

"Ben tamamen aynı kişiyim, Nera. Tek fark, istemediğim bir soyadım olması." Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve avucunu sıkıyorum. "Ben gerçekten 8 Ağustos'ta doğdum, tanışmamızdan bir hafta önce. Bu da beni Aslan burcu yapıyor."

"Dürüst olmak gerekirse, tüm bu zodyak şeylerine inanan biri olduğumdan emin değilim ama sonra Aslanların tanımlayıcı özelliklerine bakıyorum ve bence oldukça yerinde." Devam ediyorum, "Ben bir oğlum, bir kardeşim, bir erkek arkadaşım ve bir gün bir kocayım. Eğitim gören bir şefim, istiridyeden nefret eden ama onun iğrenç bir şey olduğuna asla ikna olmayan biriyim ve dört aydır ayık olan aşırı içiciyim."

"Ben güzel şeylerin ve ne yazık ki genellikle çok pahalı şeylerin değerini bilen biriyim. Pervasızım, bencil olabiliyorum ve dürtü kontrolüm sıfırdan da az. Öfkeli ve tutkuluyum ve koruma ihtiyacı hissettiğim insanlarla ilgilenirim. Özetle, ben inanılmaz derecede ortalama bir adamım çünkü birayı, sporu ve barda iyi bir gece geçirmeyi seviyorum ve gerçekten, benimle ilgili tek olağanüstü şey sensin. Bir şekilde, bir şekilde, dünyadaki onca insan arasından beni buldun, beni seçtin, beni *seviyorsun.* Sen benimsin. Hepsi bu kadar. Az önce saydıklarımın ötesinde hakkımda bilinmeye değer her şey seni sevdiğimdir. Çok, çok fazla." Elini ağzıma götürüyorum ve tenine sıcak bir öpücük konduruyorum. "Hakkımda zaten bilmediğin bir şey söyledim mi?"

"Ayık olduğunu bilmiyordum," diye nefes alıyor usulca.

Elini tekrar sıkıyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor. İkimiz de giderek daha da yakınlaşıyoruz, sanki bir şey bizi birbirimize çekiyor. Ağzından sadece birkaç santim uzaktayım; dudaklarından dökülen hırıltılı nefesleri duyabiliyorum.

"Sen benim için iyisin, bebeğim." Parmağını kendiminkiyle birleştiriyorum. "Daha iyi olmak istememi sağlıyorsun."

"Bana planını anlat," diye soruyor, sesinde şimdi acil bir ton var. "Aylar önce bana anlatmak istediğin planı. Sanırım şimdi duymak istiyorum."

"Ah, öyle mi?" Dudaklarımda yavaş bir sırıtışla

soruyorum. "Evet."

"Resepsiyonu neden bitmeden terk ettiğimi biliyor musun?" Başını sallıyor. "Bu sabah bankada bir randevum vardı. Kredi başvurumu onayladılar." Nera'nın gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Geçen ay programımı bitirdiğimde Luca ile akşam yemeği yedim. Şey, "kaptım" değil, beni yine teste tabi tuttu, otuzbirci herif," diyorum anıya kıkırdayarak. "Görünüşe göre buna değdi, çünkü ondan sonra birlikte işe girmeyi ve bir restoran açmayı önerdiğimde, kabul etmesi için çok fazla ikna olması gerekmedi. Evet, kendi yerimi açıyorum," diyorum yüzündeki ifadeye başımı sallayarak.

Telefonuma bakıyorum, birkaç hafta önce onayladığımız renderların fotoğraflarını arıyorum. Onları bulduğumda nefes alıp ona bakıyorum. Uçakta babamla yüzleşmeye karar verdiğimden beri bunu ona söylemek için aylarca bekledim. Aşçılık programını kredi başvurumu meşrulaştırmaya yardımcı olması için yaptım, böylece bankaya hem gerçek bir eğitim aldığımı hem de şef olmaya gerçekten kararlı olduğumu gösterebilecektim. Beklenti ciğerlerimi sarıyor ve sıkıştırarak hava akışını kısıtlıyor.

Telefonu ona doğru çeviriyorum ve yaptırdığımız iç ve dış mekan maketlerini gösteriyorum.

"Adı *Nera* olacak. Seçtiğimiz tasarımı görmek isteyeceğinizi düşündüm."

Bir elini ağzına götürüyor, titreyen parmaklarıyla telefona uzanırken gözlerine su doluyor. Farklı resimler arasında sözsüzce gezinip önerilen dekoru incelerken tüm vücudu titriyor. Tamamen bana verdiği posterlerde çizdiği grafiklerden oluşturulmuş. Bu onun adı ve ruhu.

Bu o.

"En başından beri benim en büyük destekçim, sürekli güven kaynağım ve ilham perim oldun. Bunu sensiz yapamazdım."

"Aman Tanrım, Tristan..." diye boğulmayı başarıyor, artık tamamen ağlıyor. "Bu gerçek mi?"

Başparmağım yanağındaki gözyaşlarından birini nazikçe siliyor.

"Evet. Beş parasızım, borç içindeyim ve şu anda arabamda yaşıyorum. Sana mutlu bir hayat vaadi, başarma azmi ve her zaman seninle ilgileneceğimin garantisi dışında sunabileceğim hiçbir şey yok. Plan zihnimde çok net, bebeğim. İlk olarak, o altın madalyayı kazanacaksın. Kazanacaksın, bundan hiç şüphem yok. Sonra o madalya için gerçek bir ev bulacağız, onu ve tüm geçmiş ve gelecek başarılarını - birlikte tüm başarılarımızı - ikimizin de yaşadığı bir evin duvarına çerçeveletip asabileceğimiz bir yer."

"Ondan sonra seni Londra'ya geri götüreceğim, böylece annem ve kız kardeşimle tanışabilirsin. Bence Tess'i seveceksin, o da en az senin kadar güçlü ve alıngan. Daha da önemlisi, seninle tanışacaklar ve sana neden aşık olduğumu görecekler. Seni en az benim kadar sevecekler. Ondan sonra," diyorum, çenesini dürtüyorum ve yanaklarından daha fazla gözyaşı siliyorum. "İzin vereceğini bilsem hemen ertesi gün seninle evlenirdim. İzin vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden sen evet diyene kadar her gün sana sormayı planlıyorum. Bizi dünyayı gezerken, İtalyan makarnası ve Tayland sokak yemekleri yerken görüyorum. Bir tekneden Halong Körfezi'ne atladığımızı ve Acatenango yanardağına tırmandığımızı."

"Bizi *mutlu* görüyorum. Hayatımızın geri kalanında mutlu ve birlikte. Bu basit bir plan." Alnımı onunkine yaslayıp fısıldıyorum, "Ne diyorsun?"

Nera konsolun diğer tarafına uzanıyor, ensemi kavrıyor ve ağzımı kendi ağzıyla buluşturmak için aşağı çekiyor. Dudaklarımız vahşi, çılgın bir öpüşmeyle birbirine çarpıyor. Ellerimiz birbirini pençeliyor, kıyafetlere, saça, tene, her şeye ve her şeye uzanıyor.

Umutsuzca bir yudum hava almak için bir santim geri çekiliyorum.

"Bu bir evet mi?" Çılgınca, kesik kesik nefesler arasında

soruyorum. "Evet," diye hararetle yanıtlıyor.

"Yani affedildim mi? Kelimeleri söylemene ihtiyacım var bebeğim. Beni bu acıdan kurtar, sana yalvarıyorum."

Yüzünü aynı hizaya getirip dudaklarını benimkilere değdiriyor. "Seni affediyorum."

Yüksek sesli, tahrik edici bir iniltiyle ağzımı tekrar onunkinin üzerine kapattım. Onu belinden kavradım ve oturduğu yerden kaldırdım. Şaşkınlıkla haykırıyor ama onu kucağıma oturtup göğsümle direksiyon arasına sıkıştırırken ağzını benimkinden ayırmıyor.

Yüzünü kavrıyorum ve burnuna çılgınca, ateşli öpücükler konduruyorum. "Merhaba, benim küçük güzellik işaretlerim, seni özledim." Yanaklarını, köprüsünü ve

burnunun ucunu öpücüklere boğdu ve hararetle fısıldadı: "Bir daha asla ayrılmayacağız."

Nera kıkırdıyor ve göğsümde açık bir pencereden giren yaz meltemi gibi bir hafiflik esiyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. Şehvet ve rahatlama sesimi kendi kulaklarım için tanınmaz hale getiriyor. "Seni seviyorum amına koyayım."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyor, elim kazağının eteğinin altından çıplak sırtına doğru kayarken inliyor.

"Bu kıvrımlar, bebeğim," diye homurdanıyorum, onu sert sikimin üzerine bastırıyorum ve kendimi onun merkezine sürtüyorum. "Her gün onları hayal ettim."

Elim ön tarafına dolanıyor, göğsünü avuçluyor ve piercingi çimdikliyor. Vücudunu şiddetli bir ürperti sarıyor ve dokunuşuma doğru eğilmesine neden oluyor.

"Ver şu ağzını bana" diye emrediyorum.

Nera başını öne eğiyor ve söyleneni yapıyor, yüzümü kavrıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Diğer elim şortunun ve iç çamaşırının eteklerinin altından yılan gibi kıvrılıyor ve ortasını okşuyor.

Ciyaklıyor, hassas ve sesi ağzımın içinde yutuyorum. Sanki saatlerdir ona dokunuyor ve onunla oynuyormuşum gibi sırılsıklam.

"Islak amım," diye mırıldanıyorum. "Bensiz nasıl idare ediyorsun, Nera? Açgözlü küçük parmaklarını mı beceriyordun?"

"Bir oyuncak aldım." İçimi
mantıksız bir kıskançlık
dolduruyor. "Ve?"
Homurdanıyorum.
"Nefret ettim," diyor parmaklarım merkezini aşağı yukarı kaydırırken.
"Neden?"
"BEN... BEN..."
"Hadi, söyleyebilirsin."
"Sikini istedim."

İki parmağımı içine soktuğumda dudaklarından boğuk bir inilti yükseliyor. Parmaklarımı, içinde onu çılgına çeviren o hassas noktaya sürtünene kadar kıvırıyorum.

Ben o noktadaki etin etrafında dönmeye başladığımda
kucağımda çırpınıyor. "Aferin kızıma. Şimdi benim
için gel."
"Şimdi olmaz," diyor göz kamaştırıcı zevkle savaşarak.

"Evet, şimdi. Yeterince bekledim, daha fazla beklemeyeceğim." İçine sokmaya ve sürtünmeye devam ederken başparmağımla klitorisine

bastırıyorum.

"*Gel*, Nera."

Sözlerim onun serbest kalması için tetikleyici oldu. Donup kalıyor, sersemliyor, kasları dramatik bir titremeyle gevşiyor. Zevkini haykırıyor, duvarları parmaklarımın etrafında sıkıca çırpınıyor. Suları elime ahlaksızca akıyor.

"Bana bu seti yırtamayacağımı söylediğini biliyorum ama bunu gerçekten çok istiyorum," diyorum nefesimi tutarak.

"Yap, umurumda değil," diye cevap veriyor
gırtlaktan. Gözlerim saplantılı bir şekilde
parlıyor. "Gerçekten mi?" "Evet, yap!" diye
ısrar ediyor, sevimli bir sabırsızlıkla.

Kumaşı elime alıp bir hamlede yırtıyorum. Eşofmanını başının üzerinden yırtıp çıkarırken iç çamaşırı da onu takip ediyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, sesim kısık. Bakışlarım onun çıplak vücudunda geziniyor, aylardır görmediğim her bir santimini inceliyor. "Büyüleyici."

"Tüm bunlar için daha sonra vaktimiz olacak," diye miyavlıyor, bir elini enseme doluyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Beni ne kadar özlediğini göster bana."

Deneyimsiz bir genç gibi pantolonumun fermuarını çekiştiriyorum, onun tarafından büyülenmiş gibiyim. Elleri bana yardım etmek için aşağı iniyor ve avuçları sikimin kalın uzunluğunun etrafını sardığında, başım koltuk başlığına yaslanıyor ve ağzımdan uzun bir inilti çıkıyor.

"Sakin ol," diye nefes alıyorum, agresif sesler çıkarıyorum.
Dudaklar.

Sikimi aşağı yukarı okşuyor, sıkıca kavrıyor. Benim
Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve elimi onunkinin üzerine
koyarak onu durduruyorum. "Şimdi benimle oynamanın zamanı
değil bebeğim. Beni içine al." "Evet, şef," diyor sinsi bir sırıtışla,
beni girişinde konumlandırarak.

Başparmağımı zorla ağzına sokuyorum. Dudakları parmağın etrafını sarıyor ve açgözlülükle emiyor.

"Sırada ağzını sikmek var," diye uyarıyorum. "Şimdi, benim gibi yap- oh, siktir."

Aşağı doğru bastırmaya başladığında iki elimle belini kavrıyorum ve sikimi sıcak amına geri sokuyorum. Sabırsızlık beni ele geçirdi ve öne doğru eğildim, bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Keskin bir hamleyle sonuna kadar soktum.

Nera çığlık atıyor, ağzı şok içinde açılıyor. Ona alışması için zaman tanımıyorum ve içine pompalamaya başlıyorum. İlk başta yavaş, durgun itişler

zevk ve acı arasındaki uçurumda olmanın enfes hissi, sonra daha hızlı, daha sert itişler, ta ki ben ona vurana kadar.

Sikimin üzerinde zıplıyor, göğüsleri yüzümün önünde iştahla sallanıyor. Tadına bakmadan duramıyorum. Öne doğru eğilip sert bir meme ucunu ağzıma alıyorum ve dişlerimi hassas tomurcuğun üzerinde gezdiriyorum.

"Oh, evet. Tanrım, bu... evet hissettiriyor. *Evet,*" diye inliyor, tekrar tekrar, acı veren bir zevkle başını geriye atıyor.

"Gelme," diye emrediyorum dişlerimi sıkarak. Bunu yapmamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

"Ahh, neden... neden olmasın?" Bir eliyle omzumu kavrayarak bana destek olmak istiyor.

"Dur bakalım."

Bu daha önce istediğimin tam tersi. Şimdi onu uzatmak, acı zevkten ayırt edilemez hale gelene kadar, eğer bırakmazsa akıl sağlığını kaybedecekmiş gibi hissedene kadar o enfes anı uzatmak istiyorum.

Klitorisine dokunmaktan kaçınarak amının etrafında daireler çiziyorum. Mutsuzca miyavlıyor ve parmaklarımın o hassas çıkıntıya en ufak bir dokunuşunu bekleyerek kalçalarını kaldırıyor.

"Bir soruya cevap verirsen gelebilirsin."

"Evet," diye nefes alıyor, ne olduğunu bile bilmeden başıyla onaylıyor. "Herhangi bir şey."

İstemeden amını sıktığında kalçalarım sıkılıyor ve taşaklarım yukarı kalkıyor. Zaten dar olan deliği sikimi neredeyse döllerimi sağacak kadar boğuyor.

Kendimi gelmekten alıkoymak için dişlerimi sıkıyor, savaşları ve kıtlığı düşünüyorum.

"Erkek arkadaşının adı ne?"

Ağzı sahiplenici bir öpücükle benimkinin üzerine iniyor. Geri çekildiğinde, gözleri neredeyse tehlikeli bir şekilde üzerimde parlıyor.

"Tristan. Erkek arkadaşımın adı Tristan."

Bir kez daha itiyorum ve klitorisini çimdikliyorum. Çekirdeğim sıkılaşıyor ve salıverilmemi kükrüyorum, spermimin fışkırması onun içinde titreşiyor ve duvarlarını kaplıyor.

Kasları kilitlendi, duvarları sıkıştı.

Omzuma yığılmadan önce dudaklarında ismim ve ellerinde benim affediciliğimle geliyor, bitkin bir halde.

***

OceanofPDF.com

Bölüm 52

Nera

Haziran'da.

Soyunma odasında volta atıyorum, gergin ve huzursuzum. Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyorum ve nabzımı bir türlü düzene sokamıyorum. Gergin ve sinirli hissediyorum, Olimpiyatların final turuna girerken olmak isteyeceğiniz son şeyler.

Buraya kadar geldim. Altın madalya elimde, sadece uzanıp onu almam gerekiyor.

Ama nedense bu anda yılların eğitimi beni hayal kırıklığına uğratıyor ve panikliyorum. Nefeslerim sığlaşıyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi rahatlatamıyorum.

Çantamın dibinde gömülü olan telefonumu bulmaya çalışıyorum. Tristan'la konuşmam gerekiyor. Tribünde maçımı izlemek için bekliyor ama ona ihtiyacım var.

Telefonu açtığında "Merhaba," dedim, kelime minnetle ağzımdan döküldü. Dudaklar.

"Merhaba bebeğim," diye cevap veriyor. Sesinin sakin ve derin tınısı yatıştırmaya

yetecek

kadar.

"Ben..."

diye

deniyorum.

Kelimeleri çıkaramıyorum. Ne söylemesini umduğumu bilmiyorum.

Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor ve bu sefer de farklı değil.

"Bana ihtiyacın var mı?" "Evet."

"Soyunma odanızın kapısının önündeyim, girebilir miyim?"

Rahatlama bir duygu dalgası getirirken boğazım kuruyor. Sadece küçük bir ses çıkararak başımı sallıyorum ve bir şekilde bunun evet anlamına geldiğini biliyor. Kapının açıldığını görmek için dönüyorum ve işte orada, telefonu hala kulağında ve beni her gördüğünde yüzünde oluşan aynı mutlu gülümsemeyle içeri giriyor.

"Nasıl?" Beni sıcak bir şekilde kucaklarken soruyorum. Vücudu benimkini cüceleştiriyor ve özlemini duyduğum güvenceyi ve güvenliği sağlıyor. Kollarımı sırtına doladığımda kalp atışlarımın yavaşladığını hissedebiliyorum.

Ben final turuna yükseldikten sonra ayrıldığımızda bana tribünlere gideceğini söylemişti. Bu yüzden onu burada bulduğuma şaşırdım.

Dudaklarını alnıma bastırıyor, temasla birlikte gözlerim kapanıyor. Geri çekildiğinde, bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

"Her ihtimale karşı," diyor omuz silkerek. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey, ben... Ben sadece bunu yapabileceğimden emin değilim. Kendimden şüphe ediyorum."

Gevşek bir saç tutamını şefkatle kulağımın arkasına atıyor ve yanağımı okşuyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, biliyor musun?"

Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi ama tenim ısındı. "Buraya kadar gelebildiğim için mi?"

"Çünkü asla pes etmedin. Havlu atmak ve yaşadığın korkunç deneyimlerin kazanmasına izin vermek çok daha kolay olurdu. Bu sporun ve gerektirdiği adanmışlığın senden fazlasıyla aldığına ve bittiğine karar vermek. Artık bunu yapmak istemediğine karar vermek." Yüzünü bana yaklaştırmak için eğiliyor ve cesaretlendirici bir şekilde fısıldıyor: "Ama sen bunu yapmadın. Savaşmayı seçtin. Sonuna kadar gitmeyi ve gücü geri almayı seçtin. İşte bu yüzden seninle gurur duyuyorum, çünkü kolay yolu seçmedin. Seni kazanan yapan da bu, *bu yüzden kazanacağını* biliyorum."

Boğazım daralıyor. Daha önce kimse bana benimle gurur duyduğunu söylememişti ve bu sözler ruhuma çok ihtiyaç duyduğum bir merhem oldu. Benim için seni seviyorumdan bile daha anlamlılar.

"Oraya git ve *kazan,* Nera. Başarısızlık bir seçenek olmadığı için değil, bunu istediğin için. Çünkü buraya gelmek için çok çalıştın. O galibiyeti al bebeğim ve bunu kendin için yap, başkası için değil. Kimse bunu senden daha fazla istemedi zaten." Gözlerimin içine baktıktan sonra alnımı bir kez daha öpüyor. "Tamam mı?"

"Tamam," diyorum gülümseyerek. "Daha yüksek sesle."

"Tamam!"

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve beni tutkuyla öpüyor. Yüzümü kendisiyle buluşturmak için yukarı kaldırdığında bileklerine tutunuyorum.

Kendini geri çektiğinde, gözleri şehvetten sersemlemiş ve ağırlaşmıştı. "Pekâlâ, bitiremeyeceğim bir şeye başlamak kötü bir fikir. Daha iyi hissediyor musun?"

"Öyleyim, teşekkür ederim."

"Ben ön sırada olacağım ve seni avazım çıktığı kadar alkışlayacağım. Desteğe ihtiyacın olursa bana bak, tamam mı?"

"Seveceğim. Seni seviyorum, Tristan."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Şimdi metali eve getir." Kıçıma şaplak atıp beni kıkırdattı ve çıkıp gitti.

***

Yirmi dakika sonra, pistte Fransız ulusal şampiyonuyla karşı karşıyaydım ve bitime on beş saniye kala bir sayı öndeydim.

Bir kez hamle yaptı, sonra ikinci kez hamle yaptı ve beni eldivenin tam bileğimden yakaladı.

Kahretsin.

Nefesimi tutmuş, gerçekten yere düşmemesini ve kaydedilmesini umarken zilin çaldığını duyuyorum. Kırmızı nokta yanıyor ve gol attığını gösteriyor.

Sikeyim.

Zamanlayıcı duruyor ve Tristan'a bir bakış atıyorum. Ön sırada annemin yanında duruyordu. Yıllarca eskrimimi desteklemeyi reddettikten sonra, en önemli anda ortaya çıktı.

Kollarını kavuşturmuş, bir eli çenesinde, dikkatle maçı izlerken bir o yana bir bu yana sallanıyor. Tıpkı bana söylediği gibi onu görmekten güç alıyorum ve rakibime doğru dönüyorum.

Uzatmalara gitmesine izin vermeyeceğim. Fark yaratmak için 10 saniye kaldı.

Kazanmak için 10 saniye.

Bir enerji patlaması yaşıyorum ve kafasını karıştırmak için çevik ayak hareketlerimi kullanarak ona doğru ilerliyorum. İlerliyor ve geri çekiliyorum, bir sağa bir sola hamle yaparak saldırıyormuş gibi yapıyorum.

Kılıçlarımız çarpışıyor. Bana doğru hamle yapıyor ama bileğimin bir hareketiyle kılıcının etrafını sarıyorum ve temas edemeden onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Bu onun dengesini bozar ve geri adım atar. Bu

benim açılışım.

Tekrar tekrar hamle yapıyorum, sürekli ona doğru ilerliyorum ve onu pistin sonuna doğru itiyorum. Sınırların dışına çıkmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı ve ölümcül bir hata yaptı.

Çizgiye ne kadar yakın olduğunu görmek için

aşağı bakar. Sadece bir saniye, ama yeterli.

Arka ayağım neredeyse yere düz basana kadar mümkün olan en alçak hamleyle ileri atılıyorum ve épée'mi onunkinin altına ve yukarı doğru eğerek göğsünün tam ortasına vuruyorum.

Zil çalmadan ya da yeşil ışık yanıp sönmeden önceki saniyede maskemi çıkarıp zafer sevinciyle çığlık atıyorum çünkü biliyorum.

Az önce kazandım.

Ve sonra zil onaylıyor ve zaferin ilk resmi tadını alıyorum. Babamı ya da annemi düşündüğüm gibi düşünmediğim ortaya çıktı.

Kendimi düşünüyorum.

Göğsümde patlayan bu duyguyu ne kadar sevdiğimi. Kazandığım için özgüven ve bir parça ukalalık ve bunu *kendi yöntemimle* yaptığım için gurur. Kanseri kesip atarak ve benim için spora sürdüğü lekeyi çıkararak.

Heyecanla bağırarak aşağı yukarı zıplıyorum, kalabalık patlarken kılıç hâlâ elimde. Bir bulanıklık, sadece alkışlayan ve tezahürat yapan bir yığın insan, Tristan hariç. Onu gün gibi net görüyorum, ellerini ağzına götürmüş bana bağırıyor.

Gövde kordonunu üzerimden söküyorum ve bana verdiği maskeyi épée'mle birlikte yere düşürüyorum ve sonra tribünlere doğru koşuyorum.

En ön sırada ama güvenlik önlemi olarak yerden yükseltilmiş ve yerden erişim yok. Ona doğru koşup ellerimi uzattığımda gözlerim doluyor, keşke onu tutup sarılabilseydim diyorum.

"Başardım," diyorum, nefes nefese, hatta baş döndürücü bir şekilde. "Ben kazandım."

Tristan parmaklıkların üzerinden eğildi ve bana doğru uzandı. Elleri kollarımın üst kısmına dolanıyor ve neredeyse insanüstü bir güçle beni yukarı, tribünlere doğru çekiyor.

Korkulukları aşıp beni tekrar ayağa kaldırdığında, beni kendine doğru çekti ve saçlarıma doğru çılgınca fısıldadı: "Bunu yapacağını biliyordum, biliyordum. *Biliyordum.*"

Ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum ve ağzımı onunkiyle buluşturuyorum.

Daha sonra bayrağım göndere çekildiğinde, çiçeklerim bana verildiğinde ve madalyam boynuma takıldığında Tristan gururlu bir erkek arkadaş gibi yerde fotoğraf çektiriyor. Aylar önce onun olduğuma karar verdiğinden beri olduğu gibi yanımda.

Sonunda basın ve ilgiden kurtulduğumda kolu omuzlarıma dolanıyor.

"Kız arkadaşım dünyanın en iyi eskrimcisidir," diyor. "Planın birinci aşaması tamamlandı. Bir sonraki aşamaya bir an önce başlayayım ve bakalım karım olmaya istekli misin?"

"Tristan!" Şakacı bir şekilde göğsüne vurarak söylüyorum.

"Hadi, ne diyorsun? Sen turuncu giy, ben de çizgili giyeyim." Kulağıma fısıldamak için yaklaşıyor, "Misafirlerimiz gittikten sonra kelepçe getireceğim."

Pembeleşiyorum ama ona başımı sallıyorum. "Peki, yarın tekrar denerim."

"Öylece soramazsın," diyorum başka bir kıkırdamayla. "Ya evet deseydim? Hazır olmazdın."

Eliyle çenemi kavrıyor ve yüzünü ona doğru çeviriyor. Karanlık, ateşli bir bakış dudaklarıma düşüyor, sonra yavaşça gözlerime doğru geri çekiliyor.

"Hazır olmadığımı düşündüren ne, hmm?" diye soruyor başparmağıyla yanağımı okşayarak. "Şubat ayında annemi görmeye gittiğimi biliyorsun. Yeni evine yerleştiğimde aile yadigârlarını gözden geçirdik. Döndüğüm gün sana bir planım olduğunu söylememin bir nedeni var." Aynı şakacılık ve kibir karışımıyla bana sırıtıyor. "İnan bana bebeğim, ihtiyacım olan her şey her zaman yanımda. Bana hazır olduğunu söylediğin an, tek dizimin üzerine çökeceğim ve seni resmen hayatının sonuna kadar kendime bağlayacağım."

"Ciddi misin?" Boğazım aniden kuruyarak soruyorum. "Göster bana."

"Hayır," diye cevaplıyor. "Evet demeye hazır olana kadar onu göremezsin."

"Peki o zaman," diyorum. "*Göster bana*."

Gözleri daralmadan önce komik bir şekilde genişliyor. "Hazır olduğundan emin olmalısın Nera, çünkü ben istedikten sonra bundan kaçmak yok. Artık kaçmak yok."

"Eminim," diyorum başımı sallayarak ve sonra ceketinin iç cebinden bir şey çıkarıp tek dizinin üzerine çöküyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, kalbim çılgınca çarpıyor ve şimdiden gözlerim yaşarıyor. Başımı sallamaya başladım bile.

"Ben sormadan evet diyemezsin bebeğim," diyor sevecen bir gülümsemeyle.

"O zaman başla da sana cevabımı vereyim."

Sırıtıyor, gözlerinde bir parıltı beliriyor ve duygular boğazımda daha da patlıyor.

"Sanırım sana her şeyi zaten söyledim, Nera ve zaten her gün söylemeyi planlıyorum, bu yüzden kısa ve tatlı tutacağım. Sana tamamen, umutsuzca, geri dönüşü olmayan bir şekilde aşığım. Her iyi gününde ve her kötü gününde yanında olmak, kutlamalar için başvurduğun kişi olmak, kötü bir gün geçirdiğinde ağladığın omuz olmak, ikimiz de bu dünyadan ayrılana kadar her gün birlikte güldüğün kişi olmak istiyorum. Seni sevmemin tek bir nedenini bulmakta zorlanırım - gerçek şu ki seninle ilgili her şeyi seviyorum. Tutkunu ve adanmışlığını, inatçılığını, mizah anlayışını, basit bir ızgara peyniri bile yapamamanı, başkalarını neredeyse kendinden daha fazla önemsemeni. Senden ayrı bir gün daha geçirmek istemiyorum. Telafi edecek zamanımız var bebeğim ve ben bunu seninle, karım olarak yapmak istiyorum. Çocuklarımın annesi olarak. Beni dünyanın en mutlu erkeği yap ve benimle evlen?"

Yüzüğün neye benzediğini daha sonra öğreniyorum. Aramızda tuttuğunda ona bakmaya zaman ayırmıyorum, bunun yerine kendimi onun açık kollarına bırakıyorum.

Beni yakalayıp tutarken yüksek sesle gülüyor. Artık açıkça hıçkırıyorum, başımı sallıyorum ve ağzına vahşi öpücükler konduruyorum.

"Kelimeleri söylemeni istiyorum bebeğim," diyor nazikçe. "Evet! Evet, binlerce kez, evet. Seninle evleneceğim."

Bir süre öyle oturduk, o dizlerinin üzerindeydi ve benim uzuvlarım dokunaçlar gibi ona sarılmıştı. Öpüşüyoruz, gülüyoruz ve yüzüğün üzerinde kayıyoruz. Hatta bunu altın madalyadan daha çok kutluyoruz.

"Sikeyim evet," diye nefes alıyor. "Listede sırada seni hamile bırakmak var," diye ekliyor, gözleri saplantıyla parlıyor.

"Henüz değil," diye fısıldıyorum, başımı hafifçe sallayarak. "Daha çok gencim."

"Bekleyebilir miyim bilmiyorum," diye mırıldanıyor, bir eli kıçımı kavrarken diğeri karnımı sahiplenici bir şekilde okşuyor. "İçine boşalmak ve bir bebek yapmak istiyorum. Bu karnın çocuğumla birlikte büyümesini izlemek istiyorum. Hepsini istiyorum."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu öpüyorum, aşktan delirmiş gibiyim. "Tamam bebeğim, ama her seferinde bir şey."

Dikkatini dağıtmak için onu öptüm. Şimdilik bebek olmayacak, önce ulaşmak istediğim başka hedeflerim var.

Sonunda saçlarımı geriye itiyor ve yüzümü kavrayıp gözlerimi arıyor.

"Gerçekten mutlu musun?" diye soruyor ve neredeyse bir yıl önce o otel odasında ona sorduğum soruyu yineliyor.

Ve o zamandan farklı olarak, cevap çok

açık. Çok farklı.

Çok daha kolay.

"Evet."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve

geri çekiyor. "Güzel, çünkü ben de öyleyim.

Sonunda."

Son OceanofPDF.com

Sonsöz

Nera

Altı Yıl Sonra.

"Selam bebeğim," diye sesleniyorum Tristan'a. Londra'daki evimizin merdivenlerinden üçüncü kata çıktığını duyuyorum. "Yatağın üzerine senin için bir şey bıraktım."

"Sürpriz mi?" diye cevap veriyor, uzaktan.

"Senin de istediğin bir şey," diye ekliyorum, gülümseyerek ve kitabıma bakarak onun keşfetmesini bekliyorum.

"Sen gerçekten de var olan en iyi eşsin," diye övüyor, sesi arzuyla kalınlaşıyor. "Sanırım seninle tekrar evlenmek zorunda kalacağım."

Tristan bana Olimpiyatlarda evlenme teklif ettikten sonra, düzgün bir düğün planlayabilmemiz için onu evlenmek için bir yıl beklemeye ikna etmeyi başardım. O günden sonra neredeyse her gün fikrimi değiştirmeye çalışsa da isteksizce kabul etmişti.

Konuştuğumuz gibi birkaç ay boyunca dünyayı dolaştık ve ABD'ye vardık, Vegas'ta bir konaklama ve özellikle yirmi dört saatlik bir şapelin önünde bir pitstop dahil. O anda ve orada evlenmenin cazibesine karşı koymak zor olmuştu, özellikle de Tristan elimi hevesle girişe doğru çekerken, ama yaptım.

Beni tekrar kovalamasına izin vererek, bu sefer doğal bir parkta, ve sonra beni acımasızca becererek bunu telafi etmiştim.

Tüm arkadaşlarımız ve ailemizin bir kısmıyla birlikte Fransa'nın güneyinde evlenmiştik. Annem ve ben o zamana kadar önemli bir ilerleme kaydetmiştik, bu yüzden ilk sıradaydı ve hayatımın aşkıyla evlenmemi izlerken mendiline sarılıp ağlıyordu.

Jude beni ele verdi, koridorda yürürken fısıldayarak şakalar yaptı. "Öğretmenini beceriyorsun ve sonra onunla evleniyorsun. Sende olduğunu bilmiyordum.

"dedi ve kahkahayı patlatmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım.

Tristan bana daha önce hiç görmediğim bir şekilde baktı. Sanki hayatında gördüğü en güzel, en değerli şeymişim gibi. Zamanı geldiğinde beni o kadar uzun süre öpmüştü ki nikâh memurumuz omzuna dokunmak zorunda kalmıştı. Arkadaşlarımızdan gelen tezahürat ve çığlık sesleri arasında ayrıldık.

Evlendikten sonra Tristan bana sürpriz yaparak soyadımı aldı. Bir gün evrakları eve getirdi ve masamın üzerine bıraktı. Artık soyadını istemediğini söylerken ciddiydi ve bunu kanıtladı.

Çok şaşırmış ve inanılmaz derecede etkilenmiştim. Arkadaşlarım inanamadı.

Sixtine elini kalbinin üzerinde kavuşturarak, "Vay canına," dedi. "Bu onun için inanılmaz bir şey."

Bu arada Thayer, Rhys'e doğru bir bakış fırlatmıştı.

"Neden benim soyadımı almadın?"

Rhys inledi ve kahkahasını içkisinin arkasına saklayan Tristan'a ters ters baktı. "Geri kalanımızı bok gibi gösterdiğin için teşekkürler, otuzbirci."

"Ödeştik diyelim," diye cevap verdi.

Beş yıldır evliyiz. Söz verdiği gibi bir gün bile ayrı kalmadığımız beş muhteşem, yoğun yıl.

İlk Olimpiyatlarımdan sonra, önümüzdeki birkaç yıl boyunca hayatımızı finanse eden önemli bir Nike sponsorluğuna imza attım. İkimiz de varlıklı annelerimizle hala iletişim halinde olsak da, kendi yolumuzu çizmeye ve gerçekten bağımsız olmaya karar vermiştik.

Tristan'ın sıkı çalışması karşılığını hemen verdi. *Nera* açıldığında, kalabalıklar akın etti ve eleştirmenler de öyle. Basın bu yeni füzyon restoranına ve arkasındaki aşk hikayesine odaklanmıştı. O ve Luca mutfak sahnesinin sevgilileri haline geldi ve ilk yıl dolduğunda bir Michelin yıldızı ile ödüllendirildiler.

O zamandan bu yana geçen yıllar içinde *Nera* gelişmeye devam etti. Luca hayatımızın değişmez bir parçası ve artık en yakın arkadaşlarımızdan biri. Tristan farklı ülkelerde beş restoran daha açtı; bunlardan biri Luca ile birlikte, dördü ise tek başına girişimlerdi. Küçük bir restoran olarak başlayan işimiz kısa sürede bizi son derece zengin kılan devasa bir uluslararası eğlence grubuna dönüştü.

Bu mekanların yönetim ve şeflik görevlerini güvenilir kişilere devretti. Tek odak noktası her zaman *Nera olmuştur*. Bu yıl üçüncü Michelin yıldızını alan Nera, Londra'da bu onura sahip çok küçük ve seçkin bir restoran listesinin parçası haline geldi.

Tristan diğer restoranlarını denetlemeye nadiren gider, genellikle yılda en fazla bir veya iki kez ve asla üç günlük bir seyahatten daha uzun sürmez.

Bunun onu karısından ve çocuklarından uzaklaştırmasını istemiyor.

İlk olimpiyatımı kazandıktan sonra, bir sonraki oyunlarda tekrar madalya kazanma umuduyla çalışmaya devam ettim. Bunun sadece bir şans olmadığını, bunu hak ettiğimi kendime kanıtlamak istedim. Aylarca süren seyahatlerimizden sonra durulduğumuzda, bir yanım adrenalini ve kendimi bu kadar zorlamanın verdiği acıyı özlüyordu.

O maçlar ilkinden bile daha özeldi. Öyle olabileceğini düşünmemiştim ama final sabahı şiddetli bir kusma ihtiyacıyla uyandım. Tuvalete koştum, tam zamanında yetiştim ve bağırsaklarımı oldukça görkemli bir şekilde boşalttım.

Bulimia hastalığım o noktada yıllardır kontrol altındaydı. Tamamen iyileşmiş değil çünkü ses hala bazen ortaya çıkıyor, ama genellikle onu nasıl yöneteceğimi biliyorum.

Bu yüzden, sabaha bu şekilde başlamak şok ediciydi.

Üzerimde bir hamilelik testi vardı çünkü Thayer'ın hamile olduğunu yeni öğrenmiştik, bu yüzden hiçbir şey düşünmeden onu kullandım.

Hamile olduğumu öğrenmek ilk başta bir şok etkisi yaratsa da kısa sürede finali atlatmak için tam da ihtiyacım olan motivasyona dönüştü.

Bu kez dört puan farkla ikinci bir altın kazandım ve ertesi gün emekli olduğumu açıkladım.

Tristan bu haber karşısında havalara uçmuştu. Dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü karnıma gömüp öpücüklere boğdu. Düğün gecemizden beri çocuk istediğini söylüyordu ve ben onu bir süre oyalamıştım. Ama sonra bir gün doğum kontrol hapımı almayı bıraktım. Bilinçli bir karar değildi, bu yüzden ona bundan hiç bahsetmedim.

Hamileliğin şoku, ilk ultrasonun bizim için hazırladığı sürprizle kıyaslanamazdı.

İkizler.

O gece eve geldiğimde Tristan bir b u k e t gül, en sevdiğim yemek ve beş karatlık bir elmasla beni bekliyordu.

Cato dünyaya ilk gelen oldu, çığlıklar atarak ve tekmeler savurarak varoluşunu ilan etti. Kiza kardeşini daha sessizce takip etti, gözleri açık ve merakla dünyaya bakıyordu.

Dünyadaki en büyük neşe kaynağı oldular. Şimdi bir yaşındalar ve yürümekten koşmaya kadar ilerlediler. Onlar evimizi kasıp kavuran imkansız küçük köleler ve biz onları seviyoruz.

"Bu gerçek mi?" Tristan'ın alt kattaki oturma odamızdaki yerimden heyecanla seslendiğini duyuyorum.

Koşarak merdivenlerden indiğini duyduğumda yüzümde beliren geniş ve mutlu sırıtışa engel olamıyorum.

"Nera! Benimle dalga geçmediğini söyle," diyerek ikinci kattaki merdivenlerden aşağı inmeye çalışıyor.

Odaya daldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve beni arıyordu. Üzerinde hâlâ daha önceki toplantılarda giydiği elbise pantolonu ve gömleği var, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Kocam yaşlandıkça daha da çekici oluyor. Otuz yaşında, hayatının baharında. Sürekli hareket halinde, bu da onu zayıf ve formda tutuyor. Şu anda ona bakarken bile şehvetin midemde canlandığını ve amımda ıslaklık biriktiğini hissediyorum.

Bizi buraya getiren de buydu zaten.

Yatağımızın üzerine bıraktığım hamilelik testini sallıyor, gözleri telaşlı ve vahşi.

"Bu gerçek olsa iyi olur. Eğer bunu bir şaka dükkanından aldıysan, seni fena halde cezalandıracağım."

Son zamanlarda Tristan geceleri kulağıma bir bebek daha istediğini fısıldıyor. Beni sikerken, boşaldıktan sonra da sikini içimde tutuyor, böylece içimden dışarı sızmıyor. Çıkardığında ve bir kısmı kaçınılmaz olarak kalçalarımda ve dudaklarımda kaldığında, parmaklarıyla içime geri sokacak.

Ayağa kalkıyorum ve elimi karnıma koyuyorum. Bakışları oraya düşüyor ve hemen yumuşuyor.

"Bu gerçek, bebeğim. Ben hamileyim."

Testi bırakıyor ve odayı iki adımda geçerek ağzını benimkine yapıştırıyor. Beni kabaca, şefkatle, sevgiyle, mutlulukla uzun dakikalar boyunca öpüyor, sonra çekip alnını benimkinin üzerine bırakıyor.

"Bir bebek daha," diye mırıldanıyor mutlu bir şekilde.

"Teste göre yedi ay içinde teslim edilecek."

"Seni zaten sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi düşünmüyordum ama her gün beni şaşırtıyorsun."

Gülüyorum, boynunun arkasını sıkıyorum. Memnuniyet, mutlu bir kedinin mırıltısı gibi derimin altında vızıldıyor.

"Sanırım bu mutlu olduğun anlamına geliyor."

"Çok mutluyum. Umarım kız olur da senden bir miniğim daha olur." Ağzı aç bir şekilde benimkinin üzerine geliyor. "Bundan sonra beş tane daha istiyorum."

"Tamam, yavaşla," diyorum gülerek.

"Sürekli hamile kalmanı istiyorum ki dünya seni ne kadar çok becerdiğimi bilsin. Böylece herkes sana baktığında bana ait olduğunu bilsin."

"Bunu çocuk doğduktan sonra tartışalım."

"Seni hediyelere boğacağım - giysiler, çantalar, mücevherler, ne istersen. Aklına ne gelirse, sahip olacaksın," diyor, parmağını elbisemin altından geçirip yırtmacıma doğru uzatarak. "Sadece bebeklerimi doğurmaya devam et." Klitorisime dokunduğunda amımı eline sürtüyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum.

Külotumu yırtıp fermuarını indiriyor ve sonra kendini içime gömüyor. Amım onun kalçalarıyla aynı hizaya geldiğinde çığlık atıyorum, tüm devasa uzunluğu sıkı sıcaklığımın içine giriyor. Beni kalçalarımın arkasından kavrıyor ve kollarının arasına alıyor.

"Keşke şu anda içine bir bebek daha koyabilmem mümkün olsaydı. Seni tıka basa doldururdum ve ikizlere tek seferde birkaç kardeş daha verirdim." Kukumun içine çılgınca giriyor, sert ve yıkıcı hamleler yapıyor.

İçime her daldığında, leğen kemiği klitorisime sürtünüyor ve beni çılgına çeviriyor.

"Aklını kaçırmışsın," diye nefes alıyorum boynunun kıvrımına.

Dişleri boğazımın yumuşak dokusuna batıyor ve dudaklarımdan sert bir çığlık çıkarıyor. "Evet, öyle. Hadi bebeğim, o daracık amcığını sikimin etrafında sık."

Vücudum onun ateşli sözlerindeki emre boyun eğiyor ve kaslarım onun etrafında paramparça olurken aletinin etrafında çırpınıyor. Yüksek sesle boşaldım, onu kavradım

Sıkıca, kendi salınımı onu almadan önce içime yarım düzine daha vururken, çılgın nefeslerinin tenimdeki hissinin tadını çıkarıyorum.

Çekildiğinde, her zaman yaptığı gibi spermini parmaklarıyla içime geri sokuyor. Ona bariz olanı göstermenin bir faydası yok, bunların hepsi beni sahiplenmesine bağlı. Yıllar önce ayrı kaldığımız dört ay onun bir parçasını değiştirmişti. Bu onu eskisinden daha da bölgeci yaptı. Dölünün her damlasının içimde kalmasını sağlamak onun ritüelinin bir parçası.

Kıyafetlerimiz yeniden düzene girdiğinde, mükemmel evimizin salonunda birbirimize sarılmış halde duruyoruz. Hayatımın büyük çoğunluğu boyunca mutluluğun, hele de bu yoğunlukta bir mutluluğun mümkün olduğunu düşünmedim.

Geçtiğimiz yedi yıl hayatımın en büyük macerasıydı ve sevgi dolu dünyamıza küçük bir bebek daha getireceğim için çok heyecanlıyım.

Bu durumu daha iyi yapan tek şey Sixtine ve Thayer'ın beş aylık hamile olmaları ve Bellamy'nin her an doğum yapabilecek olması.

Dördümüz, hamileyiz. Birlikte.

Gelecek nesil garanti altında.

***

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Khai Hara

Khai Hara şu anda New York'ta yaşayan Amerikalı bir yazardır. Romantik türün hevesli bir hayranı olan 'Pay For Your Lies' ikinci romanı ve Royal Crown Academy serisinin ikinci romanıdır. Boş zamanlarında seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, okumaktan ve erkek arkadaşı ve köpekleri Thunder ile vakit geçirmekten hoşlanıyor.

Gelecek sürümlerden haberdar olmak için şunları yapabilirsiniz:

Onu IG'de @authorkhaihara

adresinden takip edin FB grubuna

katılın Khai Hara Kitapları

Ya da katılmak ve bülten: https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSds6YDxSzrsCllY_XUfQmWWFsr_IJbQz-PoP3ft9jjRLpdfBA/viewform?usp=sf_link

OceanofPDF.com

Royal Crown Akademi

Çok Yaşa Kral

"Devam et, yardım için çığlık at." Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken karanlık bir şekilde alay ediyor. "Burada kimse seni benden kurtaramaz."

İsviçre'de liseyi bitirmek için burs aldığımda, bir kötü adamla tanışmayı beklemiyorum.

Rogue Royal.

Annenizin uzak durmanızı söylediği türden bir yakışıklı, çok zengin ve ailesi yeni kabul edildiğim okulu kurdu.

Kalbimi hızlandırdığından bahsetmiş miydim?

Benden nefret ettiği için tabii ki. Tanıştığımız ilk gün yanlışlıkla üzerine milkshake döktüm ve o günden beri hayatımı cehenneme çevirdi.

Ama bu annem ve benim için daha iyi bir gelecek için en iyi şansım. Beni kırmasına izin vermeyeceğim.

*Bu, alfahol, sahiplenici bir kahramanı olan ve tüm okuyucular için uygun olmayan sahneler içeren, tam uzunlukta, bağımsız, yarı karanlık bir aşk romanıdır.

Yalanlarınızın Bedelini Ödeyin

Rhys
Onu gördüğüm an, onu istiyorum.
Ve istediğimi her zaman elde
ederim.
Bu benim rekabetçi tarafım.

Bir erkek arkadaşı olduğunu öğrenmek beni zaten öfkelendiriyor ama caydırmak için hiçbir şey yapmıyor.
Eninde sonunda bana boyun eğeceğini ve benim olacağını biliyorum.
Bundan o kadar eminim ki arkadaşlarımla onu bir ay içinde çözebileceğime dair iddiaya girdim. Umarım pişman olmam.

Thayer
Onunla tanıştığım andan itibaren, beni elde etmeye kararlı.
Benim de en az onun kadar rekabetçi olduğumu ve dengiyle karşılaştığını bilmiyor.
Son senemde atletizm bursuyla Royal Crown Academy'de okuyorum; önemsediğim tek şey sahada iyi performans ve saha dışında bolca eğlence.
Yerleşik kalp kırıcının hiçbir oyunuyla ilgilenmiyorum ama futbol yıldızı kişisel Koçum olduğunda kendimi içine çekilmiş buluyorum.
Birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, onun farklı bir yönünü görüyorum ve kendimi her geçen gün ona biraz daha aşık olurken buluyorum.
Ama ona gerçekten güvenebilir miyim?

Pay For Your Lies, Royal Crown Academy serisinin ikinci kitabıdır. Bağımsız bir roman olarak okunabilir, ancak evreni daha iyi anlamak için serinin ilk kitabı olan Kral Çok Yaşa ile başlamanız tavsiye edilir. Bu, kıskanç/pasif bir kahraman ve bolca endişe içeren olgun, hafif yavaş yanan, yeni yetişkin bir romantizmdir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği durumlar içermektedir.

Ben Her Zaman Seninim

Efsanenin nasıl devam ettiğini
hepimiz biliriz. Kız erkekle tanışır.
Aşık olurlar.
Evlenirler.
Ve sonsuza dek mutlu yaşarlar.
Peri masalı. Her kızın istediği, her kızın hayalini kurduğu son. Kısa bir an için, aptalca, safça, kaderimizin bu olduğunu hayal etmeme izin verdim.
Arkadaşlığımızın daha fazlasına dönüşeceğini ve sonsuza dek birlikte olacağımızı.

Gerçek şu ki, hikayemiz daha başlamadan sona erdi; ayaklarımda kan, yanaklarımda gözyaşları ve kırık kalbim onu hiç istememiş birinin ellerinde sonsuza dek tutsak kaldı.

I Was Always Yours, Royal Crown Academy serisinin üçüncü kitabıdır. Bağımsız bir roman olarak okunabilir, ancak evreni daha iyi anlamak için serinin ilk iki kitabı olan Kral Çok Yaşa ve Yalanlarının Bedelini Öde ile başlamanız önerilir.

Bu, kıskanç ve sahiplenici bir kahraman, çok fazla endişe ve daha da fazla tetikleyici uyarı içeren olgun, yeni yetişkin bir romantizmdir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği durumlar içermektedir.

Karanlıkta Aşk

Sahte bir isimle İsviçre'ye sürüldüm, babam tarafından onu küçük düşürdüğüm için ceza olarak bir yılımı şımarık zengin çocuklara öğretmenlik yaparak geçirmeye zorlandım.
Ben sözde için kal dışarı . sorun, için kaçının skandallar, için Sorumluluğu öğrenin.
Onunla tanışmamam gerekiyor.
Daha RCA'nın kutsal koridorlarına adımımı atmadan sıçıp batırdım.
Ve işte orada.
Sınıfımda.
Koridorlard
a.
Damarlarım
da.
Her lanet yerde.
O benim çöküşüm olacak. Ya
da belki, kurtuluşum.

Karanlıkta Aşk, Kraliyet Taç Akademisi serisinin dördüncü kitabıdır. Bağımsız bir roman olarak okunabilir, ancak evreni daha iyi anlamak için serinin ilk üç kitabı olan Kral Çok Yaşa, Yalanlarının Bedelini Öde ve Ben Hep Senin Olmuştum ile başlamanız önerilir.

Bu, kıskanç ve sahiplenici bir kahraman, çok fazla endişe ve daha da fazla tetikleyici uyarı içeren olgun, yeni yetişkin bir romantizmdir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği durumlar içermektedir.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Callum ve Adélaïde'in bir sonraki seri olan Kırılgan İmparatorluklar'ı başlatacak hikayesi hakkında daha fazla bilgi ve Thiago ile Tess'in kitabıyla ilgili duyurular için bizi izlemeye devam edin.

OceanofPDF.com